

Dokument nr. 15:4

(2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 576 - 750

8. februar - 15. mars 2007

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Dokument nr. 15:4

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 576 - 750

8. februar - 15. mars 2007

Innhold

Spørsmål	Side
576. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. motorferdsel i utmark, besvart av miljøvernministeren.....	13
577. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. kvalitetsindikatorer for spesialisthelsetjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	13
578. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. omorganisering av NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	14
579. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. reguleringene i landbruket, inklusive boplikten, besvart av landbruks- og matministeren.....	15
580. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. Hydro Aluminium, besvart av olje- og energiministeren	16
581. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. nasjonalisering av energiressursene i Venezuela, besvart av olje- og energiministeren...	17
582. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Norges forpliktelser for det globale miljøet, besvart av miljøvernministeren.	17
583. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. den rød-grønne regjeringens klimapolitikk, besvart av miljøvernministeren	18
584. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. tjenestepensjon, besvart av finansministeren.....	19
585. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. Multisystemisk terapi (MST) for ungdom over hele landet, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	21
586. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. skjermet transport (sikkerhetskjøring), besvart av finansministeren	22
587. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. dødsfall og rusmisbruk i barnevernsinstitusjoner, besvart av barne- og likestillingsministeren	23
588. Fra stortingsrepresentant Alvhild Hedstein, vedr. tvangsekteskap, besvart av justisministeren	24
589. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. arbeidstillatelse for utenlandske studenter (fra utenfor EU/EØS-området), besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	25
590. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. skattefradrag for husholdningstjenester, besvart av finansministeren	26
591. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. ny riksvei 7 mellom Ramsund og Kjellsbergsvingene like utenfor Hønefoss, besvart av samferdselsministeren.....	27
592. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. innsyn i hvordan statlige kompetansehevingsmidler benyttes, besvart av kunnskapsministeren.....	28

	Side
593. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. "Havanna-agentene/bankene", besvart av justisministeren	29
594. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. Fedje-ubåten, besvart av fiskeri- og kystministeren	31
595. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. legemiddelassistert behandling av narkomane, besvart av helse- og omsorgsministeren	32
596. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. avvikling av produksjonen ved Søderberganlegget, besvart av miljøvernministeren	33
597. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. fellingstillatelser på gaupe i området Evenes-Tjeldsund, besvart av miljøvernministeren .	34
598. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Stadssalg AS' kjøp av næringseiendom, Kanalveien 2 på Bertnes utenfor Bodø sentrum, besvart av miljøvernministeren.....	34
599. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. utvisning av asylanter under påvente av klagesaksbehandlingen, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	36
600. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. erstatningssak for barnehjemsbarn, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	37
601. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. tvangsekteskap, besvart av justisministeren	38
602. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. gratisprinsippet i grunnskulen, besvart av kunnskapsministeren.....	39
603. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. levekårene for pasienter med alvorlige psykiske lidelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
604. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. overgrep på barnevernsinstitusjoner 1945-1980, besvart av barne- og likestillingsministeren	41
605. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. SalMars oppdrettsvirksomhet i Froan landskapsvernområde, besvart av miljøvernministeren	42
606. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. sikkerhetsmessig uforsvarlige tunneler, besvart av samferdselsministeren	43
607. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. å drive lokalt NAV-kontor i kommunal regi, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	44
608. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. "grønne" flyplasser, besvart av samferdselsministeren	45
609. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. påkobling til riksveiene 13 og 7 i Vallaviktunnelen, besvart av samferdselsministeren.....	46
610. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. konkurransedyktige rammebetingelser for den maritime næringen, besvart av nærings- og handelsministeren	46
611. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ambulansetilbudet i Svelvik, besvart av helse- og omsorgsministeren	47
612. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. elever som begår overgrep mot andre på skolen, besvart av justisministeren	48
613. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. nedleggelse av Røros sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	49

	Side
614. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. utflytting av selskaper fra Norge grunnet skattesystem, besvart av finansministeren	50
615. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. norsk støtte til rensing av Norilsk Nickel-konsernets smelteverk på Kolahalvøya, besvart av miljøvernministeren	51
616. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. formue i form av livrente, besvart av finansministeren.....	52
617. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. FNs klimarapport, besvart av miljøvernministeren.....	56
618. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftsituasjonen i norske havnebyer, besvart av olje- og energiministeren	57
619. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. kvinners sikkerhet, besvart av justisministeren	57
620. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Postens store problemer med levering av post, besvart av samferdselsministeren...	58
621. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. politiattest for tilsette i barnevernet, besvart av barne- og likestillingsministeren	59
622. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Burma, besvart av utenriksministeren	60
623. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. nedleggelse av Røros sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	61
624. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. sammenslåing av dagens politidistrikter i Buskerud, besvart av justisministeren.....	62
625. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. NO _x -utslipp fra cruisenæringen, besvart av nærings- og handelsministeren.....	62
626. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. skattemessige fordeler for pensjonister som flytter til Sverige, Spania og Thailand, besvart av finansministeren.....	63
627. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. fullskala CO ₂ -renseanlegg, besvart av olje- og energiministeren	65
628. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. tros- og livssynssamfunnenes medlemsregistre, besvart av kultur- og kirkeministeren	66
629. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. Lotteritilsynet, besvart av kultur- og kirkeministeren	67
630. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. konflikten i Kashmir, besvart av utenriksministeren	68
631. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. riksvei 36, besvart av samferdselsministeren	69
632. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. arbeidet med å forbedre dagens barnevern, besvart av barne- og likestillingsministeren	70
633. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. ran av 10-åring, besvart av justisministeren	71
634. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. undersøkelse av forsvinningsak i Irak, besvart av utenriksministeren.....	71
635. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. E18 Bjørvika, besvart av samferdselsministeren	72

	Side
636. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. NO _x -utslepp, besvart av miljøvernministeren.....	73
637. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø, vedr. telefonavlytting av personer som etterforskes for planlegging eller gjennomføring av alvorlige kriminelle handlinger, besvart av justisministeren	74
638. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Larvik museum, Sandefjordmuseene, Vestfold fylkeskommune og Nord-Jarlsbergmuseene (MUVE), besvart av kultur- og kirkeministeren....	76
639. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. selskapsskatten til kommunene, besvart av finansministeren	77
640. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. kjønnslemlestelse, besvart av helse- og omsorgsministeren	78
641. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. tilstandsrapporten fra Kystverket om norsk oljevernberedskap, besvart av fiskeri- og kystministeren	79
642. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. redusert timetall ved enkelte videregående skoler fra 100 til 97 pst., besvart av kunnskapsministeren	80
643. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. behandlingen av homofile i Nigeria, besvart av utenriksministeren	81
644. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. Rena tekniske verksted, besvart av forsvarsministeren.....	82
645. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. skiensbedriften Karotek, besvart av utenriksministeren.....	82
646. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. enslige mindreårige asylsøkere mellom 15 og 18 år, besvart av barne- og likestillingsministeren	83
647. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. provenytap for staten som følge av smugling og grensehandel med bryggerivarer, besvart av finansministeren	84
648. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. høydeutbedring av E134 Haukelitunnelene, besvart av samferdselsministeren.....	86
649. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. yrkesskadeforsikringsloven hva angår innsatte i norske fengsel, besvart av justisministeren	86
650. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. diskriminering av små bedrifter, besvart av finansministeren.....	87
651. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Regjeringens thoriumpolitikk, besvart av olje- og energiministeren	88
652. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO ₂ -rensing på Kårstø, besvart av olje- og energiministeren	88
653. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. fiskebestandene i Barentshavet, besvart av fiskeri- og kystministeren	89
654. Fra stortingsrepresentant Inger S. Enger, vedr. kronisk utmattelsessyndrom - ME, besvart av helse- og omsorgsministeren ..	90
655. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. små fødeavdelinger, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	91
656. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. offentlighetsloven, besvart av samferdselsministeren	92
657. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. snøkaoset på E18 mellom Grimstad og Kristiansand, besvart av samferdselsministeren	93

	Side
658. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. Kolsåsbanen, besvart av finansministeren	94
659. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. endringer i Krefregisterets organisatoriske plassering, besvart av helse- og omsorgsministeren	95
660. Fra stortingsrepresentant Ola T. Lånke, vedr. finansiering av psykiatritilbudet ved Betania Malvik, besvart av helse- og omsorgsministeren	96
661. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. høyspentmastene på Årum i Østfold, besvart av olje- og energiministeren.....	97
662. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. videreutdanning innenfor kreftsykepleie, besvart av helse- og omsorgsministeren	98
663. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. nytt regelverk for Mattilsynet, besvart av landbruks- og matministeren	99
664. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. aksjeutbytte etter etter at Norsk Hydros olje- og gassdivisjon og Statoil blir slått sammen, besvart av finansministeren	100
665. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. tillatelse til å endre grenseverdien for turbiditet, besvart av miljøvernministeren	101
666. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. tilgang til fakta om folks passeringer av bomringen fra bompengeselskapene, besvart av finansministeren	101
667. Fra stortingsrepresentant Martin Engeset, vedr. forutsigbarhet for arbeidsmarkedsbedriftene, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	102
668. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. god sikkerhet under vinterforhold i fjellet for NSB tog, besvart av samferdselsministeren	103
669. Fra stortingsrepresentant Eirin Faldet, vedr. togforbindelse Oslo-Stockholm, besvart av samferdselsministeren	104
670. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. reprosesseringsanlegg for brukt atombrensel ved Thorp i Sellafield, besvart av miljøvernministeren	105
671. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Celsa Armeringsstål og "flimmerbøter", besvart av olje- og energiministeren.....	106
672. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. biloppsamlingsordningen, besvart av miljøvernministeren.....	107
673. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. en funksjonshemmet jentes møte med IPLOS-systemet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	107
674. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. helseplager som en følge av vold, overgrep og traumatisering, besvart av helse- og omsorgsministeren	108
675. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. overføring av noen legemidler fra bidragsordningen til blåreseptordningen, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	110
676. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. ligningskontorenes innhenting av opplysninger om skattytere, besvart av finansministeren	111
677. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompengesystemet Autopass, besvart av samferdselsministeren.....	112
678. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. etterlattepensjon, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	114

	Side
679. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. finansieringsansvaret for logoped- og audiopedagogtjenestene, besvart av helse- og omsorgsministeren	115
680. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. hjemmehjelpstjenester, besvart av finansministeren	116
681. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. oljeleting i Barentshavet, besvart av miljøvernministeren	117
682. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. sikkerhetskjøring, besvart av finansministeren.....	118
683. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. ressursbruken knyttet til henholdsvis nasjonale og lokale oppgaver i Oslo politidistrikt, besvart av justisministeren	119
684. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. ubåten utenfor Fedje, besvart av fiskeri- og kystministeren	120
685. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. norsk vannkraftpolitikk, besvart av olje- og energiministeren	120
686. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. beltevognbruk ved Høvringen, besvart av miljøvernministeren	122
687. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. smertepasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	123
688. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. ventelister for narkomane, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	124
689. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Aukland overgangsbolig, besvart av justisministeren	125
690. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. omlegging av avgiftssystemet for nye biler, besvart av finansministeren	125
691. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. smugling av narkotiske stoffer, besvart av justisministeren.....	126
692. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. pleiepenger, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	127
693. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. omorganisering av NAV-forvaltning i Nord-Trøndelag, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	127
694. Fra stortingsrepresentant Astrid Bekkenes, vedr. begrensninger i SkatteFUNN-ordningen, besvart av nærings- og handelsministeren..	128
695. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. norsk klippfisk og sild i Argentina, besvart av fiskeri- og kystministeren ...	130
696. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. soning og fest, besvart av justisministeren	131
697. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. rehabiliteringsplasser i kommunene, besvart av helse- og omsorgsministeren	131
698. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. sykemeldt drosjesjåfør, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	133
699. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. betingelsene for arbeidsgivers dekning av kostnad til bedriftsbarnehage, besvart av finansministeren	134
700. Fra stortingsrepresentant Lars Sponheim, vedr. overskudd i kommunesektoren, besvart av finansministeren	136
701. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. beskatning av arbeidsgiverbetalte behandlingsutgifter, besvart av finansministeren	136

	Side
702. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. kjøp av pansrede biler, besvart av utenriksministeren	137
703. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. lang saksbehandlingstid i forbindelse med erstatningsordninger for barn i barnehjem og spesialskoler, besvart av barne- og likestillingsministeren	138
704. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. fylkets prioritering av riksvegmidler, besvart av samferdselsministeren	139
705. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. vedtatte og igangsatte vegprosjekter, besvart av samferdselsministeren	140
706. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. mulighetsstudier på nye mulige vegprosjekter, besvart av samferdselsministeren	145
707. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. utsettelse av Oslopakke 3, besvart av samferdselsministeren	145
708. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. spiseforstyrrelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	146
709. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. stenging av en kvart fødeavdeling ved St. Olavs hospital, besvart av helse- og omsorgsministeren	148
710. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. FNs menneskerettighetsråds (UNHRC) spesialsesjon om Burma, besvart av utenriksministeren	148
711. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sparing i aksjer, besvart av finansministeren	149
712. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. bioetanolbiler, besvart av finansministeren	150
713. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. bredbåndsdekningen i Glåmdalsdistriktet, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	151
714. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. stortingsbehandling av årsmeldingene fra tilsynene, besvart av samferdselsministeren	152
715. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Norsk Hurtigrutemuseum og MS Finnmarken, besvart av kultur- og kirkeministeren	153
716. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. samarbeidsprosjektet med Drammen og Lier kommuner og Drammen Havn om relokalisering av godsterminalen i Nybyen, besvart av samferdselsministeren	154
717. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Uldals videregående skole i Stavanger, besvart av kunnskapsministeren	155
718. Fra stortingsrepresentant Thore A. Nistad, vedr. Grensetjenesten-Morokulien Infosenter, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	155
719. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. bistandsmidler til Mosambik, besvart av utviklingsministeren	156
720. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. foreldrerett, arverett, statsborgerskap og forsikringssum for irakisk far, besvart av justisministeren	158
721. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. NO _x -avgiften for fiskebåter, besvart av finansministeren	158
722. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gassrøret til Grenland, besvart av olje- og energiministeren	159

	Side
723. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. stortingsmelding om frivillighet, besvart av kultur- og kirkeministeren	160
724. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. Statens vegvesens funksjonskontrakter, besvart av samferdselsministeren.....	161
725. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. lik tilgang på bredbånd, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	162
726. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. idrettsfritidsordning i tilknytning til skole, besvart av kunnskapsministeren.....	162
727. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. behandling av barn med skjult ganefeil, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	163
728. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. statlige arbeidstakere med funksjonshemming, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	165
729. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. Statens vegvesens funksjonskontrakter, besvart av samferdselsministeren.....	165
730. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. svarteliste for fartøyer som har drevet ulovlig, uregulert, og urapportert fiske, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	166
731. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. etablering av ny kalkovn på Ørin Industriområde i Verdal kommune, besvart av miljøvernministeren	167
732. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. syk kriminell i Sarpsborg, besvart av justisministeren.....	167
733. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. økonomiske tap for næringsdrivende langs E18 pga. etter raset i Hanekleivtunnelen, besvart av samferdselsministeren	168
734. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. effekt- og implementeringsstudie av MultifunC-institusjonene i Norge og Sverige, besvart av barne- og likestillingsministeren	169
735. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. tollkvote for trailersjåfører, besvart av finansministeren	170
736. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. posttraumatisk stressyndrom i voldtektssaker, besvart av justisministeren	171
737. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. omregistreringsavgift, besvart av finansministeren.....	172
738. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. bioteknologi, besvart av helse- og omsorgsministeren	172
739. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. familiegjennforeningssaker mellom Norge og Russland, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	173
740. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. konvertitter i Iran, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	174
741. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. skjønnsmidler til kommuner uten eiendomsskatt, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	175
742. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. fremskaffelse av plasser til avrusning og behandling, besvart av helse- og omsorgsministeren....	176
743. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. vekst i kommunal sektor, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	177

	Side
744. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. kutt i midlene til barnehabiliteringstjenesten ved Trondsletten i Trondheim, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	178
745. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. krigspensjon fra personer som i barneårene opplevde de alliertes bombing av Laksevåg i 1944, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	178
746. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. utflagging av Hammerfest Strøm AS sin tidevannskraftteknologi utviklet i Kvalsund, besvart av olje- og energiministeren.....	180
747. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. rederibeskatning, besvart av finansministeren.....	180
748. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. åpenhet i skolen, besvart av kunnskapsministeren	181
749. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. togtransport, besvart av samferdselsministeren	182
750. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. rettigheter for en kvinnelig student som ble syk etter endt eksamen, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	183

Dokument nr. 15:4

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 576

Innlevert 8. februar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 16. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Våren 2007 er det to år siden forsøksprosjektet med lokal forvaltning av motorferdsel i utmark ble avsluttet. Rapportene fra forsøket er svært positive. Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen gjort det klart at det skal gjøres endringer i Lov om Motorferdsel i utmark når ordningen er evaluert. En slik endring ville styrke lokaldemokratiet, også det i tråd med uttalelser fra Regjeringen i Soria Moria.

Når vil en slik endring tidligst kunne bli forelagt Stortinget?»

Svar:

Forsøket med alternativ forvaltningsordning for motorferdsel i utmark og prosjektet "Motorferdsel og

samfunn" (MoSa) er avsluttet, og sluttrapporter er overlevert Direktoratet for naturforvaltning som oppdragsgiver. Rapportene inngår som grunnlagsmateriale i Direktoratet for naturforvaltning sitt arbeid med motorferdselregelverket. Direktoratet har lagt opp til at et eventuelt forslag til reviderte regler sendes på høring i løpet av første halvår 2007. Departementet avventer Direktoratets endelig tilråding som forventes å foreligge annet halvår 2007.

Evalueringen av motorferdselsforsøket, MoSa-prosjektet, direktoratets tilråding samt erfaringer med dagens regelverk vil danne grunnlag for eventuelle endringer i regelverket. Eventuelt forslag til lovendring vil trolig kunne fremmes for Stortinget i 2008.

SPØRSMÅL NR. 577

Innlevert 9. februar 2007 av stortingsrepresentant Inge Lønning

Besvart 15. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for status og fremdriftsplan i arbeidet med utvikling av kvalitetsindikatorer som danner grunnlag for pasientenes valg av sykehus?»

BEGRUNNELSE:

Samarbeidsregjeringen sørget i 2005 for å publisere 18 kvalitetsindikatorer for spesialisthelsetjenesten. Kvalitetsindikatorene omfattet både somatikk og psykisk helsevern. Kvalitetsindikatorene skal

sammen med ventetider danne grunnlag for pasientenes valg av sykehus. I statsbudsjettet for 2006 ble det varslet at Sosial- og helsedirektoratet skulle videreutvikle systemet med nasjonale kvalitetsindikatorer, for å utvikle flere indikatorer for resultatet av befolkningen.

Svar:

Det er nå 21 nasjonale kvalitetsindikatorer for spesialisthelsetjenesten som blir presentert på www.sykehusvalg.no. Nåværende indikatorer viser først og fremst kvalitetsaspekter knyttet til sykehusenes organisering og behandlingsprosesser - mindre om resultater av ulike behandlinger og helsetjenester. Ordningen med publisering av informasjon om kvalitet og ventetider ved norske sykehus er etablert blant annet for at pasientene skal få relevant og nødvendig informasjon for bedre å kunne nytte retten til fritt sykehusvalg. Sterkere brukerrolle inngår som en av seks bærebjelker i Nasjonal helseplan. Ett av tiltakene som inngår her er å videreutvikle valgmulighetene knyttet til fritt sykehusvalg og fastlegeordningen, slik at pasientene får informasjon de synes er relevant for å kunne velge. Nasjonal helseplan understreker også betydningen av åpenhet om kvaliteten i tjenesten. Dette gjelder både i forhold til feil og utilsiktede hendelser, samt kvalitet på behandling og organisering. I helseplanperioden er det et mål å videreutvikle det nasjonale indikatorsystemet, slik at det blir et sett av overordnede nøkkeldata som sier noe om praksis i norsk helsetjeneste ut fra følgende seks kjennetegn

ved helsetjenester av god kvalitet: at de er virkningsfulle (fører til helsegevinst), trygge og sikre (unngår uønskede hendelser), involverer brukerne og gir dem innflytelse, er samordnet og preget av kontinuitet, utnytter ressursene på en god måte, og er tilgjengelige og rettferdige fordelt. Disse kjennetegnene ved god kvalitet inngår i flere lands rammeverk for nasjonale indikatorer og er utgangspunktet for "Nasjonal strategi for kvalitetsforbedring i Sosial- og helsetjenesten - Og bedre skal det bli", som Sosial- og helsedirektoratet utga i 2005. Et personidentifiserbart Norsk pasientregister vil bli et viktig verktøy for å få informasjon om kvalitet i sykehusenes pasientbehandling. Formålet med registeret er som kjent vedtatt utvidet slik at registret kan benyttes til medisinsk og helsefaglig forskning. I tillegg skal det som kjent danne grunnlag for sykdoms- og kvalitetsregistre. Gjennom såkalte kvalitetsregistre kan man måle resultatet av behandling, prosedyre og tiltak i forhold til pasienter. Kvalitetsregistrene vil i særlig grad kunne avdekke om tjenestene er trygge og virkningsfulle. Erfaringene med dagens nasjonale indikatorer viser at det er vanskelig å finne gode indikatorer som treffer alle formål og målgrupper. En utfordring framover er å videreutvikle systemet med kvalitetsmåling og bruken av indikatorer slik at nytte og bruk blir størst mulig i forhold til ulike målgrupper. Det vil også bidra til å øke legitimitet og aksept for kvalitetsmåling i helsetjenesten. Sosial- og helsedirektoratet vil ha den sentrale rollen i videreutviklingen av nasjonale indikatorer.

SPØRSMÅL NR. 578

Innlevert 9. februar 2007 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund

Besvart 16. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Media omtaler forslag til omorganisering av NAV som innebærer at 1 400 årsverk flyttes fra lokale kontor til spesialenheter i store byer. Forslaget kan bety at brukerne får et mindre helhetlig tilbud lokalt, og at beslutningsmyndighet legges til et kontor med liten brukerkontakt. NAV-reformens intensjon var å gi helhetlige tjenester på et lokalkontor, og å gi brukerne en saksbehandler. Det kan virke som om man nå går bort fra dette.

Hvordan vurderer statsråden dette, og når vil eventuelt Stortinget bli konsultert?»

Svar:

NAV-kontorene skal være arbeids- og velferdsforvaltningens primære kontaktpunkt med brukerne, og skal sikre et helhetlig tilbud til den enkelte bruker. Dette skal ligge til grunn for organisering av arbeids- og velferdsforvaltningen.

Stortinget har gjennom behandlingen av St.prp. nr. 46 (2004-2005) Ny arbeids- og velferdsforvaltning sluttet seg til prinsippene for NAV-reformen. I proposisjonen heter det blant annet at "Hensynene til effektiv ressursutnyttelse og tilstrekkelig kompetanse og kvalitet i saksbehandlingen tilsier at en rekke

funksjoner innen statsetaten som ikke krever brukernærhet, ivaretas gjennom regional spesialisering og oppgavedeling, eller håndteres av landsdekkende enheter".

Arbeids- og velferdsdirektoratet har lagt fram et forslag til organisering av Arbeids- og velferdsetaten som etter direktoratets faglige vurdering vil støtte opp under de overordnede mål med NAV-reformen:

- Flere i arbeid og aktivitet, færre på stønad.
- Enklere for brukerne og tilpasset brukernes behov.
- En helhetlig og effektiv arbeids- og velferdsforvaltning.

Brukerne skal forholde seg til NAV-kontoret, mens NAV-kontoret skal ha kontakten med spesialenheten. NAV-kontoret skal fortsatt se inntektssikring og aktive tiltak i sammenheng, og derigjennom sikre helhetlige tilbud til den enkelte. NAV-kontoret skal imidlertid fritas for mye av det praktiske arbeidet knyttet til ytelsene, slik at de kan bruke tid på individuell oppfølging av brukerne. Arbeids- og velferdsetatens strategi innebærer overføring av visse typer statlige oppgaver til spesialenheter for å oppnå bedre brukertilfredshet, kvalitet og effektivitet i saksbehandlingen, samtidig som det blir et tydeligere fokus og mer målretting på de oppgaver som krever brukerkontakt i NAV-kontorene.

Spesialenheter er for øvrig ikke noe nytt innen arbeids- og velferdsforvaltningen. Tidligere Aetat hadde forvaltningsenheter i 12 av 19 fylker, og trygdeetaten hadde organisert oppgaver gjennom såkalte ressurskontor. Arbeids- og velferdsdirektoratet har nå kommet med en anbefaling om organisering av arbeids- og velferdsetaten med etablering av nye spesi-

alenheter. Også de nye spesialenheterne skal kun dekke statlige oppgaver. Det innebærer at visse oppgaver/funksjoner som i dag ivaretas lokalt eller i fylkeskontorene samles i egne organisasjonsenheter. Oppgavene omfatter forvaltning av økonomiske ytelser inklusiv pensjon og dreier seg om saksbehandling og utbetaling av ytelsene.

I forslag til organisering har direktoratet lagt vekt på at den samlede kontor- og enhetsstrukturen må bidra til god geografisk spredning av statlige arbeidsplasser i arbeids- og velferdsforvaltningen, samtidig som medarbeidere som må bytte arbeidssted i minst mulig grad skal behøve å flytte. Forslaget innebærer blant annet en skjerming av bemanningen i de minste NAV-kontorene, at det etableres fylkesvise spesialenheter for forvaltning og at det etableres fem nasjonale spesialenheter for pensjon.

I lov om arbeids- og velferdsforvaltningen har Stortinget gitt arbeids- og velferdsdirektøren kompetanse til å beslutte hvor etaten skal være representert, ut over at det skal være felles lokale kontorer med kommunene som dekker alle landets kommuner, jf. §§ 3 og 13. Arbeids- og velferdsdirektoratets forslag til prinsipper for omorganiseringen vil imidlertid bli vurdert blant annet i lys av Kommunal- og regionaldepartementets Retningslinjer for lokalisering av statlige arbeidsplasser og tjenesteproduksjon av 29. mars 2001.

Jeg vil i min oppfølging av Arbeids- og velferdsetaten legge vekt på at etaten skal velge organisatoriske løsninger som støtter opp under formålene med NAV-reformen.

Stortinget vil bli orientert om gjennomføringen av NAV-reformen gjennom den årlige behandlingen av statsbudsjettet.

SPØRSMÅL NR. 579

Innlevert 9. februar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 14. februar 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I spørretimen onsdag 7. februar begrunnet statsråden reguleringene i landbruket, inklusive boplikten, med de statlige overføringene til jordbruket. De samme argumentene er ikke til stede for skogbrukets del.

Betyr det at landbruksministeren mener at for skogbruket bør reguleringene fjernes?»

BEGRUNNELSE:

Landbruksministeren bestyrer to næringer med svært forskjellige rammebetingelser. Jordbruket er, som landbruksministeren poengterte i sitt svar i spørretimen, en næring der "et politisk regime hvor det gis muligheter gjennom importvern, budsjettoverføringer og et lovverk for øvrig" som setter rammene for næringsvirksomheten. Skogbruket er en næring

med et internasjonalt rettet konkurransefokus. Produktene selges i markeder uten beskyttelse og næringen mottar ikke betydelige støttebeløp. Dette tilsier at skogbruket har behov for helt andre rammebetingelser enn jordbruket slik landbrukspolitikken er i dag. Det brukes uhyre sterke inngrep i den private eiendomsrett i skogbruket uten at det finnes de samme samfunnsmessige argumenter for inngrepene i skogbruket som i jordbruket.

Svar:

Etter konsesjonsloven § 9 første ledd nr. 1 skal det ved behandlingen av søknader om konsesjon på erverv av landbrukseiendommer legges særlig vekt på om den avtalte pris tilgodeser en samfunnsmessig forsvarlig prisutvikling. For landbrukseiendommer som fortsatt skal brukes til landbruk, må samfunnsmessig pris forstås som en pris som bidrar til å realisere mål i landbrukspolitikken. Dette er mål som gjelder både for rene jordbrukseiendommer, kombinerte jord- og skogbrukseiendommer og rene skogbrukseiendommer. Det dreier seg om å sikre rekrutteringen av aktive yrkesutøvere til næringen, og å

legge til rette for eierskap til landbrukseiendommer som gir grunnlag for en god og langsiktig ressursforvaltning. Videre skal vi legge til rette for inntektsmuligheter og sosiale forhold som skaper stabile heltids- og deltidsarbeidsplasser i skogbruket.

Jeg ser ikke noen stor forskjell på jordbruk og skogbruk når det gjelder priskontroll. Også skogbruket har overføringer og ordninger over statsbudsjettet hvert år som stimulerer næringen. De bedrede betingelser for å oppnå skattefordel gjennom skogfondsordningen i statsbudsjettet for 2007 er et godt eksempel på dette.

Jeg mener at vi fortsatt må ha en betryggende priskontroll når det gjelder både jordbruks- og skogbruksarealer. Vi må sørge for at prisnivået på landbrukseiendommer ikke er høyere enn det som reflekterer verdien av eiendommens driftsgrunnlag med tillegg for den verdi eiendommen har som bosted, samtidig som det ikke stilles krav om urimelig høy egenkapital.

I 2004 ble det også bestemt at for landbrukseiendommer med en salgssum på under 750 000 kr skal prisen ikke vurderes i konsesjonssammenheng.

SPØRSMÅL NR. 580

Innlevert 9. februar 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 16. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Hydro Aluminium ønsker å investere over 6 mrd. kr i en fornyelse av anlegget sitt på Karmøy. Som en betingelse for investeringen, krever Hydro Aluminium en forutsigbarhet for kraftavtaler de neste 30 årene på en pris rundt 20 øre kWh.

Vil statsråden innen sommeren kunne gi Hydro Aluminium et svar på om det vil være mulig å kjøpe kraft i en 30-årsperiode til priser som gjør investeringen i Norge interessant?»

BEGRUNNELSE:

Hydro Aluminium er inne i samtaler med bl.a. Island og Grønland om lokalisering av nye fabrikker for aluminiumsproduksjon. Selskapet har som målsetting å doble konsernets aluminiumsproduksjon frem mot 2020. I et intervju i Petromagasinet, sier direktør Torstein Dale Sjøtveit at selskapet har fått tilbud på energipriser helt ned i 5 øre kWh.

Svar:

De siste årene har markedsprisene på kraft i Norge vært på et høyere nivå enn tidligere, men likevel fortsatt lavere enn på kontinentet hvor prisene også har økt. Dette er en utfordring for den kraftintensive industrien som konkurrerer i et globalt marked. Utfordringen er ikke særnorsk, men gjelder kraftintensiv industri innenfor hele EØS-området, med unntak av Island.

Det er nødvendig fortsatt å bruke noe tid på å avklare hvilket handlingsrom vi har for ordninger for den kraftintensive industrien innenfor rammen av EØS-avtalen. Særlig må det ses hen til den utvikling som finner sted i EU sentralt og i de ulike EU-landene. Jeg følger det som skjer i EU på dette området tett. Regjeringen erkjenner at arbeidet er krevende og at EØS-avtalen i betydelig grad innskrenker handlingsrommet for særnorske tiltak.

Per dags dato kan jeg ikke komme med et nøyaktig tidsskjema for arbeidet. Jeg har dialog med industrien, både bransjeforeninger og enkeltbedrifter, om saken.

SPØRSMÅL NR. 581**Innlevert 9. februar 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 16. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Hvordan tolker statsråden de signaler som kommer fra Venezuelas president Hugo Chavez om nasjonalisering av strategiske sektorer for Venezuela, og hvordan vil statsråden sørge for at staten som majoritetsaksjonær i Statoil, ikke taper store verdier ved en eventuell nasjonalisering av energiresursene i Venezuela?»

BEGRUNNELSE:

I en tale Venezuelas president Hugo Chavez holdt i hovedstaden Caracas den 8. januar 2007, uttalte han ifølge nyhetsbyrået Bloomberg følgende: "De sektorer som er strategiske, som elektrisk kraft, vil alt som er privatisert bli nasjonalisert."

Svar:

Nærings- og handelsministeren har oversendt brevet til meg. Som olje- og energiminister har jeg ansvaret for å ivareta statens eierandeler i Statoil ASA. Det er styret og administrasjonen i Statoil som er ansvarlig for selskapets forretningsmessige disposisjoner. Dette gjelder også investeringsbeslutninger i utlandet, herunder den risikoeksponering selskapet er villig til å påta seg. Det følger av dette at det tilsvarende er styret og selskapets ledelse for øvrig som også er ansvarlig for å ivareta Statoils og aksjeeiernes interesser på beste måte i situasjoner som den i Venezuela.

Jeg har full tillit til at styret i Statoil håndterer denne saken i samsvar med den kompetanse som er tillagt styret.

SPØRSMÅL NR. 582**Innlevert 9. februar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 19. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I statsministerens tale til Arbeiderpartiets landsstyre 8. februar, understreket han at Norge "skal påta oss minst like store forpliktelser for det globale miljøet som EU". Det bes om at miljøvernministeren utdypet dette utsagnet.

Sikter statsministeren til de forpliktelser som EU har forpliktet seg til i Kyoto-avtalen frem til 2012, eller sikter han til at Norge minst skal ha ambisjoner tilsvarende EUs målsettinger om 20 pst.-reduksjoner av klimagassutslipp innen 2020?»

BEGRUNNELSE:

Se også pressemelding fra Arbeiderpartiet (<http://www.dna.no/index.gan?id=67254>).

Dersom statsråden mener statsministerens løfter ikke kan besvares av henne, så ber jeg om at spørsmålet videresendes til rette vedkommende.

Svar:

Norges forpliktelse i henhold til Kyoto-avtalen er allerede fastlagt og skal oppfylles. Statsministerens tale til Arbeiderpartiets landsstyre den 8. februar handlet i det vesentligste om tiden etter Kyoto-perioden og behovet for å få i stand en bedre og mer omfattende klimaavtale til å etterfølge Kyoto-avtalen.

Norge skal være en pådriver og et foregangsland i arbeidet for å få i stand en ny klimaavtale, og det er naturlig at vi påtar oss minst like store forpliktelser for det globale miljøet som EU. EUs medlemsland har imidlertid ikke tatt endelig stilling til konkrete mål eller byrdefordeling for forpliktelsene etter Kyoto-perioden.

SPØRSMÅL NR. 583**Innlevert 9. februar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 19. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Regjeringen ved statsministeren har satt stort fokus på klimapolitikken. I den forbindelse har det kommet en rekke påstander om at Regjeringen har fremmet omfattende klimarelaterte forslag, og at Fremskrittspartiet har stemt imot samtlige.

Kan statsråden fremskaffe en oversikt over klimatiltak som den rød-grønne regjeringen har fremmet på Stortinget, og hvilke forslag som har fått støtte utover de rød-grønne partiene?»

Svar:

Regjeringen fører en offensiv klimapolitikk og vil vurdere tiltak og virkemidler innenfor de største samfunnssektorene med klimagassutslipp. De største utslippene er knyttet til transportsektoren og energi-produksjon på sokkelen. Blant Regjeringens mest sentrale forslag til virkemiddelbruk i samferdselssektoren er omleggingen av bilavgiftene. Nedenfor gis en summarisk oversikt over forslagene og stemmegivningen i Stortinget. Som det fremgår av denne oversikten stemte Fremskrittspartiet mot en rekke av de sentrale budsjettforslagene.

1. Det ble bevilget 10 mrd. kr i 2007 til grunnfondet for energieffektivisering og fornybar energi. Regjeringen legger opp til å foreslå nye 10 mrd. kr til dette i 2009.
 - Forslaget ble i all hovedsak støttet av Venstre og Kristelig Folkeparti. Høyre og Fremskrittspartiet gikk imot forslaget.
2. Etter forslag fra Regjeringen er det til sammen bevilget 860,3 mill. kr til forskning, teknologiutvikling og arbeidet med fangst av CO₂ fra gasskraftverk og CO₂-kjeder i 2007. Av disse er det satt av 720 mill. kr til arbeidet med CO₂-håndtering på Kårstø.
 - Alle partier med unntak av Fremskrittspartiet støttet Regjeringens forslag om å bevilge 720 mill. kr til CO₂-håndtering på Kårstø.

3. Etter forslag fra Regjeringen er det i 2007 bevilget 100 mill. kr til kjøp av klimakvoter gjennom Kyoto-mekanismene, og en fullmakt til å inngå avtaler om kjøp av klimakvoter utover foreslått bevilgning for inntil 100 mill. kr.
 - Forslaget fra Regjeringen fikk støtte fra et flertall i finanskomiteen (bestående av regjeringspartiene). Fremskrittspartiet har i sitt alternative budsjettforslag for 2007 lagt inn 100 mill. kr til kjøp av klimakvoter i sitt utenlandsbudsjett.
4. Regjeringen foreslo å erstatte slagvolumkomponenten med en CO₂-komponent i engangsavgiften for personbiler.
 - Samtlige partier støttet omleggingen, men det var ulike oppfatninger om satsstrukturen.
5. Det er innført fritak for CO₂-avgift for andel bioetanol i bensin fra 1. januar 2007. Det vil heller ikke bli ilagt særavgifter for drivstoff der etanol utgjør hovedbestanddelen (E85).
 - Alle partier støttet forslaget.
6. Det ble bevilget 7,1 mrd. kr til jernbaneformål i statsbudsjettet for 2007.
 - Forslaget ble i all hovedsak støttet av alle partier bortsett fra Fremskrittspartiet som foreslår radikale kutt i alle relevante poster.
7. Det ble foreslått å øke CO₂-komponenten i sluttbehandlingsavgiften for avfall.
 - Fremskrittspartiet stemte alene imot.
8. CO₂-avgiften utvides til å gjelde bruk av gass til oppvarmingsformål.
 - Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig folkeparti var mot innføringen, resten for.

Regjeringen vil i løpet av våren fremme en stortingsmelding om sektorvise klimahandlingsplaner. I tillegg vil det fremmes en odelstingsproposisjon om endring av klimakvoteloven fra 2008.

SPØRSMÅL NR. 584**Innlevert 12. februar 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 19. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren gi en logisk begrunnelse for at personer med identisk yrke, og identisk stillingsbrøk (mellom 20 og 40 pst.), behandles svært forskjellig når det gjelder krav til at arbeidsgiver skal opprette en tjenstepensjonsordning, avhengig av om arbeidsgiveren er en offentlig virksomhet eller ikke?»

BEGRUNNELSE:

Finansdepartementet har i brev til Fornyings- og administrasjonsdepartementet datert 12. desember 2006 foretatt en lovfortolkning vedrørende pensjonsordninger etter lov om obligatorisk tjenstepensjon og forholdet til Statens Pensjonskasse (SPK) og andre lovfestede pensjonsordninger.

Som kjent er hovedregelen i lov om obligatorisk tjenstepensjon at alle ansatte over 20 år og som har mer enn 20 pst. stilling skal omfattes av tjenstepensjonsordningen, som gir arbeidsgivere plikt til å opprette og betale inn til en tjenstepensjonsordning med nærmere definerte minimumskrav. Loven gjelder imidlertid ikke for foretak som har pensjonsordning i henhold til lov eller tariffavtale for statlig eller kommunalt ansatte, jf. § 1 tredje ledd.

Lov om tjenstepensjon vil i henhold til dette fritaket ikke gjelde for blant annet medlemmer av SPK. Minimumskravet for medlemskap i SPK er blant annet at ansatte arbeider mer enn 14 timer pr. uke. Praktisk betyr altså dette at personer som er ansatt i virksomheter som omfattes av SPKs ordninger, men som arbeider mindre enn 14 timer pr. uke, hverken har rett til en tjenstepensjonsordning i SPK eller krav på at arbeidsgiver betaler inn innskudd i en alternativ tjenstepensjonsordning.

I det nevnte brev fra Finansdepartementet gjøres det klart at virksomheter som omfattes av Pensjonsordning for apotekvirksomheter (PFA) er forpliktet til å opprette en pensjonsordning etter lov om obligatorisk tjenstepensjon. Pensjonsordningen for apotekvirksomheter administreres og forvaltes av Statens Pensjonskasse, og har ellers en utforming som er svært lik SPKs alminnelige ordning. Minimumskravet til antall arbeidstimer pr. uke i Pensjonsordningen er marginalt forskjellig fra kravet som gjelder for SPK - 15 timer versus 14 timer. Som nevnt overfor er minimumskravet for at lov om obligatorisk tjenstepensjon (som PFA-virksomhetene er bundet av) skal gjelde lavere enn minimumskravet for medlemskap både i SPK og PFA. Det betyr at også arbeidstakere

med arbeidstid mellom 7,5 og 15 timer pr. uke som arbeider i en PFA-virksomhet har krav på en tjenstepensjonsordning.

I sin lovfortolkning har Finansdepartementet lagt avgjørende vekt på hensynet til de ansatte. Arbeidstakere som tilhører en lovbestemt pensjonsordning (utenfor stat/kommune) må ikke komme i en mindre gunstig stilling (for dekning av tjenstepensjon) enn andre arbeidstakere.

Dette betyr i praksis at en arbeidstaker som er ansatt i en deltidsstilling på mellom 20 og 40 pst. i et privat sykehusapotek har krav på en tjenstepensjonsordning, mens en ansatt i et offentlig sykehusapotek med samme stillingsbrøk ikke har det.

Svar:

OTP-loven pålegger som kjent nærmere bestemte foretak (foretak med minst én ansatt) å opprette tjenstepensjonsordning for sine ansatte i tråd med reglene i foretakspensjonsloven (lov 24. mars 2000 nr. 16) eller innskuddspensjonsloven (lov 24. november 2000 nr. 81). Hovedregelen er at alle ansatte over 20 år og som har mer enn 20 pst. stilling, skal omfattes av tjenstepensjonsordningen.

Det følger av OTP-loven § 1 tredje ledd at loven ikke gjelder for "foretak som har pensjonsordning i henhold til lov eller tariffavtale for statlig eller kommunalt ansatte".

I Ot.prp. nr. 10 (2005-2006) står det følgende i spesialmerknadene til denne bestemmelsen:

"Tredje ledd fastsetter at loven ikke skal gjelde for foretak som har pensjonsordning i henhold til lov eller tariffavtale for statlig eller kommunalt ansatte. Plikten til å ha pensjonsordning skal dermed avgrenses mot staten, kommunene, og statlige og kommunale foretak. Plikten skal også avgrenses mot såkalte fristilte foretak, dvs. foretak som har hatt en tilknytning til stat eller kommune, men som ikke lenger er bundet til å ha pensjonsordning i henhold til krav i lov eller tariffavtale for statlig eller kommunalt ansatte. Dersom slike foretak, uten å være bundet til det, faktisk har en pensjonsordning som oppfyller kravene som nevnt, skal foretaket ikke omfattes av plikten til å ha pensjonsordning etter lovforslaget her."

Finansdepartementet har i brev til Fornyings- og administrasjonsdepartementet 12. desember 2006 gitt uttrykk for hvordan departementet forstår lovgivelsen. Etter departementets vurdering er ikke apotek i privat sektor unntatt fra virkeområdet for lov om obligatorisk tjenstepensjon. Apotek har dermed plikt til å gi ansatte som arbeider i mer enn 20 prosent

stilling medlemskap i pensjonsordning. Departementet har nylig tatt stilling til samme spørsmål etter henvendelse fra Norges Bank. Norges Banks pensjonsordning er en vedtektsfestet ordning, og følger således ikke av lov eller tariffavtale for statlig eller kommunalt ansatte. Pensjonsordningen er derfor ikke omfattet av unntaket i § 1 tredje ledd. I brev til Norges Bank 6. februar 2006 har departementet uttalt:

"Etter departementets vurdering vil Norges Bank heller ikke falle inn under unntaksbestemmelsen, selv om pensjonskassens vedtekter skulle bli endret slik at ordningen blir fullt ut i samsvar med den generelle ordningen for statsansatte organisert i Statens Pensjonskasse. Dette har sammenheng med at det etter departementets syn ikke vil være tilstrekkelig for å falle inn under unntaksbestemmelsen i § 1 tredje ledd at pensjonsordningen i et foretak tilsvarende (har samme innhold som) en statlig eller kommunal ordning. Det vises til avsnittet ovenfor om at unntaksbestemmelsen i § 1 tredje ledd gjelder for foretak som har eller har hatt en tilknytning til stat og kommune, og som (fortsett) har en pensjonsordning i henhold til lov eller tariffavtale for statlig eller kommunalt ansatte. Denne tolkningen må også sees i lys av formålet med loven, som er å sikre arbeidstakere utenfor offentlig sektor, som oppfyller visse minstekrav til arbeidstid m.m., pensjonsordning som sikrer alderspensjon i tillegg til folketrygden. Dersom et foretak, ved å opprette en ordning som tilfredsstiller kravene i lov om Statens Pensjonskasse eller tariffavtale for kommunalt ansatte, skulle unntas fra virkeområdet for lov om obligatorisk tjenestepensjon, ville arbeidstakere med lav stillingsandel risikere å bli stående uten pensjonsordning. Dette har sammenheng med at statlige og kommunale ordninger har høyere krav til stillingsandel for å bli medlem i pensjonsordningen enn pensjonsordninger etter innskudds- og foretakspensjonsloven."

Neste spørsmål blir da hvordan apotekene (og Norges Bank) oppfyller sin plikt til å ha pensjonsordning. Etter lovens hovedregel skal denne plikten oppfylles ved å etablere ytelsesordning etter lov om foretakspensjon eller innskuddsordning etter lov om innskuddspensjon. Det er imidlertid en egen lovfestet pensjonsordning for apotek, jf. lov 26. juni 1953 om pensjonsordning for apotekvirksomhet. På denne bakgrunn har Finansdepartementet i sitt brev 12. desember lagt til grunn at apotekene kan oppfylle sin plikt i forhold til ansatte som er medlem gjennom denne lovfestede ordningen. Siden ansatte med lave stillingsbrøk enn 15 timer pr. uke ikke er medlem av apotekerordningen, har likevel departementet kommet til at apotekene må tilby disse ansatte pensjon som tilfredsstiller kravene i OTP-loven.

Som nevnt innledningsvis i svaret gjelder OTP-loven ikke for foretak som har pensjonsordning i henhold til lov eller tariffavtale for statlig eller kommunalt ansatte. OTP-loven vil derfor for eksempel ikke gjelde for et statlig sykehus. Ett av vilkårene for å være medlem av Statens Pensjonskasse er at en arbeider 14 timer eller mer pr. uke. Dette innebærer til-

svarende at en deltidsansatt i staten med arbeidstid mellom 7,5 og 14 timer pr. uke, ikke vil få pensjon, mens en deltidsansatt i en privat virksomhet med samme stillingsbrøk vil ha krav på pensjon.

Finansdepartementet ser at det kan reises spørsmål ved at lov- og tariffestede pensjonsordninger i statlig og kommunal virksomhet oppstiller krav til medlemskap som er strengere enn kravene i OTP-loven mht. stillingsbrøk. Regelen som innebærer at deltidsansatte i stat og kommune med stillingsbrøk lavere enn 14 timer pr. uke (Statens Pensjonskasse) og tilsvarende grenser i andre ordninger, ikke har krav på å være medlem av den statlige eller kommunale tjenestepensjonsordningen, er imidlertid begrunnet i hensynet til de deltidsansatte selv, jf. nedenfor. Årsaken til at dette blir forskjellig for hhv. tjenestepensjoner i privat sektor og tjenestepensjoner i offentlig sektor er at ytelsene fra en privat ytelsesbasert foretakspensjonsordning (nettoordning) samordnes med forventede ytelser fra Folketrygden på opptjenings-tidspunktet, mens ytelser fra en offentlig tjenestepensjonsordning (bruttoordning) samordnes med den folketrygdytelsen som faktisk kommer til utbetaling.

I forbindelse med at Stortinget i 2000 vedtok lov om foretakspensjon, vurderte etter det jeg har fått opplyst Fornyings- og administrasjonsdepartementet hvorvidt minstegrensene for medlemskap i SPK og andre lovfestede pensjonsordninger burde senkes fra 14 timer pr. uke (37,5 pst. stilling) til 20 pst. stilling. Fornyings- og administrasjonsdepartementet fant imidlertid da at regler om samordning mellom tjenestepensjon i slike ordninger og pensjon fra folketrygden ville føre til at deltidsansatte som arbeider mindre enn henholdsvis 15 timer (apotekene) eller 14 timer (SPK), ville kunne komme dårligere ut dersom grensen for medlemskap ble senket i forhold til det som gjelder for disse ordningene, slik at de ble medlemmer av ordningene. For personer med noen år i full stilling og noen år i lav deltidsstilling, er det antatt at medregning av opptjening for årene med lav deltidsstilling ville føre til reduksjon av ytelsene fra den offentlige pensjonsordningen sammenliknet med en ordning der lav deltidsstilling ikke gir opptjening. Disse effektene er bl.a. utredet i NOU 1995:29 "Samordning av pensjons- og trygdeytelser", hvor det under punkt 9.6.6 er redegjort for nevnte problemstilling. Dette er ifølge Fornyings- og administrasjonsdepartementet årsaken til at minstegrensen for Statens Pensjonskasse eller Pensjonsordning for apotekvirksomhet ikke har blitt senket til 20 pst. stilling.

Stortinget vedtok 26. mai 2005 (pensjonsforliket) bl.a. følgende:

"Etter at det er vedtatt en ny modell for folketrygdens alderspensjon, må de offentlige tjenestepensjonsordningene tilpasses den nye folketrygdmodellen, uten at dette svekker de offentlige tjenestepensjo-

nene, men slik at de også omfattes av delingstall og ny indeksering."

Som opplyst i St.meld. nr. 5 (2006-2007) vil Regjeringen følge opp Stortingets vedtak om offentlige tjenestepensjoner etter at Stortinget har behandlet

forslaget til ny modell for opptjening og uttak av alderspensjon i folketrygden. I den forbindelse vil det også kunne være aktuelt å vurdere de forhold som det nå er stilt spørsmål om.

SPØRSMÅL NR. 585

Innlevert 12. februar 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 20. februar 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Multisystemisk terapi (MST) er eit intensivt, tidsavgrensa og familiebasert behandlingstilbud til ungdom som er kriminelt belasta og/eller har utvikla eit rusproblem. MST vert gjennomført i lokalmiljøet til den unge. MST-teamet i Bergen nektar å hjelpe ungdom som bur meir enn ein og ein halv time reise frå Bergen. Dei vil ikkje gje turvande behandling sjølv om dei erkjenner at sakene er av ei slik karakter at MST ville vere rette val.

Korleis vil statsråden sikre ungdom over heile landet rett til hjelp frå eit MST-team?»

GRUNNGJEVING:

Då stortingsmeldinga om barne- og ungdomsvernet vart handsama, uttala ein samla komité at MST må vere eit tilbud til alle barn og familiar som treng det. MST er i første rekkje eit alternativ til institusjonsplassering. Gjennom foreldrestøtte og aktivt nærvær i familien søker behandlarane å setje familien i stand til å løyse sine eigne problem. For å redusere åtferdsproblema må ofte oppsedarpraksisen hos foreldra bli betre, skuleprestasjonane utviklast vidare, kontakten med avvikande ungdomsmiljø redusert og kontakt med ikkje-kriminelle jamaldrande byggjast opp att. Gjennomsnittleg behandlingstid er fire månader. Behandlarane er tilgjengelege heile døgnet under behandlingsperioden. Etter avslutta behandling blir familien eventuelt følgt opp av det lokale hjelpeapparatet.

Svar:

Representanten Molvær Grimstad spør hvordan jeg vil sikre ungdom over hele landet rett til hjelp fra et MST-team. I begrunnelsen vises det til behandlingen av St.meld. nr. 40 (2001-2002) Om barne- og ungdomsvernet, og at en samlet komité uttalte at

MST må være et tilbud til alle barn og familier som trenger det.

Jeg tror vi må være åpne på at geografiske avstander og bosettingen i Norge gir utfordringer i forhold til gjennomføring av nærmiljøbaserte og intensive behandlingstilbud. Dette gjelder ikke bare for tiltak rettet mot ungdom og familier som MST, men også for andre nærmiljøbaserte og intensive tiltak. Derfor jobber vi stadig med både å utvide og videreutvikle behandlingstilbudet og tjenestene i barnevernet.

MST-tilbudet til kommunene skal opprettholdes og bygges ut. Samtidig vil arbeidet med MST "geografisk" - et tilpasset MST-tilbud til områder utenfor det geografiske området som vanligvis dekkes av et MST-team - bli videreført. Det er et mål at det skal være like tjenester for klienter uavhengig av hvor de bor, og MST "geografisk" er en tilpasning for å nå dette målet.

Et godt utbygd MST-tilbud og metodetilpasninger til MST er svært viktig. Samtidig er jeg opptatt av at også andre effektive tiltak og modeller rettet mot samme målgruppe - ungdom med alvorlige atferdsproblemer - blir igangsatt. Funksjonell familierapi (FFT) er en familierapimodell anbefalt for ungdom med alvorlige atferdsproblemer og deres familie. Målgruppen er ungdom (11-18 år) som viser antisosial atferd, men modellen kan også benyttes forebyggende for ungdom i risiko for å utvikle alvorlige atferdsproblemer og deres familier. Denne metoden har ikke samme begrensning knyttet til geografi som MST ved gjennomføring. Atferdssenteret skal, i samarbeid med Barne-, ungdoms- og familieetaten, planlegge å starte opp FFT innenfor etaten i 2007.

Etter hva jeg har fått opplyst skal ikke MST-teamet i Bergen ha nektet å hjelpe ungdom som bor mer enn en og en halv times reise fra Bergen. Teamet erkjenner at lang kjøretid til klientene (opp til 3 timer

i løpet av en arbeidsdag) byr på utfordringer i perioder hvor saksmengden er stor, terapeutene har mange klienter og prioriteringer må foretas. Det betyr imidlertid ikke at ungdommen og familiene ikke kan ha fått tiltak eller tilbud om annen behandling. Teamet i

Bergen opplyser blant annet at de har meldt saker inn til MST "geografisk" for videre oppfølging. Normalt skal klienter som bor en og en halv time unna terapeutene få ordinær MST-behandling.

SPØRSMÅL NR. 586

Innlevert 13. februar 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 20. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Etter FSFIN 5-15-6 (5) skal arbeidsgivers transport av arbeidstaker ikke innberettes dersom det er behov for skjermet transport (sikkerhetskjøring).

Kan finansministeren opplyse om hvilke kriterier som vektlegges av ligningsmyndighetene dersom sikkerhetskjøring skal innrømmes som ikke skattepliktig fordel, dokumentasjon som kreves, og kan finansministeren oppgi statistikk over hvor mange tilfeller av sikkerhetskjøring som er godkjent av ligningsmyndighetene årlig, om mulig fordelt på ulike næringer?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes en belysning av hvor utbredt ikke skattepliktig sikkerhetskjøring er, samt hva som skal til for at dette godkjennes av ligningsmyndighetene etter Finansdepartementets forskrift til skatteloven, FSFIN 5-15-6 (5), som lyder: "Fordel i form av arbeidsgivers dekning av reise mellom hjem og arbeidsssted, regnes ikke som skattepliktig inntekt når reisen skyldes ekstraordinære forhold i arbeidet. Ved vurderingen av dette legges det vekt på om reisen er uforutsigbar, om den skjer til uvanlig tid eller under tidsnød etter forsinkelse på arbeidssstedet, og om alternativ transport ikke finnes. Det kan også legges vekt på behov for skjermet transport (sikkerhetskjøring)." Det er videre av interesse å få belyst krav til dokumentasjon for sikkerhetskjøring, og i den forbindelse kan en målestokk være hva som ville være tilstrekkelig ved et eventuelt bokettersyn.

Svar:

Arbeidsgivers dekning av reise mellom arbeid og hjem er i utgangspunktet en skattepliktig ytelse for den ansatte. Finansdepartementets skattelovforskrift § 5-15-6 femte ledd gir imidlertid et unntak fra denne hovedregelen. Etter bestemmelsen må det foreligge "ekstraordinære forhold i arbeidet" for at unntaket skal få anvendelse. Det ligger i ordlyden at unntaket er snevert.

I bestemmelsens annet og tredje punktum oppregnes ulike kriterier som skal vektlegges i vurderingen av om det foreligger slike ekstraordinære forhold i arbeidet. Et av disse kriteriene er behovet for skjermet transport. Hvorvidt det foreligger behov for skjermet transport, vil måtte bero på en konkret vurdering. Det sentrale her må være om arbeidstakeren på grunn av sitt arbeid er i en særlig utsatt situasjon. Jeg antar at både konkrete trusler og mer generelle sikkerhetsvurderinger kan gi behov for skjermet transport.

Det er arbeidsgiver som forestår vurderingen av om vilkårene for skattefritaket er oppfylt. Skattemyndighetenes materielle vurderinger av om forskriftens vilkår er oppfylt vil skje ved kontroll av arbeidsgivers virksomhet. Årsaken er at skattefrie naturalytelser som hovedregel ikke er innberetningspliktige, jf. forskrift av 30. desember 1983 nr. 1974 om begrensning av lønnsoppgaveplikten.

Ettersom ytelsen ikke er innberetningspliktig, har skatteetaten ikke statistikk over hvor utbredt slik sikkerhetskjøring er.

Det er ikke oppstilt særskilte dokumentasjonskrav i forbindelse med skattefritak for sikkerhetskjøring. Det avgjørende er derfor om det etter en konkret vurdering er sannsynliggjort at vilkårene er oppfylt.

SPØRSMÅL NR. 587**Innlevert 13. februar 2007 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 21. februar 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hvilke konsekvenser får det for Bufdir at en 18-åring mistet livet etter å ha satt en overdose på en barnevernsinstitusjon, og hvordan har statsråden tenkt å forhindre bruk og fremstilling av rusmidler på institusjon?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet mitt er det tragiske dødsfallet på en 18 år gammel gutt lørdag 3. februar på en barnevernsinstitusjon. På Tabloid tirsdag den 6. februar, sa Anne Marit Sæbønes, leder for direktoratet at det var vanskelig å si hvem som hadde det overordnede ansvaret når noe slikt skjer. Jeg har forstått at statlig overtakelse av institusjonsansvaret, var nettopp for å lokalisere ansvaret ett sted, og er derfor svært forbauset over denne uttalelsen.

Ved omsorgsovertagelser med tvang eller frivillige plasseringer av ungdommer med rusproblemer og/eller atferdsproblemer må foreldre og andre foresatte være trygge på at barna er under oppsikt og at institusjonen har kontroll, noe som det kan se ut til at noen av institusjonene ikke har. Dette er svært bekymringsfullt.

Svar:

Statlig regional barnevernsmyndighet har i henhold til barnevernloven § 5-1 ansvaret for at det nødvendige institusjonstilbudet finnes i regionen. Dette ansvaret kan ivaretas ved at regionen selv etablerer og driver institusjoner, eller ved at det inngås avtaler om bruk av private og/eller kommunale institusjoner. En privat eller kommunal institusjon kan bare benyttes dersom institusjonen er godkjent av den regionale barnevernsmyndigheten, jf. barnevernloven § 5-8. For at en slik institusjon skal kunne godkjennes må den drives i samsvar med barnevernloven og dens forskrifter, og ellers drives på en forsvarlig måte. Det følger av dette at private og kommunale institusjoner, i likhet med statlige institusjoner, må oppfylle de kravene som fremgår av barnevernlovens forskrifter, herunder forskrift om kvalitet i barnevernsinstitusjoner og forskrift om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barnevernsinstitusjon.

I forskrift om krav til kvalitet i barnevernsinstitusjoner er det stilt generelle krav til barnevernsinstitusjonene. Institusjonen skal bl.a. ha en definert målgruppe og en formulert målsetting for sin faglige virksomhet. De metoder som anvendes ved institu-

sjonen skal være faglig og etisk forsvarlige, tilpasset institusjonens målgruppe og målsetting og være forankret i allment anerkjent fagteori. Det stilles også krav til institusjonens bemanning og de ansattes kompetanse. Også disse kravene skal ses i forhold til den enkelte institusjons målgruppe og målsetting. Dette innebærer at det skal stilles andre krav til bemanning og kompetanse til en institusjon for ungdom med alvorlige atferdsvansker enn til en institusjon for små barn.

I forskrift om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barnevernsinstitusjoner er det gitt nærmere regler for når det kan benyttes tvang overfor beboere på barnevernsinstitusjoner, og hva slags tvang som kan benyttes. Det er med andre ord mulig å anvende tvang når dette anses nødvendig. Barn og unge i barnevernsinstitusjoner skal i utgangspunktet kunne nyttiggjøre seg de tiltak som finnes i lokalsamfunnet, som skole- og fritidstilbud. De skal i størst mulig grad ha et normalt liv, og institusjonen skal gi ungdommen formålstjenlig omsorg og behandling. Målsettingen er derfor at bruk av tvang skal reduseres til et minimum, og at unødvendig tvang skal unngås. Felles for all tvangsbruk på disse institusjonene er at den må baseres på en individuell og konkret vurdering i forhold til den enkelte ungdom. Ved denne vurderingen skal det bl.a. legges vekt på formålet med oppholdet i institusjonen.

Dersom institusjonen har begrunnet mistanke om at en ungdom oppbevarer rusmidler eller farlige gjenstander, kan det foretas ransaking av beboerens rom og eiendeler og kroppsvisitasjon av ungdommen. Det kan også foretas kontroll av post som kommer inn til beboeren på institusjonen. Slike tiltak innebærer integritetskrenkende inngrep og kan ikke skje rutinemessig eller vilkårlig. Den nærmere vurderingen i det enkelte tilfelle må skje konkret, og baseres på skjønn.

Ved plassering etter § 4-24 (tiltak for barn med alvorlige atferdsvansker) kan urinprøver kreves avlagt dersom det følger av fylkesnemndas vedtak. I slike tilfeller kan det altså gjennomføres urinprøvekontroll med sikte på å avkrefte eller bekrefte bruk av rusmidler. Ungdommen kan også samtykke til slike prøver, dersom plasseringsgrunnlaget er barnevernloven § 4-24 eller § 4-26.

Det er også adgang til å etablere institusjoner hvor utgangsdørene holdes låst overfor en eller flere beboere ("lukkede institusjoner"). Har institusjonen låste dører, må den være tilrettelagt på en slik måte at den ikke framstår som lukket for beboere som det

ikke er nødvendig å begrense bevegelsesfriheten for. Formålet med plasseringen kan tilsi at dørene kan holdes låst for en ungdom over noe tid. Det forutsettes imidlertid at det foretas en fortløpende vurdering av behovet for låsing.

Selv om det er adgang til å etablere "lukkede institusjoner", vil det alltid være en fare for rømninger. Hvis en ungdom rømmer, skal institusjonen straks varsle barnevernstjenesten. Ungdom som er plassert på tvang skal bringes tilbake til institusjonen selv om det er i strid med ungdommens eget ønske. Det er barnvernstjenesten som har det overordnede ansvaret for at beboeren bringes tilbake. Institusjonen har likevel et selvstendig ansvar for at de nødvendige tiltak settes i verk. Politiet skal også varsles når det er nødvendig, og har plikt til å bistå med tilbakeføringen.

I de fleste tilfeller ved bruk av tvang i barnevernsinstitusjoner, skal det fattes enkeltvedtak. Disse skal begrunnes. All tvangsbruk i barnevernsinstitusjoner skal protokollføres, og fylkesmannen skal føre tilsyn med den tvangen som benyttes. Bruk av tvang og vedtak om bruk av tvang kan påklages direkte til fylkesmannen.

Hva gjelder den konkrete hendelsen representanten viser til, er departementet kjent med at Bufetat re-

gion øst undersøker forhold rundt denne institusjonen, også forholdene rundt den konkrete hendelsen. Departementet er også kjent med at saken er under etterforskning av politiet. Fylkesmannen i Hedmark førte tilsyn med den aktuelle institusjonen i januar, og vil også nå snarlig føre et nytt tilsyn med den. I tillegg vil fylkesmannen i Hedmark, etter å ha gjort seg kjent med hva som kommer frem i politietterforskningen, vurdere å føre et ekstraordinært tilsyn i forhold til omstendighetene rundt den aktuelle hendelsen. Departementet kan derfor ikke før disse ulike undersøkelsene er avsluttet si noe nærmere om eventuelle konsekvenser av saken eller den videre oppfølging.

Tvang i behandlingsøyemed er både etisk og faglig problematisk. I all form for behandling er det derfor en fordel, i den grad det er mulig, at det ikke benyttes tvang. Slike tragiske hendelser som den som det refereres til i representantens spørsmål viser hvilke dilemmaer man står overfor i slike saker og hvor vanskelig det er helt å forhindre slike tragedier. Etter min vurdering ivaretar imidlertid dagens regelverk ungdommenes rettssikkerhet, samtidig som det gir tilstrekkelig grunnlag for å kunne ivareta ungdommen i institusjonen, om nødvendig med tvang.

SPØRSMÅL NR. 588

Innlevert 13. februar 2007 av stortingsrepresentant Alvhild Hedstein

Besvart 20. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvor mange anmeldelser av tvangsekteskap ble henlagt i henholdsvis 2005 og 2006, og hva vil statsråden gjøre for å bedre politiets muligheter til å etterforske anmeldelser av tvangsekteskap?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet 9. februar kunne vi lese om Zara fra Oslo som 13. mars i fjor anmeldte faren sin for å ha tvunget henne til å gifte seg med en mann i Pakistan som hun aldri hadde møtt. Overgrepet skjedde i 2003. Nesten elleve måneder etter anmeldelsen har politiet ennå ikke tatt ut tiltale. Tvangsekteskap innebærer grove krenkelser av menneskerettighetene som ikke kan tolereres. Vi har ingen offisiell statistikk på hvor mange som blir tvangsgiftet i Norge i dag, vi vet at tvangsekteskap eksisterer. Mange unge jenter med

innvandrerbakgrunn er utsatt for et umenneskelig press mellom å leve etter norske verdier og å følge de tradisjonelle verdiene. Svært få våger å gå til det skritt å anmelde de som står bak tvangsekteskap. Norske myndigheter må tydelig vise at den som gjennom å utøve autoritet gjennom trusler eller vold tvinger noen til å gifte seg, skal rettsforfølges i tråd med norsk lov. Dette innebærer at anmeldelser om tvangsekteskap må prioriteres høyt.

Svar:

Tvangsekteskap er et alvorlig brudd på menneskerettighetene og er forbudt ved lov i Norge. Unge mennesker som trues med eller utsettes for tvangsekteskap synes å øke. Hvorvidt dette skyldes at flere blir utsatt for tvangsekteskap eller flere søker hjelp enn tidligere fordi de vet at det nå er hjelp å få, skal

være usagt. Det som imidlertid er avgjørende er at de som søker hjelp for å unngå tvangsekteskap får dette på en god og omsorgsfull måte.

Politiet har i dag ingen spesiell registrering av tvangsekteskapsaker. Straffeloven § 222, andre ledd, omhandler atferd som tvinger noen til å inngå ekteskap. Ved uttrekk av statistikk fra politiets statistikkverktøy omhandler materialet imidlertid også tall fra paragrafens øvrige ledd. Det vil derfor være meget tidkrevende på manuelt vis å komme frem til antall enkeltsaker/anmeldelser med islett av ekteskap inngått på bakgrunn av tvang, frihetsberøvelse, utilbørlig press, trusler eller annen form for vold.

Det er derfor vanskelig å tallfeste hvor mange av sakene som er henlagt. Opplysninger fra politidistriktene tilsier imidlertid at det er relativt få saker som anmeldes etter straffeloven § 222 annet ledd direkte. Dette kan ha mange og kompliserte årsaker, eksempelvis det faktum at det er nære familierelasjoner mellom fornærmede og mistenkte.

Jeg har imidlertid fått opplyst fra Politidirektoratet at det er tatt initiativ overfor "Rådet for elektronisk saksbehandling i politiet og den høyere påtalemyndighet"(RESP) om å legge forholdene til rette for statistikk fra straffeloven § 222 ulike ledd.

De sakene som anmeldes er til dels svært vanskelig å etterforske. Ofte er det ingen ut over fornærmede som ønsker å bidra med opplysninger som kan styrke, eventuelt avkrefte anmeldelsens innhold. Ek-

teskap inngått som følge av tvang, trusler eller vold, inngås ofte i utlandet. Dette kompliserer etterforskningen ytterligere.

I løpet av de senere årene er det iverksatt flere tiltak for å høyne kompetansen om tvangsekteskap og annen æresrelatert vold i politiet. Det er blant annet gjennomført seminarer for politiets familievoldskoordinatorer. Videre har Oslo politidistrikt innledet et samarbeid med Metropolitan Police i London som har lang erfaring i arbeidet med slike saker.

I november 2004 ble "Kompetanseteam mot tvangsekteskap" opprettet som et prøveprosjekt med representanter fra Utlendingsdirektoratet, Røde Kors, Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet og Oslo politidistrikt. Per 30. mai 2006 hadde teamet behandlet ca. 130 saker/henvendelser om bistand. De fleste sakene omhandler gjennomførte tvangsekteskap eller hjelp i forbindelse med trusler om tvangsekteskap.

Kompetanseteamet er nå besluttet videreført på permanent basis og skal i første rekke være et rådgivende organ i den hensikt å øke kompetansen og drive veiledning mot det øvrige hjelpeapparat. I tillegg skal teamet i noen grad på selvstendig basis være et operativt supplement og yte bistand i konkrete saker.

Kompetanseteamet har utarbeidet en egen "dreiebok" rettet mot både etterforskere og påtale i politiet, som man nå vurderer å tilby landets politidistrikt som et ledd i arbeidet med å heve kunnskapen på fagfeltet.

SPØRSMÅL NR. 589

Innlevert 13. februar 2007 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 16. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å gjøre det enklere for utenlandske studenter (fra utenfor EU/EØS-området) når de skal søke arbeidstillatelse i Norge?»

BEGRUNNELSE:

I dag kan det være vanskelig for en utenlandsk student å arbeide ved siden av studiene. Det kan være flere årsaker til det. For det første må studenten søke ny arbeidstillatelse for hver nye deltidsjobb. Dette er uavhengig av hvor omfattende en eventuell tilleggjobb er i antall timer og tjente kroner. En student som blir tilbudt én eller to dagers engasjement som f.eks. tolk eller eksamensvakt på universitetet må dermed

betale et så høyt gebyr for å søke, at han/hun vil kunne få null fortjeneste når lønnen utbetales. Kristelig Folkeparti mener det bør gjøres enklere for utenlandske studenter å jobbe ved siden av studiene, og mener derfor at det bør være mulig å gi en generell arbeidstillatelse som heller er avgrenset tidsmessig og til studietillatelse, og ikke til kun en jobb. Jeg viser i den forbindelse til Sverige, hvor studenter som har gyldig studieopphold på universitet/høyskoler, kan jobbe ved siden av fulltidsstudiene uten å søke om arbeidstillatelse knyttet til et krav om at studiet forblir den primære hensikten med oppholdet. For det andre må den utenlandske studenten betale et gebyr på 1 100 kr. hver gang han/hun søker arbeidstillatelse. Dette er et gebyr som ikke står i forhold til kostnadene ved å

behandle en slik søknad. Det er en høy kostnad for en student og kan for mange være en hindring for å søke. Dermed fratas studenten en god mulighet til å bli integrert og til å lære norsk. Kristelig Folkeparti mener utenlandske studenter, også de utenfor EU/EØS, bør gis gunstigere vilkår, og mener derfor det bør vurderes å fjerne gebyret på 1 100 kr for denne gruppen.

Svar:

Jeg er helt enig i at det bør legges bedre til rette for at utenlandske studenter på lik linje med norske studenter skal kunne arbeide ved siden av studiene i den utstrekning dette ikke går ut over studieprogresjonen.

Jeg har nå tatt initiativ til endringer i utlendingsforskriften som vil åpne for at studentene vil bli gitt en generell tillatelse til arbeid innenfor en ramme på 20 timer i uken og full tid i ferier. Denne tillatelsen vil kunne gis i forbindelse med at studietillatelsen innvilges. I forbindelse med fornyelse av studietilla-

telsen bør regelverket utformes slik at universitet eller høyskole avgir uttalelse om studentens framdrift i forhold til studieplan. Dette er viktig slik at fokus ved denne type tillatelser fortsatt er studier og ikke en bakdør til arbeid i Norge.

En slik omlegging vil medføre at studentene ikke lenger trenger å søke separat deltidsarbeidstillatelse siden kravet om konkret arbeidstilbud faller bort. Dette vil ikke bare være tidsbesparende, men også medføre at det ikke skal betales gebyr for tillatelse til arbeid. Studenten vil selvfølgelig fortsatt betale gebyr for søknad om studietillatelse, men da slik at det også gis tillatelse til arbeid i samme periode som studietillatelsen gis for. Omleggingen vil også spare administrasjonen - politiet og Utlendingsdirektoratet - for arbeid.

Et utkast til endringer i utlendingsforskriften vil ganske snart bli sendt på høring. Jeg tar sikte på at endringen vil få virkning for behandlingen av saker om studietillatelse for utdanningsåret 2007/2008.

SPØRSMÅL NR. 590

Innlevert 13. februar 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 20. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvordan stiller finansministeren seg til å innføre et skattefradrag for husholdningstjenester, hvor stort mener finansministeren et eventuelt fradrag for slike tjenester burde være, og hvordan mener finansministeren det er hensiktsmessig å avgrense og innrette et slikt fradrag?»

BEGRUNNELSE:

Holdningen til hjemmeserviceyrket har endret seg, først og fremst hos den yngre generasjonen, som mener dette er et fornuftig tilbud og supplement for å gi de eldre bedre livskvalitet.

I dag er det et betydelig svart tilbud i denne bransjen, og tjenestene tilbys i mange tilfeller til så lave priser at det er ikke mulig å konkurrere dersom man skal drive hvitt. De fleste velger følgelig svart hjelp pga. prisen.

Det omsettes slike tjenester for ca. 3 mrd. kr i Sverige og i Norge anslagsvis 1,5 til 2 mrd. kr. Skattefradrag på husholdningstjenester vil kunne føre til positive samfunnsvirkninger i form av mindre svart arbeid, eldre som lettere får den hjelpen de trenger for

å greie seg i det daglige, og i form av avlastning for familier der begge er i jobb.

Finland og Frankrike har gjennomført et slikt fradrag med positive virkninger.

Svar:

I enkelte europeiske land er det innført ordninger med fradagsrett for husholdningsutgifter. Ordningene varierer fra land til land, både med hensyn til hvilke tjenester som omfattes, og størrelsen på fradraget. Både Frankrike og Finland har i lengre tid hatt ordninger med skattefradrag for husholdningsutgifter. Erfaringer fra disse landene gir en indikasjon på hvilke samfunnsmessige effekter en slik ordning vil ha, og kan således gi momenter til en vurdering av om det bør innføres en lignende ordning i det norske skattesystemet.

Erfaringene fra Frankrike og Finland viser for det første at en ordning med fradagsrett for husholdningsutgifter vil føre til økt etterspørsel etter de tjenester som omfattes av ordningen. Dette betyr et økt press i arbeidsmarkedet i disse sektorene. Dersom det innføres en tilsvarende ordning i Norge, må det for-

ventes at etterspørselen etter tjenester under ordningen vil øke også her.

Videre viser erfaringer fra både Frankrike og Finland at en ordning med fradrag for husholdningsutgifter er et mindre målrettet virkemiddel i kampen mot svart arbeid enn det man på forhånd hadde antatt. Erfaringer fra Frankrike viser blant annet at det er mange ulike forhold, og ikke prisen alene, som avgjør husholdningenes valg mellom å kjøpe denne typen tjenester svart eller legalt. Etter min vurdering er det ikke holdepunkter for å anta at en slik ordning vil være mer effektiv i kampen mot svart arbeid her enn det erfaringene fra tilsvarende ordninger i Finland og Frankrike skulle tilsi.

En fradagsordning på linje med den som gjelder i Finland, der det blant annet gis skattefradrag for utgifter til vedlikeholds- og ombyggingskostnader i hjemmet, må dessuten vurderes i lys av at gjeldende skattlegging av investering i bolig allerede er svært gunstig. En slik ordning vil ytterligere favorisere investering i bolig fremfor investering i annen finanskapital, og vil dermed bidra til å øke det sterke presset som allerede eksisterer i dagens boligmarked.

Jeg vil også peke på prinsippet om nøytralitet og likebehandling i skattlegging av ulike næringer, investeringer og spareformer, som innebærer at det ikke bør være særskilte regler som skattefavoriserer enkelte bransjer eller investeringer fremfor andre. Ved å unngå slik favorisering vil den enkelte skattyter få motiv til å investere der kapitalen gir størst mulig avkastning, i stedet for der den gir minst skattebelastning. Dette vil igjen bidra til at ressursene inves-

teres der de er mest lønnsomme og gir høyest verdiskaping for samfunnet.

I tillegg vil jeg understreke at det kun er de som har råd til å kjøpe husholdningstjenester som vil nyte godt av en ordning med skattefradrag for husholdningsutgifter. I mange husholdninger vil det ikke være økonomisk rom for kjøp av slike tjenester, selv med en skatterabatt på 28 pst. på deler av utgiftene. En slik ordning vil med andre ord fortrinnsvis komme de mer ressurssterke i samfunnet til gode.

Som det fremgår ovenfor vil en ordning med fradagsrett for husholdningsutgifter ha samfunnsmessige effekter som vil være svært uheldige i dagens økonomiske situasjon. I tillegg er det grunn til å tro at en slik ordning ikke ville bli et tilstrekkelig målrettet virkemiddel i kampen mot svart arbeid. For den betydelige del av dette tjenesteområdet som allerede er hvitt, vil innføring av fradagsrett bare bety en skattelettelse og et provenytab. Videre kan slik fradagsrett bare forventes å gi en moderat nedgang i den svarte delen av tjenesteområdet.

Samlet sett stiller jeg meg svært skeptisk til å innføre en ordning med skattefradrag for husholdningstjenester.

Provenytabet av å innføre et husholdningsfradrag vil bli betydelig. I svar på spørsmål nr. 334, fra finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon, av 20. oktober 2006, vedrørende statsbudsjettet 2007, drøfter departementet provenytabet av å innføre et såkalt husholdningsfradrag på 9 000 kr, dvs. i tråd med det finske "hushållsavdrag", fra 1. januar 2007.

SPØRSMÅL NR. 591

Innlevert 13. februar 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 27. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren sørge for at ny riksvei 7 mellom Ramsund og Kjellsbergsvingene like utenfor Hønefoss får første prioritet i Vegvesenet region sør, slik at byggestart kan komme i gang raskt og etter opprinnelig plan?»

BEGRUNNELSE:

Ny riksvei 7 mellom Ramsrud og Kjellsbergsvingene like utenfor Hønefoss er nå inne på Nasjonal transportplan (NTP) etter at denne strekningen har

vært en flaskehals i flere tiår. Alle som kjører på riksvei 7 fra Hønefoss mot Hallingdal kjenner denne strekningen som den beryktede Ramsrudhellinga. Den er svært ulykkesbelastet. For NTP-perioden 2006 til 2009 er denne strekningen inne med 100 mill. kr.

Prosjektet er kostnadsberegnet til 230 mill. kr. Byggingen av denne strekningen skal ifølge NTP starte i første del av planperioden. Problemet som har oppstått er at det planlagt med 8,5 meter er veibredde, mens det i planen for strekningen Sokna-Ørgenvika (riksvei 7 lenger nordvest for Hønefoss) er planlagt

med veibredde på 10 meter. Forklaringen fra veimyndighetenes side er at veinormalene har vært under revidering og at Ramsrudhellinga ble planlagt med gammel normal. Nå skal derfor Ramsrudhellinga planlegges med 10 meters veibredde - dette betyr ny prosess og forsinket byggestart for ny veistrekning. Det er antydning at byggestart kan bli utsatt til 2009.

Svar:

I Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2006-2009 er det lagt til grunn 20 mill. kr i 2008 og 90 mill. kr i 2009 til strekningen riksvei 7 Ramsrud-Kjellsbergsvingene.

Det har i lengre tid vært satt av ressurser for å få ferdig reguleringsplan for prosjektet, og målet er å få godkjent reguleringsplanen i løpet av 2007.

Underveis i reguleringsplanleggingen har noen forutsetninger blitt endret. Etter at Statens vegvesen utarbeidet sitt handlingsprogram for perioden 2006-2009 er planområdet for prosjektet nå utvidet for å si

kre gang- og sykkelveg til Heggen skole etter krav fra kommunen. Statens vegvesen har også valgt å øke vegbredden fra 8,5 til 10 meter, i tråd med forslag til ny vegnormal for geometrisk utforming. For trafikkmengder som mellom Ramsrud og Kjellsbergsvingene (4 000-8 000 kjøretøy/døgn), legger den nye normalen til grunn 10 meter vegbredde med 1 meter åpent midtfelt. Økt bredde med midtfelt forventes å gi trafiksikkerhetsgevinster.

Jeg vil understreke at de nye vegnormalene, som er lagt til grunn for riksvei 7 Ramsrud-Kjellsbergsvingene, ikke er fastsatt ennå. Jeg finner likevel ikke grunn til at Statens vegvesen i dette tilfellet skal gå tilbake til de gjeldende normalene, særlig på bakgrunn av at den økte vegbredden har en klar trafiksikkerhetsmessig begrunnelse.

Etter at reguleringsplan er godkjent, gjenstår byggeplanlegging og grunnnerverv for strekningen Ramsrud-Kjellsbergsvingene. Hvilken framdrift dette arbeidet vil ha, avklares gjennom det pågående arbeidet med budsjettet for 2008.

SPØRSMÅL NR. 592

Innlevert 13. februar 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 21. februar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva er statsrådets syn på allmennhetens rett til innsyn i hvordan statlige kompetansehevingsmidler benyttes, og vil statsråden sikre full offentlighet rundt kommunenes rapporter vedrørende hvordan det statlige tilskuddet knyttet til kompetanseutvikling av lærere har blitt benyttet i løpet av fjoråret?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Utdanning nr. 4 (2007) fremgår det at en journalist har henvendt seg til samtlige av landets fylkesmenn for å få innsyn i fylkeskommunenes og kommunenes rapporter om hvordan de statlige kompetanseutviklingsmidlene knyttet til lærere har blitt brukt i løpet av fjoråret. Kun i et fåtall av tilfellene har journalisten mottatt svar, og enda færre kommuner har villet innvilge innsyn i rapportene. I artikkelen opplyses det at "[e]n gjennomgående begrunnelse for avslagene er at rapportene er Utdanningsdirektoratets 'eiendom'". Utdanning har også henvendt seg direkte til Utdanningsdirektoratet og fått til svar at rapportene er unntatt offentlighet i henhold til offentlighetsloven § 5 annet ledd bokstav a.

Undertegnede er spørrende til hvorvidt en slik avgjørelse er korrekt, og henviser bl.a. til en uttalelse gitt av assisterende generalsekretær i Norsk Redaktørforening i nevnte artikkel: "Kommunene er ikke noe underordnet organ til fylkesmennene, og fylkesmennene er heller ikke underlagt noe direktorat. Under enhver omstendighet er det ikke jusen som gjør. Dette handler om vilje til å la allmennheten få vite hvordan statlige tilskudd til skole blir brukt i kommuner og på landsplan."

Gitt den pågående debatten vedrørende læreres kompetanseheving er undertegnede av den oppfatning at det er svært viktig med åpenhet knyttet til bruk av statlige midler i denne forbindelse, særlig med tanke på å få til så gode og effektive ordninger som mulig.

Svar:

"Strategi for kompetanseutvikling 2005-2008" er en omfattende satsing på kompetanseutvikling i grunnopplæringen i forbindelse med gjennomføringen av Kunnskapsløftet. I 2005 ble skoleeierne fra statlig hold tildelt 300 mill. kr til dette formålet, og i

2006 375 mill. kr. I 2007 tildeles skoleeierne ytterligere 375 mill. kr til kompetanseutvikling. Skoleeierne har rapportert årlig på bruk av midlene som ble tildelt i 2005 og 2006, og på den lokale aktiviteten knyttet til kompetanseutvikling.

Allmennhetens rett til innsyn i forvaltningens saksdokumenter reguleres i offentlighetsloven og dertil relevant regelverk. Det tilligger den enkelte kommune og fylkeskommune å ta stilling til innsyns-

begjæringer på grunnlag av offentlighetsloven og relevant regelverk.

Det er naturligvis i statens interesse at slike rapporter om bruk av offentlige tildelte midler er offentlig tilgjengelige. For å sikre offentlighet rundt disse rapportene vil jeg derfor be Utdanningsdirektoratet om å sørge for at ovennevnte kommunale rapporter offentliggjøres i sin helhet.

SPØRSMÅL NR. 593

Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 20. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden sørge for å skape økt kontroll med de såkalte "Hawala-agentene/bankene" samt klargjøre Regjeringens syn i etterkant av Manuela Ramin-Osmundsens forvirrende uttalelser om disse på vegne av Utenriksdepartementet og Regjeringen?»

BEGRUNNELSE:

I TV Norge-nyhetene 6. februar 2007 bagatelliserte Manuela Ramin-Osmundsen på vegne av Utenriksdepartementet behovet for å øke kontrollen med de mer uformelle bankkanalene som sørger for at mennesker med innvandrerbakgrunn i Norge på en enkel måte får sendt penger ut av landet uten konsesjon og påfølgende muligheter for myndighetene til å kontrollere virksomheten og pengestrømmen som årlig er på inntil en milliard kroner. Selv om Osmundsens tilknytning til Utenriksdepartementet synes å være noe udefinert, opptrådte hun på vegne av departementet og fikk direkte spørsmål om Regjeringens politikk. Hennes uttalelser om disse såkalte "Hawala-bankene/agentene" skaper tvil om Regjeringens politikk for å hindre at for eksempel utbytte av kriminelle handlinger sendes ut av landet, noe for eksempel Økokrim advarer mot er tilfellet. Jeg finner derfor behov for å få klargjort hvorledes Justisdepartementet stiller seg til Osmundsens uttalelser og om dette er dekkende for det arbeidet som pågår for å skape økt kontroll med pengestrømmer som kan stamme fra kriminalitet.

Svar:

Justisdepartementet har innhentet opplysninger fra Finansdepartementet, Riksadvokaten, Økokrim og Politidirektoratet i sakens anledning.

Hawala er en betegnelse på visse internasjonale nettverk for overføring av penger utenfor de ordinære banksystemene. Hawala-virksomhet er valutavirksomhet, og kan derfor ikke drives uten konsesjon. "Hawala" er arabisk og betegner en operasjon hvor penger overføres via en tredjeperson. "Hawala-banker" er uformelle systemer for betalingsformidling, utenom de ordinære bankene, men slik at også disse systemene i stor grad bruker de ordinære bankene for å formidle pengene fra Europa/Amerika til et land i nærheten av hjemlandet. De Forente Arabiske Emirater og Dubai er flittig brukt i mange av systemene, men også land som Tyrkia og Djibouti blir benyttet. Systemet er kjent særlig i deler av Afrika (som for eksempel Somalia), Midt-Østen og andre deler av Asia. I mange av disse områdene er dette systemer som har eksistert i århundrer. Disse systemene er i betydelig grad del av en omfattende internasjonal virksomhet, som gjerne også utøver andre finansieringsaktiviteter, for eksempel telebaserte overføringssystemer som Al-Barakaat og Dahabshiil.

Fram til 2004 hadde bare banker adgang til å drive valutavirksomhet (veksling og betalingsformidling med utlandet). Ved lovendring 20. juni 2003, som trådte i kraft fra 1. januar 2004, ble det åpnet for at også finansieringsforetak kan drive valutavirksomhet. Videre ble det åpnet for at foretak som bare driver valutavirksomhet kan få konsesjon som finansieringsforetak. Det vises til Ot.prp. nr. 81 (2002-2003) (regjeringen Bondevik II).

Finansdepartementet gav i denne proposisjonen uttrykk for at bare banker og finansieringsforetak, samt utenlandske foretak som har rett til å drive finansieringsvirksomhet her i riket, skulle kunne drive betalingsformidling med utlandet. På samme måte som forslaget om valutaveksling, innebar dette en viss utvidelse i forhold til dagjeldende rett, ved at

også finansieringsforetak kunne drive slik virksomhet. Etter Finansdepartementets syn innebar forslaget en hensiktsmessig avveining av hensynet til å hindre hvitvasking og terrorfinansiering på den ene side, og hensynet til økt konkurranse og tilgjengelighet av slike tjenester på den annen side. Når det gjaldt faren for hvitvasking og terrorfinansiering forbundet med slik virksomhet, ble det vist særlig til redegjørelsen for internasjonale erfaringer i Kredittilsynets høringsuttalelse. Kredittilsynet hadde blant annet gitt uttrykk for at det var klare indikasjoner på at hawalanettverk hadde vært benyttet som kanal for hvitvasking.

Stortingets finanskomité sluttet seg i Innst. O. nr. 101 (2002-2003) enstemmig til Finansdepartementets vurderinger og forslag.

Kredittilsynet fører tilsyn med foretak som har fått konsesjon som finansieringsforetak til å drive valutavirksomhet etter finansieringsvirksomhetsloven § 4a-2. Kredittilsynet har ikke tilsyn med personer og foretak som driver slik virksomhet uten konsesjon. Kredittilsynet kan imidlertid, i medhold av finansieringsvirksomhetsloven § 5-2 og kredittilsynsloven § 4a, pålegge personer og foretak som driver valuta-virksomhet uten konsesjon å stanse virksomheten. Den som ikke etterkommer et slikt pålegg kan ilegges tvangsmulkt til staten. Finansdepartementet legger imidlertid vekt på at god oppnåelse av de sentrale målsettinger for Kredittilsynets virksomhet, tilsier at Kredittilsynet ikke kan prioritere vesentlige tilsynsressurser til å avdekke og pålegge stans av hawalavirksomhet.

I Norge har det vært flere straffesaker mot personene bak Hawala-bankene. Sakene har endt med domfellelse med delvis ubetinget fengselsstraff, jf. Rt 2005 side 716 og 723. Økokrim statsadvokatembeter har hatt flere saker, men også bistått - og bistår - politidistriktene lokalt med liknende saker. Til sammen er ca 30 personer domfelt i Norge i dag for befatning med Hawala-banker. Flere saker er i dag under etterforskning.

Dommene nevnt over gjelder overtredelser av finansieringsvirksomhetsloven § 5-1, jf. § 4a-1 for å ha drevet betalingsformidling med utlandet (mot betaling) uten konsesjon. Videre er det brudd på hvitvaskingslovens bestemmelser om legitimasjonskontroll, oppbevaring av legitimasjon og manglende undersø-

kelser ved mistanke om at pengene som formidles stammer fra straffbare handlinger, jf. hvitvaskingsloven § 16, jf. §§ 5, 6 og 8. Påtalemyndigheten har ved enkelte anledninger klart å bevise hvitvasking, jf. straffeloven § 317. Brudd på regnskapsloven § 8-5 og bokføringsloven § 15 foreligger der det ikke finnes dokumentasjon. Endelig er personer domfelt for brudd på likningsloven § 12-1 nr. 1 d, jf. § 4-5 for ikke å ha levert selvangivelse.

Hawala-bankene eksisterer fortsatt - etter påtalemyndighetens oppfatning - i et visst omfang her i landet. For enkelte i Norge er dette systemet faktisk den eneste muligheten til å sende penger til hjemlandet og familien der, idet ordinære og lovlige banksystemer ikke fungerer, f.eks. i Somalia. Blant mange innvandrere oppfattes systemene fortsatt som lovlige.

Norsk politi og påtalemyndighet har brukt betydelige ressurser for å bekjempe den ulovlige virksomheten som Hawala-bankene representerer. Etterforskningsmessig byr dette på store utfordringer. Mange av systemene har bare oversikt over hvem som sender penger, og i tillegg oppbevares disse opplysningene kun i en kort periode. Dokumentasjonen er ofte på vanskelig tilgjengelige språk og det foreliggende materiale kan ofte ha liten verdi på grunn av manglende legitimasjonskontroll. Det innebærer at personene som benytter tjenesten er vanskelige å identifisere, og det er problematisk å kontrollere om pengene stammer fra straffbare handlinger.

Økokrim har siden de nevnte høyesterettsdommer hatt flere tilsvarende saker, eksempelvis Oslo tingretts dom fra desember 2006, hvor to personer ble idømt lengre fengselsstraffer for diverse lovbrudd, bl.a. i forbindelse med drift av en såkalt Hawala-bank. I alt er opp mot 20 personer straffet ved dom eller bot for ulik befatning med slike systemer i Økokrims egne saker.

Det er lagt ned betydelige ressurser i Økokrim og norsk politi for øvrig for å følge opp disse systemene strafferettslig. Norsk politi vil fremover følge denne typen finansiell virksomhet for å forebygge og redusere mulighetene for å kunne drive slik virksomhet ulovlig.

Det tverretatlige samarbeidet på ledelsesnivå mellom Skattedirektoratet, Politidirektoratet og Riksadvokaten har eksistert siden august 2005. På lokalt nivå skal samarbeidet styrkes ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 594**Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn****Besvart 20. februar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Er det i samband med behandling av den såkalla Fedje-ubåten vurdert å nytta ein heveteknikk som går ut på at ein kapsel vert lukka rundt heile ubåt-skroget før hevinga tek til, og hvis dette er vurdert, kva er grunngjevinga for ikkje å nytta denne teknikken?»

GRUNNGJEVING:

I TV2-nyhetene 13. februar 2007 kl. 21.00 vart det vist ein animasjon av ein heveteknikk gåande ut på at ein stor metall-kapsel vart lukka rundt heile ubåtskroget før hevinga starta. Det vart opplyst at ein slik framgangsmåte ville hindra noko som helst kvikksølvlekkasje under sjølve hevinga.

I same sendinga hevda ein av landet sine mest erfarne ekspertar på kompliserte, maritime heveoperasjonar at han aldri hadde nådd gjennom i forsøk på å få presentert denne løysinga for Kystverket/departementet.

Svar:

Målsetjinga for Kystverket sitt arbeid med forureininga ved vraket av ubåten U-864 ved Fedje har heile tida vore å finne den beste løysninga for miljøet, både på kort og på lang sikt.

Kystverket har vurdert dei praktisk moglege løysingane både for heving og tildekking. Det inneber at ein må finne løysingar som på ein god og varig måte hindrar at kvikksølvet forureinar det marine miljøet. I tillegg må ein vere trygg på at gjennomføringa av tiltaket i seg sjølv ikkje utset miljøet for ein uakseptabel risiko. Kystverket har i dette arbeidet både vurdert ulike former for tildekking slik at kvikksølvet blir isolert der det ligg og fleire løysingar for å ta opp kvikksølvet.

Når det gjeld ulike løysingar for å heve vraket inviterte Kystverket i juli 2006 både to utanlandske selskap, Svitser Wijsmüller og Smit Salvage, og norske Eide Marine Services til å utarbeide trygge metodar for heving av vraket med last. Desse selskapa blei invitert på bakgrunn av den erfaringa dei har frå andre krevjande hevingsoverasjonar. Kystverket har opplyst at det berre var Smit Salvage - eit verdsleiarande selskap innan hevingsoverasjonar og skipsberging - som leverte ei utgreiing av hevingsmetode til Kystverket. Det er difor berre denne metoden som er omtala i Kystverket sin rapport. Kystverket har opplyst at Smit Salvage i sitt arbeid vurderte fleire forskjellige metodar før dei kom fram til si anbefaling.

Når det gjeld forslaget frå Eide Marine Services (Eide Marine) om heving med bruk av ein kapsel, så er også dette vurdert. Kystverket har opplyst at Eide Marine allereie våren 2006 deltok på eit møte med Kystverket si beredskapsavdeling. På dette møtet fekk Eide Marine kopi av dokumentasjon frå feltarbeidet ved vraket i 2005. Ifølgje Kystverket skal Eide Marine på dette møtet ha gjeve inntrykk av at dei hadde ein mogleg metode for heving, men at dei ikkje ønskte å presentere sjølve metoden, då den førebels skulle haldast hemmeleg.

I juli 2006 fekk så Eide Marine den nemnde invitasjonen til å utarbeide forslag til hevingsmetode. Eide Marine valde å ikkje svara på invitasjonen. Ikkje før i slutten av oktober 2006 tok Eide Marine kontakt med Kystverket om saka. Kystverket inviterte då Eide Marine til møte 8. november 2006. På dette møtet presenterte Eide Marine sitt forslag og la fram ei teikning av løysinga. Eide Marine la ikkje fram nokon animasjon av metoden på møtet.

På tidspunktet for møtet med Eide Marine hadde undersøkingar og berekningar frå Noregs Geotekniske Institutt gjeve betre informasjon om havbotnen ved vraket, mellom anna kor ustabil den er og at ein særleg ved framdelen av vraket må vere varsam med å belaste botnen. Kystverket har difor vurdert at det er fleire faktorar ved Eide Marine sin metode som gjer den for risikabel. Kystverket peikar mellom anna på at grabben, ifølgje Eide Marine sin opplysningar til Kystverket, veg om lag 1000 tonn. Å setje ei så tung innretning ned i havbotnen for å løfte vraket kan føre til ras. Kystverket peikar òg på at det er registrert fast fjell i framkant av framskipet og i akterkant av akterskipet. Eide Marine har opplyst til Kystverket at grabben ikkje kan skjære gjennom fjell. Det er difor fare for at grabben ikkje vil klare å komme heilt ned og under vraket. Ein risikerer difor både å skade vraket og kvikksølvbeholdarar, og at det lek ut forureina sediment og kvikksølv frå grabben. I tillegg til desse faktorane peikar Kystverket på at Eide Marine sitt forslag er ein teknologi som ikkje er utprøvd på berging av vrak. Kystverket har vurdert det slik at denne saka ikkje er eigna til å eksperimentere med uprøvd teknologi.

Forslaget om å bruke ein grabb som i teorien skal omslutte heile vrakdelane og sedimenta ved desse er såleis vurdert. Eg meiner at vi ikkje skal bruke denne saka til å prøve ut metodar med så mange usikre faktorar.

SPØRSMÅL NR. 595**Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 21. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Legemiddelassistert behandling av narkomane har gitt mange bedre livskvalitet. Denne behandlingen er tenkt som en del av et helhetlig rehabiliteringstilbud.

Mener statsråden at det har lyktes å bygge opp et slikt helhetlig rehabiliteringstilbud, og hva kan gjøres for at det skal fungere bedre?»

BEGRUNNELSE:

Ordningen med legemiddelassistert behandling av narkomane har vært tema for en artikkelserie i Stavanger Aftenblad. Artikkelserien har blant annet satt fokus på det helhetlige rehabiliteringstilbudet hvor LAR inngår. Fra ulikt hold er det hevdet at legemiddelbruken i for stor grad blir behandling alene. Det hevdes at det i mange tilfeller skorter på hjelp til å bearbeide psykiske problemer, arbeid- og fritidstilbud.

Svar:

Resultatene av en helhetlig evaluering av legemiddelassistert rehabilitering forelå i november 2004 og viste at systematisk rehabiliteringsinnsats og oppfølging av LAR-brukere gir resultater, antall overdoser er redusert og mange LAR-brukere har fått vesentlig bedre fysisk og sosial funksjonsevne. Evalueringen viste imidlertid også store variasjoner i rehabiliteringsinnsatsen og at ikke alle får den nødvendige oppfølgingen. Samtidig pekte evalueringen på at LAR-brukere synes å få mer strukturert oppfølging enn andre rusmiddelavhengige. Ifølge evalueringen dokumenterer forskning på dette området at innsats i form av psykososiale tiltak i tillegg til, eller i kombinasjon med legemiddelet gir høynet effekt. Som representanten Kvassheim så riktig viser til, er det dokumentert at LAR har gitt mange bedre livskvalitet samtidig som det er et forbedringspotensial når det gjelder helhetlig rehabilitering.

Når det gjelder Rogaland har Helse Vest vist til en undersøkelse fra forskningsinstituttet IRIS fra 2006 som bekrefter resultatene fra landsdekkende evalueringer og undersøkelser av LAR. I denne undersøkelsen er det gitt en beskrivelse av LAR i Sandnes, og det er foretatt en kartlegging av livssituasjonen til 250 rusmiddelavhengige, hvorav 66 var tatt inn i LAR. Undersøkelsene viser at pasienter som kom inn i LAR fikk en stor nedgang i rusmiddelbruken og en klar bedring i sin helse- og livssituasjon.

Koordineringen av de psykososiale tilbudene og intensiteten i disse økte betydelig når pasienten kom inn i LAR. Kartleggingen viste videre at pasientene fikk tiltakskonsulent, miljøarbeidertjeneste med oppfølging i eget hjem og tjenester fra barnevernet. Flere fikk tilbud om tannlege. Samtidig viste kartleggingen at mange slet i forhold til arbeid, aktivitet og sosial fungering.

Undersøkelser både nasjonalt og lokalt viser således at LAR gir gode resultater, men at det er avgjørende at legemidler følges opp med rehabiliterende tiltak. Denne regjeringen ser LAR som et av flere viktige behandlings- og rehabiliteringstilbud til tungt belastede rusmiddelavhengige. Som vi uttrykker det i Soria Moria-erklæringen, vil vi både redusere ventetiden for deltakelse i LAR, og vi vil sikre at de som gis slik behandling også får sosialfaglig oppfølging.

Virksomheten ved LAR-sentrene er en del av spesialisthelsetjenesten, og tjenestene ved sentrene er regulert av spesialisthelsetjenesteloven og den generelle helselovgivningen, blant annet pasientrettighetsloven. Samtidig er det gitt egne retningslinjer for LAR med blant annet særskilte inntaks- og utskrivingskriterier samt krav om at det skal utarbeides en tiltaksplan for et helhetlig rehabiliteringsopplegg. Retningslinjene legger også til grunn at det skal være et tett samarbeid mellom kommunen og spesialisthelsetjenesten. Dette gjøres blant annet gjennom ansvarsgrupper.

Som en oppfølging av evalueringen har Sosial- og helsedirektoratet, etter oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet, under utarbeidelse faglige retningslinjer for LAR. Helse- og omsorgsdepartementet sendte i juli 2006 på høring forslag om blant annet lovhjemmel for å kunne gi nærmere regler om LAR i forskrift. Departementet arbeider nå med oppfølgingen av denne høringen. LAR som et helhetlig behandlings- og rehabiliteringstilbud er et viktig tema i denne sammenheng.

Regjeringen har styrket LAR-tilbudet budsjettmessig, både gjennom tilleggsforslaget i 2006 og for innværende år. Av bevilgningen i 2006 på 50 mill. kr, var 30 mill. kr øremerket kommunal oppfølging av personer i LAR. I 2006 tildelte Sosial- og helsedirektoratet 46 mill. kr til kommunene til oppfølging av LAR-brukere. Direktoratet opplyser at tilskuddsordningen når det gjelder LAR ennå ikke er evaluert, men kan samtidig rapportere om økt aktivitet og tiltak for mange rusmiddelavhengige. Det rapporteres også om utfordringer knyttet til å sysselsette LAR-

pasienter, blant annet fordi svært mange har liten arbeidserfaring.

Den kommunale innsatsen er også svært viktig. I den forbindelse vil jeg vise til Regjeringens betydeli-

ge styrking av kommuneøkonomien og strategien "På vei til egen bolig", samt at vi har under utarbeidelse en egen opptrappingsplan for rusfeltet.

SPØRSMÅL NR. 596

Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 22. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Vil miljøvernministeren nå skjære gjennom og overprøve SFTs avslag på anken fra Hydros aluminiumsverk på Karmøy og sørge for at Søderberganlegget slipper å avvikle produksjonen tidligere enn planlagt?»

BEGRUNNELSE:

Søderberganlegget ved Hydros aluminiumsverk på Karmøy er planlagt avvirket i perioden 2009-2011 grunnet strenge miljøkrav. Dersom Hydro skal erstatte bortfall av denne produksjonen er man avhengig av nyinvesteringer i milliardklassen, og dette krever at man stiller kraft til rådighet til konkurransedyktige priser. Til tross for vedtak i Stortinget i vårsesjonen 2005 har ingenting skjedd.

Statens forurensningstilsyn (SFT) har innført strengere tidsfrister for utslippskrav som medfører at bedriften må stoppe produksjonen allerede 30. oktober 2007. Det vil ikke være økonomisk forsvarlig å foreta utslippsreducerende investeringer i det anlegget som likevel skal nedlegges om kort tid.

Nedleggelse av produksjonen i Søderberganlegget vil medføre at 600 arbeidsplasser vil gå tapt. Regjeringen har dessverre vist liten vilje til å forstå at denne type industri trenger langsiktige og forutsigbare rammebetingelser. Utfasing av denne type industri i Norge vil medføre økning av utslipp globalt. Dette skyldes at vi i Norge i dag har den mest miljø-

vennlige og energieffektive industrien i verden. SFT har nå avvist anken fra Hydro om dispensasjon for Søderberganlegget.

Dette vil få dramatiske konsekvenser. "Et nei til å fortsette med Søderberganlegget inntil en ny produksjonslinje er på plass, er en katastrofe", uttaler en av de tillitsvalgte ved bedriften. Viser for øvrig til mitt spørsmål nr. 290 til miljøvernministeren, datert 4. desember 2006 om samme sak.

Svar:

Statens forurensningstilsyn (SFT) endret i 2000 utslippstillatelsene til alle verkene innen primæraluminiumbransjen og fastsatte strengere utslippsgrenser som skulle være gjeldende fra 1. januar 2007. Hydro Aluminium søkte 19. juni 2006 om endring av disse utslippsgrensene for utslipp av støv og PAH til luft fra sitt søderberganlegg. SFT har i vedtak av 1. desember 2006 gitt bedriften en utsettelse på 10 måneder med å overholde de innskjerpede utslippsgrensene for støv og PAH.

Som det vises til har Hydro Aluminium Karmøy påklaget SFTs vedtak ved brev av 13. desember 2007. Jeg har ved brev av 12. februar 2007 fått oversendt klagen fra SFT som ikke finner grunn til å endre sitt vedtak. Jeg vil nå gi klagen en grundig vurdering og det vil derfor ikke være riktig av meg å uttale meg nærmere om saken.

SPØRSMÅL NR. 597**Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 22. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I Evenes ble det i 2006 atter en gang satt ny rekord i tap av bufe på beite pga. rovdyr. Flere bønder har avvirket sin virksomhet pga. rovvilt. Det er ikke foretatt bestandsregistrering av rovvilt i dette området. Likevel har SNOs rovviltkontakt i Evenes registrert over 90 observasjoner av gaupe i 2006.

Vil statsråden sørge for at det blir gjennomført offisiell bestandsregistrering i området, og vil statsråden sørge for at det gis fellingstillatelser på to gauper i området Evenes-Tjeldsund?»

BEGRUNNELSE:

28. juli 2006 sendte landbruksministeren og miljøvernministeren ut et felles brev for å presisere hvordan signalene i Soria Moria-erklæringen om rovdyrpolitikken skal følges opp i den samlede statlige forvaltningen. Det ble her bl.a. fremhevet at: -bestandsmålene for rovdyr står fast. Oppbygningstakten skal også ta hensyn til nødvendig tid til tilpasninger for beitebrukere og lokalsamfunnene generelt. Bestandene skal imidlertid ha en årlig vekst mot vedtatte bestandsmål. Bedre bestandsregistrering gjennom mer lokal medvirkning og forankring, herunder fra yrkesutøvere i husdyrbruk og reindrift. Dette for å søke et lavest mulig konfliktnivå. Sett på denne bakgrunn og erklæring, synes det merkelig at det ennå ikke er foretatt offisielle bestandsregistreringer av rovdyr nord for Saltfjellet i Nordland. Rovviltneemnda i Nordland har anbefalt å gi fellingstillatelse på to gauper i Evenes kommune og vestover til og med Tjeldøya i

Tjeldsund kommune. Det merkelige her er at Direktoratet for Naturforvaltning avsto dette med begrunnelse om at bestandsmålet for Nordland ikke var nådd. Det ble henvist til at det kun var registrert 6 ynglinger og målet er 10. Dette avslaget er anket til Miljøverndepartementet av Nordland Sau og Geit avslag.

Svar:

Det foregår bestandsregistrering av rovvilt over hele landet, men metodene varierer for den enkelte art og hvor i landet man befinner seg. Metodikken for bestandsregistrering er også under stadig forbedring for å få mest mulig presise data. Blant annet vil den nå planlagte radiomerking av gaupe med GPS-sendere og innsamling av gaupeekskremer for DNA-analyse være med på å bedre bestandsoversikten også nord for Saltfjellet i Nordland.

Nordland har ikke nådd sitt nasjonalt fastsatte bestandsmål om 10-årlige ynglinger av gaupe. I de tilfellene der rovviltneemnden ikke har myndighet til å fastsette kvoter for felling er det Direktoratet for naturforvaltning som har denne myndigheten. Som hovedregel bør det imidlertid ikke gjennomføres jakt dersom bestandsmålet for en art i en region ikke er nådd. Dersom det oppstår akutte skader under beitesesongen kan det gis skadefellingstillatelse dersom det ikke finnes andre tilfredsstillende løsninger, og at slik skadefelling ikke er skadelig for bestandens overlevelse.

SPØRSMÅL NR. 598**Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 21. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I 2001 kjøpte Stadssalg AS en næringseiendom, Kanalveien 2 på Bertnes utenfor Bodø sentrum. Etter en god dialog med Bodø kommune og Statens vegvesen i byggeprosessen går plutselig et politisk flertall imot bygging etter at enkelte personer har kommet med innsigelser. Mange millioner er brukt i prosjektering på denne saken.

Mener statsråden kommunenes fremgangsmåte gagnar næringsutvikling?»

BEGRUNNELSE:

I 2001 kjøpte Stadssalg AS en næringseiendom, Kanalveien 2 på Bertnes, 3 mål, ca. 1 mil utenfor Bodø sentrum. Tomten har en optimal beliggenhet med hensyn til næring, da innfartsåren til Bodø går

rett forbi eiendommen. I 2002 kjøpte Statens vegvesen naboeiendommen. Både Statens vegvesen og Bodø kommune var klar over kjøpet og planene om et næringsbygg på eiendommen, og i 2002 ble det gjort et makebytte med Statens vegvesen, slik at Vegvesenet kunne bygge en ny rundkjøring på den tilstøtende hovedveien. I tillegg ble det gjort et makebytte med Bodø kommune i 2005, for at Stadssalg AS kunne få et tilfredsstillende parkeringsareal til det fremtidige næringsbygget, og Bodø kommune fikk en betydelig større og mer verdifull eiendom av Stadssalg AS i sentrum av Bodø. Begge disse makebyttene ble gjort av Stadssalg AS for å være "grei" med kommunen, for å løse trafikale problemer i kommunen.

I desember 2003 var det omtalte området på Bertnes gjenstand for en ny reguleringsplan, som ble vedtatt av bystyret i Bodø med de samme politikerne som også i dag sitter i bystyret. Stadssalg AS' næringseiendom ble enstemmig opprettholdt som regulert til næring, og det forelå ikke en eneste innsigelse mot dette. Fortau rundt næringseiendommen var da tegnet inn.

Stadssalg AS har hele tiden siden kjøpet vært i nær dialog med Bodø kommunes administrasjon vedrørende utviklingen av tomten. Stadssalg AS har hele tiden planlagt et næringsbygg, og har inngått en 20 år lang leieavtale av næringsbygget med Rema 1000. Stadssalg AS har hele veien konferert med Teknisk avdeling i Bodø kommune, og flere endringer av blant annet byggets fasader er gjennomført etter innspill fra kommunen. Bygget som nå er planlagt er helt i tråd med reguleringsplanen, og innebærer også en utbyggingsavtale med kommunen, med fortau og sykkelsti forbi bygget.

I januar 2007, etter flere års prosjektering, ble så saken lagt frem for Planutvalget i Bodø, med en positiv innstilling fra administrasjonen. I forkant av behandlingen sto deler av beboerne frem i media og krevde at området heller ble brukt til en kombinert park/sykkelparkering for beboerne i området. Det ble hevdet at bygget ville utgjøre en stor trafikkfarlig situasjon for skolebarna i området, og at veien ville bli benyttet av 1 000 flere biler i døgnet sammenlignet med dagens situasjon. Dette kunne selvfølgelig ikke dokumenteres, men det bemerkes at ut fra Statens vegvesens beregninger fra da den nye rundkjøring ble bygget for få år siden, var veien dimensjonert for 1 500 biler/døgn. Teknisk avdeling har i innstillingen til Planutvalget uttalt at området overhodet ikke egner seg som park.

I forkant av Planutvalgets behandling av saken i januar gikk Arbeiderpartiet ut i media og uttalte at de hadde gjort et vedtak på at de ville stemme mot etableringen av et næringsbygg på eiendommen. Dette var før de øvrige medlemmene i Planutvalget hadde fått sakspapirene. I Planutvalgets behandling av saken stemte Fremskrittspartiet og Høyre for bygget, mens Arbeiderpartiets 2 representanter og Senterpartiets representant stemte mot.

Svar:

I brevet stilles det spørsmål om statsråden mener kommunens fremgangsmåte gir næring utvikling.

Stadssalg AS kjøpte i 2001 en næringseiendom, i Kanalveien på Bertnes utenfor Bodø sentrum. Vegvesenet eier naboeiendommen, og det ble foretatt et makebytte i 2002 slik at Vegvesenet kunne bygge ny rundkjøring på den tilstøtende hovedveien. Det ble også foretatt et makebytte med Bodø kommune, slik at Stadssalg AS skulle få et nødvendig parkeringsareal tilknyttet den fremtidige næringseiendommen.

Området på Bertnes ble omregulert i 2003, men Stadssalgs eiendom ble fortsatt opprettholdt til næring. Stadssalg AS har blant annet inngått en utbyggingsavtale med kommunen om fortau og sykkelsti forbi bygget.

Naboer til næringseiendommen har nå på nyåret reagert og mener næringsbygget vil utgjøre en trafikkfarlig situasjon for skolebarna i området. De har derfor ønsket å omregulere området til park/sykkelparkering for beboerne i området.

Planutvalget i kommunen vurderte å nedlegge bygge- og deleforbud 23. januar i år. Dette er nå sendt ut til uttalelse med fireukers frist. Saken skal da tas opp på nytt. Et eventuelt vedtak om bygge- og deleforbud kan påklages til fylkesmannen. Alternativt, dersom det ikke blir vedtatt et bygge- og deleforbud, kan vedtak i byggesaken for næringsarealet påklages til fylkesmannen.

Miljøverndepartementet har foreløpig ingen rolle i plansaken og jeg ønsker derfor ikke å gå inn i en sak som er til behandling lokalt. Saken kan eventuelt komme hit til behandling på et senere stadium. Dette kan skje dersom det blir spørsmål om omgjøring av fylkesmannens vedtak i bygge- og deleforbudssaken eller byggesaken.

SPØRSMÅL NR. 599**Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 23. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Er det en rimelig reaksjon å utvise asylanter bare fordi de har arbeidet under påvente av klagesaksbehandlingen, og er det ikke tvert imot en fordel at asylanter kan forsørge seg selv, ikke minst i en tid hvor Norge trenger både høyt kvalifisert arbeidskraft og gode rollemodeller blant minoritetene?»

BEGRUNNELSE:

I Sandefjord har et helt lokalsamfunn, med ordføreren i spissen, slått ring rundt en irakisk kurder som flyktet til Norge i juli 2002. Kurderen (30) er sosiolog fra irakisk Kurdistan. På lik linje med andre kurdere fra Irak fikk han innvilget en midlertidig arbeids- og oppholdstillatelse i påvente av behandlingen av søknaden om asyl eller en forbedring av situasjonen i Irak. Mannen har vært aktiv på arbeidsmarkedet fra dag én. Utdanningen fra hjemlandet ble offentlig godkjent, og han fikk fast ansettelse i Sandefjord kommune i mai 2005. 2. februar 2006 ble Sandefjord kommunes personalkontor oppsøkt av politiet og informert om at han ikke lenger hadde gyldig arbeids- og oppholdstillatelse, og at kommunen måtte si ham opp med øyeblikkelig virkning eller risikere en anmeldelse. Han ble samme dag innkalt til et møte hvor han fikk beskjed om nettopp dette. Kommunen vedtok likevel at han skulle få stå i stilling (ulønnet) i påvente av en avklaring i saken. Sandefjord kommune har vært tydelig på at den har behov for den kompetansen mannen innehar. Det presiseres at han er velkommen tilbake på arbeidsplassen når de nødvendige tillatelsene blir gitt fra sentrale myndigheter.

Kurderen har vært bosatt i Norge i 5 år. Han beskrives som et respektert medlem i lokalsamfunnet, en engasjert samfunnsborger, en dyktig og pliktoppfyllende medarbeider og en framragende rollemodell for minoritetsungdom i byen. I tillegg til å være ansatt i Sandefjord har han jobbet i barnevernstjenesten i både Larvik og Tønsberg før han ble nektet retten til å arbeide. Han har hele tiden jobbet med forebyggende ungdomstiltak i Sandefjord på fritiden - og gjør det fortsatt. Han har nå begynt å studere deltid på høyskolen i Oslo, "Etnisitet og barnevern".

Norge skriker etter nye samfunnsborgere og vi trenger flere som denne mannen.

Situasjonen pr. i dag er at kurderen skal utvises, samtidig som myndighetene innrømmer at det er for farlig å utvise ham akkurat nå. Grunnen til utvisningsvedtaket er at han har begått "lovbrudd": Han fortsatte å jobbe mens klagesaken var under behand-

ling. Han hadde tidligere fått innvilget en midlertidig arbeids- og oppholdstillatelse i påvente av behandling av søknaden om asyl eller en forbedring av situasjonen i Irak. Han hadde med andre ord papirene i orden da han ble ansatt i kommunen. I løpet av ansettelsesperioden fikk han avslag på søknaden om permanent/fast opphold og klagde på avslaget. Han fortsatte i jobben i påvente av et svar. Det viser seg i ettertid at dette var i strid med loven - noe verken kommunen som arbeidsgiver, Fagforbundet eller mannen selv var klar over. For kommunens del har feilen resultert i en bot på 80 000 kr for "grov uaktsomhet". Formannskapet har imidlertid enstemmig bestemt at de ikke vil godta boten. Det skal også sies at kurderen hele tiden har holdt UDI informert om sin situasjon (inkl. arbeidsforholdet i kommunene i Vestfold). Sandefjord kommune har vedtatt at søksmålsfristen etter arbeidsmiljøloven § 17-4 utsettes til UDI har behandlet saken. Dersom UDI innvilger de nødvendige tillatelsene, kan mannen begynne i jobb igjen.

Det kan umulig være intensjonen i loven at mennesker med en særskilt kompetanse og erfaring skal bli nektet arbeid i landet mens vi roper etter flere kvalifiserte medarbeidere. Det bør vurderes seriøst å endre lovverket slik at asylsøkere med avslag og som har jobb og bolig, kan få søke om arbeidstillatelse fra Norge, og ikke måtte reise ut og være ute av landet i to år, før de kan søke om dette.

Svar:

Som kjent forhindrer utlendingsloven meg fra å gå inn i konkrete enkeltsaker. Jeg ønsker derfor ikke å kommentere den saken som stortingsrepresentant Thorkildsen har vist til, og jeg har heller ikke kjennskap til fakta i denne saken. Jeg forstår imidlertid spørsmålet slik at det dels gjelder grunner til utvisning og dels muligheten for asylsøkere til å forsørge seg selv gjennom arbeid.

På generelt grunnlag kan jeg nevne at asylsøkere som ikke har fått behandlet sin søknad på visse vilkår kan få midlertidig arbeidstillatelse i påvente av vedtak i saken. Ved avslag i første instans, gjelder denne tillatelsen frem til eventuell klagebehandling er avsluttet, såfremt det gis utsatt iverksettelse av vedtaket. Jeg mener at dette er en positiv ordning, som legger opp til at asylsøkere kan gjøre noe meningsfylt i ventetiden. Dette er en ordning som både er til fordel for den enkelte asylsøker, og til fordel for samfunnet. I tillegg er det en åpning i regelverket for at det i enkelte tilfeller kan gis midlertidige arbeidstillatelser

også etter at søkeren har fått endelig avslag. Dette forutsetter imidlertid at det ikke er mulig for søkeren å returnere til hjemlandet av eget tiltak. Som en hovedregel vil derfor en asylsøker med endelig avslag ikke ha tillatelse til å arbeide i Norge. Å gi en slik tillatelse samtidig som det er gitt et avslag med en utreiseplikt, vil etter min mening sende et uheldig dobbeltsignal.

For øvrig er det norske utlendingsregelverket basert på at personer som ønsker å bo i Norge må søke den type tillatelse som er tilpasset oppholdets formål. Har personen et beskyttelsesbehov, er det asylinstituttet som skal brukes. Har den aktuelle personen derimot ønske om å arbeide i Norge, må det søkes om arbeidstillatelse. Arbeidstillatelse må det som utgangspunkt søkes om før innreise til Norge, og søkerne må fylle visse vilkår for slik tillatelse. Vi ønsker ikke at utlendinger skal bruke asylinstituttet dersom

realiteten er at de ønsker å arbeide i Norge. Å åpne for at asylsøkere som har fått et endelig avslag på sin asylsøknad i stedet kan søke om ordinær arbeidstillatelse fra Norge, vil kunne føre til en undergraving av asylinstituttet - et institutt som er til for personer som risikerer forfølgelse. Jeg vil imidlertid fremheve at det ikke er noe i veien for at aktuelle personer reiser hjem, og fra hjemlandet søker om arbeidstillatelse i Norge. Da vil de, som alle andre, måtte fylle de alminnelige vilkår for arbeid i Norge.

Når det gjelder utvisning, kan vedtak om dette fattes blant annet ved brudd på utlendingsloven. Å arbeide i Norge uten arbeidstillatelse er et brudd på utlendingsloven, som det er viktig at man reagerer på. Det vil imidlertid alltid gjøres en forholdsmessighetsvurdering før det fattes vedtak om utvisning, der alvorligheten av forholdet vurderes opp mot tilknytningen til Norge.

SPØRSMÅL NR. 600

Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Bjørge Tørresdal

Besvart 21. februar 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Ifølge media er det nedlagt foreldelsesinnsigelse i en erstatningssak som et tidligere barnehjemsbarn har anlagt mot staten. I Innst. S. nr. 217 (2004-2005) side 9 skrev en samlet familie-, kultur- og administrasjonskomité følgende: "Komiteen støtter vurderinga fra departementet, men føreset at foreldinga ikkje vert gjort gjeldande i saker som omhandler denne gruppa." Stortinget har med dette gitt klare føringer om hvordan staten skal og bør opptre.

Kan statsråden forsikre om at Regjeringen vil følge føringene fra Stortinget?»

Svar:

Jeg viser også til spørsmål nr. 604 fra stortingsrepresentant Karin B. Woldseth om samme tema.

Staten har tatt et særlig ansvar overfor tidligere barnehjems- og spesialskolebarn. Det ble i 2003 oppnevnt et nasjonalt kartleggingsutvalg som hadde som mandat å blant annet fremskaffe kunnskap om omsorgssvikt og overgrep. I utredningen dokumenteres det at mange barn i perioden 1945-1980 ble utsatt for omsorgssvikt og overgrep.

Kartleggingsutvalget pekte på at det kan være vanskelig å oppnå erstatning etter de alminnelige er-

statningsreglene, blant annet på grunn av manglende ansvarsgrunnlag, manglende dokumentasjon og ikke minst på grunn av foreldelse. Kartleggingsutvalget konkluderte med at Stortingets billighetserstatning ville være den mest aktuelle form for kompensasjon fra det offentlige side for de som ikke vil nå frem med et erstatningskrav. Kartleggingsutvalget anbefalte at billighetserstatningsordningen skulle bli bedre tilpasset denne gruppen.

NOU 2004:23 ble fulgt opp med St.meld. nr. 24. På bakgrunn av denne stortingsmeldingen vedtok Stortinget tilpasninger av Stortingets billighetserstatningsordning. Tilpasningene består i at det ved alvorlige fysiske og seksuelle overgrep skal legges mindre vekt på hvilke følger overgrepene har fått for den enkelte, kravene til bevis skal senkes, det skal legges avgjørende vekt på en egenerklæring og en bekreftelse på hvor og når vedkommende bodde på barnehjemmet. Den øvre grensen for billighetserstatning for denne gruppen ble også hevet fra 200 000 til 300 000 kr. Den enkelte i denne gruppen kan søke om Stortingets billighetserstatning selv om vedkommen- de er tilkjent erstatning fra en kommunal vederlagsordning for tidligere barnehjemsbarn.

En av funksjonene til Stortingets billighetserstatningsordning er nettopp å avhjelpe at erstatningssø-

ker kommer særlig uheldig ut som følge av foreldelse. En praksis med frafall av alle foreldelsesinnsigelser vil dermed kunne komme i et vanskelig forhold til Stortingets billighetserstatningsordning. Spørsmålet om foreldelse skal påberopes vil kunne ha store konsekvenser for om det er rettssystemet eller Stortingets billighetserstatningsutvalg som vil behandle disse sakene.

De fleste hensyn som foreldelsesreglene hviler på gjør seg gjeldende i saker som dette. Dokumentbevis kan være tapt og vitner døde. Eventuelle vitneutsagn vil være preget av at faktum ligger mer enn 40 år tilbake i tid. De bevisproblemene domstolene vil stå overfor i barnehjemssakene underbygges av at Stortinget foretok en særskilt tilpasning av sin billighetserstatningsordning for denne gruppen.

Det offentlige kan, som andre saksøkte i erstatningssaker, velge å se bort fra at foreldelse har inntrådt. Det gjør seg imidlertid enkelte spesielle forhold gjeldende for det offentlige siden det offentlige for-

valter fellesskapets midler. Den begunstiging som frafall av foreldelsesinnsigelse innebærer, gis således på fellesskapets vegne. Frafall av foreldelse bør derfor praktiseres etter noenlunde likeartede retningslinjer for å unngå usaklig forskjellsbehandling mellom forskjellige grupper skadelidte.

Komiteuttalelsen i St.meld. nr. 24 om at det forutsettes at foreldelse ikke blir gjort gjeldende i disse sakene, inngikk som et viktig moment i statens konkrete vurdering av foreldesspørsmålet i saken det refereres til i spørsmålet. Staten fant imidlertid, etter en samlet vurdering av de ulike hensyn som gjør seg gjeldende, det riktig å påberope foreldelse i denne saken. Saken er nå til behandling i rettssystemet, og jeg kan derfor ikke gå nærmere inn i denne konkrete enkeltsaken. Jeg presiserer avslutningsvis at foreldesspørsmålet vil bli konkret vurdert i hver enkelt sak, og at de omtalte føringene fra Stortinget alltid vil inngå som et sentralt moment i beslutningsgrunnlaget.

SPØRSMÅL NR. 601

Innlevert 14. februar 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 22. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I Dagbladet 9. februar 2007 er det en sak om tvangsekteskap og de vansker dette medfører for unge kvinner av utenlandsk opprinnelse. Blant det mest alvorlige er påstanden om at politiet i Oslo ikke følger slike saker godt nok opp. Konkret vises det til en sak som har "støvet ned" i 11 måneder. Dersom tvangsekteskap skal bekjempes må også politiet ta sin oppgave på alvor.

Hvilke konkrete tiltak vil statsråden iverksette ovenfor Oslo-politiet for å unngå lignende saker i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

I flertallet av saker om tvangsekteskap anmeldes forholdet ikke. Politiet har likevel et selvstendig ansvar for å etterforske og oppklare lovbrudd begått her i landet.

Slik sett rammes hele systemet når en part svikter. I denne saken kan det se ut som om svikten skyldes en offentlig instans, noe undertegnede mener er svært alvorlig. Jeg ser derfor frem til statsrådens svar med stor interesse.

Svar:

Tvangsekteskap er et alvorlig brudd på menneskerettighetene og er forbudt ved lov i Norge. Unge mennesker som trues med eller utsettes for tvangsekteskap synes å øke. Hvorvidt dette skyldes at flere blir utsatt for tvangsekteskap eller flere søker hjelp enn tidligere fordi de vet at det nå er hjelp å få, skal være usagt. Det som imidlertid er avgjørende er at de som søker hjelp for å unngå tvangsekteskap får dette på en god og omsorgsfull måte. I likhet med representanten Ellingsen er jeg helt enig i at politiet må ta sin del av denne oppgaven på alvor.

De sakene som anmeldes til politiet er til dels svært vanskelig å etterforske. Ofte er det ingen ut over fornærmede som ønsker å bidra med opplysninger som kan styrke, eventuelt avkrefte anmeldelsens innhold. Ekteskap inngått som følge av tvang, trusler eller vold, inngås ofte i utlandet. Dette kompliserer etterforskningen ytterligere.

Jeg har fått opplyst fra Riksadvokaten at tvangsekteskap skal omtales i rundskrivet om mål og prioriteringer for politiet for 2007. Påtalemyndigheten legger stor vekt på behandlingen av denne type saker

og etablering av et adekvat straffenivå er et viktig bidrag til bekjempelse av denne form for kriminalitet.

Når det gjelder politiets kompetanse om tvangsekteskap og annen æresrelatert vold er det i løpet av de senere årene iverksatt flere tiltak. Det er blant annet gjennomført seminarer for politiets familievoldskoordinatorene. Videre har Oslo politidistrikt innledet et samarbeid med Metropolitan Police i London som har lang erfaring i arbeidet med slike saker.

I november 2004 ble "Kompetanseteam mot tvangsekteskap" opprettet som et prøveprosjekt med representanter fra Utlendingsdirektoratet, Røde

Kors, Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet og Oslo politidistrikt. Per 30. mai 2006 hadde teamet behandlet ca. 130 saker/henvendelser om bistand. De fleste sakene omhandler gjennomførte tvangsekteskap eller hjelp i forbindelse med trusler om tvangsekteskap.

Kompetanseteamet er nå besluttet videreført på permanent basis og skal i første rekke være et rådgivende organ i den hensikt å øke kompetansen og drive veiledning mot det øvrige hjelpeapparat. I tillegg skal teamet i noen grad på selvstendig basis være et operativt supplement og yte bistand i konkrete saker.

SPØRSMÅL NR. 602

Innlevert 15. februar 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 23. februar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Ein del ungdomsskular har hatt tradisjon med skuleturar f.eks. med Hvite Busser til Auschwitz. Praktisering av gratisprinsippet og forbod mot lotteri gjer det svært vanskeleg å finansiere slike turar.

Vil statsråden vurdere gjennomføringa av gratisprinsippet i grunnskulen, slik at det ikkje reduserer skulens fridom til t.d. å reise på nyttige ekskursjonar og leirskule?»

GRUNNGJEVING:

Fleire skular finn det vanskeleg å skaffe finansiering til viktige skuleturar, på grunn av dagens regelverk. Stiftelsen Hvite Busser til Auschwitz arrangerer dokumentasjonsturar for å bevisstgjere ungdom om kor viktig det er å verne om demokrati og menneskerettar. I ei kommune har ei foreldregruppe fått gratis kunst frå lokale kunstnarar til å lodde ut, for å finansiere ein tur til Polen med Hvite Busser. Desse får ikkje godkjent eit slikt lotteri, fordi skuleturar blir ansett som eit offentleg ansvar, og det er i all hovudsak ideelle organisasjonar som får ha slike lotteri. Det er viktig at alle barn får høve til å være med på felles utflukter, og at familien sin økonomi ikkje hindrar dette. Samstundes er det viktig at ein får eit større rom for å skaffe seg inntekter, for å finansiere slike turar. Dagens praktisering av gratisprinsippet vil på sikt medføre at mange slike turar blir skrinlagt, og mange unge går glipp av nyttig lærdom.

Svar:

Føresegna i opplæringslova § 2-15, som lovfestar retten til gratis offentlig grunnskuleopplæring, vart endra av Stortinget i desember 2002. Det går nå klart fram av føresegna at den offentlege grunnskuleopplæringa skal vere gratis for elevane og foreldra deira. Dette inneber mellom anna at alle kostnader som gjeld turar som er del av grunnskuleopplæringa skal betalast av kommunane og at det ikkje lenger er lov til å krevje nokon del frå elevar/føresette.

I samband med lovendringa vart landets kommunar kompenserte for ei auke i kostnadane gjennom rammetilskotet til kommunesektoren. Det er brei politisk semje om gratisprinsippet i grunnskulen, og eg oppfattar ikkje at spørsmålet er meint som eit uttrykk for usemje om dette.

Eg er samd i at til dømes turar med dei kvite busane, opphald i leirskule og andre turar kan vere eigna tiltak i opplæringa i viktige mål i læreplanane. Siktet med lovendringa og auka i rammetilskotet var at elevane framleis skal ha moglegheit til skuleturar. Talet på turar, reisemåla og korleis dei er forankra i læreplanen må avgjerdas lokalt, slik det og var før lovendringa.

Når det gjeld moglegheit til å skaffe pengar til turar som kostar meir enn kommunen i utgangspunktet kan betale for, er det framleis stort rom for frivillig innsats. Skulane kan som tidlegare finansiere slike turar med frivillige bidrag og gaver, og med middel frå dugnadsarbeid og klassekasser. Det einaste kravet i denne samanheng som følgjer av gratisprinsippet er

at det ikkje kan bli sett krav om motyting frå skulens side, og at gåver og bidrag skal komme heile elevgruppa til gode. Alle elevar skal få muligheit til å vere med på slike turar, uavhengig av om deira foreldre har bidrege eller ikkje.

Det konkrete tilfellet som er vist til i spørsmålet der eit lotteri ikkje vart sett på som lovleg kan eg ikkje uttale meg om. Likevel vil eg vise til at lov 24. februar 1995 nr. 11 om lotterier m.v. vart endra i 2005 for å unngå dei utilsikta konsekvensane repre-

sentanten siktar til. Det er i dag ikkje noko krav om løyve etter lotterilova for å gjennomføre kakeutloddingar og enkle former for lotteri.

Til slutt vil eg vise til St.meld. nr. 16 (2006-2007) Tidlig innsats for livslang læring som med fokus på utdanningssystemet er ein del av Regjeringa si innsats for sosial utjamning. I meldinga blir blant anna gratisprinsippet i grunnskuleopplæringa omtala og viktigheita av at prinsippet blir praktisert i tråd med lova sine intensjonar presisert.

SPØRSMÅL NR. 603

Innlevert 15. februar 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 20. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilken kunnskap som foreligger om levekårene for pasienter med alvorlige psykiske lidelser, samt hvilke tiltak som er iverksatt for å sikre et bedre behandlings- og hjelpetilbud til disse pasientene?»

BEGRUNNELSE:

I Helsetilsynets rapport 4/2006 fremgår det at pasienter med dårlige levekår oftere enn andre utsettes for tvang i psykisk helsevern. Så mange som 40 pst. av disse pasientene mangler en egen bolig, mange lever i fattigdom og mangler sosial tilknytning. Videre fremgår det av rapporten at pasienter som utsettes for tvang og har egen bolig, ofte mangler et adekvat oppfølgingstilbud. Disse funnene er urovekkende i lys av målsettingene med opptrappingsplanen for psykisk helse.

Svar:

Regjeringen er godt kjent med at levekår har stor betydning for psykisk helse. Vi har flere rapporter som viser at psykiske vansker er hyppigere blant dem som har lav inntekt og lav utdanning. Tall fra Folkehelseinstituttet fra 2003 viser det samme.

Rapporten fra Helsetilsynet 4/2006: "Bruk av tvang i psykisk helsevern" som det refereres til, viser et bekymringsfullt høyt antall pasienter som er innlagt under tvungent psykisk helsevern med døgnopphold og som ikke har egen bolig. Behandlerne i spesialisthelsetjenesten mener også at en stor del av pasientene under tvungent psykisk helsevern ikke har en egnet bosituasjon og får mangelfull hjelp og tilsyn

i boligen. Vi har ikke tilsvarende kartlegging av kommunenes vurderinger.

Helse- og levekårsundersøkelsen utført i 2002 fant at både menn og kvinner med dårlig økonomi hadde en høyere hyppighet av psykiske vansker enn de med god økonomi. En rekke undersøkelser i ulike land viser også at arbeidsledighet over tid bidrar til økt hyppighet av psykiske vansker.

Jeg vurderer at det viktigste tiltaket for å bedre behandlings- og hjelpetilbudet nå, er å støtte opp under kommunenes satsing på tjenester til denne gruppen. Derfor har jeg i statsbudsjettet for i år slått fast at det kommunale psykiske helsearbeidet skal prioriteres i siste del av Opptrappingsplanen for psykisk helse. Situasjonen i kommunene var bakgrunnen for forlengelsen av planperioden med to år til og med 2008. Satsingen i kommunene er avgjørende for å sikre befolkningen et lokalt basert og lavterskelprofilert tilbud, og dermed også kunne bidra til å redusere sosial ulikhet i bruk av helsetjenester. Dette er utdypet nærmere i St.meld. nr. 20 (2006-2007) Nasjonal strategi for å utjevne sosiale helseforskjeller.

Det er stilt vilkår til kommunene ved utbetaling av øremerkede midler for 1. termin 2007, om at de skal ha politisk oppdatert plan over psykisk helsearbeid for perioden 2007-2010. I plankravet skal kommunene ha kartlagt antall brukere med psykiske vansker og deres behov for hjelp og tjenester. Fylkesmennene gjennomgår nå planene med tanke på utbetalinger av tilskudd for i år. Jeg har pålagt fylkesmennene å bistå med tett oppfølging og veiledning til kommuner som sliter.

Det er behov for klarere anbefalinger om tjenestetilbudet i kommunene til brukere som har behov for

særlig omfattende og langvarig tjenestetilbud. Jeg har i 2007 bedt om at det skal gjennomføres en kartlegging av brukergruppen og hvilke tilbud de mottar. Det skal likeledes utredes hvordan tilbudet til gruppen kan utvikles og styrkes.

Omfanget av samtidig rusmisbruk og psykiske lidelser er økende blant brukere av kommunale tjenester. Kommunale erfaringer viser at arbeidsfeltene psykisk helsearbeid og rusarbeid har flere felles trekk i form av faglig tilnærming innen metoder for sosialt arbeid, rus og avhengighet, psykisk helsearbeid, habilitering og rehabilitering. Tilrettelegging og tett oppfølging i forhold til arbeidsliv, boevne og sosial fungering er felles for brukergrupper som gjennom rusmisbruk eller alvorlig psykisk lidelse har fått betydelig nedsatt funksjonsnivå. En styrket satsning knyttet til rusmiddelavhengige vil Regjeringen også komme tilbake til i opptrappingsplan for rusfeltet.

I tillegg til fattigdomssatsingen vil vi videreføre storbysatsingen under Opptrappingsplan for psykisk helse. Den omfatter de fire største byene og skal gi tilbud til brukerne med særlig dårlige levekår og som i liten grad nyttiggjør seg av det etablerte behandlings- og oppfølgingstilbud. Kunnskap og erfaringer fra prosjektene i Storbysatsingen, samt andre relevante tiltak og gode samarbeidsmodeller vil bli samlet og formidlet.

Gjennom Opptrappingsplanen vil det innen utgangen av 2008 være etablert 3 400 boliger for personer med psykiske lidelser. Det er beregnet et behov for 2 800 flere boliger. Behov for boliger og ytterligere mer personell må ses i sammenheng med tiltak i St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og

mening. Et særskilt investeringstilskudd er under utredning i forbindelse med statsbudsjettet for 2008.

Undersøkelser viser at egnet utdanning og arbeid har stor betydning for behandlings- og rehabiliteringsforløpet og dermed for menneskers levekår. Oppmerksomhet rettet mot psykisk helse inngår i arbeids- og velferdsetaten arbeid, bl.a. gjennom samarbeidet mellom NAV og Sosial- og helsedirektoratets arbeid med en strategi for arbeid og psykisk helse. Dette er et område med behov for økt oppmerksomhet generelt og et sterkere rehabiliteringsperspektiv spesielt.

I tråd med rapporten, som det vises til i begrunnelsen av spørsmålet, er det tall fra ulike studier de siste årene som indikerer at tvangsbruken innen psykisk helsevern i Norge har ligget stabilt høyt sammenlignet med andre land i Europa. Det er i 2006 utarbeidet en tiltaksplan for redusert og kvalitetssikret bruk av tvang i psykisk helsevern. Tiltaksplanen fokuserer på frivillighet i behandlingen som et sentralt prinsipp. Arbeidet med tiltaksplanen har foregått i tett dialog med bruker- og fagorganisasjonene.

Det foreligger nok kunnskap til å gjennomføre en rekke konkrete tiltak, samtidig som det er behov for videre kunnskapsinnhenting og forskning. Folkehelseinstituttet bygger nå opp en avdeling for psykisk helse, slik at vårt kunnskapsgrunnlag kan bedres. I 2007 skal Sosial- og helsedirektoratet bidra til at det opprettes et kompetansesenter for psykisk helsearbeid i kommunene, noe som nettopp vil være viktig for kunnskapsutvikling og formidling knyttet til både levekår og hjelpe- og behandlingstilbud for mennesker med alvorlige psykiske lidelser.

SPØRSMÅL NR. 604

Innlevert 15. februar 2007 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 21. februar 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Mener statsråden at det er riktig at mennesker som har blitt fratatt barndommen sin og har måttet reparere livene sine i lang tid etterpå, fordi de har vært utsatt for overgrep på barnevernsinstitusjoner 1945-1980, ikke skal saksøke staten på grunn av foreldelse?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet mitt er at jeg har fått mange henvendelser fra mennesker som har saksøkt

staten for et tappt liv etter opphold i barnevernsinstitusjoner i perioden 1945-1980, men som har fått svar fra regjeringsadvokaten at sakene deres er foreldet. Jeg er av den oppfatning at i saken St.meld. nr. 24 (2004-2005), Innst. S. nr. 217 (2004-2005) Erstatningsordninger for barn i barneheimar og spesialskular for barn med åtferdsvanskar, ble det understreket at disse sakene ikke kom inn under foreldelse. Dette er mennesker som forsøker å kjempe for retten til et verdig voksent liv, men som nok en gang møter statens arroganse.

Svar:

Jeg viser også til spørsmål nr. 600 fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal om samme tema.

Staten har tatt et særlig ansvar overfor tidligere barnehjems- og spesialskolebarn. Det ble i 2003 oppnevnt et nasjonalt kartleggingsutvalg som hadde som mandat å blant annet fremskaffe kunnskap om omsorgssvikt og overgrep. I utredningen dokumenteres det at mange barn i periodene 1945-1980 ble utsatt for omsorgssvikt og overgrep.

Kartleggingsutvalget pekte på at det kan være vanskelig å oppnå erstatning etter de alminnelige erstatningsreglene, blant annet på grunn av manglende ansvarsgrunnlag, manglende dokumentasjon og ikke minst på grunn av foreldelse. Kartleggingsutvalget konkluderte med at Stortingets billighetserstatning ville være den mest aktuelle form for kompensasjon fra det offentlige side for de som ikke vil nå frem med et erstatningskrav. Kartleggingsutvalget anbefalte at billighetserstatningsordningen skulle bli bedre tilpasset denne gruppen.

NOU 2004:23 ble fulgt opp med St.meld. nr. 24. På bakgrunn av denne stortingsmeldingen vedtok Stortinget tilpasninger av Stortingets billighetserstatningsordning. Tilpasningene består i at det ved alvorlige fysiske og seksuelle overgrep skal legges mindre vekt på hvilke følger overgrepene har fått for den enkelte, kravene til bevis skal senkes, det skal legges avgjørende vekt på en egenerklæring og en bekreftelse på hvor og når vedkommende bodde på barnehjemmet. Den øvre grensen for billighetserstatning for denne gruppen ble også hevet fra 200 000 til 300 000 kr. Den enkelte i denne gruppen kan søke om Stortingets billighetserstatning selv om vedkommende er tilkjent erstatning fra en kommunal vederlagsordning for tidligere barnehjemsbarn.

En av funksjonene til Stortingets billighetserstatningsordning er nettopp å avhjelpe at erstatningssøker kommer særlig uheldig ut som følge av foreldelse.

En praksis med frafall av alle foreldelsesinnsigelser vil dermed kunne komme i et vanskelig forhold til Stortingets billighetserstatningsordning. Spørsmålet om foreldelse skal påberopes vil kunne ha store konsekvenser for om det er rettssystemet eller Stortingets billighetserstatningsutvalg som vil behandle disse sakene.

De fleste hensyn som foreldelsesreglene hviler på gjør seg gjeldende i saker som dette. Dokumentbevis kan være tapt og vitner døde. Eventuelle vitneutsagn vil være preget av at faktum ligger mer enn 40 år tilbake i tid. De bevisproblemene domstolene vil stå overfor i barnehjemssakene underbygges av at Stortinget foretok en særskilt tilpasning av sin billighetserstatningsordning for denne gruppen.

Det offentlige kan, som andre saksøkte i erstatningssaker, velge å se bort fra at foreldelse har inntrådt. Det gjør seg imidlertid enkelte spesielle forhold gjeldende for det offentlige siden det offentlige forvalter fellesskapets midler. Den begunstigelse som frafall av foreldelsesinnsigelse innebærer, gis således på fellesskapets vegne. Frafall av foreldelse bør derfor praktiseres etter noenlunde likeartede retningslinjer for å unngå usaklig forskjellsbehandling mellom forskjellige grupper skadelidte.

Komitéuttalelsen i St.meld. nr. 24 om at det forutsettes at foreldelse ikke blir gjort gjeldende i disse sakene, inngikk som et viktig moment i statens konkrete vurdering av foreldesspørsmålet i saken det refereres til i spørsmålet. Staten fant imidlertid, etter en samlet vurdering av de ulike hensyn som gjør seg gjeldende, det riktig å påberope foreldelse i denne saken. Saken er nå til behandling i rettssystemet, og jeg kan derfor ikke gå nærmere inn i denne konkrete enkeltsaken. Jeg presiserer avslutningsvis at foreldesspørsmålet vil bli konkret vurdert i hver enkelt sak, og at de omtalte føringene fra Stortinget alltid vil inngå som et sentralt moment i beslutningsgrunnlaget.

SPØRSMÅL NR. 605

Innlevert 15. februar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 23. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«SalMar har nå drevet oppdrettsvirksomhet i Froan landskapsvernområde i 9 år. SalMar har nå søkt om en permanent tillatelse til å videreføre denne driften. Det er avgjørende at SalMar nå får et raskt svar fra miljøvernministeren.

Har Miljøverndepartementet nå skaffet seg tilstrekkelig grunnlag til å vurdere permanent oppdrettsvirksomhet i Froan, og vil statsråden sikre viktige distriktsarbeidsplasser ved å si ja, samt hvilken erfaring har man fra oppdrett i tilsvarende områder i de nordligste fylkene?»

BEGRUNNELSE:

SalMars tillatelse er gitt med basis i et tverrpolitisk ønske fra Stortingets side - uttrykt klart og tydelig i Innst. S. nr. 168 (1999-2000). Froan landskapsvernområde blir her fremhevet som et mulig fremtidig område for oppdrettsvirksomhet. Stortinget og departementet forutsatte at det skal gjennomføres vitenskapelig undersøkelser for å belyse nærmere sammenhengen mellom oppdrett og landskapsvern. På denne bakgrunn har også departementet sørget for at det er utarbeidet en vitenskapelig rapport basert på sammenliknende kartlegging og overvåking av sjøpattedyr i Froan før og etter fredningsvedtaket.

Det er jo positivt at undersøkelsen bekrefter at oppdrettsvirksomheten ikke svekker Froans verdi som marint våtmarksområde.

Svar:

Froan naturreservat og landskapsvernområde med tilhørende dyrelivsfredning ble opprettet med hjemmel i naturvernloven ved kongelig resolusjon 14. desember 1979. Formålet er å verne om et rikt og interessant dyre- og planteliv og bevare leve- og yngleområdene for fugl, sel og andre pattedyr i et variert og egenartet kystlandskap. Området fikk status

som Ramsar-område (internasjonalt viktig våtmarksområde) 23. mars 1996.

Siden 1998 har det vært gitt tidsbegrensede dispensasjoner fra verneforskriften til SalMar Farming AS for fiskeoppdrett på to lokaliteter i landskapsvernområdet. Den sist gitte dispensasjonen gjelder til 31. oktober 2007. Ved brev av 12. januar 2007 har SalMar Farming AS søkt om ny dispensasjon.

I 2004 ble det på initiativ fra Miljøverndepartementet satt i gang et treårig prosjekt med registrering og overvåking i Froan. Sluttrapport fra prosjektet (NINA Rapport 202) forelå fra Norsk institutt for naturforskning i november 2006.

Sør-Trøndelag fylkeskommune har ønsket et møte med departementet om Froan. Når dette møtet er holdt og miljøvernmyndighetene har vurdert rapporten fra registrerings- og overvåkingsaktiviteten, vil jeg ta stilling til de ulike spørsmålene knyttet til vernet i Froan.

Når det gjelder spørsmålet om hvilken erfaring man har med oppdrett i tilsvarende områder i de nordligste fylkene, kan jeg opplyse at det ikke har vært gitt tillatelse til oppdrett i Ramsar-områder i Nordland og Troms.

SPØRSMÅL NR. 606

Innlevert 15. februar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 26. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvilke konsekvenser mener statsråden det nå bør få at det så tett opp til hendelsen i Hanekleivtunnelen er avdekket at det også ved arbeidene med Kleivenetunnelen er avdekket forhold som må karakteriseres som sikkerhetsmessig uforsvarlige, vil statsråden sørge for at det nå blir ryddet opp i ansvarsforholdene, og sørge for at tilliten til sikkerhet ved utbygging og til trafikken i tunnelene umiddelbart blir gjenopprettet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises i den nå fremlagte rapporten om raset i Hanekleivtunnelen at manglende faglig vurdering av forholdene har medvirket til hendelsen og til at tunneløpene ikke har vært sikre. Ved sprengning i forbindelse med arbeidet på Kleivenetunnelen den 9. januar i år, er det fremkommet opplysninger om at dette resulterte i en situasjon som medførte fare både for

veianlegget, E18 og jernbanelinjen. Blant annet skal fagfolk ha anbefalt at arbeidet på anlegget måtte stoppes frem til man hadde foretatt nærmere undersøkelser, og nødvendig sikringsarbeid var gjennomført. Det er også i denne saken stilt spørsmål ved om arbeidet, i dette tilfelle sprengningen, er gjort i henhold til faglige råd. Det vises videre til at det i pressen er fremkommet tvil om sikkerheten i norske tunneler er god nok, fremført fra Rådgivende Ingeniørers forening. Dette tegner dessverre samlet, et bilde av at sikkerheten ved bygging og senere bruk av våre veitunneler ikke har det sikkerhetsnivå vi må kunne forvente, når resultatene av dagens praksis er tydelige.

Svar:

Spørsmålet om generell sikkerhet ved tunnelbygging og tunneldrift, vil jeg som allerede meddelt, bl.a. i mitt brev datert 26. januar 2007 til Stortingets transport- og kommunikasjonskomité, komme tilba-

ke til Stortinget med som en egen redegjørelse i en samleproposisjon i mai 2007. Denne redegjørelsen vil ta utgangspunkt i undersøkelsesgruppens konklusjon i rapporten om raset i Hanekleivtunnelen overlevert meg i møte den 15. februar 2007. Redegjørelsen vil omhandle tiltak som skal lukke gapet på de avvik som er registrert.

De omtalte sikkerhetsmessige spørsmålene ved Kleivenetunnelen ble først kjent for ledelsen i Statens vegvesen ved at NRK henvendte seg til vegdirektøren 15. februar om påstått uenighet mellom konsulent og prosjektledelse. Innleid konsulent hadde sendt en e-post til etatens ledelse 13. februar. E-posten var imidlertid generelt utformet og hadde ingen henvisning til arbeidene med Kleivenetunnelen. Hovedinnholdet i e-posten er sikkerheten for tredjepart i prosjekter i anleggsfasen.

Jeg har fått opplyst fra Statens vegvesen at den uenigheten som oppsto på anlegget ved skyting av siste salven for tunnelen ble håndtert i henhold til de retningslinjer som gjelder for uenighet på anlegg. Her er det prosjektlederen som har det endelige ansvaret for å treffe beslutning. Han hadde rådført seg med andre fagfolk og hadde tatt beslutning om at det var nok sikkerhet til å skyte sluttsalven.

Forholdet til tredjepart som i dette tilfellet er jernbanen, var entreprenørens ansvar i henhold til kontrakten. Anleggsledelsen informerte Jernbaneverket om sluttsalven og det er loggført i Jernbaneverket. Slik sett har tredjepart vært informert om det som skjedde og entreprenøren hadde kontakt med togleder under sprengingen. Sporet ble innmålt av Baneservice AS etterpå.

Forholdet til tredjepart er derfor ivaretatt i henhold til retningslinjene. Om dette ble det dessverre fra Vegvesenets ledelse gitt feil informasjon i et TV-innslag.

Uenighet mellom fagfolk oppstår tidvis på en anleggsplass. Det er ikke noe unaturlig - derfor er det utarbeidet rutiner for hvordan dette skal håndteres. Det er prosjektleder som har den endelige beslutning om hva som skal gjøres. Ved uenighet skal det foretas en ny øye gjennomgang og diskusjon blant flere fagfolk, og prosjektleder må fatte en konklusjon. Rutinen vedrørende dette ble fulgt.

Det er viktig at alle rutiner vedrørende sikkerhet holdes. Dette er understreket overfor etaten.

SPØRSMÅL NR. 607

Innlevert 15. februar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 23. februar 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Molde kommune søkte i brev 2. oktober 2006 om eit treårig forsøk der kommunen skulle etablere og drive det lokale NAV-kontoret i kommunal regi. Dette er ei organisering om lag som den danske modellen. Kommunen vil mellom anna prøve ut om ei alternativ organisering der staten dreg opp dei store linjene og kommunen utformar og driv tenestene kan gi betre brukarretting. Kommunen har ikkje fått svar på søknaden.

Vil statsråden ta initiativ slik at Molde kommune får klarsignal til å gjennomføre dette spennande forsøket?»

Svar:

I brev frå Kommunal- og regionaldepartementet datert 9. februar 2007 fekk Molde kommune avslag på søknaden sin om forsøksmidler til å etablere eit lo-

kalt NAV-kontor i kommunal regi. Kommunal- og regionaldepartementet la Arbeids- og inkluderingsdepartementet si tilråding til grunn for avslaget.

NAV-kontor skal opprettast ved avtale mellom den einskilde kommune og Arbeids- og velferdsetaten, jf. Lov om arbeids- og velferdsforvaltning § 14. Det skal i avtalen gå fram kva for kommunale tenester som skal takast inn i kontoret. Gjennom samarbeidsavtalen kan fleire kommunale tenester enn berre økonomisk sosialhjelp leggjast til NAV-kontoret. Vidare er det lagt opp til at kommunale og statlege tenestemenn kan utføre oppgåver på kvarandre sine område. Forskrift om delegasjon av mynde mellom stat og kommune i arbeids- og velferdsforvaltninga vart vedteken 26. januar 2007 og sett i verk frå same tidspunktet.

I Lov om arbeids- og velferdsforvaltning er det heimel for å gje forskrift om i særlege høve å overføre ansvaret for statlege arbeidsmarknadstiltak til ein-

skilde kommunar (oppgavedifferensiering). Regjeringa har i statsbudsjettet for 2007 varsla at ho inntil vidare ikkje vil nytte forskriftsheimelen for oppgavedifferensiering.

Hovudmålet med NAV-reformen er å leggje til rette for eit samarbeid mellom stat og kommune til

beste for brukarane. Regjeringa vil fokusere på å etablere NAV-kontor innafor dei rammene som er trekt opp, slik at organiseringa kan verke på best mogleg måte. Dette er bakgrunnen for at forskriftsheimelen om oppgavedifferensiering førebels ikkje vert nytta.

SPØRSMÅL NR. 608

Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 23. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Selv om luftfarten bare står for ca. 2 pst. av globale CO₂-utslipp er det likevel tiltak som kan gjøres innenfor denne transportsektoren for å redusere egne utslipp. Et slikt tiltak er såkalte "grønne" landinger og avganger der motorbruk reduseres betydelig; glideinnflyging og tauing av fly til oppstartsplass ved enden av rullebanen. Slike tiltak krever navigasjonsutstyr og ekstra logistikk ved flyplassene.

Hva vil statsråden gjøre for at slike tiltak kan brukes ved norske flyplasser eiet av Avinor?»

BEGRUNNELSE:

I Norge foregår en relativt stor del av transportarbeidet med fly. For mange er fly et viktig kollektivtilbud. Likevel står luftfarten for en svært liten del av CO₂-utslippet også i Norge, og vil også gjøre det i årene fremover til tross for en forventet vekst i innenlands bruk av flytransport. Det skjer en betydelig teknologisk utvikling også hos flyprodusentene som medfører redusert drivstofforbruk og utslipp. Men også når det gjelder bruk av motorkraft ved innflyving og ved avgang kan det gjøres betydelige endringer som kan medføre store reduksjoner i utslipp. Dette krever navigasjonsutstyr og logistikk på flyplassene. Staten eier gjennom Avinor AS de fleste flyplassene i Norge og har derfor hovedansvaret for å legge til rette for såkalte "grønne" landinger og avganger som flyselskapene kan gjennomføre når flyplassene er klargjort med nødvendige tiltak.

Svar:

"Grønne" landinger, eller Continuous Descent Approaches (CDA), er en gjennomføring av innflyginger og landinger som reduserer flyets forbruk av drivstoff. Flyets nedstigningsprofil planlegges og samordnes mellom pilot og flygeledere slik at flyet kan

gjennomføre en kontinuerlig nedstigning gjennom hele innflygingen med motorene i størst mulig grad på tomgang.

Andelen innflyginger og landinger som kan gjennomføres på denne måten vil variere fra lufthavn til lufthavn og vil avhenge av lokale trafikkforhold, tilgjengelige teknologiske hjelpemidler, luftrom og prosedyrer. For å legge til rette for grønne landinger er det nødvendig med både tekniske og flyoperative tilpasninger. Sikkerhet vil alltid ha første prioritet. Generelt vil det være enklest å oppnå resultater ved flyplasser som har mindre trafikk samt i trafikksvake perioder ved større flyplasser.

Avinor og SAS Braathens vil initiere et arbeid rundt både Continuous Descent Approaches og øvrige drivstoffbesparende tiltak som et ledd i SAS-gruppens Fuel Saving Initiative. I dette programmet er det for øvrig en rekke andre tiltak som også involverer flysikringstjenesten som kan bidra til redusert forbruk av drivstoff og lavere utslipp. Blant disse kan nevnes kontinuerlig stigning til marsjhøyde, mer fleksibel bruk av marsjhøyder og redusert marsjhashtighet (Eco-cruise).

Tauing av fly til avgangsbane er kostnadskrevende av hensyn til infrastruktur og logistikk ved flyplassene. Det er videre problematisk om vinteren på grunn av glatte baner (tauing ikke mulig i forhold til sikkerheten), avising og krav til minimum gangtid av flymotorer før avgang.

I utgangspunktet er jeg positiv til alle tiltak som kan redusere utslippene fra luftfarten uten at dette går utover sikkerheten. Formålet med de økonomiske og juridiske rammebetingelsene er å få en samfunnsmessig optimal balanse mellom hensyn til miljø, sikkerhet og framkommelighet. Norge ligger miljømessig langt framme ved at innenriks luftfart betaler CO₂-avgift på lik linje med andre sektorer. En slik avgift bidrar til at tiltak som "grønne" landinger blir

mer lønnsomme for flyselskapene. Tilsvarende vil den nylig innførte NO_x-avgiften stimulere til utslippsreducerende tiltak.

Det er opp til flyselskapene i samarbeid med luft-

trafikkjenesten og lufthavnoperatør å ta i bruk "grønne" landinger. Luftfartstilsynet vil på vanlig måte som tilsynsmyndighet ha ansvar for å påse at hensyn til sikkerhet blir tilstrekkelig ivaretatt.

SPØRSMÅL NR. 609

Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 23. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hardangerbroen skal på Ulviksiden av Hardangerfjorden ha direkte påkobling til riksveiene 13 og 7 i selve Vallaviktunnelen. Denne løsningen vil medføre stenging av Vallaviktunnelen og ekstrakostnader til opprustning av alternativ veg og eller ekstra ferje. Løsning med påkobling av bro til tunnel vil trolig også måtte imøtekomme innskjerpede krav, både EU-direktiv og nasjonale krav, til sikkerhet i vegtunneler. Disse forholdene er ikke omtalt i St.prp. nr. 2 (2005-2006).

Kan statsråden gi opplysninger om konsekvensene av denne påkoblingen?»

Svar:

I kostnadsoverslaget for prosjektet, som har vært underlagt ekstern kvalitetssikring, er det lagt til grunn en stenging av Vallaviktunnelen i inntil et halvt år ved etablering av rundkjøring og driving av tunnelarmen mot brua. Vegdirektoratet har opplyst at de siste godkjente reguleringsendringene på Vallaviksiden vil medføre at denne tunnelarmen nå kan bygges fra en gangvegtilkobling i Vallavik. Dette be-

tyr at stengingstiden i Vallaviktunnelen kan reduseres til ca. 8 uker.

Trafikkavviklingen har vært planlagt med en ekstraferje mellom Kvanndal og Brimnes. Etter lokale initiativ og en nærmere vurdering fra Statens vegvesen, vil det nå i stedet bli foretatt en mindre opprusting av riksvei 572 mellom Holven og Ulvik for midler som i utgangspunktet var tenkt brukt til ekstraferje. Tilbudet til trafikantene vil på den måten bli ivaretatt på en bedre måte i stengningsperioden enn gjennom den planlagte løsningen med reserveferje. Dette gir en større fleksibilitet og reduserer den økonomiske usikkerheten for prosjektet ved trafikkavviklingen i anleggsperioden. Sambandet Bruravik vil gå som normalt i hele anleggstiden.

Teknisk utrustning av tunnelen blir bygget i samsvarende med gjeldende krav. Tunnelsikkerhetsdirektivet vil om kort tid være gjennomført i norsk regelverk. De økonomiske konsekvenser av skjerpde krav vil bli dekket av usikkerhetsavsetningen i prosjektet. Rundkjøringer i tunnel er ikke omfattet av direktivet. Løsningen med rundkjøring i dette prosjektet er godkjent av Vegdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 610

Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 22. februar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Det pågår en strøm av utflagging fra norsk skipsfartsnæring som følge av uforutsigbare og lite konkurransedyktige rammebetingelser. Regjeringen har ennå ikke avklart om rammebetingelsene vil bli på linje med EU. Regjeringen skriver i Soria Moria at

den vil utvikle nasjonale strategier innen områder hvor Norge har kompetanse eller særlige fortrinn. Maritim sektor er én av fem slike næringer.

Når vil næringsministeren lansere strategien for den maritime næringen, og hva vil Regjeringen gjøre for å stoppe utflaggingen?»

Svar:

Regjeringen har fastslått i Soria Moria-erklæringen at vi skal utvikle nasjonale strategier innenfor områder der Norge har kompetanse eller særlige fortrinn som maritim sektor, marin sektor, energi, miljø og reiseliv. Mitt mål med den maritime strategien er at den skal bidra til å utvikle den norske maritime næringen til å bli verdensledende innenfor maritim forskning, kompetanseutvikling og nyskaping. Strategien vil omhandle globalisering, utdanning og rekruttering, miljø, nærskipsfart, forskning og innovasjon. Den maritime strategien skal være en handlingsplan der Regjeringens politikk sees i sammenheng. I tiden fremover skal det være en nær dialog med næringen for å lage en fremtidsrettet maritim strategi. Regjeringen tar sikte på å legge frem strategien i løpet av 2007.

Økt globalisering fører til utfordringer for norsk næringsliv. Norske sjøfolk er viktig for å opprettholde Norge som en ledende maritim nasjon. Regjeringen har siden høsten 2005 bedret tiltakene for norske sjøfolk. I 2007 bevilges 1,33 mrd. kr i tiltak som skal bidra til å trygge arbeidsplassen for om lag 9 700 sjøfolk. Tiltaket gir også norske rederier mer konkurransedyktige rammevilkår. Rederiskatteutvalget leverte sin innstilling i mars 2006, og innstillingen har vært på høring. Finansministeren arbeider nå med saken, og Regjeringen vil i fellesskap se på den. Regjeringen vil gjennom gode og forutsigbare rammevilkår bidra til å skape arbeidsplasser og vekst i de maritime næringer.

SPØRSMÅL NR. 611

Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 20. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til å bedre tryggheten og sikkerheten til innbyggerne i Svelvik ved å sikre gjennomføring av de tiltakene som fremkommer i begrunnelsen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 489 og statsrådens svar. Jeg oppfatter statsråden slik at hun er enig i at det er viktig å sikre et ambulansetilbud som er best mulig innenfor de praktiske rammer som foreligger.

Gjennomsnittlig utrykningstid til Svelvik er 24 minutter. Dersom ambulanse rykker ut fra Sætre vil ambulanse normalt kunne være i Svelvik på 13-15 minutter inkludert ferge forutsatt at ambulansetjenesten kan "kontrollere" fergeavgangen og at ambulansen er på plass på Sætre. I dag finnes angivelig ikke slike rutiner. Det er derfor viktig å få på plass en ordning hvor ambulanse som rykker ut til Svelvik kan kontrollere fergen ved utrykning slik at det ikke blir noen ventetid.

I tillegg er det nødvendig å sikre at ambulanse er tilgjengelig. Dekningen i dette området er i utgangspunktet lav og ambulanse blir ofte benyttet til syke-transport som ikke er akutt. Det medfører at ikke-akutte oppdrag gir lengre utrykningstid ved akutte si-

tuasjoner fordi ambulansen er i bruk til transport. For å bøte på denne situasjonen bør samtlige helseforetak pålegges å vurdere om denne ikke-akutte syke-transporten kan gjennomføres i samarbeid med frivillige organisasjoner som for eksempel Røde Kors.

Svar:

Anders Anundsen begrunner spørsmålet med for det første å vise til muligheten for å etablere en avtale med fergeselskapet som trafikkerer strekningen Sætre-Svelvik, slik at ambulansetjenesten kan "kontrollere" fergeavgangen. For det andre reises spørsmålet om hvorvidt det er mulig å reetablere et tilbud om pasienttransporttjenester drevet av for eksempel Røde Kors.

Jeg er enig i at man bør søke å få til et godt akuttilbud i Svelvik, som i andre kommuner. Som helse- og omsorgsminister for hele landet er det imidlertid viktig at de nasjonale målsettingene om likeverdig, faglig god og rasjonell helsetjeneste holdes i fokus når problemstillinger i enkeltkommuner kommer på dagsordenen. Dette er selvsagt ikke til hinder for at lokale muligheter og ressurser utnyttes optimalt for å skape en best mulig trygghet lokalt.

Sykehuset Buskerud HF har oversendt en sak vedrørende akuttbereidskapen i Svelvik til Helsetilsynet i Buskerud, med anmodning om å foreta en hel-

hetsvurdering av både AMK og legevaktstjenesten. Jeg vil derfor ikke uttale meg spesielt om denne kommunen, før det foreligger svar fra Helsetilsynet.

Så til spørsmålet om samarbeid mellom ferge og ambulanse: Jeg har fått opplyst at ferger som deltar i det offentlige vegsambandet, i henhold til Forskrift om ferge av 26. mars 2003, er forpliktet til å gi utrykningskjøretøy fortrinnsrett. På dagtid har sykehuset en praktisk avtale med fergeselskapet Drøbak-Hurum-Svelvik AS. Ved direkte kontakt med fergen, vil denne kunne møte ved fergeleiet samtidig med ambulanse fra Sætre - for umiddelbar transport til Svelvik. Fergen går ikke om natten. Det rapporteres fra Helse Sør RHF at denne avtalen fungerer godt.

Når det gjelder ønskeligheten av å avlaste ambulansetjenesten for transporter som ikke krever medisinsk overvåkning eller behandling underveis, er jeg

enig med representanten Anundsen i at dette bør etableres så snart som mulig for å unngå unødig svekkelse av ambulanseberedskapen.

I dag er det imidlertid ikke hjemmelsgrunnlag for å registrere andre kjøretøy enn ambulanser til transport av liggende pasienter. Helse- og omsorgsdepartementet og Samferdselsdepartementet arbeider nå sammen med de regionale helseforetakene, Sosial- og helsedirektoratet og Vegdirektoratet for å vurdere endringer av regelverket slik at det vil muliggjøre registrering og bemanning av en type bårebiler som lovlig kan transportere liggende pasienter uten å komme i konflikt med forskriftene som vedrører ambulanse. Dersom slike kjøretøy kan godkjennes, vil det være naturlig og ønskelig at også frivillige organisasjoner kan være aktuelle operatører.

SPØRSMÅL NR. 612

Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 27. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan departementet på prinsipielt grunnlag avklare skolens mulighet til å reagere overfor elever som begår overgrep mot andre på skolen, hvis forholdet berøres av en sak som har vært eller er under behandling hos politi/rettsvesen?»

BEGRUNNELSE:

Vi får stadig melding om elever som begår fysiske overgrep både med og uten våpen overfor medelever eller lærere. Skolene oppfordres til å anmelde slike forhold til politiet. Samtidig med en anmeldelse vil skolen som oftest sette i gang en prosess hvor en vil vurdere om eleven skal bortvises fra skolen i et kortere eller lengre tidsrom, eller overflyttes til en annen skole. Hvis politi og rettsvesen behandler saken slik at dom er falt før eventuelt bortvisningsvedtak er fattet, er det spørsmål om overgriperen kan påberope seg at han/hun ikke kan bortvises fra skolen eller utsettes for andre reaksjoner som følge av at dom allerede er avsagt over forholdet (EMK). Om et bortvisningsvedtak på f.eks. 3 uker regnes som straff og således kan betraktes som dobbeltstraff på denne bakgrunn er noe av det som ønskes avklart for å synliggjøre skolens handlingsrom for reaksjoner. Videre er det ønskelig å få avklart om et allerede fattet vedtak

om bortvisning eller annen reaksjon fra skolen skal ha betydning for en senere rettslig behandling og straffutmåling av det straffbare forholdet.

Svar:

Det fremgår av begrunnelsen for spørsmålet at det gjelder forståelsen av forbudet mot gjentatt straffeforfølgning i Den europeiske menneskerettkonvensjonen (EMK). EMK sjuende tilleggsprotokoll artikkel 4 nr. 1 oppstiller et forbud mot gjentatt straffeforfølgning. Protokollen slår fast at en straffesak skal avvises fra domstolene dersom det allerede finnes en endelig avgjørelse som tar stilling til en straffeanklage. Ved menneskerettsloven er protokollen gjort til en del av norsk rett.

En straffesak må avvises fra domstolene dersom den første avgjørelsen er endelig, retter seg mot samme rettssubjekt, avgjør en straffeanklage, gjelder en straffesak i EMKs forstand og gjelder samme forhold som det som nå er til behandling.

Skolens refsingstiltak mot elever er regulert i lov om grunnskolen og den vidaregåande opplæringa (opplæringslova). Det følger av § 2-9 at kommunen skal gi forskrifter om ordensreglement for den enkelte grunnskolen. I reglementet skal det fastsettes regler om elevenes rettigheter og plikter. Videre skal

reglementet blant annet inneholde regler om atferd og hvilke tiltak som skal kunne brukes mot elever som bryter reglementet. Etter § 2-10 kan elever i 8. til 10. klasse vises bort fra undervisningen i inntil tre dager og elever i 1. til 7. klasse kan vises bort resten av dagen. Etter opplæringslova § 3-7 skal fylkeskommunen gi et tilsvarende reglement for den videregående opplæringen. Elever kan blant annet vises bort for resten av skoleåret i alvorlige tilfeller, jf. § 3-8 annet ledd.

Dersom en elev over den kriminelle lavalder begår en straffbar handling på skolen som vedkommen- de refs for, oppstår spørsmålet om refsingstiltaket er til hinder for straffeforfølgning i rettsapparatet eller motsatt.

Spørsmålet har ikke vært behandlet av norske domstoler. Men Høyesterett har i to saker tatt stilling til forholdet mellom straff og tiltak etter barnevernloven § 4-24.

I den første saken (Rt. 2003 side 1827) tok Høyesterett stilling til om fylkesnemnda for sosiale sakers vedtak om tvangsplassering etter barnevernloven § 4-24 måtte anses som straff, med den konsekvens at vedtaket var til hinder for en senere straffeforfølgning etter reglene i straffeloven. Flertallet kom til at vedtaket måtte betraktes som straff i EMKs forstand. Lagmannsretten avviste etter dette straffesaken. Dette ga grunnlag for en ny sak, der spørsmålet var om forbudet mot dobbeltforfølgning likevel ikke var anvendelig fordi sakene ikke dreide seg om "samme forhold", jf. Rt. 2004 side 1368. Høyesterett kom til at det ikke var slik identitet mellom vilkårene for inngrep etter barnevernloven § 4-24 og de straffebestemmelsene det var tatt ut tiltale for, at straffesaken kunne anses for å gjelde samme forhold som barnevernsaken.

Så lenge det er andre vilkår for å ilegge refsingstiltak etter opplæringslova enn for å straffe, og så len-

ge formålet med reglene er forskjellige, synes refsingstiltak etter opplæringslova ikke å være å anse som en "straffanklage" i EMKs forstand. Vurderings- temaet for hva som skal anses som strafforfølgning etter protokoll 7 artikkel 4, er langt på vei, men neppe fullt ut, det samme som etter artikkel 6. Av betydning for vurderingen etter denne bestemmelsen er den nasjonale klassifikasjonen av reaksjonen, lovbruddets karakter og sanksjonens innhold og alvor:

Refsingstiltak er ikke klassifisert som straff i norsk rett, men det er ikke ansett som et tungtveiende argument i vurderingen etter EMK.

Et refsingstiltak etter opplæringslova vil ikke være av en slik alvorlig karakter at det er rimelig å anse det som "straff" i EMKs forstand. Skolen kan for eksempel reagere med bortvising fra klassen i én time, kontakt med hjemmet og involvering av fore- sette, midlertidig eller permanent klassebytte eller nedsatt ordenskarakter. Noe større tvil om vurderin- gen kan det være ved bortvising for resten av skoleå- ret eller tap av retten til videregående opplæring.

Når det gjelder lovbruddets karakter, vil det vari- ere avhengig av hva slags overtredelse det er tale om. Generelt er det ikke et vilkår for refsingstiltak at ved- kommende har begått alvorlige eller gjentatte straff- bare handlinger, sml. Rt. 2003 side 1827 som gjaldt tvangsplassering i barnevernsinstitusjon på grunn av alvorlige atferdsvansker. Selv om det kan være aktu- elt med refsingstiltak mot handlinger som er straffba- re, setter ikke opplæringslova dette som vilkår for refsingstiltak.

Min konklusjon er at det ikke foreligger grunnlag for å anse et refsingstiltak med hjemmel i opplæ- ringslova som en "straffeanklage" i EMKs forstand. Både formålet med og karakteren av refsingstiltak trekker i denne retning. Følgelig vil ikke forbudet mot gjentatt straffeforfølgning i EMK sjuende til- leggsprotokoll artikkel 4 nr. 1 komme til anvendelse.

SPØRSMÅL NR. 613

Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Per Sandberg

Besvart 27. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I Adresseavisen 16. februar 2007 kan vi lese at Senterpartiets Ola Borten Moe og Tone Sofie Aglen tar til orde for å legge ned Røros sykehus. Underteg- nede er svært opprørt over at debatten rundt Røros sykehus ikke ser ut til å ta slutt, i og med at represen- tanter fra regjeringspartiene tar til orde for en nedleg- gelse.

På denne bakgrunn, kan helse- og omsorgsminis- teren forsikre om at Soria Moria-erklæringen står fast, samt om hun kan fastslå at Røros sykehus ikke vil bli nedlagt, eller fratas viktige funksjoner?»

BEGRUNNELSE:

I Adresseavisen 16. februar 2007 kan vi lese at Senterpartiets Ola Borten Moe og Tone Sofie Aglen

tar til orde for å legge ned Røros sykehus. Undertegnede er svært opprørt over at debatten rundt Røros sykehus ikke ser ut til å ta slutt, i og med at representanter fra regjeringspartiene tar til orde for en nedleggelse. Røros sykehus har gjennom en rekke år vært truet av nedleggelse, selv om sykehuset drives på en svært effektiv og god måte. Det at trusselen om nedleggelse ikke ser ut til å stilne bidrar til stor usikkerhet blant lokalbefolkningen, pasienter og ansatte. Undertegnede tar seg den frihet å referere til Regjeringens tiltredelseserklæring, hvor det eksplisitt blir slått fast at ingen lokalsykehus skal legges ned. Undertegnede er videre av den oppfatning at helse- og omsorgsministeren bør gjøre det klart hva som er Regjeringens politikk vedrørende Røros sykehus, slik at lokalbefolkningen, pasienter og ansatte, slipper å leve i konstant uvisshet om sykehusets fremtid.

Svar:

Regjeringens erklæring fra Soria Moria om lokalsykehusene står fast. Ingen lokalsykehus skal legges ned, og det skal opprettholdes et desentralisert sykehusstilbud som blant annet sikrer nærhet til akuttfunksjoner. Gjennom Soria Moria-erklæringen gjør

de Regjeringen det også klart at arbeidet med en bedre arbeidsdeling mellom sykehusene skal videreføres, som igjen fremmer styrket kvalitet i pasientbehandlingen.

I oktober i fjor nedsatte Helse- og omsorgsdepartementet en arbeidsgruppe som skal tydeliggjøre hvilke akuttfunksjoner som skal være tilknyttet lokalsykehusene. Det forutsettes at de i vurderingene ser på den samlede akuttmedisinske behandlingsskjede, tilgjengelige spesialister og de samlede oppgaver som etter Nasjonal helseplan skal tilligge lokalsykehusene (St.prp. nr. 1 (2006-2007)). Dette arbeidet nærmer seg avslutningen, og sluttrapport skal foreligge i mars d.å.

Spørsmål om organiseringen av sykehusene i fjellregionen er som kjent ingen ny problemstilling. I forbindelse med oppfølgingen av Regjeringens beslutning om å slå sammen Helse Sør RHF og Helse Øst RHF, vil det blant annet bli vurdert om det er hensiktsmessig å gjøre noen grensejusteringer i randsonen mellom den nye regionen og de tilliggende helseregionene. Eventuelle endringer av regiongrensene vil i så fall være en beslutning som er tillagt Kongen i statsråd (jf. helseforetaksloven § 4).

SPØRSMÅL NR. 614

Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 26. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i media den siste tiden er det flere selskaper, spesielt innen offshore, som vurderer å flytte ut av Norge. Begrunnelsen som blir gitt er at utflytting vil gi bedre rammevilkår og et mer forutsigbart skattesystem. Dette tyder på at dersom Regjeringen skal stanse denne utviklingen må det snarest fremmes forslag om forbedrede og internasjonalt konkurransedyktige rammevilkår.

Er finansministeren bekymret for den økende utflaggingen, eller synes hun at denne utviklingen er helt uproblematisk?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av at Norge har generelt gode rammevilkår for næringsvirksomhet. Det totale

skattenivået i Norge er en del av disse rammevilkårene, ved siden av faktorer som tilgang på kvalifisert arbeidskraft, god infrastruktur, et velorganisert arbeidsliv mv.

Regjeringen ønsker ikke å innrette det generelle skattenivået i Norge etter skattenivået i enkelte andre land med særlig lav skatt. For det første er det ikke empirisk belegg for å hevde at det er land med lav skatt som har de høyeste inngående direkteinvesteringene. For det andre ville deltakelse i denne formen for skattekonkurranse fort kunne gå utover mulighetene for å tilby gode rammevilkår på andre områder.

Jeg er heller ikke enig i at det er liten forutsigbarhet i den norske selskapsbeskatningen. Skattenivået og skattesystemet for selskapssektoren i Norge har vært relativt stabilt siden skattereformen i 1992.

SPØRSMÅL NR. 615**Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 26. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I en ny rapport anbefaler Barentssekretariatet at Norge trekker seg fra det 17 år gamle løftet om å betale nærmere 300 mill. kr av renseanlegget ved smelteverket på Kolahalvøya. Norilsk Nickel-konsernet som eier anlegget hadde i første halvår i fjor et overskudd på over 15 mrd. kr.

Vil miljøvernministeren ta opp hansken fra Barentssekretariatet og initiere en reforhandling med russerne og derigjennom tvinge gjennom den samme rensingen, men da betalt av forurenseren med dens eventyrlige milliardoverskudd?»

Svar:

Nordområdene er et av Regjeringens viktigste satsningsområder. Det er et satsningsområde hvor miljøforvaltning og miljøvernssamarbeid med Russland står sentralt.

I 17 år har det vært et krav fra befolkningen i Finnmark at miljøtrusselen fra Nikel må fjernes. Det har også vært bred enighet i Stortinget om å prioritere denne saken.

Utslippene fra nikkilverket i Petsjenga er redusert siden midten av nittitallet. Det skyldes i hovedsak endret malmkvalitet, ikke tekniske forbedringer. Nikkelverket er fremdeles den største enkeltkilden til utslipp av svoveldioksid i Europa.

Norge undertegnet i 2001 en regjeringsavtale med Russland om modernisering av nikkilverket. Samme år inngikk Miljøverndepartementet en avtale med Den nordiske investeringsbanken (NIB) om forvaltning av det norske tilskuddet. Begge avtaler varer fram til prosjektet er gjennomført, eller maksimalt i 10 år. Disse avtalene la grunnlaget for et konkret moderniseringsprosjekt etter ti år med økonomisk usikkerhet og uklare ansvarsforhold på russisk side. Forutsetningen er at utslippene av svoveldioksid, støv og tungmetaller skal reduseres med 90 pst.

Prosjektet er stort og komplisert. Det har vist seg å være teknisk vanskeligere enn forutsatt. NIB har fortløpende holdt norske myndigheter orientert om framdriften. Begrunnelsen for utsettelsene har blitt grundig vurdert, og funnet å ligge innenfor forutsetningene i de inngåtte avtalene. Utsettelsene har også medført betydelige tilleggsinvesteringer som dekkes av Norilsk Nickel-konsernet selv. De har også ført til at kun en liten del av det samlede tilskudd er utbetalt og ingenting i 2005 og 2006.

Jeg forstår godt de som argumenterer med at en forurensner som har god inntjening, må bekoste nødvendige rensiltak selv. Forutsetningene for vårt bidrag er imidlertid mye strengere enn gjeldende russiske miljøkrav. Det er også lite trolig at moderniseringen ville kommet i gang uten vår støtte.

I alt internasjonalt samarbeid, og i samarbeidet med Russland, er forutsigbarhet viktig. Vi står ved de forpliktelser vi har tatt på oss. Skal vi trekke oss ut, må det skje fordi vår avtalepartner har brutt forutsetningene. Det har ikke skjedd i denne saken.

I Miljøverndepartementets budsjettproposisjon for 2007 framgår bl.a. at den delen av prosjektet som gjelder investeringene i brikkesteringsanlegget i Zapolyarny er besluttet gjennomført, og at NIB forventet at det i løpet av høsten 2006 skulle treffes beslutning om å gjennomføre investeringene i Nikel.

Norilsk Nikel har imidlertid til nå ikke truffet endelig beslutning om hva som skal skje i Nikel. Mye tyder på at tiden for å rekke en omfattende modernisering i Nikel innen 2010 er i ferd med å renne ut. Jeg har derfor bedt NIB bringe klarhet i når en slik beslutning kan forventes å komme, og vurdere om fristen da kan holdes.

Jeg vil avvente denne vurderingen fra NIB før jeg vurderer andre skritt for å få fortgang i saken.

SPØRSMÅL NR. 616**Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 23. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Etter at livrenteforsikring nå er gjenstand for beskatning vurderer mange å få sine oppsparte beløp utbetalt. Enkelte forsikringsselskap utbetaler bare innbetalte beløp, men ikke totalt oppsparte midler inkludert avkastningen. Man risikerer derfor å betale formuesskatt av verdier man ikke har.

Hvordan vurderer finansministeren denne ulike praksis, og synes finansministeren det er riktig at formue i form av livrente som skattyteren ikke får tilgang til, beskattes?»

BEGRUNNELSE:

Kollektive livrenter har vært en trygghet for mange som har ønsket en sikker inntekt i fremtiden. Fra 2007 har Regjeringen avviklet formuesskattefritaket for kollektive livrenter i den tro at dette ville ha fordelingsvirkninger og at det bare var såkalte rike som hadde slike ordninger.

Betingelsene for livrente er stort sett de samme i alle selskaper: Ingen utbetaling av ikke utbetalt avkastning ved død. Når formuesskatt ble innført fra 1. januar 2007 forandret imidlertid rammevilkårene seg for bruk av livrente, men kundene kan fortsette som i dag eller si opp avtalen. Her begynner også ulik praksis. Noen selskap utbetaler alt som dermed beskattes, noen betaler ut innskudd, men ikke avkastningen.

Det ville ikke blitt noe problem om ingen døde, eller utestående avkastning ble utbetalt ved død, alternativt dersom det ikke var formuesskatt på avkastning.

For eldre personer er alternativet med full utbetaling det beste, det er også det mest rettferdige siden mange har fått full utbetaling allerede.

Formuesbeskatningen begrenses i noen grad av en overgangsregel som fritar skadeerstatning for personskade fra formuesskatt. Men her kan det være problematisk å skaffe dokumentasjon fra lenger enn ti år tilbake for skattyter.

Svar:

Reglene for skattemessig behandling av individuelle livrentekontrakter ble endret med virkning fra 1. januar 2007. Dette har ført til at mange ønsker å avbryte slike kontrakter. Det er i den forbindelse reist spørsmål ved hvordan slike kontrakter skal kunne bringes til opphør. Finansdepartementet har derfor utarbeidet forslag til forskrift om avbrudd og opphør av individuelle livrentekontrakter. Forskriftsutkastet

som følger vedlagt, ble sendt på høring 21. februar 2007 med 2 ukers høringsfrist. I utkastet foreslås bl.a. at forsikringsselskapet skal gi forsikringstaker skriftlig melding om adgangen til å bringe kontrakten til opphør, og at kontrakten skal opphøre to måneder etter at selskapet har mottatt melding om opphør. Det er videre foreslått nærmere bestemmelser om oppgjør mellom partene.

Vedlegg til svar:

Høring - utkast til midlertidig forskrift om avbrudd og opphør av individuelle livrentekontrakter

Reglene for skattemessig behandling av individuelle livrentekontrakter ble endret med virkning fra 1. januar 2007. Dette har ført til at mange ønsker å avbryte slike kontrakter. Det er i den forbindelse reist spørsmål om hvor stor del av de midler som er tilordnet de enkelte kontrakter som forsikringstakerne kan kreve utbetalt ved avbrudd. Departementet vurderer å fastsette vedlagte utkast til forskrift for å få avklart hvordan selskapene skal håndtere disse spørsmål.

Departementet er kjent med at det er ønskelig med rask avklaring av spørsmålet. Høringsfristen er av hensyn til dette kort. Det bes om høringsinstansenes merknader til det vedlagte utkastet til forskrift innen onsdag 7. mars 2007 kl. 12.

Det bes om at høringsuttalelser også sendes elektronisk til e-postadressen postmottak@fin.dep.no.

Med hilsen

Tore Mydske e.f.
avdelingsdirektør

Tone Meldalen
rådgiver

Høringsinstanser

Alle departementene
AktuarKonsulenters Forum
De selvstendige kommunale pensjonskasser (DSKP)
Den Norske Aktuarforening
Finansforbundet
Finansnæringens Hovedorganisasjon
Forbrukerombudet
Forbrukerrådet
Handels- og Servicenæringenes Hovedorganisasjon
Konkurransetilsynet
Kreditilsynet
Landsorganisasjonen i Norge

Norske Forsikringsmegleres Forening
 Norske Pensjonsskassers Forening
 Næringslivets Hovedorganisasjon
 Skattebetalerforeningen
 Skattedirektoratet
 Sparebankforeningen i Norge
 Verdipapirfondenes Forening
 Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund

Høringsnotat med utkast til forskrift - Avbrudd og opphør av individuelle livrentekontrakter som følge av endringer i skatteloven

1.

Formuesskattefritaket for individuelle livrenter ble avvirket med virkning fra og med inntektsåret 2007, jf. endring av skatteloven § 4-2, jf. § 4-16. Skattelovens vanlige regler om formuesbeskatning er dermed gjort gjeldende for individuelle livrenter. Samtidig er reglene i skattelovsforskriften § 5-41-8 annet ledd om ekstrabeskatning ved avbrudd (gjengkjøp) av individuelle livrentekontrakter opphevet fra og med inntektsåret 2007. Nye regler for slik ekstrabeskatning er innført med virkning fra og med inntektsåret 2011. Endringene i den skattemessige behandling av individuelle livrentekontrakter fjerner grunnlaget for en meget stor andel av de individuelle livrentekontrakter som fyller produktkravene i hittil gjeldende skattelov med tilhørende forskrift.

2.

Det markedsmessige grunnlag for og selve markedsføringen av individuelle livrentekontrakter som forsikringsprodukt har i meget stor grad vært knyttet til de særlige skattereglene for individuelle livrentekontrakter, og forsikringsvilkårene for individuelle livrentekontrakter har generelt sett vært utformet i samsvar med de produktkrav som er stilt som vilkår for skattegunstig behandling av slike kontrakter. For store deler av den eksisterende kontraktmasse innebærer derfor de endringer i skatteloven som nå er gjennomført med virkning fra 1. januar 2007, en grunnleggende endring av individuelle livrentekontrakter som forsikringsprodukt og dermed av grunnlaget for inngåtte kontrakter. Det legges derfor til grunn at dette fra og med 1. januar 2007 gir forsikringstakerne adgang til å avbryte slike livrentekontrakter og bringe kontraktene til opphør. Det legges videre til grunn at forsikringstakere som bringer sine kontrakter til opphør, kan kreve at livsforsikringsselskapene deretter utbetaler de midler som er tilordnet de enkelte kontrakter på opphørstidspunktet.

3.

Etter de beregninger som er foretatt, var det ved utgangen av 2005 i alt om lag 40 mrd. tilordnet til in-

dividuelle livrentekontrakter. En må regne med at opphevingen av formuesskattefritaket og endringen av beskatningen når individuelle livrentekontrakter avbrytes, vil medføre et press mot å avbryte slike livrentekontrakter og bringe kontraktene til opphør. Det har i denne sammenheng oppstått enkelte spørsmål knyttet til avbrudd av individuelle livrentekontrakter i perioden 1. januar 2007 til og med 31. desember 2010, og til virkningene av opphør av slike kontrakter i denne perioden.

Finansdepartementet legger vesentlig vekt på at livsforsikringsselskapene vil følge en sikker og ensartet praksis når det gjelder oppgjør og utbetaling av midler tilordnet kontrakter som bringes til opphør etter krav fra forsikringstakerne. Departementet har derfor kommet til at det ved forskrift hjemlet i forsikringsloven bør fastsettes regler for håndteringen fra selskapenes side av de spørsmål som avbrudd av denne gruppen av livrentekontrakter vil aktualisere i tiden frem til 31. desember 2010.

Finansdepartementet antar at regelbehovet i denne omgang bør imøtekommes ved en midlertidig forskrift som forutsettes å gjelde frem til årsskiftet 2010/2011. I samsvar med dette foreslås det regler om avbrudd og opphør av individuelle livrentekontrakter som skal komme til anvendelse i tilfelle hvor forsikringstakerne etter 1. januar 2007, men senest 31. oktober 2010, har gitt skriftlig melding til livsforsikringsselskapet om at kontrakten avbrytes og bringes til opphør og fremmer krav om utbetaling av midlene tilordnet kontrakten. Reglene innebærer at oppgjør og utbetaling av midler tilordnet kontraktene skal gjennomføres innen to måneder fra krav om opphør er fremsatt, senest innen 31. desember 2010.

4.

Virkningen av skattelovsendringene gjør seg gjeldende i forhold til samtlige individuelle livrentekontrakter som omfattes av de særlige regler for livrentekontrakter i skatteloven og skattelovsforskriften. I skattelovsforskriften § 5-41-2 er det trukket et skille bl.a. mellom livrentekontrakter med rett til tilbakebetaling av "de innbetalte premiene uten renter" ved forsikringstakerens (den forsikredes) død, og livrentekontrakter som ikke gir rett til slik tilbakebetaling i tilfelle av død. Dette skillet har skattemessig bakgrunn og har bare betydning for oppgjøret mellom livsforsikringsselskapene og forsikringstakerens (den forsikredes) arvinger i situasjoner der forsikringstakeren (den forsikrede) er avgått ved døden.

De spørsmål knyttet til omfanget av oppgjøret som nå foreligger, knytter seg til en helt annen situasjon. Det dreier seg her om avbrudd og opphør av individuelle livrentekontrakter som følge av virkningene for forsikringstakerne av endringene i skatteloven og skattelovsforskriften. Etter Finansdepartementets

vurdering bør oppgjørene mellom livsforsikringsselskapene og forsikringstakerne i denne særlige situasjonen ta utgangspunkt i de midler som etter aktuarmessige beregninger er tilordnet livrentekontraktene på opphørstidspunktet.

De tilordnede midler gir tallmessig uttrykk for omfanget til enhver tid av livsforsikringsselskapenes forpliktelser under de enkelte livrentekontrakter, uavhengig om det dreier seg om kontrakter med rett til tilbakebetaling eller uten rett til tilbakebetaling av premier. En annen sak er at selve omfanget av midler tilordnet de enkelte kontrakter til enhver tid etter aktuarmessige beregninger, vil påvirkes bl.a. av om det er knyttet tilbakebetalingsrett til innbetalte premier.

5.

Finansdepartementet foreslår at det fastsettes i forskrift at forsikringstakere som bringer sine individuelle livrentekontrakter til opphør innen utløpet av fastsatt frist, skal ha rett til å få utbetalt de midler som er tilordnet de enkelte kontrakter på opphørstidspunktet. Dette er:

- den premiereserve som er tilordnet kontrakten, jf. forsikringsloven § 9-16 fjerde ledd,
- den andel av selskapets tilleggsavsetninger som er tilordnet kontrakten, jf. forsikringsloven § 9-17 annet ledd og forskrift 25. september 2000 om tilleggsavsetninger i livsforsikringsselskaper § 5-5 (2),
- en forholdsmessig andel av selskapets kursreserve, jf. forskrift til forsikringsloven § 11-2 annet ledd.

Premiereserve og tilleggsavsetninger tilordnet en forsikringskontrakt er beregnet ut fra aktuarmessige prinsipper hensett til den finansielle risiko og risiko knyttet til person som er relevant ved beregningen av selskapets forpliktelser i henhold til kontrakten. Dette gjelder også for individuelle livrentekontrakter.

Etter forskrift 26. mai 1995 nr. 583 om kontoføring og kontoutskrift § 5 skal selskapet hvert år sende forsikringstaker kontoutskrift med oversikt over premiereserve, andel av tilleggsavsetninger og andel av kursreserve. Ved avbrudd i løpet av et år bør selskapet kunne beregne midlene tilordnet en livrentekontrakt med utgangspunkt i siste års kontoutskrift, men så vidt mulig med ajourføring frem til utbetalings-tidspunktet.

Reglene i forskriftsutkastet forutsettes å ville gjelde tilsvarende for "unit-linked" kontrakter, uavhengig av om det er eller ikke er knyttet avkastningsgaranti til investeringsporteføljene. Det følger av kontoforskriften § 1 fjerde ledd at bestemmelsene i kontoforskriften § 5 vil gjelde tilsvarende "så langt de passer" for "unit linked" kontrakter [Kredittilsynet

har ikke fastsatt særskilte regler]. Til slike kontrakter vil det være knyttet en premiereserve tilsvarende porteføljeverdien, jf. forsikringsloven § 9-18 første ledd. I hvilken utstrekning det skulle være knyttet andre midler enn premiereserve til "unit linked" kontrakter, f.eks. tilleggsavsetninger, skal fremgå av kontoutskriften.

6.

Avhengig av sammensetningen av den gruppe av forsikringstakere som velger å bringe sine individuelle livrentekontrakter til opphør, kan livsforsikringsselskapenes risiko knyttet til den gjenværende gruppe av livrentekontrakter bli endret i forhold til det som er lagt til grunn i selskapenes beregninger. Finansdepartementet mener derfor at livsforsikringsselskapene ved oppgjøret med de enkelte forsikringstakere bør gis adgang til aktuarmessig å beregne et risikofradrag som står i forhold til slik endring i risiko. Et slikt risikofradrag bør i tilfelle normalt beregnes ut fra det beregningsgrunnlag med hensyn til biometrisk risiko som ligger til grunn for livrentekontraktene. I særlige tilfelle bør livsforsikringsselskapene ha adgang til å kreve fremlagt egen helseerklæring eller legeerklæring for den forsikrede til bruk ved beregningen av risikofradraget.

7.

Finansdepartementet gjør for ordens skyld oppmerksom på at utbetaling av midler tilordnet individuelle livrentekontrakter ved oppgjør i henhold til reglene i forskriftsutkastet, vil omfattes av definisjonen av "gjenkjøpsverdi" i forhold til skattelovsforskriften § 5-41-2 bokstav m. Utbetaling i henhold til forskriftsutkastet vil således kunne utløse inntektsbeskatning etter skattelovsforskriften § 5-41-8 første og tredje ledd. Skattelovsforskriften § 5-41-8 annet ledd er opphevet med virkning for inntektsåret 2007 ved forskrift fastsatt av Finansdepartementet 2. februar 2007. I denne forskriften ble det samtidig fastsatt et nytt annet ledd i § 5-41-8 med virkning fra og med inntektsåret 2011, og denne bestemmelsen vil således ikke komme til anvendelse ved avbrudd og opphør av individuelle livrentekontrakter i den periode som omfattes av den forskrift departementet nå fremmer forslag om.

Midlertidig forskrift om avbrudd og opphør av individuelle livrentekontrakter

Fastsatt av Finansdepartementet xx.yy.2007 med hjemmel i lov 10. juni 2005 nr. 44 om forsikringsselskaper, pensjonsforetak og deres virksomhet (forsikringsloven) § 9-1 fjerde ledd, § 9-15 fjerde ledd og § 17-2 første ledd, jf. § 9-16 første og fjerde ledd, § 9-17 annet ledd og § 9-20 tredje ledd.

§ 1. Virkeområde

Forskriften gjelder individuelle livrentekontrakter som er inngått før 5. oktober 2006 og som etter 1. januar 2007 er blitt avbrutt og brakt til opphør etter krav fra forsikringstakeren.

Som individuell livrentekontrakt regnes her livrentekontrakt som omfattes av skatteloven § 5-41 med tilhørende forskrift.

§ 2. Avbrudd av livrentekontrakt

Forsikringstakerne kan bringe individuelle livrentekontrakter til opphør ved å gi livsforsikringsselskapet skriftlig melding om dette med krav om utbetaling av de midler som skal tilordnes den enkelte kontrakt etter reglene i forskriften her.

Opphørstidspunktet for en livrentekontrakt er to måneder fra den dag meldingen er mottatt av livsforsikringsselskapet.

Melding etter første ledd må være gitt senest 31. oktober 2010.

§ 3. Oppgjør

Forsikringstakere som har gitt melding om opphør av individuell livrentekontrakt, skal ha rett til senest på opphørstidspunktet å få oppgjør fra livsforsikringsselskapet som tilsvarende:

- den premiereserve som er tilordnet den enkelte kontrakt, jf. forsikringsloven § 9-16 fjerde ledd,
- den andel av selskapets tilleggsavsetninger som er tilordnet den enkelte kontrakt, jf. forsikringsloven § 9-17 annet ledd,
- en forholdsmessig andel av selskapets kursreserver, jf. forskrift til forsikringsloven § 11-2.

For livrentekontrakter med særskilt investeringsportefølje skal oppgjøret baseres på premiereserve tilsvarende verdien av investeringsporteføljen og andre midler tilordnet kontrakten, jf. forsikringsloven § 9-18.

Ved beregningen av de midler som skal utbetales under den enkelte kontrakt, kan selskapet bygge på kontoutskriften for siste år, så vidt mulig oppdatert

frem til opphørstidspunktet for kontrakten, jf. forskrift 26. mai 1995 nr. 583 om kontoføring og kontoutskrift i livs- og pensjonsforsikring § 5.

§ 4. Risikofradrag

Et livsforsikringsselskap har ved oppgjør etter § 3 adgang til å gjøre et risikofradrag som står i forhold til endringer i selskapets risiko som følge av opphør av livrentekontrakt.

Risikofradrag skal i tilfelle beregnes etter aktuarmessige prinsipper ut fra endringene i risiko knyttet til person i forhold til beregningsgrunnlaget for livrentekontraktene. I særlige tilfelle kan selskapet kreve egen helseerklæring eller legeerklæring for den forsikrede og legge opplysningene i erklæringen til grunn ved beregningen av risikofradraget.

§ 5. Livsforsikringsselskapers opplysningsplikt

Livsforsikringsselskaper skal senest innen 30. juni 2007 gi forsikringstakere med individuell livrentekontrakt skriftlig melding om adgangen til å bringe livrentekontrakten til opphør i samsvar med reglene i forskriften her. Det skal opplyses om gjeldende regler for skattlegging av inntekt og formue av individuelle livrentekontrakter.

Meldingen skal inneholde opplysning om retten til å kreve utbetaling av midler tilordnet den enkelte livrentekontrakt og om størrelsen av de midler som er tilordnet kontrakten på tidspunktet for meldingen. Det skal særskilt opplyses om i hvilken utstrekning selskapet vil benytte risikofradrag, samt at selskapet i særlige tilfelle vil kunne kreve egen helseerklæring eller legeerklæring for den forsikrede til bruk ved beregning av risikofradrag.

§ 6. Ikrafttreden og opphør av forskriften

Forskriften trer i kraft straks. Selskapene skal så vidt mulig anvende reglene i § 3 om oppgjør for alle livrentekontrakter som det er gitt melding om opphør for etter 1. januar 2007. Forskriften gjelder til og med 31. desember 2010.

SPØRSMÅL NR. 617**Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 26. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Til VG nett 2. februar 2007 sier statsråden at "FNs klimarapport presenterer overveldende vitenskapelige bevis. All tvil er skjøvet til side, og det er vår skyld. Rapporten er skremmende". Ifølge SFT blir riktignok rapporten ferdig i mars. Rapportens tyngde understrekes av at 2500 klimaforskere skal ha deltatt i dens utarbeidelse.

Kan statsråden fremskaffe en oversikt over hvilken miks av faglige bakgrunner forskerne har?»

BEGRUNNELSE:

Hensikten er å få et bilde av hvor mange av disse 2 500 som er klimaforskere, solforskere, biologer, geologer etc., om de er tilknyttet universitet og forskningsorganisasjoner, om de er tilknyttet offentlig byråkrati etc.

Svar:

IPCC er etablert for å gi en oversiktlig, åpen og objektiv vurdering av tilgjengelig kunnskap som er relevant for å forstå risikoen for menneskeskapte klimaendringer, dets potensielle effekter og mulighetene for å tilpasse seg eller hindre klimaendringene. IPCCs rapporter er et viktig grunnlag for arbeidet under Klimakonvensjonen.

IPCC la den 2. februar fram første del av sin fjerde hovedrapport. Hovedrapporten består av fire delrapporter: 1) Den klimavitenskapelige forståelsen av klimaendringer, 2) Virkningene av klimaendringer for natur og samfunn og tilpasningstiltak, 3) Tiltak og virkemidler for å bekjempe klimaendringer og redusere utslipp av klimagasser og 4) Synteserapport som trekker sammen konklusjoner fra de tre delrapportene som er mest relevant for utformingen av fremtidig klimapolitikk.

IPCC har opplyst at totalt 800 bidragsytende forfattere og 450 hovedforfattere fra til sammen 130 land deltar i utarbeidelsen av den fjerde hovedrapporten, mens 2 500 vitenskapelige eksperter deltar i høringsprosessene som gjennomføres i forbindelse med utarbeidelsen av rapporten.

Delrapportene utarbeides av et bredt sammensatt forfatterteam fra en rekke fagområder. Den første delrapporten som nylig ble fremlagt, er utarbeidet av 600 klimaforskere og eksperter bl.a. fra fagområder som meteorologi, atmosfærekjemi, solforskning, oseanografi, geologi, geofysikk, vulkanaktivitet, arealbruksendringer, klimamodellering, paleoklimatologi (fortidsklima), karbonkretsløpet, geografi, forskning på havis og landis og biologi. Ekspertene som deltar i arbeidet er valgt ut i kraft av sin faglige ekspertise og kommer i all hovedsak fra universiteter, høyskoler og forskningsinstitusjoner, meteorologiske institutter etc.

I utarbeidelsen av de neste delrapportene vil i tillegg forskere innen økologi, ekspertise på ulike sektorer som blir berørt av klimaendringer og fagekspertise innenfor økonomi, samfunnsfag, teknologi og energi delta.

Representanter for offentlige myndigheter deltar i arbeidet bl.a. ved å initiere arbeidet med nye rapporter, fastsette prosedyrer for arbeidet, i tillegg til deltagelse i høringen av rapporten og godkjenningen av et sammendrag av rapporten (Summary for Policymakers).

Jeg har full tillit til at IPCC leverer balanserte og solide rapporter basert på den beste og mest relevante forskning pr. i dag. Dette skal danne grunnlag for å fatte politiske beslutninger om en framtidig klimapolitikk.

SPØRSMÅL NR. 618**Innlevert 16. februar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 27. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Ifølge oppslag i TU 0107 kan norske havner bli pålagt å tilby kraft til skip som ligger i havn. Dette for å redusere NO_x- og CO₂-utslipp. Flere fagfolk påpeker at dette kan skape en meget anstrengt kraftsituasjon i flere havnebyer. Kraftsituasjonen er allerede vanskelig flere steder.

Er det grunn til å tro at et slikt pålegg vil komme, og hva gjør Regjeringen i så fall for å sikre kraftbalansen i de berørte områder?»

Svar:

Landbasert strømtilførsel til skip i havn kan redusere lokal forurensning og kan bli aktuelt å vurdere i en slik sammenheng.

Det er ulike internasjonale initiativ for å tilby strøm til skip som ligger i havn. International Maritime Organization (IMO) arbeider med en internasjo-

nal standard. Videre har EU-kommisjonen kommet med en anbefaling til medlemslandene om å vurdere hvorvidt landbasert strøm bør tilbys av havnene. Dette er ikke et pålegg og det er ikke tatt standpunkt til oppfølgingen. Regjeringen undertegnet i mai 2006 en ministerdeklarasjon vedrørende beskyttelse av miljøet i Nordsjø-området. Denne ønsker blant annet IMOs standardiseringsarbeid velkommen og oppfordrer havnene til vurdere å tilby landstrøm. For å kunne tilby skip strøm fra land, vil havnene måtte gjøre betydelige investeringer, blant annet fordi de fleste skip har strøm med en frekvens på 60Hz, mot 50 Hz på land.

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) har så langt ikke gjort noen vurderinger av hvordan strøm til skip i havn vil påvirke energi- og effektsituasjonen. NVE vil måtte utrede disse forholdene dersom slike pålegg skal vurderes.

SPØRSMÅL NR. 619**Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 27. februar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«TV2 har nylig vist en sak om en kvinne som har vært utsatt for grov vold og trusler fra sin mann. Vedkommende ble dømt, men er nå ferdig sonet. Under soningen ble vedkommende ikke innvilget permisjon, noe som gir et bilde av alvorligheten i saken.

Hva mener statsråden bør gjøres mht. kvinners sikkerhet i slike saker, bruk av forvaring som straff, bruk av oppholdsforbud og politiets mulighet til å gi kvinner nødvendig sikkerhet i etterkant av slike dommer og det faktum at den dømte er fri til å begå ny kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

I den omtalte saken har en kvinne blitt utsatt for svært alvorlig kriminalitet av sin mann. Faktum er at saken var så alvorlig at den dømte ikke ble gitt permisjon under soningen. Jeg er ikke kjent med at det

er vanlig og det gir således et klart signal om alvorligheten. Saken har sin bakgrunn i familievold og noen kvinners hverdagshelvete. Stortinget har gitt klare signaler om at det skal slås hardt ned på slike saker og ikke minst hvordan kvinner skal kunne sikres i etterkant av ferdig sonet dom. I denne saken har jeg forstått at vedkommende har gitt klare signaler om hva han ønsker å gjøre mot kvinnen. På nytt vil jeg vise til at Stortinget har påpekt at forvaring skal kunne brukes i de mest alvorlige sakene. Selv om det ikke skjedde i denne saken så må det være lov å undres på hvorfor så ikke skjedde. Et annet tiltak er bruk av oppholdsforbud som også bør kunne brukes i så alvorlige saker. Jeg håper og tror at det gjøres i denne saken av hensyn til offerets trygghet.

Når alt kommer til alt vil det vel være politiets evne og ressurser som kan bli avgjørende mht. hennes sikkerhet. Et annet moment som statsråden, etter mitt skjønn burde ha vurdert, er å holde personer som

skal sendes ut av landet, i lukket forvaring, frem til utsendelse eller frivillig retur kunne skje. Kun slik vil man ta denne typen saker på alvor.

Videre hjelper det lite med gode tiltak hvis det ikke finnes nok ressurser hos involverte offentlige instanser til å følge disse opp. I så måte forutsetter jeg at statsråden er klar over sitt ansvar.

Svar:

Som kjent har politiet de siste årene iverksatt en rekke tiltak for å styrke arbeidet med beskyttelse av volds- og trusselutsatte personer, etterforskning og irettføring av slike saker, samt muligheten for å hjelpe ofrene til å komme i kontakt med hjelpe- og støtteapparatet.

Politiet er blant annet pålagt å vurdere bruk av tiltak for å skjerme voldsutsatte personer. Dette kan gjelde både rettslige tiltak og praktiske tiltak som politiet selv kan iverksette. Ut fra det til enhver tid gjeldende trusselbildet pålegges politiet ansvar for fortløpende å evaluere tiltakene. Beskyttelsestiltakene skal ikke utelukkende iverksettes ved anmeldelse om vold eller trusler, men også når politiet på annen måte får kunnskap om vold eller trusler om vold i nære relasjoner. Politiet har også et ansvar for å veilede de som blir truet i om hvordan de skal opptre overfor trusselpersonen(e).

Av hensyn til domstolenes uavhengighet, ønsker jeg ikke å kommentere straffutmålingen i den konkrete saken som er bakgrunnen for ditt spørsmål. På generelt grunnlag vil jeg si følgende:

Som kjent stiller loven tre vilkår som må være oppfylt for å kunne idømmes forvaring.

En arbeidsgruppe som ledes av Øystein Mæland (direktør for Psykiatrisk divisjon på Ullevål universitetssykehus) har fått i oppdrag å etterkontrollere lovgivningen om strafferettslige særreaksjoner, utilregnelighet og straffen forvaring. Arbeidsgruppen skal avgi sin endelige rapport innen 31. desember 2007.

1. januar 2006 trådte reglene om kontaktforbud i kraft, jf. straffeloven § 33. Kontaktforbud er et rettighetstap som kan idømmes ved siden av eller istedenfor annen straff. Bestemmelsen om kontaktforbud er bygd opp etter mønster av bestemmelsen om besøksforbud (straffeprosessloven § 222 a). Den som idømmes et kontaktforbud, må ha begått en straffbar handling. Besøksforbud kan ilegges også før en straffbar handling er begått. Besøksforbud kan ilegges for inntil 1 år, mens kontaktforbud i visse tilfeller kan vare på ubestemt tid.

Formålet med bestemmelsen om kontaktforbud er å beskytte fornærmede og andre berørte, særlig i saker som involverer vold eller seksuallovbrudd, mot alle former for uønsket oppmerksomhet fra gjerningspersonen.

Når det gjelder representanten Ellingsens øvrige forslag til tiltak for å beskytte volds- og trusselutsatte personer, herunder lukket forvaring i påvente av utsendelse, er dette ikke vurdert. I samarbeid med Politidirektoratet vurderer jeg imidlertid fortløpende utvikling av forbedrede tiltak for beskyttelse. Pilotprosjektet med bruk av elektronisk merking av voldsutøvere (omvendt voldsalarm) er ett eksempel på dette.

SPØRSMÅL NR. 620

Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 26. februar 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«En rekke medieoppslag i forkant av julen, og nå i etterkant, viser at Posten har store problemer med levering av post. Etter besøk hos Posten for ett år siden og i svarene fra statsråden i en spørretime den 15. februar 2006 fra undertegnede, stolte jeg på at det gikk riktig så bra med leveransen av post.

Hva har skjedd i løpet av dette året?»

BEGRUNNELSE:

Stortingets transport- og kommunikasjonskomité var på informasjonsmøte hos Posten like etter jul i fjor. Der fikk vi en grundig orientering om Postens

virksomhet. Vi opplevde dyktige, entusiastiske ansatte som var stolt av arbeidsplassen sin og genuint opptatt av Postens ve og vel. Statsråden bekreftet også dette i sitt svar til meg i spørretimen den 15. februar 2006. Der sier statsråden:

"Eg veit at styret og leiinga i Posten vil vidareføre den vellukka utviklinga i selskapet, og at dei gjer dei nødvendige tilpassingane for å sikre at vi òg i framtida vil ha ei god og effektiv postverksemd, som skal vere til stades for alle brukarane i heile landet."

Det er nok av konkrete eksempel på at tilstanden ikke er tilfredsstillende.

I Andøyposten den 14. februar kunne vi lese føl-

gende om hva som skjedde med sakspapirer til et møte i Andenes kommunestyre:

"Postgangen er blitt det reneste eventyr! Posten opplyser at papirer ble sendt herfra med fly fra Andenes til Tromsø. Deretter ble de sendt videre med fly til Evenes. Fra Evenes ble papirene kjørt med godsbil via Sortland tilbake til Andenes. Vel tilbake på Andenes postkontor - kunne papirene deretter bli distribuert ut til mottakerne."

Svar:

Det er et krav i Postens konsesjon at minst 85 pst. av den prioriterte brevposten skal være fremme dagen etter innlevering. Kvartalsvise målinger av fremsendingskvaliteten viser at Posten i de senere år i all hovedsak har oppfylt konsesjonens krav. Fremsendingskvaliteten har generelt gått noe ned, for så å falle dramatisk på slutten av året i fjor. Målinger fra fjerde kvartal i fjor viser at bare 74,4 pst. av den prioriterte brevposten var fremme dagen etter innlevering. Dette er langt under konsesjonens krav. I likhet med representanten Tenden er jeg svært bekymret over denne utviklingen. Kravene i konsesjonen skal overholdes.

Ifølge Posten har selskapet i en lengre periode slitt med gjenliggning og forsinkelser i flytrafikken, noe som generelt har bidratt til å svekke fremsendingskvaliteten. Som et tiltak for å styrke kvaliteten på postfremføringen, gikk Posten i oktober i fjor over til en ny flyløsning med egne, innleide fly. Innkjøringsproblemene ved oppstart av ny flyløsning ble imidlertid større enn forventet. Dette er en viktig årsak til den kraftige nedgangen i fremføringskvaliteten i fjerde kvartal 2007. Samtidig har et stramt arbeidsmarked medført at Posten sliter med å rekruttere tilstrekkelig med postbud. Mangelen på postbud er særlig et problem i storbyområdene. I tillegg har Posten hatt enkelte innkjøringsproblemer ved installe-

ring og drift av nye sorteringsmaskiner ved postterminalene.

Jeg er orientert om at Posten har satt i verk en rekke tiltak for å løse problemene. Dette dreier seg både om langsiktige løsninger for å forbedre kritiske ledd i logistikkjeden, ekstra transport og ekstra bemanning. Posten har også etablert et operasjonssenter for daglig oppfølging av kvalitetsbrist og iverksatt rekrutteringskampanjer for å skaffe nok postbud i kritiske områder.

Det er Post- og teletilsynet som fører tilsyn med at Posten etterlever kravene i konsesjonen. Jeg er kjent med at tilsynet har hatt flere ekstraordinære møter med Posten for å bli orientert om kvalitetsutviklingen, årsaker til kvalitetssvikten, tiltak som er satt i verk og effektene av disse. Post- og teletilsynet får fortløpende informasjon fra Posten om utviklingen i kvaliteten. Ifølge Tilsynet viser løpende målinger fra Posten at fremsendingskvaliteten gradvis forbedrer seg ettersom tiltakene begynner å virke, men det er fortsatt et stykke igjen til kvaliteten er kommet opp på nivå med konsesjonskravet. Det ligger til Post- og teletilsynet å vurdere om eventuell bruk av tvangsmulkt er et hensiktsmessig virkemiddel for å få fremsendingskvaliteten opp på et godt nivå. Post- og teletilsynets foreløpige vurdering er at en vil avvente effektene av tiltakene Posten har satt i verk, før en vurderer om slike virkemidler kan være hensiktsmessig.

Jeg vil ellers vise til at Regjeringen i kommende stortingsmelding om virksomheten i Posten Norge AS vil omtale fremsendingskvaliteten.

Jeg forutsetter at Posten setter inn nok ressurser for å løse problemene med fremsendingskvaliteten, at kvaliteten på postfremføringen raskt kommer opp på et godt og stabilt nivå og at Posten etterlever kravene i konsesjonen. Jeg vil følge nøye med på at dette skjer.

SPØRSMÅL NR. 621

Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 5. mars 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Ein rapport frå fylkesmannen i Hordaland viser at heile 17 av 20 barnevernsinstitusjonar har eller har hatt tilsette utan lovpålagd politiattest. Krav om politiattest vart innført for å hindre overgrep mot barn som bor på institusjon.

Kva vil statsråden gjere for å sikre at barnevernsinstitusjonane ikkje har tilsette utan lovpålagd politiattest og vil statsråden kartleggje om fylkesmenn i heile landet fører tilsyn med barnevernet når det gjeld krav til politiattest for tilsette?»

Svar:

Godkjenningsmyndighet for godkjenning av kommunale og private institusjoner er statlig regional barnevernsmyndighet, det vil si de fem regionkontorene i Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat). En institusjon kan bare godkjennes dersom den drives i samsvar med barnevernloven og forskrift som er gitt med hjemmel i loven, herunder kravet om fremleggelse av politiattest i barnevernloven § 6-10 og politiattestforskriften. Også etter at godkjenning er gitt skal statlig regional myndighet sørge for at vilkårene for godkjenning fortsatt er til stede.

Fylkesmannen fører tilsyn med at institusjonene drives i samsvar med barnevernloven og forskrifter til loven, heriblant forskrift om politiattest.

Ansatte både på statlige, kommunale og private institusjoner har plikt til å framlegge tilfredsstillende politiattest. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) har gjort en rekke tiltak for å sikre at ansatte ved institusjonene framlegger tilfredsstillende politiattest. Blant annet er alle regiondirektørene i Bufetat informert om hvordan kravene til politiattester bør formuleres, både i tilbudsbrief til og i arbeidsavtale

med institusjonene. Regionene i Bufetat er videre bedt om å forsikre seg om at det foreligger politiattest ved tiltredelse for alle ansatte som er omfattet av bestemmelsen. Senest i februar i år sendte Bufdir brev til regiondirektørene i Bufetat hvor det ble minnet om rutiner i forbindelse med politiattest for ansatte. Alle regioner i Bufetat tar også temaet opp i styringssignaler med institusjonene, og har rutiner for oppfølging.

Politiattest for ansatte er med andre ord et tema som med jevne mellomrom tas opp i etaten.

Jeg tar imidlertid på alvor rapporten fra fylkesmannen i Hordaland, som viser mangler i forhold til innhenting av politiattest hos de ansatte. Som en følge av rapporten er det i Bufetat region vest, nå sendt brev til alle institusjonene, både statlige, kommunale og private, hvor kravet om politiattester er presisert.

Fylkesmannen skal ved sitt tilsyn påse at institusjonene drives i samsvar med gjeldende lover, forskrifter og retningslinjer, herunder at institusjonene oppfyller kravet om fremleggelse av politiattest. Departementet tar derfor dette temaet, på linje med andre lovkrav, opp på sine jevnlige kontaktmøter med fylkesmennene.

SPØRSMÅL NR. 622

Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 28. februar 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Et utkast til resolusjon om Burma ble i januar nedstemt i FNs sikkerhetsråd etter veto fra Kina og Russland. Debatten før avstemningen avdekket betydelig uenighet om hvorvidt forholdene i Burma utgjør en trussel mot internasjonal fred og sikkerhet og derigjennom faller innenfor kompetanseområdet til rådet.

Hvordan vurderer Regjeringen konsekvensene av dette utfallet i Sikkerhetsrådet, og hvilken strategi vil Norge følge fremover for å videreføre arbeidet med å fremme politisk endring i Burma og holde trykket oppe?»

Svar:

For første gang ble Burma i høst satt på Sikkerhetsrådets dagsorden, etter sterkt påtrykk fra USA. Som representanten Brende riktig påpeker var det en debatt i forkant av avstemningen om hvorvidt Sikkerhetsrådet var riktig forum for å ta opp Burma, der en-

kelte mente MR-rådet var et riktigere forum. Norge sitter ikke i Sikkerhetsrådet, men var positive til at Burma-spørsmålet kom på rådets dagsorden. Jeg beklager derfor det utfall saken fikk i Sikkerhetsrådet og mener det ville ha vært et viktig håndslag til de demokratiske kreftene i landet at resolusjonsforslaget var blitt vedtatt.

Konsekvensene av at resolusjonsforslaget falt mot Kinas og Russlands veto er vanskelige å måle. Situasjonen i Burma forblir alvorlig, både menneskerettslig og humanitært. Mens trusselen om en resolusjon kan ha vært en medvirkende årsak til løslatelsen av flere politiske fanger tidlig i januar, kan man nå ane en ny innstramming fra juntaen i etterkant av avstemningen i FN. Forlengelsen av husarresten til nestleder for opposisjonspartiet National League for Democracy, Tin Oo, kan tyde på dette. Vi tar skarpt avstand fra denne utviklingen som ytterligere bidrar til å understreke den betydning det har at situasjonen følges opp gjennom alle tilgjengelige kanaler.

Avstemningen i Sikkerhetsrådet viser at det er vanskelig å samle det internasjonale samfunn rundt det synspunkt at situasjonen i Burma utgjør en trussel mot internasjonal fred og sikkerhet. Det er imidlertid helt klart at regimet utgjør en trussel mot sin egen befolkning, og at dette fordrer at verdenssamfunnet arbeider for å påvirke regimet og forbedre situasjonen i landet. Regjeringen vil derfor fortsatt være klar i sin holdning mot regimets MR-brudd og maktmisbruk. Norge har flere ganger gitt uttrykk for vår bekymring over situasjonen i landet, og protesterer mot overgrep mot opposisjonelle og sivilbefolkningen. Norge har sluttet opp om EUs felles holdning om restriktive tiltak mot Burma, og i tillegg oppfordrer Regjeringen norske borgere og bransjeorganisasjoner til ikke å handle med, investere i eller reise til Burma. Vi vil

fortsatt være en sterk støttespiller for opposisjonen i Burma.

Samtidig med fortsatt internasjonalt press er det viktig å arbeide for en løsning i Burma innenfra. Dette medfører behov for på en eller annen måte å involvere regimet i landet. Regjeringen vil søke å påvirke utviklingen i en konstruktiv retning, i samarbeid med andre land, der det er rom for dette. Vi holder en tett dialog med land i Norden, EU og land i Asia for å søke å skape en mer samlet tilnærming til Burma-spørsmålet. Vi arbeider også videre innenfor rammen av FN, og vil bidra til at Burma holdes på MR-rådets dagsorden. Samtidig søker Regjeringen også å finne måter å påvirke utviklingen i Burma innenfra. I fjor gav Norge 44 mill. kr i humanitær bistand til Burma.

SPØRSMÅL NR. 623

Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 27. februar 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det er igjen skapt usikkerhet rundt fremtiden til Røros sykehus. Stortingsrepresentant Ola Borten Moe sier ifølge Adresseavisen at "Røros sykehus bør legges ned og funksjonene overføres til Tynset". I Soria Moria-erklæringen står det sort på hvitt "at ingen lokalsykehus skal nedlegges".

Gjelder Soria Moria-erklæringens formulering på dette punkt fortsatt, og i så fall, kan statsråden forsikre om at Røros sykehus med dets akuttfunksjoner er det ikke aktuelt at "skal nedlegges"?»

Svar:

Regjeringens erklæring fra Soria Moria om lokalsykehusene står fast. Ingen lokalsykehus skal legges ned, og det skal opprettholdes et desentralisert sykehusstilbud som blant annet sikrer nærhet til akuttfunksjoner. Gjennom Soria Moria-erklæringen gjorde regjeringen det også klart at arbeidet med en bedre arbeidsdeling mellom sykehusene skal videreføres, som igjen fremmer styrket kvalitet i pasientbehandlingen.

I oktober i fjor nedsatte Helse- og omsorgsdepartementet en arbeidsgruppe som skal tydeliggjøre hvilke akuttfunksjoner som skal være tilknyttet lokalsykehusene. Det forutsettes at de i vurderingene ser på den samlede akuttmedisinske behandlingsskjede, tilgjengelige spesialister og de samlede oppgaver som etter Nasjonal helseplan skal tilligge lokalsykehusene (St.prp. nr. 1 (2006-2007)). Dette arbeidet nærmer seg en avslutning, og sluttrapport skal foreligge i mars d.å.

Spørsmål om organiseringen av sykehusene i fjellregionen er som kjent ingen ny problemstilling. I forbindelse med oppfølgingen av Regjeringens beslutning om å slå sammen Helse Sør RHF og Helse Øst RHF, vil det blant annet bli vurdert om det er hensiktsmessig å gjøre noen grensejusteringer i randsonen mellom den nye regionen og de tilliggende helseregionene. Eventuelle endringer av regiongrensene vil i så fall være en beslutning som er tillagt Kongen i statsråd (jf. helseforetaksloven § 4).

SPØRSMÅL NR. 624**Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 8. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Politidirektoratet foreslår å slå sammen dagens politidistrikter i Buskerud. Dette skjer til tross for at Nordre Buskerud fremstår som et av landets mest veldrevne politidistrikt, og at begge politidistriktene i Buskerud ble berørt av Politireform 2000. Oslo statsadvokatembeter fraråder sammenslåing og peker på distriktenes ulikheter knyttet til størrelse, ressurser, saksvolum og profil. Regionrådet for Ringeriksregionen har også gått mot sammenslåing.

Hvordan vurderer statsråden saken, og hvordan vil Stortinget bli konsultert?»

Svar:

I forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 22 (2000-2001) Politireform 2000 ga et flertall i justiskomiteen uttrykk for at departementet skal gis en handlefrihet til å foreta den organisering av politidistriktene i Oppland og i Buskerud, som etter en samlet

vurdering synes mest hensiktsmessig, jf. Innst. S. nr. 241 (2000-2001). I Budsjett-innst. S. nr. 4 (2002-2003) bekreftet justiskomiteen at det fortsatt var ønskelig å vurdere en sammenslåing av politidistriktene i Buskerud, men at dette bør utstå til en har vunnet flere erfaringer etter gjennomføringen av politireformen.

Jeg arbeider med saken ut fra dette, men har ikke tatt stilling til forslagene om sammenslåing av politidistriktene i Buskerud og Oppland. Før jeg vurderer disse vil berørte parter bli hørt. Dessuten vil jeg be Politidirektoratet om en konkret vurdering av kostnader og gevinster ved en eventuell sammenslåing.

Politi-loven § 16 fastslår at inndelingen av Riket i politidistrikter fastsettes av Kongen.

Jeg vil vurdere alle sider av saken nøye før saken eventuelt fremmes for Kongen. Stortinget vil bli orientert på hensiktsmessig måte.

SPØRSMÅL NR. 625**Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 27. februar 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«European Cruise Service advarer mot at vedtaket om NO_x-avgift vil ramme cruisenæringen dramatisk. Selskapet har beregnet at avgiften vil mangedobble fartøyenes daglige avgifter under seilas i Norge. For et enkelt skip kan det være snakk om over 100 000 kr pr. dag.

Hva vil Regjeringen gjøre for å unngå at denne særnorske avgiften svekker reiselivsnæringen, forventes det at avgiften vil medvirke lavere NO_x-utslipp fra cruisenæringen totalt sett, og kan det være aktuelt å gi avgiftsunntak for cruisefartøy?»

BEGRUNNELSE:

European Cruise Service AS (ECS) har skrevet brev til Finansdepartementet, Stortinget og diverse interesseorganisasjoner, datert 14. februar 2007. Saken er også omtalt i Dagens Næringsliv 16. februar

2007. Brevet beskriver konsekvensene av den nylig innførte NO_x-avgiften som dramatiske for cruisenæringen. ESC anslår mulig tap av trafikk til formidable 25 pst. av dagens aktivitet som følge av forslaget. Tapet for reiselivsnæringen er om lag NOK 1 200 pr. passasjer som ankommer Norge. ESC anslår tapet av eksportinntekter i 2010 til 600 mill. kr og anslår som følge av dette et bortfall av flere tusen arbeidsplasser innen reiselivsnæringen. ESC påpeker også at en videre økning av NO_x-avgiften slik Regjeringen har planlagt vil føre til enda større konsekvenser. Det vises til at montering av renseutstyr på de aktuelle skipene er så kostbart at dette er uaktuelt og at avgiften således ikke vil medføre lavere NO_x-avgift. Skipene går i begrenset grad i Norge gjennom året. Selv om de utelukkende gikk langs norskekysten ville renseutstyr likevel ikke være en økonomisk forsvarlig investering. Reiselivsnæringen er av stor betydning for

sysselsetting og vekst i Norge, og er oppgitt som en av 5 prioriterte næringer Regjeringen vil satse på i Soria Moria-erklæringen. En svekkelse av cruisenæringen som foreslått gjennom NO_x-avgiften vil imidlertid trekke i motsatt retning.

Svar:

Norges NO_x-forpliktelse etter Gøteborgprotokolten er svært krevende. Det er tale om store utslippsreduksjoner og dessuten kort tid igjen til oppfyllestidspunktet i 2010. På denne bakgrunn var det meget viktig å iverksette kostnadseffektive virkemidler for å redusere Norges utslipp. Stortinget vedtok derfor å innføre en NO_x-avgift fra 1. januar 2007.

For at NO_x-avgiften skal kunne virke etter sin hensikt omfatter den en så stor andel av de totale utslippskildene som mulig. Avgiften er i utgangspunktet generell med få unntak. Avgiften omfatter imidlertid i første omgang kun relativt store enheter. Alle skip, inkludert skip i cruisenæringen med framdriftsmaskineri med samlet installert effekt over 750 kW omfattes av NO_x-avgiften.

Regjeringen legger vekt på at utslippene av NO_x reduseres uten at den økonomiske belastningen for næringene blir unødvendig høy. Det er derfor fore-

slått kompensasjoner til enkelte berørte næringer. For skipsfarten, herunder skip i cruisetrafikk, er det gitt økte bevilgninger til forskning og utvikling med det formål å stimulere til utvikling av NO_x-reduserende teknologier. For å lette belastningen for næringene ved innføring av avgiften er det også gitt til dels omfattende overgangsordninger for de virksomheter som i løpet av en nærmere angitt tidsperiode installerer eller gjør avtale om installasjon av utslippsredukerende teknologi.

Jeg viser i denne sammenheng også til avgiftsunntaket som er etablert i særavgiftsforskriften § 3-19-12. Her åpnes det for at virksomheter som inngår miljøavtale med staten om konkrete og tidfestede utslippsreduksjoner kan fritas for NO_x-avgift. Denne muligheten ligger også åpen for cruisenæringen.

Det er NO_x-avgiftens hovedformål at den skal gi utslippsreduksjoner innen alle de næringer som omfattes av avgiften, herunder innen cruisenæringen. Jeg vil i tiden som kommer følge utviklingen nøye for å sikre at avgiften gir de ønskede effekter, og vil vurdere justeringer i regleverket dersom disse uteblir. Per i dag anser jeg det ikke som aktuelt å gi avgiftsunntak for cruise fartøy.

SPØRSMÅL NR. 626

Innlevert 19. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 27. februar 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge Aftenposten søndag 18. februar 2007 er det nå over 41 000 pensjonister som har meldt skattemessig utflytting fra Norge. Sverige, Spania og Thailand er de mest populære landene. Ønsket om å få mer ut av pensjonen blir oppgitt som en av hovedårsakene til at man flytter fra Norge.

Kan finansministeren anslå hvor mye en pensjonist med gjennomsnittlig pensjon, formue og forbruk vil spare i skatter og avgifter på å flytte til henholdsvis Sverige, Spania og Thailand?»

Svar:

I prinsippet er det mulig å lage et anslag for hvor mye en pensjonist med gjennomsnittlig pensjon, formue og forbruk vil spare i skatter og avgifter ved skattemessig å være bosatt i andre land. I praksis er

imidlertid dette en ganske omfattende oppgave. Å lage et slikt anslag krever bl.a. detaljert kjennskap til ulike lands skatte- og avgiftssystemer, kostnadsnivå, ikke bare samlet sett, men også mellom ulike varer og tjenester, og hvordan en gjennomsnittlig pensjonist vil endre forbruket når relative prisforhold endrer seg. Finansdepartementet har ikke kapasitet til å gjennomføre en slik analyse innenfor det tilgjengelige tidsrom.

Det er imidlertid mulig å gjøre enkelte forenklede beregninger som illustrerer noe av forskjellene i skatte- og avgiftssystemene i de ulike landene, og som dermed kan være en grov indikator på hvor mye en pensjonist kan spare i skatter og avgifter ved å bosette seg i henholdsvis Sverige, Spania og Thailand. Departementet har gjort en slik beregning for en enslig alderspensjonist. I beregningen er følgende lagt til grunn:

- Standard skattesatser og fradrag. Det ses bort fra ev. særskilte unntak og fradrag.¹
- Tilsvarende formuesskattegrunnlag som i Norge, dvs. at skattepliktig formue (i land med formuesskatt - dvs. Norge, Sverige og Spania) er uendret ved utflytting. Det antas videre at utflytteren tar med seg hele den skattemessige formuen til det nye landet, dvs. realiserer alle formuesobjekter i Norge.
- Standard merverdiavgiftssats benyttes på hele forbruket med unntak for matvarer.
- I land som har redusert sats på matvarer, legges denne til grunn for andelen av forbruket som går til konsum av matvarer. Det antas at om lag 10 pst. av forbruket brukes til mat, uansett hvilket land man bor i. Dette tallet er i samsvar med gjennomsnittlig forbruk av matvarer for aleneboende i Norge. Det tas ikke hensyn til at denne andelen trolig vil påvirkes av forskjeller mellom land i samlet prisnivå og i de relative prisene mellom matvarer og andre varer og tjenester.
- Det er sett bort fra ulike særavgifter.

Beregningen er gjort for en enslig alderspensjonist som mottar 200 000 kr i samlet pensjon fra folketrygden og supplerende tjenstepensjonsordninger og 25 000 kr i netto kapitalinntekter. Videre antas at pensjonisten har en samlet skattepliktig nettoformue på 500 000 kr. Disse tallene er om lag i tråd med inntektsstatistikken til Statistisk sentralbyrå for 2005. Videre legges det til grunn et samlet forbruk ekskl. merverdiavgift på om lag 175 000 kr. Dette er om lag i tråd med tall for aleneboende fra Statistisk sentralbyrås forbruksundersøkelse for 2003-2005.

Det forutsettes at landet pensjonisten bor i har beskatningsrett etter skatteavtale mellom Norge og de respektive landene. For norske pensjonister som er bosatt i Sverige, og hvor Sverige har beskatningsrett, er det en særregel i den nordiske skatteavtalen som gir disse pensjonistene rett til et særskilt fradrag på 20 000 kr. Dette er for å unngå en urimelig høy skatt, jf. at svensk inntektsskatt er høyere enn i Norge. Dette innebærer at norske pensjonister som er skattemessig bosatt i Sverige, skatlegges gunstigere enn svenske pensjonister.

Tabellen nedenfor viser beregnet sum inntekts- og formuesskatt og merverdiavgift som andel av samlet bruttoinntekt i de forskjellige landene (kolonne 2) og hvor mye forskjellen til Norge tilsvarer i norske kroner (kolonne 3). Tabellen illustrerer at, gitt de forutsetninger som er lagt til grunn, kan denne norske

pensjonisten spare om lag 16 000 kr ved å være bosatt i Spania og om lag 47 000 kr ved å være bosatt i Thailand. Denne pensjonisten taper imidlertid om lag 10 000 kr i skatter og avgifter på å være bosatt i Sverige. Det er særlig lavere formuesskatt og merverdiavgift som gjør at det er relativt mer skattemessig gunstig å være bosatt i Spania og Thailand, mens en betydelig høyere inntektsskatt i Sverige mer enn oppveier en høyere formuesskatt i Norge. Merverdiavgiften er om lag den samme i Norge og Sverige.

Tabell Beregnet forskjell i skatt og merverdiavgift for enslig alderspensjonist

	Sum skatt og avgift som andel av bto. inntekten. Prosent	Forskjell i sum skatt og avgift i forhold til Norge NOK
Norge	40	
Sverige.....	45	10 000
Spania	33	-16 000
Thailand.....	19	-47 000

Kilde: Finansdepartementet.

Det er viktig å understreke at denne beregningen er lite detaljert, og derfor må tolkes med forsiktighet. En rekke forhold kan i praksis innebære at det faktiske regnestykket er annerledes, blant annet:

- De fleste land har i praksis en rekke unntak og flere typer lave satser i merverdiavgiftssystemet. Samlet merverdiavgift på et gjennomsnittlig konsum er derfor sannsynligvis lavere enn standard-satsen i alle land, men i ulik grad.
- Det er sett bort fra særavgifter. Dersom en vesentlig andel av forbruket i Norge består av varer som er ilagt særavgifter som er høyere enn i de andre landene, vil dette øke den skattemessige gevinsten av å bo i utlandet relativt til Norge. Et eksempel her er alkoholavgifter.
- Det er antatt at sammensetningen av forbruket mellom mat og andre varer og tjenester er konstant. I den grad ulike varer og tjenester har andre relative priser i andre land, er det imidlertid grunn til å tro at sammensetningen av forbruket vil endre seg. Dette kan endre det skattemessige forholdet mellom land.
- Ulike land kan ha ulik verdsettelse av ulike formuesobjekter, særlig knyttet til bolig (Norge, Sverige og Spania har formues- og eiendoms-skatter). Dette kan innebære at skattepliktig formue endrer seg ved utflytting.
- Ulike land har ulike former for særfradrag og fradrag for å dekke ulike utgifter, bl.a. til helserelaterte kostnader. Slike forskjeller kan endre forholdet mellom land.

¹ I beregningen er det tatt utgangspunkt i skatteregler for 2005 for Spania og Sverige, de siste skatteregler som oppgitt på The Revenue Department of Thailand sine hjemmesider (2006-regler) og gjeldende skatteregler for Norge, men hvor grenser og fradrag er justert til 2005-nivå med anslått lønnsvekst fra 2005 til 2007.

Selv med disse forbeholdene bør man likevel med rimelig sikkerhet kunne konkludere med at en norsk alderspensjonist isolert sett trolig vil spare skattemessig på å emigrere til Spania eller Thailand. Det er imidlertid i utgangspunktet liten grunn til å anta at det er særlig mye å spare skattemessig på å flytte til Sverige, snarere tvert imot. Det kan imidlertid lønne seg hvis en vesentlig andel av forbruket består av varer og tjenester som har høyere særavgifter i Norge, for eksempel alkoholholdige drikker.

Selv om det er skattemessig gunstig for norske pensjonister å bosette seg i andre land, er det imidlertid neppe dette som er hovedårsaken til at utflytting er attraktivt for personer som ønsker å få mer igjen av pensjonen. Her spiller trolig det generelle kostnadsnivået en viktigere rolle. Selv om avgiftsforskjeller kan forklare noe av forskjellene i kostnadsnivået, er det trolig andre faktorer som har en mye større betydning, blant annet forskjeller i lønnsnivå mellom land. Betydningen av forskjeller i kostnadsnivået kan illustreres ved bruk av såkalte kjøpekraftsparitetsindekser. Disse (omregnet til NOK) viser forenklet sett verdien av én norsk krone brukt i ett gitt land i forhold til å bruke den i Norge.² Tabellen nedenfor viser en slik indeks basert på Verdensbankens kjøpekraftsparitetsindeks. Forenklet sett viser tabellen at man får 1,16 ganger så mye for én norsk krone brukt i Sverige

som i Norge, 1,5 ganger i Spania og hele 4,65 ganger i Thailand. Det vil si at dersom man har 175 000 norske kroner tilgjengelig til forbruk, vil man i Thailand kunne kjøpe varer og tjenester som har en samlet verdi på om lag 814 000 kr dersom de skulle vært kjøpt i Norge. Tilsvarende tall for Sverige og Spania er hhv. om lag 203 000 kr og 263 000 kr. I den grad økonomiske faktorer styrer ønsker om å bosette seg i disse landene, er det trolig denne forskjellen som er hovedårsaken.

Tabell Kjøpekraftsparitet. Hvor mye er én NOK verd i ulike land ift. bruk i Norge

	Kjøpekraftsparitet ift. NOK
Norge	1,00
Sverige	1,16
Spania	1,50
Thailand	4,65

Kilde: Finansdepartementet og Verdensbanken.

2. Det gjøres imidlertid oppmerksom på at kjøpekraftsparitetsindekser i hovedsak er laget for å sammenligne aggregerte kostnadsnivåer, dvs. at det tas utgangspunkt i alle produserte varer og tjenester i et land. Forbruksmønsteret til enkeltpersoner vil kunne avvike betydelig fra et slikt aggregert gjennomsnitt.

SPØRSMÅL NR. 627

Innlevert 20. februar 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 28. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Viser til Dagsavisen 18. februar 2007 angående Kårstø og tidspunkt for fullskala CO₂-renseanlegg. I Soria Moria-erklæringen heter det: "Regjeringen vil sørge for at arbeidet med å etablere et fullskala anlegg for CO₂-fjerning på Kårstø startes, og bidra økonomisk til dette. Målet er at fjerning av CO₂ skal skje innen 2009."»

Mener statsråden at Soria Moria-erklæringen er urealistisk, og vil en eventuell utsettelse føre til lavere klimautslipp?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren.

Som en oppfølging av målsettingen i Soria Moria-erklæringen ga jeg Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) i oppdrag å starte forprosjekteringen av et CO₂-hånderingsanlegg på Kårstø. NVEs

rapport fra forprosjekteringen ble overlevert i desember 2006. Rapporten viste blant annet at oppstart i 2009 ikke er realistisk selv om en forutsetter svært høy risikovilje og sjenerøse økonomiske rammer. Oppstart av anlegget kan tidligst være mulig ved årsskiftet 2011/2012. Kostnadene for et fullskala fangstanlegg inklusiv transport og lagring vil være i størrelsesorden 5 mrd. kr i investeringer og 370 mill. kr i årlige driftskostnader.

Beslutningene på Soria Moria var basert på den informasjon man hadde på det daværende tidspunkt og gir uttrykk for Regjeringens målsettinger. Målet var 2009. NVEs grundige forprosjektering viser dessverre at dette er tidligst mulig ved årsskiftet 2011/2012.

På spørsmål om hvorvidt en eventuell utsettelse av CO₂-håndteringen på Kårstø kan medføre lavere klimagassutslipp, er det ikke mulig å gi et entydig svar.

SPØRSMÅL NR. 628**Innlevert 20. februar 2007 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 28. februar 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at tros- og livssynssamfunnene får tilstrekkelig informasjon til å kunne ajourføre egne medlemsregistre i henhold til Lov om trdomssamfunn og ymist anna?»

BEGRUNNELSE:

Den norske kirkes medlemsregister ble i sin tid opprettet med utgangspunkt i folkeregisteret og med fjerning av nylig utmeldte. Som en følge av dette ble det blant annet tatt inn i forskriften for registeret at det ikke skulle benyttes til kontroll av medlemmer mot andre samfunn. Dette ble endret i 2004, slik at en slik mulighet nå foreligger på tross av opprettelsesmetoden. Det har i flere år vært jobbet for å få et korrekt medlemsregister for Den norske kirke.

I januar 2006 het det i et rundskriv fra departementet at Brønnøysundregistrene ville viderefremme til hvert enkelt tros- eller livssynssamfunn liste over medlemmer som har gitt melding om at de ønsker å stå i Den norske kirkes register. Det vil også bli sendt ut et tilsvarende brev til medlemmer av to eller flere trossamfunn utenfor Den norske kirke. Det enkelte medlem vil da bli oppfordret til å melde seg ut som tilskuddsberettiget medlem der han/hun ikke ønsker å stå oppført som tilskuddsberettiget medlem.

Datatilsynet har imidlertid frarådet at det enkelte samfunn får tilsendt informasjon som gjør det mulig for det enkelte tros- og livssynssamfunn å finne frem til hvem som har bekreftet medlemskap i Den norske kirke, og fratar dermed disse samfunnene muligheten for å stryke de som ikke lenger ønsker å stå som medlemmer.

Dette gjør også at når trossamfunnene sammenligner antallet støtteberettigede medlemmer de får oppgitt fra fylkesmannen med egne medlemsregister ikke har mulighet til å sjekke om de resterende faktisk ønsker å tilhøre trossamfunnet eller ikke.

Svar:

Fra og med 2006 utbetales det tilskudd kun til ett tros- og livssynssamfunn for medlemmer som tilhører mer enn ett samfunn eller som tilhører både Den norske kirke og et tros- eller livssynssamfunn utenfor Den norske kirke.

Som et ledd i oppryddingsprosessen ble det sommeren 2006 sendt ut brev til ca. 80 000 dobbeltmedlemmer i Den norske kirkes register og i andre tros- og livssynssamfunn. Den enkelte ble der anmodet om

å avklare hvor vedkommende ønsket å være tilskuddsberettiget medlem. Som følge av denne utsendelsen er ca. 70 000 tidligere dobbeltregistrerte medlemmer i Den norske kirkes register og i ett eller flere andre tros- eller livssynssamfunn slettet fra Den norske kirkes register, mens i overkant av 9 000 medlemmer har bekreftet sitt medlemskap i Den norske kirke.

Samtidig ble det sendt feillister til samfunnene for å bidra til korrigering av dobbeltmedlemskap. Feillistene inneholdt oversikt over dobbeltmedlemmer i flere enn ett tros- og livssynssamfunn utenfor Den norske kirke. Det ble ikke oppgitt hvilket annet tros- eller livssynssamfunn den enkelte var medlem i. Det ble sendt ut en egen oversikt over hvilke medlemmer som sto oppført i Den norske kirkes register i tillegg til et annet tros- eller livssynssamfunn.

Datatilsynet har vurdert spørsmålet om hvilken informasjon tros- og livssynssamfunn kan få tilgang til i henhold til lov om behandling av personopplysninger (personopplysningsloven). Formålet med loven er å beskytte den enkelte mot at personvernet blir krenket gjennom behandling av personopplysninger. I lovens § 1 annet ledd heter det:

"Loven skal bidra til at personopplysninger blir behandlet i samsvar med grunnleggende personvernshensyn, herunder behovet for personlig integritet, privatlivets fred og tilstrekkelig kvalitet på personopplysninger."

I lovens § 2, pkt. 8 fremgår definisjonen av sensitive personopplysninger:

- 8) sensitive personopplysninger: opplysninger om
- a) rasemessig eller etnisk bakgrunn, eller politisk, filosofisk eller religiøs oppfatning,

Datatilsynet har frarådet at det enkelte samfunn får tilsendt informasjon som gjør det mulig for det enkelte tros- og livssynssamfunn å finne frem til hvem som har bekreftet medlemskap i Den norske kirke. På grunn av egen oversikt over de som sto i Den norske kirkes register og et annet tros- og livssynssamfunn, vil en med ny oversiktsliste kunne spore hvem som har valgt Den norske kirke framfor et annet tros- og livssynssamfunn. Når det gjelder andre dobbeltmedlemmer vet ingen hvilket annet tros- og livssynssamfunn medlemmet stod i.

Departementet har vurdert om det vil være mulig å gi informasjon til det enkelte samfunn om dobbeltmedlemskap i Den norske kirke og andre tros- og

livssynssamfunn i en samlet kategori, for å unngå at samfunnet skal kunne finne frem til hvem som har bekreftet sitt medlemskap i Den norske kirke, det vil si samme modell som for de øvrige tros- og livssynssamfunnene. Vi har tatt en slik løsning opp med Datatilsynet. Datatilsynet viser til at dette vil kunne være en framtidig løsning.

Departementet vil på denne bakgrunn vurdere framtidige medlemskontroller på en slik måte at en finner praktiske løsninger som ikke strider mot personopplysningsloven.

Jeg har stor forståelse for tros- og livssynssamfunnenes ønske om å rydde opp i medlemsregistrene,

og jeg vil dessuten gi uttrykk for anerkjennelse for det arbeidet samfunnene har nedlagt i denne omleggingsprosessen. På den andre siden er det særdeles viktig å verne om den enkelte persons mulighet for fri religions- og trosutøvelse. Et slikt personvern har også Norge sluttet seg til gjennom Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen og FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter.

Departementet vil på denne bakgrunn slutte seg til Datatilsynets vurdering, og det vil ikke bli formidlet informasjon til tros- og livssynssamfunn som kan innebære at personvernet blir krenket.

SPØRSMÅL NR. 629

Innlevert 20. februar 2007 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 28. februar 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden vise til faglige vurderinger av spill markedsført av Norsk Tipping, som sikrer at spillene ikke er avhengighetsskapende?»

BEGRUNNELSE:

Det bør være klarhet i Lotteritilsynets rolle i forhold til det planlagte automatmonopolet til Norsk Tipping.

NRK Dagsrevyen hadde 14. februar 2007 et innslag om nye typer spill, presentert av og for Røde Kors. I innslaget ble informasjonssjef i Lotteritilsynet, Rune Timberlid, intervjuet. Timberlid uttalte at Lotteritilsynet skal vurdere alle typer spill i lys av om de kan tenkes å utvikle spilleavhengighet. Dette synes selvsagt, og er nedfelt i tilsynets mandat. Det innebærer også at det ikke skal gjøres forskjell på om operatøren er Røde Kors, et privat automatselskap eller Norsk Tipping.

Norsk Tipping er den overlegent største utvikler av nye spill i Norge. Automatmonopolet til Norsk Tipping er markedsført av norske myndigheter som en ordning som ikke skaper spilleavhengighet. De 10 000 nye automatene som skal oppsettes er av en ny type.

Enkelte aktører har lenge etterlyst om Lotteritilsynet faglig vurderer Norsk Tippings nye automater som "ufarlige" i forhold til spillavhengighet. Noen slik vurdering ikke blitt lagt frem for Stortinget.

Det er helt uakseptabelt at et stortingsflertall på

den ene siden uttaler at gevinstautomatene må bort fordi de skaper spilleavhengighet, og på den andre siden ikke har lagt frem en vurdering fra den faglige tilsynsmyndighet om at Norsk Tippings automater ikke skaper spilleavhengighet.

Det bør ikke være opp til departementer eller politikere å definere hvilke automater eller hvilke spill som skaper avhengighet.

Slike vurderinger er helt og holdent et faglig spørsmål.

Svar:

Lotteritilsynet vurderer alle pengespill som skal tilbys før det gis endelig tillatelse. Også forslag til endring i Norsk Tippings pengespilltilbud vurderes av Lotteritilsynet før departementet tar stilling til om endringen skal vedtas. I Lotteritilsynets vurderinger inngår også spørsmålet om pengespillene kan skape spilleavhengighet.

Ved behandlingen av Ot.prp. nr. 44 (2002-2003) vedtok Stortinget i 2003 at Norsk Tipping skal ha enerett til oppstilling av gevinstautomater. I proposisjonen var det forutsatt at "Forslag til retningslinjer for oppstillingen vil bli utarbeidet i samarbeid mellom Lotteritilsynet og Norsk Tipping AS", jf. proposisjonen punkt 4.5.1. Med sikte på iverksetting av Norsk Tippings automatvirksomhet fra 2005 vedtok derfor Kultur- og kirke departementet i 2004 retningslinjer for Norsk Tippings automater som blant annet var basert på Lotteritilsynets vurderinger i for-

hold til spilleavhengighet. Som kjent er iverksettelsen av Norsk Tippings automatvirksomhet foreløpig utsatt som følge av at Stortingets lovvedtak i saken er brakt inn for EFTA-domstolen.

Jeg understreker for øvrig at det aldri har vært

forutsatt at Lotteritilsynets faglige vurderinger av de enkelte pengespill Norsk Tipping tilbyr skal behandles i Stortinget før departementet fatter vedtak i saken.

SPØRSMÅL NR. 630

Innlevert 20. februar 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 6. mars 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Jeg viser til debatten i Stortinget torsdag 15. februar der jeg tok opp konflikten i Kashmir. Ettersom jeg ikke fikk svar fra utenriksministeren tar jeg igjen opp igjen mitt spørsmål.

Hva har Norge og utenriksministeren gjort for Kashmir de siste årene, hva konkret vil utenriksministeren gjøre for å sette Kashmir på dagsordenen, legge press på landene for å få frem en løsning, og hvordan vil utenriksministeren jobbe med dette i sitt utenrikspolitiske arbeid i tiden fremover?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for Kashmir-konflikten kjenner utenriksministeren helt sikkert godt fra før.

Saken har mildt sagt ikke blitt mindre aktuelt etter togterroren som nylig var i India, der de fleste drepte var pakistanere på vei til Pakistan. Nå er det ikke avklart hva årsaken til denne terroraksjonen var, men at det internasjonale samfunns øyne bør være rettet mot dette området er sikkert.

Desto viktigere at land som Norge bidrar til å få satt denne sak på dagsordenen.

Svar:

Kashmir er et konfliktfylt og sterkt militarisert område. I tillegg til mange interne motsetninger har Kashmir vært gjenstand for konflikt mellom India og Pakistan i over femti år og gitt opphav til to kriger. At vi her snakker om to atommakter gjør saken spesielt alvorlig, likeså at situasjonen i Kashmir også påvirkes av spenning på grensen mellom Pakistan og Afghanistan.

Siden januar 2004 har de to landene vært engasjert i en bredt anlagt bilateral dialog. Til tross for en midlertidig stans etter det alvorlige terrorangrepet mot tog i Mumbai i juli 2006, har dialogen vist små,

men tydelige tegn til framskritt. Bedre muligheter for sivil ferdsel over grensen og tillitskapende tiltak på myndighetsplan er noen av resultatene. Jeg tror mye vil være vunnet om den vilkårlige volden reduseres og terrorhandlinger opphører.

Jeg hadde god mulighet til å diskutere utviklingen med begge lands myndigheter under mine besøk til India og Pakistan i desember 2006. Begge lands ledere anser nå fredsprosessen for å være irreversibel. Det er gledelig. De demonstrerte klart sin vilje til å videreføre prosessen etter det tragiske bombeangrepet mot et tog på vei fra India til Pakistan nylig. Noen dager etter inngikk de en avtale som skal redusere faren for å utløse en kjernefysisk konflikt.

India og Pakistan er enige om at fredsprosessen skal være et bilateralt spor. Det respekterer og støtter vi. Men samtidig er det viktig at Norge og det internasjonale samfunn engasjerer seg, oppmuntrer og støtter opp om prosessen. Vi har ikke ansett det som å ligge til rette for noe særskilt initiativ til noen norsk rolle.

Norge gir støtte til flere internasjonale organisasjoner - som for eksempel Den internasjonale Røde Kors-komiteen (ICRC) og International Crisis Group - som følger utviklingen i Kashmir nøye og rapporterer bl.a. om brudd på menneskerettighetene. Overgrep mot sivilbefolkningen er noe vi alltid beklager og tar avstand fra.

Vi støtter også South Asia Free Media Association (SAFMA) som arbeider for åpen flyt av informasjon også om vanskelige spørsmål og for å bidra til økt gjensidig tillit mellom landene. Vi har sett at dette arbeidet gir gode resultater.

De seneste månedene har representanter for ulike grupper i Kashmir i større grad enn før blitt trukket inn i samtaler med myndighetene i begge land. Dette er positivt fordi det kan gi fredsprosessen en sterkere folkelig forankring og dermed økt legitimitet. Det er derfor en utvikling vi vil oppmuntre til at videreføres.

FN har siden 1949 hatt en mindre observatørstyrke (United Nations Military Observer Group in India and Pakistan - UNMOGIP) utplassert på begge sider

av kontrollinjen mellom indisk og pakistansk kontrollert Kashmir. Norge deltok i denne observatørstyrken siste gang i 1993.

SPØRSMÅL NR. 631

Innlevert 20. februar 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 2. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Riksvei 36 hadde tidligere status som riksvei, og på strekningen Beverøya-Mannebru i Bø kommune var det ifølge en aksjonsgruppe avsatt penger, kjøpt opp hus langs veien og klare reguleringsplaner til å opparbeide en gang- og sykkelvei. Riksvei 36 ble imidlertid omgjort til stamvei og dermed forsvant pengene som var avsatt til gangveien.

Hvorfor er ikke pengene til gangveien fulgt med nevnte strekning, og hva skal til for at pengene kommer på plass igjen?»

BEGRUNNELSE:

Gangveien langs riksvei 36 strekningen Beverøya-Mannebru Bø i Telemark har vært høyt prioritert i Vegvesenet sine planer.

Det var planlagt åpning av gangveien i 2005, og finansieringa var i orden. Det ble kjøpt opp hus langs veien og reguleringsplanen er klar. Vegvesenet har gitt klart uttrykk for at dette er et godt prosjekt. Trafikken i området er relativt høy og fartsnivået likeså. Det er et stort og økende innslag av tungtrafikk. Bø er et stort skolesentrum og har derfor også et stort innslag av myke trafikanter lang riksveien. I tillegg til å løse gang- og sykkelproblematikken inneholder prosjektet også en del avkjørselsaneringer.

Det som imidlertid skjedde var at riksvei 36 fikk status som stamvei, og med det forsvant også alle pengene til gangveien.

Gjennomføringa av prosjektet ble utsatt på ubestemt tid og prosjektet måtte inn i en ny prioriteringsrunde under stamveikapitlet på budsjettet. Nå antyder Statens vegvesen Region sør tidligst en oppstart i perioden 2010-2015.

Dette har skapt stor frustrasjon og fortvilelse blant beboerne langs veien.

Svar:

Gang- og sykkelveg langs riksvei 36 mellom Beverøya og Mannebru lå ifølge Statens vegvesen opprinnelig inne i handlingsprogrammet for perioden 2002-2005 på fylkesfordelt ramme for Telemark fylke, med planlagt ferdigstilling i 2005. Det ble imidlertid ikke bevilget midler over statsbudsjettet svarende til nivået i handlingsprogrammet i denne perioden, og følgelig fant man ikke rom for å gjennomføre alle prosjektene som planlagt, herunder dette prosjektet. Prosjektet nådde ikke opp i prioriteringene innenfor rammen til stamveigruten E134 Drammen-Haugesund med tilknytning (riksvei 36 Seljord-Eidanger) for perioden 2006-2009, da disse ble gjort i forrige stortingsperiode.

En eventuell prioritering av gang- og sykkelvegen mellom Beverøya og Mannebru må avklares i forbindelse med arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019 og påfølgende handlingsprogram.

SPØRSMÅL NR. 632**Innlevert 20. februar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 5. mars 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hva er statsrådens viktigste prioriteringer i arbeidet med å forbedre dagens barnevern, er det å legge til rette for at det enkelte barn/ungdom skal få et best mulig tilbud, eller er det viktigere at tilbudet blir gitt av det offentlige.

Vil statsråden ta et initiativ for å sikre at gode private løsninger likestilles med offentlige, under forutsetning av at tilbudet ellers er like godt eller bedre enn et tilsvarende offentlig tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Flere private selskap, herunder Hallingdal Ungdomsfamilier, arbeider med ungdom som har ulike problemer. Brukerne kommer ofte fra andre tiltak som ikke har klart å gi dem et godt og tilfredsstillende tilbud. Til tross for at de private tilbyderne mener de kan dokumentere svært gode resultater, ofte til en lavere kostnad for det offentlige, oppleves det som svært vanskelig å få til en fast avtale med det statlige barnevernet. Spesielt oppleves dette vanskelig etter at ansvaret for barnevernet ble overført fra fylkeskommunene til egne statlige foretak. Mangel på faste avtaler og forutsigbarhet betyr at private tilbyreres mulighet til å tilby gode og forutsigbare rammebetingelser svekkes fordi kompetansen blant de ansatte forsvinner til andre virksomheter. Denne utviklingen medfører, dersom den fortsetter, en klar dreining bort fra prinsippet om en kombinasjon av offentlige og private tilbud som utfyller hverandre. Denne representant er av den oppfatning at kombinasjonen av offentlige og private tilbydere er det som sikrer best kvalitet på tjenestene. Det er derfor viktig å få avklart hvilke prinsipper statsråden legger til grunn for dette i tiden fremover.

Svar:

Jeg er glad for at representanten er opptatt av å legge til rette for at det enkelte barn, ungdom og deres familie skal få et best mulig tilbud.

Min viktigste prioritering i arbeidet med å forbedre dagens barnevern er å sørge for at det finnes eller blir opprettet tiltak som er til beste for det enkelte barnet. Dette er et mål og en prioritering jeg vil fastholde uansett om tiltaket er i offentlig eller privat regi.

Det er allerede slik at gode private institusjoner likestilles med offentlige, såfremt de oppfyller kravene i gjeldende forskrifter i forhold til kvalitet og godkjenning. De to forskriftene om kvalitetskrav i barne-

verninstitusjoner og godkjenning av private og kommunale institusjoner som skal brukes av barnevernet trådte i kraft 1. januar 2004, samtidig som staten overtok fylkeskommunenes ansvar innenfor barnevernet og familievernet. Et viktig argument for denne endringen var at kravene til og kontrollen med barnevernsinstitusjoner var for dårlig. Formålet med kvalitetskravene er å sikre at offentlige og private barnevernsinstitusjoner holder tilfredsstillende standard, både faglig og materielt. Dette vil på en bedre måte sikre at barn og unge som plasseres i institusjon får forsvarlig omsorg og behandling. Forskrift om godkjenning av private og kommunale institusjoner skal sikre bedre kontroll, særlig med private tiltak. Dette gjelder både forut for godkjenning og i løpende kontroll med driften av godkjente institusjoner.

Ett av hovedmålene for den statlige overtakelsen av barnevernet var å bedre faglig og økonomisk styring for å redusere utgiftsveksten i sektoren. En forutsetning for dette er god utnyttelse av kapasiteten i egne tiltak og et apparat som er tilpasset barn med ulike behov for tiltak. Det samlede behovet for institusjonsplasser har gått ned de siste årene. I løpet av 2006 ble antall barn i institusjon redusert med 2,8 pst. Dette fører til en utfordring med hensyn til å utnytte kapasiteten i institusjonene. Staten arbeider planmessig med å dekke sitt institusjonsbehov. Målet er full utnyttelse av plasser i egne institusjoner, av private plasser regionen har inngått avtale med etter konkurranse og av plasser i institusjoner eid av ideelle organisasjoner. Det er dessuten i tråd med Stortingets målsettinger, jf. Budsjett-innst. S. nr. 2 (2005-2006) å redusere kjøp av private kommersielle institusjonsplasser.

Bufetat har avtaler med flere ideelle organisasjoner, og retningslinjene til etaten sier at man først skal vurdere ideelle organisasjoner når man skal anskaffe ytterligere institusjonsplasser, før man vurderer private kommersielle tiltak. Ideelle organisasjoner representerer et godt supplement til de statlige institusjonene, og det er fortsatt ønskelig å ha avtaler med ideelle organisasjoner.

Departementet har gitt et klart styringssignal til Bufetat om at når det gjelder kjøp av private plasser på institusjon skal lov om offentlig anskaffelse følges. Alle regioner gjennomfører anskaffelsesrunder i henhold til dette regelverket. I tillegg skal Bufetat sentralt inngå rammeavtaler slik at man sikrer at alle kjøp nå er i tråd med regelverket. Bufetat er også i gang med oppfølgingen av en evaluering av anskaffelsesprosessene.

SPØRSMÅL NR. 633**Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 28. februar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I dagens utgave av avisen Fremover er det en sak om en gutt på 10 år som på fredag ble ranet av en ruset mann. 10-åringen ble truet til å gi fra seg mobiltelefonen sin. Gutten ble fysisk angrepet under denne hendelsen. Politiet ble kontaktet, men hadde vansker med å vite hva de skulle se etter. Ifølge oppslaget ble gjerningsmannen oppfordret til å dra hjem da politiet fikk kontakt med vedkommende.

Deler statsråden politiets vurdering av saken om at det ikke var en viktig sak og at mannen ikke ble pågrepet?»

BEGRUNNELSE:

Denne saken er prinsipielt viktig. Spørsmålet er hvilken beskyttelse et barn kan forvente når det blir utsatt for trusler og vold. Etter mitt skjønn er denne saken å anse som et ran pga. de innholdsmessige forhold. Dersom man lar gjerningsmenn slippe billig unna og slik ramme en 10-årings tillit til politiet, er jeg redd for at det i det lange løp vil ramme vanlige folks tillit til politiet og rettferdighetsfølelsen deres. At noen blir truet til å gi fra seg noe, er etter mitt

skjønn et ran. Når det rammer et menneske som er så ung som i denne saken, bør det slås hardt ned på. Et barn som utsettes for trusler og vold vil naturlig nok forvente at politiet rydder opp, noe som ikke skjedde i denne saken. Foreldrene til gutten forteller at gutten nå er redd for å gå ut, vil ikke gå på skolen pga. redsel. Med andre ord opplever gutten stor utrygghet i etterkant av hendelsen, samt at hans tillit til politiet nok er fraværende.

Svar:

Jeg kan forsikre at slike saker som omhandles i ditt spørsmål alltid vil bli tatt på alvor. Ditt spørsmål har vært forelagt Politidirektoratet og politimesteren i Midtre Hålogaland, som bekrefter at også politiet ser på ran utøvet mot et barn som en alvorlig sak. Politiet opplyser at mistenkte har innrømmet forholdet, mobiltelefonen er funnet og levert tilbake til fornærmede, men at påtalemyndigheten ikke fant et godt nok grunnlag for varetektsfengsling. Som justisminister kan jeg ikke overprøve en slik beslutning.

Det opplyses fra Politidirektoratet at saken ennå ikke er ferdig etterforsket.

SPØRSMÅL NR. 634**Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 6. mars 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren benytte de påvirkningsmuligheter Norge har i forhold til Irak for å legge press på deres myndigheter til å få igangsatt en undersøkelse av forsvinningssaken med Ahmad Karim og hans tre sønner?»

BEGRUNNELSE:

Det har blitt forelagt meg opplysninger om en forsvinningssak i den nordlige delen av Irak. I mai 2000 ble kurderen Ahmad Karim og hans tre sønner arrestert i Irak. Arrestasjonen skjedde i Suleimania av etterretnings- og sikkerhetstjenesten til det politiske partiet Patriotic Union of Kurdistan (PUK). Det

finnes ingen opplysninger om hva som videre har skjedd med disse mennene etter pågripelsen. Amnesty International har engasjert seg i saken, og blant annet sendt brev til Iraks president, Jalal Talabani, med anmodning om å undersøke forsvinningssaken. Brevet har aldri blitt besvart. PUKs representanter i Norge har dessuten blitt kontaktet om saken fra Amnestys side, men de avviser at arrestasjonen noensinne har funnet sted. Pågripelsene og prosessen i ettertid synes å representere et alvorlig anslag på sentrale menneskerettigheter, og i den prosessen Irak nå befinner seg i forhold til å bygge opp et fremtidsrettet demokrati og en rettsstat, vil det også være nødvendig å rydde opp for eventuelt tidligere brudd på menneskerettighetene, som fortsatt ligger uløste.

Svar:

Irakiske myndigheter har vært gjennom en omfattende omlegging av det juridiske systemet. Ny konstitusjon ble ferdigstilt gjennom folkeavstemning i desember 2005, og det pågår prosesser for å utlede et mer presist lovverk. Da forsvinningen av Ahmad Karim og hans tre sønner fant sted, var Irak fortsatt styrt av Saddam Hussein. Det har skjedd store endringer i landet siden da, både i positiv og negativ retning. Men fortsatte brudd på menneskerettighetene og tidligere uløste saker gir store utfordringer fremover. Det vil bli en svært viktig oppgave for irakiske myndigheter å sette en stopper for straffefriheten som råder i deler av det irakiske samfunn og gjenopprette befolkningens tillit til rettssystemet. Utfordringene krever at irakiske myndigheter får støtte og hjelp utenfra. Norge støtter en gjenoppbygging av Irak til et demokratisk samfunn.

Når det gjelder forsvinningen av kurderen Ahmad Karim og hans tre sønner, er dette et eksempel på en sak som fortsatt ligger uløst fra det gamle regimets tid. Det er prisverdig at Amnesty International opprettholder fokus på slike saker, og spørsmålet representant Høglund stiller er betimelig.

De fire kurderne har ikke tilknytning til Norge. Dette er således ikke en sak som har blitt forelagt norske myndigheter.

Som et resultat av henvendelsen fra representant Høglund har vi vært i kontakt med regionale myndigheter i Nord-Irak (Suleimania) gjennom Norges ambassade i Amman for å undersøke saken. Regionale myndigheter opplyser at de kjenner til saken, og er kjent med at personene er forsvunnet. Regionale myndigheter i Nord-Irak avviser imidlertid at de er arrestert, og mener personene har forlatt landet.

SPØRSMÅL NR. 635

Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 2. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statens vegvesen har igangsatt prosjektet E18 Bjørvika (riksvei 190 Ekeberg tunnelen/E18 Mosseveien og E18 Festningstunnelen). Prosjektet har en ramme på 4,05 mrd. kr, og inngår i dag i Oslopakke 3.

Kan samferdselsministeren gi en forsikring om at veiprosjektet E18 Bjørvika holder seg innenfor den vedtatte økonomiske rammen, og kan statsråden forsikre om at ev. overskridelser vil bli finansiert av staten og ikke av Oslos bilister gjennom forlenget eller økt bompengefinansiering?»

Svar:

Stortinget har ved behandlingen av St.prp. nr. 50 (2004-2005) sluttet seg til daværende regjering sitt forslag om utbygging og finansiering av E18 Bjørvikaprojektet ved å forlenge dagens bompengeregulering i Oslo med 5 år, til senest utløpet av 2012. Dersom Stortinget godkjenner en ny trafikanbetalingsordning innen den tid, vil denne avløse videreføringen av dagens ordning. E18 Bjørvikaprojektet er således finansiert uavhengig av en Oslopakke 3.

Statens vegvesen styrer nå prosjektet etter en ramme på 4 600 mill. 2006-kr, jf. St.prp. nr. 1 (2005-2006), side 96. Dette innebærer en økning av styringsrammen på 290 mill. kr i forhold til det som var

lagt til grunn for St.prp. nr. 1 (2004-2005) og St.prp. nr. 50 (2004-2005). Økningen er knyttet til bl.a. økte kostnader ved håndtering av forurensede masser. Hovedkontraktene på tunnelarbeidet som ble inngått i 2005, bidro også til noe økning i kostnadene.

Kostnadsrammen for prosjektet er satt til 4 960 mill. 2006-kr, jf. St.prp. nr. 1 (2005-2006). Denne skal ta høyde for uforutsette kostnader i prosjektet gjennom hele anleggsperioden fram til 2012.

Finansieringsplanen for E18 Bjørvikaprojektet legger til grunn at staten og brukerfinansieringen dekker hhv. 43,6 pst. og 56,4 pst. av kostnadene, når Oslo kommunes bidrag og inntekter fra eiendomsalg holdes utenfor, jf. St.prp. nr. 50 (2004-2005). Kostnadsøkninger opp til kostnadsrammen forutsettes i tråd med ordinær praksis dekket av statlige midler og brukerfinansiering etter samme prosentvise fordeling som innenfor styringsrammen. Eventuelle kostnadsøkninger ut over kostnadsrammen forutsettes i sin helhet finansiert gjennom statlige midler, eventuelt ved at utbyggingens omfang reduseres.

Hvis prosjektet får en uforutsett kostnadsutvikling, vil dette bli lagt fram for Stortinget i forbindelse med de årlige statsbudsjettene. Jeg er ikke kjent med uforutsette hendelser som røkter ved de opplysningene som Stortinget har fått seg forelagt i ovennevnte proposisjoner.

SPØRSMÅL NR. 636**Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn****Besvart 28. februar 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Kan miljøvernministeren gi ei oversikt over kva verkemiddel andre viktige europeiske havnestater har vald for å nå dei måla for reduksjon i NO_x-utslipp innan 2010 dei har forplikta seg til, samt kommentera i kva grad dette aukar skilnadene i rammebetingelsane for maritime næringar i Noreg med konkurranseflate mot maritim næring i desse øvrige europeiske havnestatane?»

GRUNNGJEVING:

Både ved handsaminga av statsbudsjettet 2007 og i tida etterpå har det vorte hevda frå fleire næringar at dei får ei urimeleg konkurranseulempe på grunn av innføringa av NO_x-avgift frå 1. januar 2007. Det seinaste eksempelet er cruiseindustrien som hevdar at avgifta vil føre til at cruisetrafikken flyttar seg frå Noreg til andre område, mellom anna Baltikum.

Noreg har forplikta seg i Gøteborgprotokollen til å redusera NO_x-utslippa med 28 pst. frå 1990 til 2010. Andre europeiske land har forplikta seg til reduksjonar som er både høgare og lågare enn dette.

Eventuelle konkurranseulemper for cruisetrafikken og andre maritime næringar i Noreg må skuldast at andre europeiske havnestatar vel andre verkemiddel enn avgift på NO_x-utslipp for å nå dei utslippsreduksjonane dei har forplikta seg til.

Svar:

Noreg er i Gøteborgprotokollen forpliktet til å redusere de årlige utslippene av NO_x til maksimalt 156 000 tonn innen 2010. Forpliktelsen omfatter bl.a. utslipp fra innenriks sjøfart, dvs. fart mellom to norske havner, mens utslipp fra utenriks sjøfart i norske farvann ikke omfattes av denne avtalen. Med utgangspunkt i de nye reviderte utslippstallene som ble lagt fram av Statistisk sentralbyrå 12. februar, tilsvarer forpliktelsen en utslippsreduksjon på knapt 27 pst. i forhold til 1990 og knapt 21 pst. i forhold til utslippene i 2005.

De norske NO_x-utslippene skiller seg ganske sterkt fra utslippene i andre europeiske land, ved at hele 25 pst. av utslippene kommer fra skip i innenriksfart. I tillegg kommer 12 pst. fra fiskefartøy. Det er ingen andre land som har en så høy utslippsandel fra skip og fiskefartøy.

I perioden 1990-2005 er Norges samlede utslipp

av NO_x redusert med drøyt 7 pst. Samtidig har det skjedd en vesentlig endring i utslippssammensetningen. Mens utslippene fra vegtrafikken er redusert med 52 pst. i perioden 1990-2005, er utslippene fra kysttrafikken økt med nærmere 33 pst. Mens vegtrafikken i 1990 hadde omtrent dobbelt så store samlede utslipp av NO_x som kysttrafikken, lå utslippene fra kysttrafikken 37 pst. over utslippene fra vegtrafikken i 2005.

For en rekke av de sektorene som omfattes av forpliktelsene i Gøteborgprotokollen er det utviklet felles lovgivning i EU/EØS-området. Dette gjelder særlig for vegtrafikk, energiproduksjon og industri. Norge har gjennomført bestemmelsene i disse rettsaktene. For de fleste land kommer hovedtyngden av NO_x-utslippene fra disse kildene. Utslippene av NO_x fra skip er i dag regulert i regelverk under FNs sjøfartsorganisasjon IMO. Dette regelverket omfatter kun skip som er bygget eller utstyrt med ny motor i 2000 eller senere. Regelverket har trådt i kraft internasjonalt, og det er også implementert i Norge. Dette regelverket er imidlertid lite ambisiøst og vil ikke ha effekt overfor den eldre delen av kystflåten.

I tillegg til IMOs regelverk har Sverige gjennomført en differensiering av sine havne- og farledavgifter, bl.a. etter utslipp av NO_x. Dette er en frivillig ordning, hvor skip som kan dokumentere at de har lave utslipp kan få reduksjon i avgiftene de betaler. Ut over dette er jeg ikke kjent med at andre europeiske havnestater har gjennomført andre virkemidler overfor NO_x-utslipp fra skip enn det som følger av IMOs regelverk.

Norske myndigheter har som tilnærming at vi skal gjennomføre de tiltakene som gjør at vi kan overholde NO_x-forpliktelsen i Gøteborgprotokollen til lavest mulig kostnad for samfunnet. Vi har gjennomført flere tiltaksanalyser som klart peker på at det vil være billigst å gjennomføre tiltak på skip og fartøy. Kombinasjonen av store utslipp, muligheten for å gjennomføre relativt billige tiltak og mangel på andre effektive virkemidler er årsakene til at NO_x-avgiften også omfatter skip i innenriksfart, herunder cruisearten langs norskekysten.

Regjeringen er innforstått med at deler av den norske kystfarten opererer med stramme fortjenestemarginer. Det er mange faktorer som påvirker skipsfartens konkurransesituasjon, bl.a. ulike rammebetingelser som følger av offentlig regelverk. Disse faktorene vil variere mellom ulike land. Det er derfor vanskelig å si hvordan den norske NO_x-avgiften iso-

lert sett vil kunne påvirke konkurranseflatene mot maritim næring i andre europeiske land.

De nevnte hensynene er imidlertid grunnen til at Regjeringen har foreslått, og fått Stortingets tilslutning til at det skal gis økonomisk støtte til gjennomføring av utslippsreducerende tiltak på skip og fiskefartøy. Adgangen til midlertidig fritak for NO_x-avgift mot å inngå avtale med staten om gjennomføring av utslippsreducerende tiltak, vil også ivareta disse hensynene.

Jeg vil minne om at Norge over lang tid har vært

et foregangsland i arbeidet med å få til et ambisiøst internasjonalt miljøregelverk for skip. Her har myndighetene og skipsfartsnæringen spilt på lag. Etter initiativ fra bl.a. Norge arbeider IMO nå med å revidere sitt regelverk for utslipp av NO_x fra skip. Norge har i denne forbindelse tatt initiativ til at det også skal utarbeides regelverk for eksisterende skip. Jeg har tro på at det på sikt vil komme norsk skipsfart til gode at vi nå er et foregangsland i arbeidet med å redusere NO_x-utslippene fra innenriksfarten.

SPØRSMÅL NR. 637

Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø

Besvart 28. februar 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«En person som mener seg telefonavlyttet, har forjeves prøvd å få bekreftet om han faktisk er eller har vært underlagt denne form for overvåking. Vedkommende mener seg avlyttet siden desember 2004. Han har anmeldt saken til politiet og også rettet henvendelser til Kontrollutvalget for kommunikasjonskontroll, uten å få bekreftet eller avkreftet forholdet. Han ble ikke opplyst om sin klageadgang.

Mener justisministeren dette er forsvarlig og i henhold til straffeprosesslovens intensjoner?»

BEGRUNNELSE:

Straffeprosessloven hjemler adgang til telefonavlytting av personer som etterforskes for planlegging eller gjennomføring av alvorlige kriminelle handlinger. Det heter i loven § 216 j at "enhver skal på begjæring gis underretning om hvorvidt han eller hun har vært undergitt kommunikasjonskontroll etter dette kapitlet. Dette gjelder likevel ikke i saker om overtreddelse av straffeloven kapittel 8 eller 9. Underretning kan bare gis om kommunikasjonskontroll som er besluttet etter at denne bestemmelsen er trådt i kraft. Underretning skal gis tidligst ett år etter at kontrollen er avsluttet".

Den aktuelle personen har vært forhørt om eventuell medvirkning i planlegging av faunakriminalitet, men benekter dette og er ikke tiltalt. Opplevelsen av å bli telefonavlyttet startet i desember 2004. Forespørslene til teleleverandøren og politiet er blitt avvist med at de ikke kan gi opplysninger. Han har etter dette gått til anmeldelse av forholdet og har fått opplyst

at saken er oversendt Kontrollutvalget for kommunikasjonskontroll. Opplevelsen av å være underlagt hemmelig overvåking har blitt en sterk belastning for familien.

Etter å ha søkt bistand hos advokat, har vedkommende rettet henvendelser til Kontrollutvalget for kommunikasjonskontroll. Med henvisning til regelverket ble vedkommende fortalt at utvalget ikke kunne gi opplysninger om avlytting. Det ble ikke gitt opplysning om hans klageadgang.

Gjennom media har det kommet fram at politiet i 2005 avlyttet 1 344 telefoner og e-poster, og at dette er over en femdobling siden 2000. Den sterke økning i bruk av kommunikasjonskontroll og de manglende muligheter til å få kunnskap om faktiske forhold, aktualiserer en kritisk gjennomgang av om den økte adgangen til overvåking som ble iverksatt i 2000, praktiseres på en tilfredsstillende måte. I forhold til den aktuelle saken jeg har tatt opp, føler jeg også behov for å stille spørsmål ved behovet for å gjennomføre overvåking i denne typen sak over en periode på flere år. Dersom overvåking ikke har funnet sted, forutsetter jeg at det hadde vært opplyst om dette.

Svar:

Jeg vil som svar på spørsmålet redegjøre for straffeprosesslovens regler om telefonavlytting, herunder regelen om underretning, samt formålet med og hensynene bak reglene. Redegjørelsen vil slik jeg ser det, bidra til å kaste lys over saksbehandlingen i den aktuelle sak og de svar som antas å være gitt av

Kontrollutvalget for kommunikasjonskontroll til personen som Sundsbø refererer til.

Telefonavlytting - eller kommunikasjonsavlytting - er regulert i straffeprosessloven § 216 a. For at telefonavlytting skal kunne besluttes, må det foreligge skjellig grunn til mistanke om en alvorlig straffbar handling eller forsøk på slik handling, som hovedregel en handling med en strafferamme på 10 års fengsel eller mer. Videre er det et generelt vilkår for å gi tillatelse til kommunikasjonskontroll at det antas at slik kontroll vil være av vesentlig betydning for å oppklare saken og at oppklaring ellers i vesentlig grad vil bli vanskeliggjort. I tillegg gjelder det generelle forholdsmessighetskravet som fremgår av straffeprosessloven § 170 a om at et tvangsmiddel bare skal brukes når det er tilstrekkelig grunn til det og bruken ikke vil være uforholdsmessig.

Det foretas som hovedregel både forhånds- og etterkontroll med politiets bruk av hemmelige tvangsmidler, herunder telefonavlytting. Tillatelse til alle former for kommunikasjonskontroll gis som utgangspunkt av retten. Retten treffer sin beslutning etter behandling av påtalemyndighetens begjæring i rettsmøte, etter at advokaten som oppnevnes for å ivareta den mistenktes interesser, jf. straffeprosessloven § 100 a, har fått uttale seg. Advokaten kan også påkjære rettens kjennelse.

I tillegg foretar Kontrollutvalget for kommunikasjonskontroll - heretter Kontrollutvalget eller utvalget - etterfølgende kontroll med politiets og påtalemyndighetens behandling av saker om kommunikasjonskontroll. Det fremgår av kommunikasjonskontrollforskriften § 14 at utvalget skal kontrollere at politiets bruk av kommunikasjonskontroll skjer innenfor rammen av lov og instruks, at bruken av slik kontroll begrenses mest mulig, og at kommunikasjonskontroll ikke skjer av hensyn til etterforskning av andre saker enn dem loven nevner. Utvalget skal særlig ha for øye den enkeltes rettssikkerhet.

Jeg nevner også at tillatelse til kommunikasjonskontroll gis for et bestemt tidsrom, og normalt ikke for mer enn fire uker om gangen, jf. straffeprosessloven § 216 f.

Som stortingsrepresentant Sundsbø har pekt på i sitt spørsmål, er det i straffeprosessloven § 216 j gitt en regel om underretning til den enkelte om kommunikasjonskontroll. Paragrafen gir - i en viss utstrekning - rett til på begjæring å få opplyst hvorvidt man har vært undergitt kommunikasjonskontroll. Det er etter ordlyden faktisk gjennomført kontroll man har krav på å få opplysning om.

Saksbehandling og fremgangsmåte ved begjæring i medhold av § 216 j er nærmere regulert i kommunikasjonskontrollforskriften kapittel 3. Det fremgår av forskriften § 23 at begjæring om underretning som nevnt i straffeprosessloven § 216 j skal sen-

des til Kontrollutvalget. Forskriften § 24 angir videre nøyaktig hvilke svar Kontrollutvalget kan gi på begjæring om opplysninger om kommunikasjonskontroll har vært foretatt: Enten et bekreftende svar med angivelse av årstallet for foretatt kommunikasjonskontroll, eller et generelt begrunnet svar om hvorfor henvendelsen ikke kan besvares konkret. Jeg finner det hensiktsmessig å gjengi ordlyden i kommunikasjonskontrollforskriften § 24 i sin helhet:

Svaret på begjæring etter § 21 skal gis skriftlig og skal enten lyde:

"De har med hjemmel i straffeprosessloven § 21 a flg. om kommunikasjonskontroll vært undergitt kommunikasjonskontroll i året...",

eller

"Det er ikke foretatt noen kommunikasjonskontroll av Dem som det etter gjeldende regler er adgang til å opplyse om.

Straffeprosessloven § 21 j gir den som har vært mistenkt for overtredelse av straffebestemmelser som gir grunnlag for kommunikasjonskontroll, eller forsøk på overtredelse av slike bestemmelser, rett til å få vite om han eller hun har vært undergitt kommunikasjonskontroll eller ikke.

Bestemmelsen lyder:

"Enhver skal på begjæring gis underretning om hvorvidt han eller hun har vært undergitt kommunikasjonskontroll etter dette kapitlet. Dette gjelder likevel ikke i saker om overtredelse av straffeloven kapittel 8 eller 9. Underretning kan bare gis om kommunikasjonskontroller som er besluttet etter at denne bestemmelsen er trådt i kraft. Underretning kan gis tidligst ett år etter at kontrollen er avsluttet. Tingretten kan ved kjennelse bestemme at underretning skal unnlates eller utsettes i et nærmere fastsatt tidsrom dersom det vil være til skade for etterforskningen at underretning gis, eller andre forhold taler for at underretning bør unnlates eller utsettes. Regelen i § 21 i gjelder tilsvarende."

Som det går frem av bestemmelsen, er retten til å få vite om man har vært undergitt kommunikasjonskontroll eller ikke, undergitt visse begrensninger. For det første er det bare den som har vært mistenkt for overtredelse av straffebud som kan gi grunnlag for kommunikasjonskontroll, eller forsøk på overtredelse av slike bestemmelser, som kan få vite om det har vært foretatt kommunikasjonskontroll. Andre brukere av det kontrollerte kommunikasjonsanlegget kan ikke få vite om det har vært foretatt kommunikasjonskontroll.

Selv om det har vært foretatt kommunikasjonskontroll, og det er den mistenkte som begjærer underretning om dette, kan det ikke opplyses at kontroll har vært foretatt hvis:

- saken gjelder overtredelse av straffeloven kapittel 8 eller 9,
- retten finner at underretning kan være til skade for etterforskningen av saken, eller
- retten finner at andre forhold taler for at underretning bør unnlates eller utsettes.

Underretning kan ikke gis om kommunikasjonskontroll som er besluttet før straffeprosessloven § 21 j om rett til opplysning trådte i kraft. Kommunikasjons-

kontroller besluttet før 21. april 1995 kan det dermed ikke opplyses om. Underretning kan heller ikke gis før ett år etter at en eventuell kommunikasjonskontroll er avsluttet.

For at begrensningene skal få reell betydning, kan det aldri opplyses at det ikke har vært foretatt kommunikasjonskontroll. "

Bakgrunnen for at det gis ett av to standardsvar på begjæringer om underretning er, som angitt avslutningsvis i forskriften § 24, at begrensningene i straffeprosessloven § 216 j skal få reell betydning: Underretningen skal ikke virke ødeleggende på muligheten for å drive effektiv etterforskning. Dette er også årsaken til at det aldri kan gis avkreftende svar på en begjæring om underretning, kun eventuelt et bekreftende svar, jf. "standardsvar alternativ 1". I "standardsvar alternativ 2" ligger at det enten ikke har foregått kommunikasjonskontroll, eller at det av grunner som straffeprosessloven § 216 j angir, ikke kan gis nærmere opplysninger.

Den som mottar "standardsvar alternativ 2," må lese det som kan fremstå som et noe kryptisk svar på et i og for seg enkelt spørsmål, i lys av formålet med hele regelverket om kommunikasjonskontroll. Dette regelverket, og for så vidt straffeprosesslovens regler om tvangsmidler generelt, er resultatet av en avveining mellom på den ene siden hensynet til den enkeltes personlige integritet og behov for beskyttelse av personlige forhold - personvern hensyn - og på den annen side ønsket om og behovet for å få avdekket og forfulgt straffbare forhold. I avveiningen av disse motstående hensynene må ofte den enkeltes personvern til en viss grad vike. Årsaken til dette er blant annet at straffbare handlinger gjerne enten vil berøre andre enkeltpersoners interesser eller deres rett til personvern, eller fellesskapets interesser.

Det fremgår av forarbeidene til § 216 j at bestemmelsen nettopp tok sikte på i rimelig grad å ivareta både hensynet til enkeltpersoners integritet og påtalemyndighetens behov for hemmelighold av hensyn til etterforskningen, jf. Ot.prp. nr. 40 (1991-92) side 35. Vedtakelsen av bestemmelsen innebar for øvrig økt

åpenhet i forhold til det som var situasjonen tidligere, hvor Kontrollutvalget ikke kunne svare på om det hadde foregått lovlig avlytting, men kun hvorvidt det hadde foregått ulovlig avlytting. Reglene om advokatoppnevning og Kontrollutvalgets funksjon bidrar ytterligere til å veie opp for de inngrep i personvernet som reglene om kommunikasjonskontroll muliggjør.

Storingsrepresentant Sundsbø nevner at personen som mener seg telefonavlyttet, ikke ble opplyst om sin klageadgang. Jeg er noe usikker på hva det henvises til her. Jeg nevner at i henhold til kommunikasjonskontrollforskriften § 15 annet ledd skal Kontrollutvalget undersøke enhver klage fra enkeltpersoner som mener seg urettmessig utsatt for kommunikasjonskontroll. Hva slags underretning som skal gis i etterkant av en slik klagebehandling fremgår av forskriften § 17.

Noen forvaltningsrettslig klageadgang over Kontrollutvalgets underretninger i medhold av straffeprosessloven § 216 j og plikt til å opplyse om slik klageadgang, slik forvaltningsloven § 27 tredje ledd gir anvisning på, kan jeg ikke se foreligger. Som organ for staten er Kontrollutvalget riktignok i og for seg omfattet av forvaltningsloven. Det følger imidlertid av forvaltningsloven § 4 at loven som utgangspunkt ikke gjelder for saker som forvaltningsorganet behandler i medhold av rettspleielovene, herunder straffeprosessloven. Kontrollutvalgets underretning i medhold av straffeprosessloven § 216 j er for øvrig uansett ikke et enkeltvedtak som kan påklages etter forvaltningsloven kapittel VI; underretningen gjelder ikke rettighetene eller pliktene til den som har frem satt begjæringen om opplysning.

Justisdepartementet vil oppnevne et utvalg som skal etterkontrollere regelverket om inngripende etterforskningsmetoder, herunder telefonkontroll. Ved denne etterkontrollen vil et sentralt spørsmål nettopp være om personvernet og rettssikkerheten for den enkelte er tilstrekkelig ivaretatt i dagens regelverk, og om avveiningen mellom de motstridende hensyn som ligger implisitt i dagens regelverk, bør videreføres.

SPØRSMÅL NR. 638

Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 1. mars 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva er årsaken til at MuVe ikke får tildelt økonomisk støtte i tråd med forventningene, når andre museer oppnår nye investeringsmidler for tilsvarende

resultater som MuVe kan vise til, og vil statsråden bidra til å likebehandle MuVe økonomisk med andre museer som er omorganisert og som oppnår tilsvarende resultater som MuVe?»

BEGRUNNELSE:

Museumsreformen var ment å bidra til en økt effektivisering i museumsvesenet. Målet var å etablere sterkere fagmiljøer som skulle styrke museene som aktive og aktuelle arenaer for kunnskap og opplevelse. Mange museer har vært igjennom dyptgripende endringer i perioden fra vedtakelsen av museumsreformen og endringene har vært stimulert av nye statlige tilskudd.

I Vestfold samarbeider Larvik museum, Sandefjordmuseene, Vestfold fylkeskommune og Nord-Jarlsbergmuseene gjennom aksjeselskapet MuVe om forvaltning, bevaring og dokumentasjon av museumsgjenstander i tråd med museumsreformens intensjoner. Likevel er de ikke tildelt omstillingsmidler i tråd med det andre museer oppnår. Årsaken kan være organisasjonsformen MuVe har valgt.

I den forbindelse antas det at det ikke er organisasjonsformen som er avgjørende for virksomheten, og i Vestfold ville det være vanskelig å se for seg en annen naturlig organisering i utgangspunktet. Det bør heller ikke være et argument for tildeling av støtte hvilken organisasjonsform som er valgt, men om arbeidet og effekten av arbeidet tilfredsstiller de krav som stilles.

Det antas at det ikke er et krav å få til konkrete sammenslåinger av museer, men at effekten ved samarbeidet skal føre til at fagmiljøene skal styrkes og at museene samlet sett blir styrket som aktive og aktuelle arenaer for kunnskap og opplevelse.

Disse intensjonene er til fulle oppnådd i Vestfold gjennom MuVe AS.

Svar:

Det er ikke riktig at museene som deltar i MuVe ikke har mottatt statlige stimuleringsmidler i den perioden museumsreformen har pågått. I budsjettårene 2002 og 2003 fikk Larvik museum, Sandefjordmuseene, Nord-Jarlsbergmuseene og Vestfold fylkesmuseum en økning i de statlige driftstilskuddene på til sammen 4 mill. kr, likt fordelt mellom de fire museene. MuVe er for 2007 tildelt i overkant av 1 mill. kr i prosjektmidler fra ABM-utvikling.

Kultur- og kirkedepartementet har i reformperioden lagt vekt på å premiere institusjoner som kan vise til konsolideringsresultater i samsvar med forutsetningene for reformen. De fire museene som deltar i MuVe har gått sammen om et felles magasinprosjekt, hvilket er prisverdig, men ut over dette har ikke museene i Vestfold gjennomgått strukturelle omlegginger på linje med det som er gjennomført i andre fylker.

Vestfold er i geografisk utstrekning et lite område. Følgelig bør det være mulig å foreta forenklinger i museumsstrukturen i fylket. Jeg er kjent med at det har pågått drøftinger i Vestfold om mulige konsolideringer. Museumsreformen vil bli videreført også i kommende år. Vestfold har fortsatt muligheter.

SPØRSMÅL NR. 639

Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 1. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det var meningen at selskapsskatten til kommunene skulle gå til den kommunen der arbeidsplassene var lokalisert. På Statoil Mongstad ser det ut til at overskuddet har økt i de årene som er grunnlag for siste års skatteinntekter til kommunene Lindås og Austrheim. Likevel får kommunene ikke økt selskapsskatt.

Kan finansministeren gi en forklaring på dette både generelt og for Statoil Mongstad sitt vedkomende?»

BEGRUNNELSE:

Kommunenenes skatteinntekter fra selskaper har som kjent noen års forsinkelse i forhold til skattesub-

jektets driftsresultat som er grunnlag for selskapsskatt til kommunen.

Når man ser på årsregnskapene for virksomheten på Mongstad ser man at 2002 var et svakt år for raffinering, med driftsunderskudd på ca. 400 mill. kr, og samlet driftsoverskudd inklusiv terminal og Vestprosess på 200 mill. kr. 2003 var et bra år med et samlet driftsoverskudd på 1 000 mill. kr.

Denne utviklingen burde gi grunnlag for en kraftig økning av beregnet selskapsskatt og følgelig inntekter til Lindås kommune. Med dette grunnlaget skulle selskapsskatten økt ytterligere i 2007, basert på den gode utviklingen man har hatt på Mongstad i 2004, men dette er ikke tilfellet.

Man kan spørre seg hva det er det som er utgangspunktet når det gjelder Statoil Mongstad.

Statoil Mongstad er jo kun en resultatenhet i Statoil ASA, og ikke noe eget skattesubjekt. Mongstad Refining DA, som eier raffineriet og er der det største overskuddet er generert, er heller ikke et skattesubjekt, men beskattes på eiernes hender.

Det ønskes belyst hvordan og etter hvilke prinsipper skatt på resultatet for Statoil ASA blir fordelt på de aktuelle kommuner, og i så tilfelle om det er resultatet av den landbaserte virksomheten til Statoil, eller om det er totalt (offshore og onshore). Videre hvorvidt dette er avhengig av, eller uavhengig av, reell skatteposisjon for selskapet.

Svar:

I forbindelse med statsbudsjettet for 2005 ble en andel av selskapsskatten tilbakeført til kommunene. Metoden som benyttes for å fordele selskapsskatten mellom kommuner er beskrevet i et høringsnotat sendt fra Kommunaldepartementet til kommunene i oktober 2003. Skatten for hvert foretak fordeles mellom kommuner ut fra hvor arbeidsplassene i foretaket

er lokalisert. Fordelingen beregnes ved en kobling av data for skatt og sysselsetting for de foretakene som både inngår i registeret for etterskuddspliktige skattytere og Arbeidsgiverregisteret.

Beregningene tar utgangspunkt i likningen for selskaper på land, der også raffineringsvirksomheten på Mongstad inngår. Beregningene som foretas av Skattedirektoratet i etterkant av likningen hvert år, er meget omfattende og detaljerte.

Datalistene over fordelingsgrunnlaget inneholder opplysninger om det enkelte selskap, der flere av opplysningene er taushetsbelagte etter ligningsloven § 3-13. Det er ingen unntak fra taushetsplikten som gir ligningsmyndighetene adgang til å gi opplysningene videre til kommunene. Det er dermed ikke anledning til å gi kommunene innsynsrett i dette materialet.

Spørsmålet om selskapsskatten skal være en del av kommunenes framtidige inntektsgrunnlag blir nå vurdert av et tverrpolitisk utvalg som skal se nærmere på deler av inntektssystemet for kommunene.

SPØRSMÅL NR. 640

Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 5. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kjønnslemlestelse er forbudt, men vi har likevel ingen dommer på dette området. I den muntlige spørretimen onsdag den 21. februar svarte ikke statsråden på mitt spørsmål angående helsepersonellens rapportering av kjønnslemlestelse. Jeg vil derfor gjenta mitt spørsmål som dreier seg om de mange jentene som har fått utført kjønnslemlestelse, og hvor dette blir avdekket av helsepersonell.

Hva vil statsråden gjøre for å få helsepersonell til å følge opp disse sakene overfor barnevern og i særdeleshet politiet?»

Svar:

Barne- og likestillingsdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet med flere gjennomfører for tiden et kartleggingsprosjekt for å få mer kunnskap om omfanget av kjønnslemlestelse i Norge, om omfanget av jenter som kan være i faresonen for kjønnslemlestelse, om avvergelsesplikten er/blir benyttet og om helsepersonells meldeplikt til barnevernet er/blir benyttet, jf. St.prp. nr. 1 (2006-2007).

Prosjektet igangsettes for å få mer kunnskap om etterlevelse av regelverket, og for å kunne vurdere videre arbeid og tiltak for å forebygge og avverge kjønnslemlestelse. En viktig del av holdnings- og informasjonsarbeidet overfor grupper som tradisjonelt praktiserer kjønnslemlestelse er å informere om de helsemessige konsekvensene for reproduktiv helse og om komplikasjoner under fødsel.

Lov om forbud mot kjønnslemlestelse trådte i kraft 1. januar 1996. Videre ble det 28. mai 2004 innført en plikt i ovennevnte lov for å avverge kjønnslemlestelse. Plikten trådte i kraft 1. september 2004 og omfatter yrkesutøvere og ansatte i barnehager, barnevernet, helse- og sosialtjenesten, skoler, skolefritidsordninger og trossamfunn.

Denne avvergelsesplikten innebærer en plikt for vedkommende yrkesutøver til å handle slik at kjønnslemlestelse ikke gjennomføres. Dersom helsepersonell har kunnskap til at det er fare for at en kjønnslemlestelse vil skje i nær fremtid, må vedkommende melde fra til barnevernet eller til politiet, som håndterer saken videre. Sosial- og helsedirektoratet har

gitt ut en veileder (IS-1193) som nærmere redegjør for hvordan avvergelsesplikten skal praktiseres.

Representantens spørsmål gjelder helsepersonells plikt til å følge opp saker der det avdekkes at et barn eller en kvinne allerede er blitt kjønnslemlestet, og hva jeg som statsråd vil gjøre i den forbindelse.

Helsepersonells kjennskap til at et barn eller en kvinne er kjønnslemlestet er underlagt taushetsplikt etter helsepersonelloven § 21, forutsatt at helsepersonellet har fått denne kunnskapen i egenskap av å være helsepersonell. Kunnskap om gjennomført kjønnslemlestelse kan bare formidles videre, for eksempel til barnevernet eller til politiet, dersom det uttrykkelig er gitt unntak fra taushetsplikten, i lov eller i medhold av lov.

Helsepersonell har etter gjeldende rett ikke adgang til å melde fra om gjennomført kjønnslemlestelse til politiet, dersom hensikten kun er at gjerningspersonen (den som har utført eller medvirket til inngrepet) skal straffes. Til grunn for en slik vurdering ligger at det er et overordnet ønske at foreldre til kjønnslemlestedede jenter skal oppsøke helsetjenesten når jentene har behov for helsehjelp uten at de trenger å frykte for at de som foreldre kan bli straffet for en allerede gjennomført kjønnslemlestelse.

Meldeplikt til politiet vil imidlertid foreligge der slik melding er nødvendig for å avverge alvorlig ska-

de på person eller eiendom, jf. helsepersonelloven § 31. Et eksempel er ved fare for gjentakelse eller ny kjønnslemlestelse. Helsepersonellet kan ha kunnskap om at en eldre søster er kjønnslemlestet, og vurderer det slik at det er fare for at den yngre søsteren også vil bli kjønnslemlestet. I et slikt tilfelle kan det etter omstendighetene foreligge meldeplikt til politiet.

Meldeplikt til barnevernet skal i slike tilfeller skje etter helsepersonelloven § 33.

Jeg kan informere om at Sosial- og helsedirektoratet i oktober 2006 ga ut rundskrivet "Helsepersonells plikt og rett til å gi opplysninger til barneverntjenesten, politiet og sosialtjenesten ved mistanke om mishandling av barn i hjemmet, andre former for alvorlig omsorgssvikt av barn samt misbruk av rusmidler under graviditet."

Direktoratet har, i februar 2005, også utgitt en oppdatert versjon av "Veileder for helsepersonell i Norge om kvinnelig omskjæring", IS-2723.

Veilederen er et praktisk hjelpemiddel for helsepersonell, dels i forhold til undersøkelse, behandling og rehabilitering av kvinner som er omskåret og dels når det gjelder hva helsepersonell skal være oppmerksom på og hvordan de skal forholde seg for å forebygge at jenter omskjæres. Veilederen gir også en grundig innføring i lovverket og belyser kvinnelig omskjæring i et globalt og kulturelt perspektiv.

SPØRSMÅL NR. 641

Innlevert 21. februar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 28. februar 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden følge opp anbefalingene fra Kystverket i tilstandsrapporten om norsk oljevernberedskap, som ble utarbeidet i 2006?»

BEGRUNNELSE:

I tilstandsrapporten om norsk oljevernberedskap kommer det frem et investeringsbehov, inklusiv behovet utskifting av eksisterende behov i de statlige hoveddepotene og mellomdepotene i perioden fra 2006 til 2010 på totalt 260 mill. kr. Oversikten viser at det for perioden 2006-2007 allerede er et etterslep på over 100 mill. kr. Dette viser med all tydelighet at det er et stort etterslep som må hentes inn for å sikre at man har en god oljevernberedskap langs kysten vår. Ulykken utenfor Fedje hvor "Server" forliste har

også med all tydelighet vist hvor viktig det er å ha riktig utstyr tilgjengelig, slik at man på en effektiv og rask måte kan sette inn riktig utstyr for å begrense skadene mest mulig.

Svar:

Stortinget ble gjennom St.meld. nr. 14 (2004-2005) På den sikre siden - Sjøsikkerhet og oljevernberedskap orientert om at alderssammensetningen av oljevernutstyret skulle gjennomgå med en vurdering av levetid og utskiftingsbehov. Dette er bakgrunnen for den tilstandsrapporten Kystverket har utarbeidet.

I rapporten gjennomgår Kystverket behovet for ny- og reinvestering i oljevernutstyr, og skisserer en plan for oppgradering og styrking av depotene i forhold til anbefalt beredskapsnivå. Kostnad for å nå det

anbefalte beredskapsnivået er beregnet til 260,4 mill. kr (2005-kr), fordelt over 5 år. Rammeøkningen til Kystverket øremerket satsing på oljevernberedskap i 2006 (11 mill. kr) og reetablering av hoveddepotet på Fedje i inneværende år (29 mill. kr), kommer til fratrekk i det skisserte investeringsbehovet.

Statsbudsjettet for 2007 styrker mange av områdene som er nevnt i Soria Moria-erklæringen. Det er likevel ikke mulig å prioritere alle områdene samtidig. Regjeringen må derfor se på mulige satsinger innen oljevernberedskap over en lengre tidsperiode enn i hvert enkelt budsjettår. Videre må oljevernberedskapen sees i nær sammenheng med den satsing som foretas innen forebyggende sjøsikkerhet.

I tillegg til en oljevernberedskap dimensjonert ut fra risikovurderinger, har Regjeringen de siste årene satset betydelig på forebyggende sjøsikkerhet for å forhindre at ulykker inntreffer. Trafikkutviklingen langs kysten følges nøye for å vurdere ytterligere tiltak.

Kystverkets landsdekkende AIS-nettverk var på plass i 2005, noe som har gitt en betydelig styrking av kystberedskapen langs hele kysten. AIS-nettverket har også gitt Kystverket en langt bedre oversikt over alle tilgjengelige sleperessurser, både private og offentlige fartøyer, som kan bistå ved en hendelse.

En helt ny trafikksentral for Nord-Norge ble åpnet i Vardø i januar 2007, i tillegg til de eksisterende trafikksentralene Brevik, Fedje, Horten, Oslo og Kvitsøy.

For å få lengre responstid skal skipstrafikken flyttes lenger ut fra land i sårbare områder. Norge fikk tilslutning fra FNs sjøfartsorganisasjon IMO i desember 2006 til å etablere seilingsleder 30 nautiske mil fra land, på strekningen Vardø-Røst. Basert på erfaringer vi høster fra dette tiltaket, vil vi vurdere å etablere seilingsleder på Vestlandet og Sørlandet på et senere tidspunkt.

Det er etablert en statlig slepebåtberedskap i Nord-Norge i et samarbeid mellom Kystverket og Kystvakten, med 2 fartøyer i sommerhalvåret og 3 fartøyer i vinterhalvåret. Den statlige slepebåtberedskapen må sees i sammenheng med tilgjengelig sivil slepekapasitet i de ulike deler av landet.

Kystverkets tilstandsrapport er nå til vurdering i departementet. Aktuelle tiltak vil prioriteres på bakgrunn av risikovurderinger, og vil følges opp gjennom de kommende budsjettprosessene. Oppgradering av hoveddepotene og utskifting av gammelt utstyr vil bli prioritert. Behovene må vurderes i en helhetlig sammenheng for å sikre effektiv ressursbruk på dette området.

SPØRSMÅL NR. 642

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 28. februar 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Er statsråden kjent med den praksis som beskrives i spørsmålet, og mener statsråden det er en akseptabel ordning, og dersom praksisen er ulovlig, hva vil statsråden gjøre for å sørge for at elevene får undervisning i det timeantallet de har krav på?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge opplysninger jeg har fått tilgang til eksisterer det ved enkelte videregående skoler en praksis som medfører at elevene får redusert timetallet sitt fra 100 til 97 pst. I tillegg mister elevene undervisningen på såkalte særskilte dager, eksempelvis skidag, idrettsdag mv. I ett tilfelle hevdes det at skolen har benyttet innsparingen ordningen medfører til utbygging ved skolen.

Etter det spørreseren erfarer kan den enkelte skole

selv ikke begrense timetallet til elevene på denne måten.

Svar:

Når det gjelder spørsmålet om kjennskap til praksis, er jeg kjent med at en rundspørring Utdanningsforbundet har gjort i fylkeskommunene tyder på at enkelte videregående skoler planlegger med redusert timetall 2007. Departementet arbeider nå med å få nærmere oversikt over dette.

Det følger av opplæringsloven § 3-1 at elever, lærlinger og lære kandidater i videregående opplæring har rett til opplæring i samsvar med loven og tilhørende forskrifter. De timene disse har krav på følger av det fastsatte læreplanverket som har status som forskrift.

Departementet vil oversende den saken som tas

opp til Utdanningsdirektoratet. Utdanningsdirektoratet er på nasjonalt nivå tildelt ansvaret for å se til at opplæringsloven med tilhørende forskrifter blir fulgt opp på rett måte ute i kommuner og fylkeskommuner.

For øvrig vil jeg gjøre oppmerksom på at dersom

noen i videregående opplæring ikke får oppfylt sine rettigheter på dette området, har de klagerett til fylkeskommunen. De har også mulighet til å gjøre fylkesmannen som statlig tilsynsmyndighet oppmerksom på forholdet.

SPØRSMÅL NR. 643

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen

Besvart 6. mars 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil utenriksministeren fortsatt sette fokus på saken ved å ta opp saken med nigerianske myndigheter bilateralt, eventuelt ta opp saken i andre aktuelle fora for å i samarbeid med andre land forsøke å få nigerianske myndigheter til å endre politikk?»

BEGRUNNELSE:

Nigerianske myndigheter er i ferd med å vedta et lovforslag som vil innføre strengere straff for homofilt samvær eksempelvis inngåelse av forhold, offentlig opptreden, medlemskap i organisasjoner for homofile og lesbiske og lignende. Forslaget har vært debattert en stund og tas opp i nasjonalforsamlingen 21. februar. Homofili er allerede forbudt i Nigeria, men om denne nye loven blir vedtatt vil straffene og håndhevelsen bli strengere. Norge har fulgt prosessen med forslaget og har i bistanden samarbeid med flere organisasjoner på MR-området i Nigeria.

Svar:

Norge har i lang tid vært engasjert i arbeidet mot diskriminering på grunnlag av seksuell legning. Fra norsk side er overgrep på grunnlag av seksuell legning og kjønnsidentitet flere ganger tatt opp i internasjonale fora, blant annet gjennom et innlegg i FNs Menneskerettighetsråd 1. desember i fjor på vegne av 54 land. Vi vil også følge opp dette tema på den kom-

mende sesjon av Menneskerettighetsrådet i neste måned.

Lovforslaget som er fremmet i den nigerianske nasjonalforsamlingen har som hovedmål å forby ekteskap/partnerskap mellom personer av samme kjønn. Forbudet omfatter også opprettelse av organisasjoner og foreninger for homofile. Loven kan også tolkes som et forbud mot enhver form for homofilt samvær. Strafferammen er 5 års fengsel.

Lovforslaget strider mot grunnleggende menneskerettigheter som retten til privatliv og forsamlings- og organisasjonsretten. Forslaget må også anses å lovfeste diskriminering på grunnlag av seksuell legning.

Den norske ambassaden i Abuja var til stede ved nasjonalforsamlingens høring over lovforslaget 14. februar. Ambassaden fortsetter å følge saken nøye, noe som også innebærer kontakt med likesinnede ambassader for å bidra til en reaksjon fra flere land på forslaget. Fra norsk side vil vi uansett gjøre vårt syn på lovforslaget kjent for nigerianske myndigheter. Ambassaden er bedt om å samarbeide om saken med nigerianske organisasjoner for homofile/lesbiske.

Negative holdninger til homofili er utbredt i Afrika, og at det er fare for at en altfor aktiv kampanje mot lovforslaget kan virke mot sin hensikt. Jeg ser det imidlertid som viktig at man fra norsk og andre likesinnede lands side markerer motstand mot den foreslåtte lovendring.

SPØRSMÅL NR. 644**Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 1. mars 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi en oversikt på hva de forskjellige ekstrakostnadene var i 2006, og fordelt på hvilke utgiftsposter i forbindelse med plass- og kapasitetsmangel på Rena tekniske verksted?»

BEGRUNNELSE:

Plassmangel tvinger Rena tekniske verksted til å kjøpe tjenester bl.a. hos private som er dobbelt så dyre som bedriftens egen pris. I fjor hadde verkstedet ca. 12 000 slike timer. I tillegg kommer lønns- og transportutgifter som f.eks. transport av Leopardstridsvogner med 2 følgebiler m.m. En del service på Scania og MB utføres bl.a. på Lillehammer. Dette koster også ekstra. Ekstra årlig husleie for 2006 var på ca. 5 mill. kr og ikke minst som også må kunne regnes ut, er den reduserte effektiviteten som verkstedet har pga. tilhold i 2 forskjellige bygninger. Totalt koster dette Forsvarets militære avdelinger mye penger.

Svar:

Beregninger som Forsvarets logistikkorganisasjon (FLO) har gjort for Forsvarsdepartementet, viser at Rena tekniske verksted kjøpte eksterne vedlikeholdstjenester for 18,7 mill. kr i 2006. Utgifter til transport av materiell til og fra eksterne verksteder er beregnet til om lag 7 mill. kr. Det er avdelingene i Forsvaret som selv utfører denne transporten. Transportkostnadene er derfor belastet Hærens driftsbudsjett direkte. Redusert effektivitet som følge av at Rena tekniske verksted har tilhold i to bygninger, er beregnet til om lag 1 mill. kr i 2006.

Dersom Rena tekniske verksted skulle ha utført alle disse tjenestene selv i 2006, viser beregningene at det ville hatt en kostnad på om lag 13 mill. kr. I tillegg kommer drifts-, vedlikeholds- og avskrivningskostnader knyttet til den delen av Rena tekniske verksted som ikke ble ferdigstilt i det opprinnelige prosjektet.

Rena tekniske verksted har, som en del av prosessen med å nå de omstillingsmålene Stortinget sluttet seg til gjennom behandlingen av Innst. S. nr. 342 (2000-2001), jf. St.prp. nr. 45 (2000-2001), Innst. S. nr. 232 (2001-2002), jf. St.prp. nr. 55 (2001-2002) og Innst. S. nr. 234 (2003-2004), til St.prp. nr. 42 (2003-2004), gjennomgått en prosess med nedbemanning i perioden fra 2004 til 2006. Samtidig har aktivitetsnivået i Hæren, med tilhørende vedlikeholdsbehov, økt i samme periode. Hvilken effekt dette har hatt for de ekstrakostnadene som er beskrevet over, er det ikke mulig å skille ut fra effekten av at Rena tekniske verksted ikke ble ferdigstilt.

Til slutt vil jeg understreke at Forsvarsdepartementet har som mål å optimalisere virksomheten ved Forsvarets verksteder gjennom rasjonell drift og utnyttelse av synergien mellom verksteder. Forsvarsbygg ble i desember 2006 gitt i oppdrag å utarbeide et prosjekt for eventuell ferdigstillelse av Rena tekniske verksted. Videre er FLO gitt i oppdrag å utarbeide en plan for videre interneffektivisering. Forsvarsdepartementet vil med dette få et godt beslutningsgrunnlag for den videre behandlingen av den fremtidige virksomhet ved Rena tekniske verksted.

SPØRSMÅL NR. 645**Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg****Besvart 6. mars 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Skienbedriften Karotek driver som eneste norske bedrift med pansring av biler og leverer til spesialenheter i mange europeiske land. Bedriften har i lang tid henvendt seg til Utenriksdepartementet for å komme i posisjon til å konkurrere på lik linje med an-

dre om pansring av biler brukt i Utenriksdepartementets tjeneste, men uten hell.

Hvilke initiativ vil utenriksministeren ta for å hindre at Karotek blir utsatt for forskjellsbehandling og ulike konkurransevilkår?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av Dagens Næringsliv den 10/11. februar at Utenriksdepartementet i dag har 15 pansrede biler ved forskjellige tjenestesteder over hele verden, de fleste Toyota LandCruiser. Nå ber ambassadør Per Kristian Pedersen ved den nyopprettede ambassaden i Algerie om en pansret bil. Ifølge ekspedisjonssjef Elin Østebø Johansen i Utenriksdepartementet er dette ønsket under vurdering.

I Skien driver bedriften Karotek med pansring av biler. Skiensbedriften leverer i dag til spesialenheter i andre europeiske land. Bedriften har lenge og ved flere anledninger tatt kontakt med Utenriksdepartementet for å komme i betraktning, men uten hell. Karotek har aldri fått en skriftlig henvendelse på levering av pansrede biler og har derfor ikke kunnet levere tilbud etter en spesifisering. Hvilket krav Utenriksdepartementet stiller og hvilket mandat som er gitt, er ukjent for bedriften.

Det bør nevnes at i land som bl.a. Sverige, Tysk-

land, Frankrike og Østerrike gis lokal industri en mulighet til å være med utover at disse landene aktivt støtter sin egen sikkerhetsindustri.

Det er med stor skepsis en ser på at bedriften ikke gis mulighet til å konkurrere på like vilkår.

Svar:

Departementet foretar innkjøp av pansrede biler til utenrikstjenesten. I 2006 ble det anskaffet 4 biler (tre Toyota og én Audi). Bilene er anskaffet etter en forutgående runde med innhenting av pristilbud. Bedriften Karotek er også hørt i dette arbeidet, men de hadde en for høy kostnad på sine produkter.

Departementet har igangsatt arbeid med å få på plass en rammeavtale i 2007 vedrørende levering av pansrede biler. Anskaffelsen vil bli kunngjort i henhold til gjeldende regelverk (lov om offentlige anskaffelser). Hvis Karotek ønsker å delta i denne konkurransen, har de full anledning til det.

SPØRSMÅL NR. 646

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 8. mars 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak vil statsråden, i samarbeid med andre statsråder og relevante instanser, igangsette for å sikre at enslige mindreårige asylsøkere mellom 15 og 18 år får den oppfølgingen de trenger, og hvor hurtig kan statsråden garantere at dette skjer?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet 21. februar i år kan man lese at det på landets eneste transittmottak for enslige asylbarn mellom 15 og 18 år bare er tre voksne som passer på 78 barn. Mottaket har kapasitet på opptil 90 barn. Til sammenligning opplyses det i artikkelen at det sjelden er mer enn åtte barn i en norsk barnevernsinstitusjon med tre voksne på jobb.

Barn som kommer til Norge alene er en av de mest sårbare gruppene som finnes i vårt samfunn. I 2005 kom 322 asylsøkere alene som selv hevdet de var under 18 år. Ansvaret for enslige mindreårige asylsøkere under 15 år overføres til barnevernet fra oktober i år. Ifølge Redd Barna utgjør imidlertid barn mellom 15 og 18 år hele 90 pst. av de enslige mindre-

årige asylsøkerne i Norge. Venstre er bekymret for den oppfølgingen disse barna får. Vi mener dagens asylpraksis og beslutningsprosess ikke er tilpasset barnets behov og at vi derfor må lage et bedre tilbud til enslige mindreårige asylsøkere. Vi er blant annet opptatt av en kompetanseheving hos de som arbeider med barn og unge med minoritetsbakgrunn generelt, og for enslige mindreårige asylsøkere spesielt.

Svar:

Regjeringen ble høsten 2006 enig med regjeringspartiene på Stortinget om at barnevernsmyndighetene skal ta over ansvaret i mottaksfasen for enslige mindreårige asylsøkere under 15 år fra 1. oktober 2007. Stortinget besluttet å bevilge 24 mill. kr til formålet. Barne- og likestillingsdepartementet påbegynte umiddelbart et arbeid for å overføre ansvaret og for å etablere det som nå skal bli Eidsvoll omsorgssenter for barn under 15 år. Barne-, ungdoms- og familieetaten, Region øst, har det operative ansvaret for å få på plass dette tilbudet.

Regjeringen vil forbedre vilkårene for alle enslige mindreårige asylsøkere og overføre omsorgsan-

svaret til barnevernet, også for gruppen 15-18 år. Tidspunktet for overføring av ansvaret vil bli avklart i forbindelse med budsjettprosessen. For øvrig vil jeg understreke at barnevernloven i dag omfatter alle barn som oppholder seg i Norge.

Fram til barnevernet kan ta over ansvaret for enslige mindreårige mellom 15-18 år har Arbeids- og inkluderingsdepartementet ansvaret for at enslige mindreårige får tilfredsstillende bo- og omsorgstilbud mens asylsøknaden behandles.

Fra arbeids- og inkluderingsministeren har jeg fått følgende redegjørelse:

"Jeg vil innledningsvis kort få redegjøre for hva som i dag er situasjonen når det gjelder tilbudet til enslige mindreårige asylsøkere. Alle har rett til tilbud om innkvartering i egne mottak/mottaksavdelinger for enslige mindreårige. Hvis UDI, mottaksansatte eller andre mener at et barn har behov for oppfølging fra barnevernets side, skal dette meldes til det lokale barnevernet, som har plikt til å vurdere barnets omsorgsbehov, og om det eventuelt må finnes andre løsninger for barnet enn at det skal bo i et mottak for enslige mindreårige asylsøkere. Hvis barnet har familie eller andre i Norge som ønsker at barnet skal bo hos dem, skal det alltid vurderes om det er den beste løsningen for barnet.

Ettersom oppholdet i mottak kan bli langvarig, er UDIs praksis at alle enslige mindreårige kan vurderes for bosetting i en kommune før vedtak er fattet i asylsaken, såkalt alternativ mottaksplassering. Alle som er under 15 år skal vurderes for slik bosetting. Individuelle behov er avgjørende for om dette gjennomføres.

For de som bor i mottak, skal UDI sørge for at enslige mindreårige får tilfredsstillende omsorgs- og boforhold mens asylsøknaden behandles. Mottakene har det daglige omsorgsansvaret for enslige mindreårige, og er følgelig ansvarlig for at barnet får mat, klær, hus-

rom, helsetjenester, fellesskap, trygghet, grensesetting, skolegang og fritidsaktiviteter.

For enslige mindreårige mellom 15 og 18 år er det et transittmottak og fem ordinære avdelinger. Fire av mottakene er avdelinger i ordinære asylmottak. Avdelingene har, i motsetning til ordinære mottak, døgnkontinuerlig bemanning. Det stilles krav om at mottakene skal ha tilsatt en fagansvarlig med relevant barne- og flyktningfaglig kompetanse på høyskolenivå. Det varierer fra mottak til mottak hvor mange som har slik kompetanse i tillegg til den fagansvarlige.

Alle enslige mindreårige skal kartlegges mens de oppholder seg i mottak. Kartleggingen skal danne grunnlag for individuelle tiltak i mottaket for å styrke kvaliteten på mottaksoppholdet for den enkelte. Den er også et grunnlagsdokument for å utrede behov for bo- og omsorgsløsning ved bosetting.

Det eneste rene spesialmottaket for enslige mindreårige asylsøkere ligger på Hvalstad i Asker. Det har vært rettet særskilt kritikk mot det tilbudet og standarden knyttet til dette mottaket. Jeg vil derfor orientere særskilt om tilbudet ved dette mottaket. Mottaket har en bemanningsramme på 28,5 årsverk. Blant de ansatte er det blant annet personer med utdanning som barnevernspedagog, sykepleier, sosionom, vernepleier, allmennlærer, flerkulturell forståelse og interkulturell kommunikasjon. Flere har relevant tilleggsgutdannelse. Blant de ansatte er det personer som behersker språk som er relevant for beboergruppa, som for eksempel somali, farsi, arabisk, kurdisk, serbokroatisk og russisk. Dette er nyttig i det daglige arbeidet, men vi vil understreke at de ikke fungerer i tolkesituasjoner.

Turnusen legges opp slik at det alltid er fire miljøarbeidere på dagtid, fem på kveldstid og tre på vakt om natten. Driftsoperatør kjøper også veiledning/bistand fra Magne Raundalen, tilsvarende ca. 10 pst. stilling. I tillegg til personalet på mottaket, får alle beboere oppnevnt en verge og advokat."

SPØRSMÅL NR. 647

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 2. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren angi hvor mye av henholdsvis smugling og grensehandel med bryggerivarer utgjør årlig både i liter og kroner, hvilket proveny tap staten har som følge av dette, samt angi hvor stor reduksjonen i grensehandel, smugling og hjemmesteking hadde vært om man reduserte alkoholavgiften med henholdsvis 10, 20, 30, 40 og 50 pst., med tilhørende provenyvirksomheter for staten?»

Svar:

Det uregistrerte forbruket av alkohol består av grensehandel, avgiftsfritt salg (tax free), smugling og hjemmesteking. Omfanget av det uregistrerte forbruket er usikkert og vanskelig å beregne. Alle anslag er derfor beheftet med betydelig usikkerhet. Det legges til grunn at representanten med bryggerivarer mener mineralvann og øl. Departementet har ikke tall for avgiftsfritt salg og smugling av mineralvann, og presenterer nedenfor anslag for brennevin, vin og øl.

Anslag for omfanget av grensehandel er beheftet med noe mindre usikkerhet enn anslag for de andre typene uregistrert forbruk. Det meste av grensehandelen foregår i Sverige. Systembolaget i grensestrøk mot Norge har gode salgstall, som ved korreksjoner for hva svenskene selv handler, kan gi anslag for norsk grensehandel i Sverige. Anslagene for øl er mer usikre enn for brennevin og vin, fordi øl med la-

vere alkoholprosent ikke selges på Systembolaget, men i dagligvareforretninger. Tabell 1 nedenfor viser anslag på grensehandel med alkohol i 2007 i mill. kr. Også for de resterende typene uregistrert forbruk er det gjort anslag. Tabellen viser også beregnet volumanslag i vareliter. Både anslagene for verdi og for volum er usikre.

Tabell 1: Anslag på grensehandel og avgiftsfritt salg, smugling og hjemmebrenning med alkohol i 2007. Mill. kroner og tusen vareliter

	Grensehandel		Avgiftsfritt salg, smugling og hjemmebrenning	
	Mill. kroner	Tusen vareliter	Mill. kroner	Tusen vareliter
Brennevin	300	900	1 200	4 900
Vin	300	4 100	600	7 300
Øl	200	7 600	100	5 800
Totalt	800	12 600	1 900	18 000

Kilde: Finansdepartementet.

Summen av uregistrert og registrert forbruk utgjør totalt alkoholkonsum. Ifølge en landsomfattende intervjuundersøkelse fra Statens institutt for rusmiddelforskning (Sirus) i 2004 utgjør det registrerte forbruket, målt i liter ren alkohol, om lag 70 pst. av det totale forbruket, mens det uregistrerte forbruket utgjør om lag 30 pst.

Representanten spør videre om hvilket proveny-tap staten har knyttet til det uregistrerte forbruket. Omfanget av det uregistrerte forbruket tilsvarer et proveny fra alkoholavgiftene på om lag 1,2 mrd. kroner dersom tilsvarende beløp hadde blitt brukt til avgiftspliktig kjøp innenlands. Også slike beregninger er beheftet med stor usikkerhet.

Representanten spør videre om reduksjon i grensehandel, smugling og hjemmebrenning dersom alkoholavgiftene reduseres med henholdsvis 10, 20, 30, 40 og 50 pst. og tilhørende provenyvirkninger for staten. Departementet har beregnet virkningen på omfanget av det samlede uregistrerte forbruket og proveny fra alkoholavgiftene ved de ulike alternativer for satsreduksjoner. Anslagene er oppsummert i tabell 2 nedenfor. Departementet gjør oppmerksom på at anslagene for provenyvirkninger er svært usikre når satsendringene er så store.

Tabell 2: Virkning på omfang av uregistrert forbruk med alkohol og statens proveny fra alkoholavgiftene som følge av ulik prosentvis nedgang i alkoholavgiftene. Mill. kroner

Prosentvis nedgang i sats	Virkning på uregistrert forbruk av alkohol	Virkning på proveny fra alkoholavgiftene (årsvirkning)
10	-80	-660
20	-160	-1400
30	-240	-2215
40	-320	-3110
50	-395	-4085

Kilde: Finansdepartementet.

Departementet understreker at ved en nedgang i alkoholavgiftene vil det totale forbruket av alkohol øke. Økt forbruk av alkohol fører til økte kostnader

for samfunnet i form av ulykker, skader, vold, sosiale problemer, helserelaterte skader mv.

SPØRSMÅL NR. 648**Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 8. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I St.prp. nr. 1 (2006-2007) Statsbudsjettet for Samferdselsdepartementet heter det om høydeutbedring av E134 Haukelitunnelene:

"Departementet vil komme tilbake til Stortinget når det er foretatt en nærmere gjennomgang av prosjektets omfang og kostnader."

Prosjektet er omtalt både i statsbudsjettet for 2006 og 2007. I statsbudsjettet for 2007 heter det at arbeidet kan starte i 2007 med midler fra statsbudsjettet for 2006. Det har gått svært lang tid siden prosjektstart.

Når og hvordan vil statsråden gi Stortinget informasjon som lovet?»

Svar:

I spørretimen 22. november 2006 ble det opplyst at "Nytt konkurransegrunnlag er under utarbeiding og vil vere klart for utsending i løpet av inneverande år, slik at arbeida kan kome i gang våren 2007. Gjennom dette arbeidet vil det verte teke endeleg standpunkt til omfanget av arbeidet".

Den nye konkurransen ble kunngjort 14. desem-

ber 2006. I tillegg til arbeidene med å øke fri høyde til 4,2 m, ble det også bedt om en alternativ pris som inkluderte arbeider med ny portal ved østenden av Røldalstunnelen. Årsaken er at det ikke er plass nok i portalen til at 2 semitrailere kan møtes.

Ved tilbudsfristen 16. februar 2007 var det kommet inn tilbud fra 3 tilbydere. Tilbudene ligger på et nivå som samsvarer med kostnader angitt i St.prp. nr. 1 (2005-2006). Det tas sikte på å inngå kontrakt med entreprenør innenfor vedståelsesfristen 20. april 2007.

Det ble 22. november 2006 også stilt spørsmål om en senking av vegbanen vil bli vurdert som en billigere metode for å oppnå tilstrekkelig høyde i tunnelene. Dette er gjort. For Haukelitunnelene er det imidlertid ikke de direkte kostnadene for å fjerne berget i tunneltaket eller for å senke vegbanen som er hovedkostnaden, men de omfattende følgekostnadene av disse arbeidene. De totale arbeidene er av Statens vegvesen vurdert til å bli minst krevende ved å fjerne berget i tunneltaket.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget med en nærmere redegjørelse om saken i en samleproposisjon i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 649**Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 28. februar 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden på egnet måte ta initiativ til en gjennomgang av grensedragningene som foretas etter yrkesskadeforsikringsloven hva angår innsatte i norske fengsel?»

BEGRUNNELSE:

I svarbrev til Gunn Toril Solli, datert 21. november 2006, gjør departementet rede for gjeldende rettstilstand hva angår skader pådratt under deltakelse på fritidsaktiviteter i fengsel. Undertegnede legger til grunn at det i praksis ikke er et så krystallklart skille

mellom de ulike rehabiliterende aktiviteter som innsatte under soning deltar på, men ber statsråden om å redegjøre for departementets vurdering av denne type saker.

Svar:

Saker om yrkesskadeerstatning behandles av Statens Pensjonskasse, som er underlagt Fornyings- og administrasjonsdepartementet. Det vises her til Personalmelding fra Arbeids- og administrasjonsdepartementet nr. 13/2003 og Hovedtariffavtalen i staten 1. mai 2006-30. april 2008 fellesbestemmelsene § 24.

Det er opp til domstolene å trekke de nærmere grenser for hva som dekkes etter yrkesskadeforsikringsloven, og hva som faller utenfor. I forhold til innsatte i norske fengsler er rettstilstanden i dag slik at yrkesskadeforsikringsloven gjelder ved deltakelse i arbeidsdriften. Skade som oppstår under deltakelse i fritidsaktiviteter faller utenfor loven. I den forbindelse vises det til Oslo tingretts dom av 15. mars 2006. Saken gjaldt en innsatt ved Hamar fengsel som ble alvorlig skadet under en sykkelturn i fengslets regi.

Problemstillingen for retten var om vilkårene for erstatning etter yrkesskadeforsikringsloven forelå. Retten kom til at vilkårene ikke var til stede. Begrunnelsen var at skaden ikke ble ansett for å være påført "i arbeid på arbeidssstedet i arbeidstiden". Dommen er påanket.

En innsatt som blir skadet under fritidsaktivitet har mulighet til å reise søksmål mot staten etter de alminnelige erstatningsreglene.

SPØRSMÅL NR. 650

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 1. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å fjerne denne diskrimineringen av små bedrifter?»

BEGRUNNELSE:

Mindre bedrifter har like stort behov for å ta vare på sine ansattes fysiske helse som større. Dette muliggjøres imidlertid ikke av någjeldende regelverk. Undertegnede har mottatt henvendelse fra en bedriftseier som driver et lite 1-2 manns AS hvor mannen jobber på heltid og hustruen på deltid.

Da disse to av naturlige grunner er for små til å innrette et eget treningsstudio er de i samråd med lege innmeldt i et treningssenter.

Ifølge deres revisor måtte disse imidlertid ha innredet eget studio og vært flere, for at de etter någjeldende lovgiving skulle ha adgang til å utgiftsføre dette. Med god grunn oppfatter disse dette som en diskriminering av småbedriftene, sammenliknet med f.eks. større bedrifter/offentlige etater som har egne treningssentre for de ansatte.

Svar:

I utgangspunktet kan et selskap kreve fradrett kostnader som er pådratt til inntektserverv, jf. hovedregelen i skatteloven § 6-1. Når det gjelder kostnader i forbindelse med ansattes trening, vil disse normalt enten være fradragsberettiget som alminnelige lønnskostnader eller som kostnad til rimelig velferdstiltak.

I de tilfeller arbeidsgiver dekker ansattes kostnader til trening, f.eks. treningskort på helsestudio, skal dette i utgangspunktet regnes som lønnsinntekt for den ansatte.

Etter Finansdepartementets forskrift til skatteloven § 5-15-6 første ledd anses imidlertid ikke rimelige velferdstiltak for skattepliktig inntekt for den ansatte. Rimelige velferdstiltak vil være ytelser av typisk sosial eller velferdsmessig art, med grunnlag i en bedrifts ønske om å skape trivsel og tilhørighet til arbeidsplassen, og å øke fellesskapsfølelsen blant de ansatte.

Et felles treningsopplegg i regi av arbeidsgiver som sikrer at ansatte trener sammen kan klassifiseres som rimelig velferdstiltak, men det er fordi denne aktiviteten kan bidra til å bedre fellesskapsfølelsen mv. blant de ansatte. Treningskostnadene i seg selv blir således bare et middel for å nå dette målet, og begrunner i seg selv ikke noen skattemessig gunstig behandling. Dette gjelder selv om bedriften også kan ha fordel av treningen ved at de ansatte får generelt bedret helse.

I selskaper med bare en eller to ansatte er det vanskelig å se at slike tiltak bidrar nevneverdig til å styrke fellesskapsfølelsen eller tilhørigheten til bedriften. Dette gjelder særlig der de ansatte har nær tilknytning privat, og i tillegg har direkte eller indirekte eierskap i bedriften.

Treningsutgiftene må i slike tilfeller klassifiseres som skattepliktig arbeidsinntekt (dekning av privatutgift) på den ansattes hånd i tillegg til at arbeidsgiver vil måtte svare arbeidsgiveravgift. Arbeidsgiver vil da ha fradragsrett for kostnadene som for vanlige lønnskostnader.

I et tilfelle som skissert i ditt spørsmål, kan for øvrig selskapets dekning av treningsutgifter bli ansett som en utdeling til selskapets aksjonærer, og derved klassifisert som utbytte etter skatteloven § 10-11 før-

ste og annet ledd. Utdeling av utbytte gir ikke grunnlag for fradrag for utdelende selskap, mens mottatt utbytte vil være skattepliktig kapitalinntekt på mottakerens hånd.

På denne bakgrunn er jeg ikke enig i at gjeldende regler innebærer noen diskriminering av småbedrifter.

SPØRSMÅL NR. 651

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 28. februar 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Mange har gledet seg over at Regjeringen nedsatte et Thorium-utvalg. Skuffelsen ble tilsvarende stor da pressekontakt i Olje- og energidepartementet, Trude Larstad, informerte om at utvalgets arbeid ikke på noen måte ville påvirke eller endre Regjeringens thoriumpolitikk. Larstads utsagn må forstås dit at Regjeringen allerede har konkludert og er upåvirkelige. Gjenspeiler Larstads utsagn Regjeringens politikk, og hvis hun er feilsitert, kan statsråden oppklare hva Regjeringen forsøkte å si?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til sak i European Power Daily/Volume 9/Issue 30/February 12, 2007, side 2 om Regjeringens Thorium-utvalg, hvor Trude Larstad er intervjuet:

"However, a spokeswoman for the ministry, Trude Larstad, said the ministry had not changed its view on nuclear power - regardless of the thorium analysis results.

– The energy minister has repeatedly said nuclear production is not an option," she said, "and the ministry will not change its view."

Svar:

Bruk av kjernekraft til energiproduksjon i Norge har ikke vært aktuell politikk siden Stortinget sa nei til bygging av kjernekraftverk i forbindelse med behandlingen av energimeldingene på 70-tallet. Regjeringen har pr. i dag ikke til hensikt å fremme forslag om en endring i denne politikken. Utvalget som skal etablere et best mulig faktagrunnlag i forhold til både muligheter og risiko ved bruk av thorium til energiproduksjon, er etablert for å legge til rette for en bred diskusjon om hvordan vi skal forholde oss til våre thoriumressurser og en eventuell utnyttelse av disse i energisammenheng.

SPØRSMÅL NR. 652

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 2. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Regjeringen har skapt stor usikkerhet rundt CO₂-prosjektet på Kårstø. Ifølge Soria Moria-erklæringen skal det være CO₂-rensing på Kårstø fra 2009. Stortingsflertallet bevilget i fjor høst penger til prosjektet, uten kjennskap til fremdrift og kostnader. NVEs rapport, Regjeringens samråd med ulike parter samt utspill fra rød-grønne enkeltrepresentanter har skapt mange uklarheter om hva som er Regjeringens politikk rundt prosjektet.

Vil statsråden snarlig fremlegge en egen sak om prosjektet for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å ha en grundig politisk gjennomgang av et prosjekt med kostnadsramme på 5 mrd. kr. En slik investering på vegne av skattebetalerne må sikre at prosjektet er realistisk og god bruk av pengene. Stortinget har allerede bevilget 720 mill. kr til prosjektet på 2007-budsjettet. Prosjektet har blitt kort

beskrevet i budsjettframstillingen fra Regjeringen, men Stortinget har ennå ikke hatt en egen sak som viser prosjektet i detalj eller setter det i en større sammenheng. De siste måneders store endringer i prisanslag og tidshorisont viser at det er behov for Stortinget å få en grundigere gjennomgang av saken.

Svar:

Som en oppfølging av målsettingen i Soria Moria-erklæringen ga jeg Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) i oppdrag å starte forprosjekteringen av et CO₂-hånderingsanlegg på Kårstø. NVEs rapport fra forprosjekteringen ble overlevert i desember 2006. Rapporten viste blant annet at oppstart i 2009 ikke er realistisk selv om en forutsetter svært høy risikovilje og sjenerøse økonomiske rammer.

Oppstart av anlegget kan tidligst være mulig ved årsskiftet 2011/2012. Kostnadene for et fullskala fangstanlegg inklusiv transport og lagring vil være i størrelsesorden 5 mrd. kr i investeringer og 370 mill. kr i årlige driftskostnader.

Beslutningene på Soria Moria var basert på den informasjon man hadde på det daværende tidspunkt og gir uttrykk for Regjeringens målsettinger. Målet var 2009. NVEs grundige forprosjektering viser dessverre at dette er tidligst mulig ved årsskiftet 2011/2012.

NVE har gjort et meget grundig og omfattende arbeid. Regjeringen behandler nå NVEs rapport, og vil på egnet måte melde tilbake til Stortinget om videre planer og fremdrift for CO₂-håndtering på Kårstø.

SPØRSMÅL NR. 653

Innlevert 22. februar 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 2. mars 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Russarane seier på nytt nei til å sleppe til norske forskingsfartøy i russisk sone i Barentshavet. Samtidig har russarane av økonomiske årsaker ikkje egne forskingsfartøy i området. Vi vil derfor for andre år på rad mangle viktige opplysningar om dei viktige fiskebestandane i Barentshavet.

Kva vil statsråden gjere for at desse viktige forskingsprosjekta skal kunne gjennomførast?»

GRUNNGJEVING:

Også i år får norske havforskningsfartøy problem med å gjennomføre fullt ut det såkalla økosystemtoktet som nå pågår i Barentshavet. Dette er eit norsk og russisk forskningstokt for å kartlegge dei store fiskebestandane i Barentshavet. I 2006 fekk norske havforskningsfartøy berre begrensa tilgang til russisk økonomisk sone. I år får ikkje Havforskningsinstituttet adgang til området i det heile. Toktet skulle utførast med "Johan Hjort". Russiske forskingsfartøy har fått innvilga alle søknader om adgang til norsk økonomisk sone.

Russarane har av økonomiske årsaker ikkje forskingsfartøy i sin eigen økonomiske sone om vinteren. Vi vil derfor for andre år på rad mangle viktige opplysningar om bestandane i Barentshavet.

Svar:

Stortingsrepresentant Løvik viser i sitt spørsmål til at russiske styresmakter på nytt seier nei til å sleppe til norske forskingsfartøy i russisk sone i Barentshavet, samtidig som russarane av økonomiske årsaker ikkje har egne forskingsfartøy i området. Ein vil difor for andre året på rad mangle opplysningar om dei viktige fiskebestandane i Barentshavet, og stortingsrepresentanten spør kva statsråden vil gjere for at desse forskingsprosjekta skal kunne gjennomførast.

Aller først vil eg syne til det langvarige forskningssamarbeidet som har eksistert mellom norske og russiske havforskarar i meir enn 50 år. Samarbeidet har vore ein grunnpilar i det norsk-russiske fiske-samarbeidet. På norsk side verdset vi dette samarbeidet høgt og vi meiner det er svært viktig å føre det vidare.

Som stortingsrepresentant Løvik korrekt viser til har ein dei seinare åra hatt betydelege problem med å få samtykke frå russiske styresmakter til at norske forskingsfartøy skal kunne gå inn i russisk økonomisk sone i Barentshavet, sjølv om desse tokta har vore ein del av forskingsarrangementet avtalt under dei årlege sesjonane i Den blanda norsk-russiske fiskerikommisjon.

Norske styresmakter ser svært alvorleg på man-

glande samtykke til å få gå inn i russisk sone, særleg fordi dei naudsynte undersøkingane heller ikkje ser ut til å bli utførde av russiske havforskarar. På sikt vil dette kunne medføre at tidsseriane havforskarane brukar i sine vurderingar må kuttast ut, noko som i sin ytterste konsekvens kan medføre at ICES ikkje finn å kunne gje tilstrekkelege råd om forvaltinga av viktige fellesbestandar i Barentshavet. Ein slik situasjon vil vere svært uheldig og i stor grad komplisere arbeidet med særleg å bli samde om nivået på to-talkvotane (TAC-ane) innanfor ramma av Den blanda norsk-russiske fiskerikommisjon. Svingande to-talkvotar vil igjen føre til ustabile rammevilkår for fiskerinæringa både til havs og på land, noko ein innanfor Den blanda norsk-russiske fiskerikommisjon dei seinare åra har arbeidd hardt for å forhindre, mellom anna gjennom å innføre haustingsreglar for fastsetjing av TAC for fellesbestandane.

Alt dette gjer at det er ei høgt prioritert oppgåve for Regjeringa å arbeide for at norske forskingsfartøy på ny får forske i russisk sone i samsvar med det ved-

tekte samarbeidsprogrammet. Å nekte russiske forskingsfartøy å forske i havområde under norsk jurisdiksjon har vore vurdert ved fleire høve, men til no har ein konkludert at å nekte dette ikkje vil vere i Noreg si interesse. Mellom anna har omsynet til kunnskap vege tungt, at det er betre med noko kunnskap enn ingen kunnskap. Både Utanriksdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet nyttar likevel eitkvart høve på både politisk og administrativt nivå til å ta problemet opp med russiske styresmakter. Andre kanalar er og vil bli nytta der det er mogleg og/eller naturleg. Blant anna er saka også omfatta av ein gjennomgang som er i ferd med å bli sluttført av Riksrevisjonen og den tilsvarande russiske etaten, om forvaltinga av fiskeressursane i Barentshavet.

Eg ønskjer å seie at eg fullt ut deler stortingsrepresentant Løvik si bekymring på dette området, og eg kan forsikre at både vi politikarar og forvaltinga også i framtida vil ta spørsmålet opp med russiske styresmakter via alle relevante kanalar.

SPØRSMÅL NR. 654

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Inger S. Enger

Besvart 1. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det har vært flere medieoppslag den siste tida om kronisk utmattelsessyndrom (ME). Jeg har sjøl blitt kontakta av pårørende til ME-pasienter, og disse føler ikke seg godt nok ivaretatt av norsk helsetjeneste. Jeg er svært usikker på om vi har nok kunnskap, kompetanse og rutiner i helsevesenet for hjelpe folk med denne diagnosen.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre de sjukeste pasientene med ME tryggere og bedre behandling i helsevesenet?»

BEGRUNNELSE:

Myalgisk encefalopati (ME) er på folkemunne ofte kalt kronisk utmattelsessyndrom. Ifølge Sosial- og helsedirektoratet er det sannsynlig mellom 9 000 og 18 000 personer i Norge med ME, hvorav ca. 300 er barn. Det er ca. 50 personer, etter hva jeg kjenner til, som ligger alvorlig pleietrengende i skjermede omgivelser. I tillegg kommer det et ukjent antall sterkt pleietrengende pasienter som ligger hjemme. Sjukdomsforløpet varierer hos mange pasienter, og

det er faglig uenighet om diagnostiske kriterier og behandling. Pårørende opplever at det ikke finnes tilbud til de aller sjukeste. Det samme viser for så vidt også en rapport fra Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten. Den viser at mange av de behandlingsformer som brukes i dag, ikke har dokumentert effekt. Den viser også at det mangler studier av de aller sjukeste pasientene.

Svar:

Jeg ønsker å styrke tilbudet til pasienter med myalgisk encefalopati (ME), særlig de aller sykeste, og bidra til at helsepersonell skal få bedre kunnskap om denne sykdommen. Jeg har derfor i årets oppdragsdokument til de regionale helseforetakene gitt pålegg om å sikre behandlingstilbudet til denne pasientgruppen samt å bruke diagnostiske kriterier for å identifisere pasienter med ME.

Det er viktig at vi sikrer at den behandlingen som gis har dokumentert effekt, og at vi iverksetter de riktige tiltakene for å styrke tilbudet til denne pasientgruppen. Jeg har derfor i tillegg bedt om en faglig an-

befaling fra Sosial- og helsedirektoratet på bakgrunn av den foreliggende kunnskapsoppsummeringen fra Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten "Diagnostisering og behandling av kronisk utmattelsessyndrom/myalgisk encefalopati (CFS/ME) og tilgjengelig kunnskap. Denne faglige anbefalingen vil være viktig for å vurdere hvilke tiltak som bør iverksettes både for å styrke kunnskapen om ME både i primær- og spesialisthelsetjenesten og sikre et godt behandlings- og omsorgstilbud til denne pasientgruppen. Anbefalingen fra Sosial- og helsedirektoratet vil foreligge i løpet av kort tid og vil deretter bli fulgt opp av departementet.

Sist vil jeg vise til at det i St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening om framtidens omsorgstjenester, som nå er til behandling i Stortinget, er lagt til rette for at den kommunale helse- og sosialtjenesten i fremtiden skal kunne møte behovet fra andre brukergrupper enn de som tradisjonelt har fått pleie- og omsorgstjenester. Dette vil bl.a. innebære oppbygging av ny kunnskap og nye arbeidsmetoder, etablering av nye boformer og hjemmetjenestetilbud til pasienter og pårørende for de nye brukergruppene, herunder ME-pasienter.

SPØRSMÅL NR. 655

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen

Besvart 2. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Fødeavdelinger er viktige for lokalsykehus og befolkningen.

Hvilke kriterier mener helse- og omsorgsministeren skal ligge til grunn for å opprettholde små fødeavdelinger?»

BEGRUNNELSE:

Dagbladet hadde fredag 16. februar 2007 et oppslag fra representanter for "Nasjonalt råd for fødselsomsorg", der fødetilbudet på ulike lokalsykehus ble beskrevet som at "de råtner på rot". Ifølge nevnte representanter synes dagens situasjon i Distrikts-Norge å være basert på nødløsninger som blir permanente på grunn av helsemyndighetenes beslutningsvegring.

Men nødløsninger og omreisende vikarer er ikke dagens situasjon på alle lokale fødeavdelinger. Sørlandet Sykehus i Flekkefjord har med målrettet arbeid full dekning av høyt kvalifisert helsepersonell, bl.a. gynekologer, og man har et samarbeid med barneleger fra Sørlandet Sykehus, Kristiansand.

Sykehuset i Flekkefjord hadde i 2004 372 fødsler fra hele regionen, og mangler dermed noen få fødsler på det "magiske tallet" 400. Det er 10-12 mil til fødeavdelinger i Stavanger og Kristiansand. Gynekologene gir dessuten et omfattende, daglig tilbud til kvinner med ulike kvinnesykdommer. Legevakt, epidural og hastekeisersnitt er tilgjengelig hele døgnet. Jordmorbemanningen er meget stabil.

Det er viktig med helhetstenkning rundt fødetilbudet. Det er uverdig for kvinner å måtte føde under transport (årlig ca. 200 transportfødsler) og jordmørtjenesten i kommunene må økes betydelig dersom fødetilbudet reduseres. Nærhet til fødeavdeling er viktig for den fødende og familien. Mange fødeavdelinger opplever nå en ny uro omkring fødetilbudet. Helse- og omsorgsministeren sier hun vil igangsette en ny plan for fødeavdelinger, i nært samarbeid med fagfolk og lokale beslutningstakere.

Svar:

Jeg er opptatt av, i likhet med representanten Larsen, at gravide og deres familier skal ha trygghet for at de får et kvalitativt godt tilbud uavhengig av hvor i landet de bor. Det innebærer at hver kommune skal tilby god svangerskapsomsorg. Ved de fleste lokalsykehus og som en del av lokalsykehusfunksjonen ved de store sykehusene bør det være fødetilbud for lavrisikofødsler. Der avstandene er store bør det være fødestuer utenfor sykehus.

I internasjonal sammenheng har Norge en desentralisert fødselsomsorg. Vi har nær 60 fødeinstitusjoner, hvorav rundt 1/3 har færre enn 500 fødsler i året eller om lag 10 fødsler pr. uke. Jeg legger vekt på å bevare en desentralisert fødselsomsorg, og samtidig organisere det samlede fødetilbudet slik at det oppleves trygt for den som skal føde, dessuten må tilbudet holde en god faglig standard. Jeg støtter representanten Larsen i at dette fungerer bra mange steder. Sta-

tens helsetilsyn gjennomførte i 2004 et landsomfattende tilsyn med fødestuer, fødeavdelinger og fødeklinikker i alle landets fem helseregioner, og konkluderte med at Norge er et av verdens tryggeste land å føde i, selv om flere utfordringer gjenstår.

Som lederen for Nasjonalt råd for fødselsomsorgen er inne på i sin kronikk i Dagbladet 16. februar 2007, er det et stort problem at det til tider er uro knyttet til fødetilbudene. Ikke minst er det uro knyttet til omstillinger av fødetilbudet ved de små lokalsykehusene. Dette skaper uttrykk hos gravide og fødende. Som ansvarlig statsråd tar jeg dette på største alvor, og har i løpet av det siste året møtt en rekke miljøer - både aksjonsgrupper, fagorganisasjoner og lokalpolitikere - som har satt meg grundig inn i hvordan fødetilbudet oppleves lokalt. Flere av disse miljøene har også redegjort for at samhandlingen mellom den kommunale svangerskapsomsorgen og fødetilbudene i spesialisthelsetjenesten ikke fungerer tilfredsstillende alle steder.

Som representanten Larsen viser til, setter jeg nå i gang et arbeid med en plan for et helhetlig svangerskaps- og fødetilbud. Dette arbeidet tar utgangspunkt i at befolkningen skal ha nærhet til disse tjenestene, slik vi har lagt opp til i Soria Moria-erklæringen, og slik premissene er i Stortingets vedtak om et desentralisert og differensiert fødetilbud. Jeg ønsker en bred prosess der brukere, fagfolk og lokale beslutningstakere inkluderes, og der det stimuleres til nytenkning og modellutvikling for å gi en mer sammenhengende svangerskaps- og fødselsomsorg. Jeg ser det ikke som naturlig å gå inn på kriterier for hvordan tilbudet skal være framover, ut over å vise til de rammer for arbeidet som ligger i tidligere stortingsvedtak og Nasjonal helseplan.

Arbeidsgruppen jeg har nedsatt for å tydeliggjøre lokalsykehusenes oppgaver, vil også ha relevans for fødetilbudet. Samlet sett tar jeg nå grep for å skape ro rundt fødetilbudene og få en desentralisert og helhetlig svangerskaps- og fødselsomsorg.

SPØRSMÅL NR. 656

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 2. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvilke tiltak gjør statsråden for å sikre at Samferdselsdepartementet og underliggende veifaglig etat Statens vegvesen følger offentlighetsloven og i tillegg praktiserer meroffentlighet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til at samferdselsministeren med rette i interpellasjonsdebatt i Stortinget 22. februar 2007 fremholdt som positivt at Samferdselsdepartementet har valgt å la transportetatens perspektivskisser fram mot 2040 (stamnettutredninger) være offentlig. Selvsagt er dette positivt; det skulle jo bare mangle at ikke offentligheten i alminnelighet og politikere i særdeleshet får innsikt i den kunnskap og de vurderinger som slike dokument inneholder.

Slik er dessverre ikke holdningen og praksis fra denne Regjeringen og ulike departement, herunder Samferdselsdepartementet.

Regjeringen har etter press frigjort rapport fra Kystverket med vurdering av oljevernberedskapen langs kysten, også dette en fagrapport fra en fagetat (for perioden 2006-2010), men som har vært unntatt

offentlig fra den ble oversendt respektive fagdepartement Fiskeri- og kystdepartementet i januar 2006.

Både Samferdselsdepartementet og underliggende fagetat for vei (Statens vegvesen) praktiserer i omfattende grad å unnta rapporter og dokumenter fra offentlig innsyn.

Av eksempler kan nevnes Eksterne kvalitetssikringsrapporter, som gjennom opplegg fra Forsvarsdepartementet og vedtak i Stortinget er pålagt utarbeidet for alle statlige investeringer på over 500 mill. kr. Ytterligere kan nevnes enkeltrapporter om ulike prosjekt, f.eks. utredning av vindforhold knyttet til bygging av Hardangerbroen.

Siste kjente eksempel blant mange er at dokumenter som inngår i grunnlaget for rapporten fra undersøkelsesgruppen som Samferdselsdepartementet nedsatte etter raset i Hanekleivtunnelen holdes unntatt offentlig.

Jeg viser til statsrådens svar på mitt spørsmål nr. 405, datert 16. januar 2007.

Prosentvise målinger gir selvsagt ingen garanti for at ikke viktige dokument havner i den fremstilte "mindre prosentandel" som er unntatt offentlighet. I 2006 er det opplyst at 83 pst. av inngående og utgå-

ende dokumenter i Statens vegvesen er offentlige. Det innebærer samtidig at hele 17 pst. av dokumentene er unntatt offentlighet.

At noen ytterst få dokumenter muligvis bør unnatas offentlighet i forbindelse med bestilling/anbudsutlysning og vurdering, kan tenkes. Rapporter og dokumenter knyttet til fagetatens og departementets arbeid med investering og drift av veier, og de underliggende dokumenter knyttet til dette, bør etter mitt syn være offentlig. Særlig når sittende regjering med styrke hevder at den er opptatt av meroffentlighet.

Svar:

Jeg viser til mitt svar (16. januar 2007) på spørsmål nr. 405 til stortingsrepresentant Sortevik der jeg gir uttrykk for at både Statens vegvesen og Samferdselsdepartementet selvsagt har som mål å følge meroffentlighetsprinsippet best mulig. Jeg mener at den redegjørelsen jeg ga viser at dette følges godt opp i praksis. Som jeg opplyste, ser jeg likevel på om dagens rutiner i Samferdselsdepartementet kan forbedres mht. å sikre meroffentlighet på et tidligere tidspunkt når det gjelder vegsaker som inngår i korrespondansen mellom Stortinget og departementet. Samferdselsdepartementet tilbyr kurs i offentlighetsloven i regi av Statskonsult til alle nyansatte. I tillegg vil det i 2007 bli arrangert kurs i praktiseringen av offentlighetsloven for alle ansatte.

Som jeg svarte (19. desember 2006) på spørsmål nr. 358 fra stortingsrepresentant Sortevik har jeg tillit til opplysningene fra Vegdirektoratet om at Statens vegvesen arbeider kontinuerlig for å forbedre kunnskapen om journalføring hos de ansatte. Jeg ville likevel følge opp temaet på etatstyringsmøtet med Vegdirektoratet, noe jeg har gjort når det gjelder manglende journalføring av e-post. Journalføring er

utgangspunktet for innsyn, så det vil bli videreført på senere etatstyringsmøter. Jeg vil i tillegg på egnet måte forsikre meg om at meroffentlighetsprinsippet praktiseres i Statens vegvesen.

Når det gjelder eksterne kvalitetssikringsrapporter som utarbeides for prosjekter med statlige investeringer på over 500 mill. kr, pågår det for tiden en prosess mellom Samferdselsdepartementet og Finansdepartementet for eventuelt å etablere en ny praksis for offentlighet av rapporter fra den eksterne kvalitetssikringen.

Et annet eksempel som framgår av begrunnelsen for spørsmålet er utredning om vindforhold knyttet til bygging av Hardangerbrua. I brev av 16. januar 2006 til Fremskrittpartiets stortingsgruppe svarte jeg følgende på spørsmål 3:

"Jeg kan opplyse at det er utført vindmålinger på brustedet. Det er også utført vindtekniske undersøkelser av terrengmodell i vindtunnel. Statens vegvesen mener at resultatene fra de to undersøkelsene til sammen gir et godt bilde av vindforholdene på brustedet. Behovet for eventuelle tileggsundersøkelser vil bli vurdert i forbindelse med prosjekteringen."

Jeg har fått opplyst fra Vegdirektoratet at det i forbindelse med prosjekteringen er gjennomført nye undersøkelser i vindtunnel. Rapporten fra undersøkelsene er offentlig tilgjengelig.

Jeg kan opplyse at Norsk Presseforbund i brev av 21. februar 2007 har bedt om uttalelse fra Sivilombudsmannen når det gjelder innsynssaken i tilknytning til raset i Hanekleivtunnelen. Videre viser jeg til mitt svar av 28. februar 2007 vedrørende spørsmål om denne saken fra transport- og kommunikasjonskomiteen i tilknytning til Dokument nr. 8:30 (2006-2007).

SPØRSMÅL NR. 657

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen

Besvart 9. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«E18 mellom Grimstad og Kristiansand var torsdag denne uken stengt etter at politiet nedla kjøreforbud på grunn av stort snøfall og fullstendig trafik kaos. Hundrevis av bilister var fullstendig innestengt i snøkaoset på E18, flere i nærmere ett døgn før de fikk hjelp. Menneskeliv kunne fort gått tapt og politiet manglet til tider helt oversikt over situasjonen på

E18. Nå rettes det krass kritikk mot veimyndighetene for dårlig beredskap.

Hva vil statsråden gjøre for å forhindre at en slik krisesituasjon gjentar seg?»

BEGRUNNELSE:

Det er helt uakseptabelt at man må innføre kjøreforbud og kolonnekjøring på hovedveien E18 på Sør-

landet på grunn av at man ikke mestrer et varslet snøfall. Det er svært bekymringsfullt at man i 2007 ikke takler snørydding på en bedre måte på E18 som altså er en del av det norske stamveinettet. I andre land i Europa har man også hatt store snøfall denne vinteren uten at liknende kaotiske tilstander synes å ha oppstått på veiene der. Det virker som om vinterlandet Norge nå ikke lenger er i stand til å takle snøforhold som man faktisk må kunne forvente kan inntreffe vinterstid på våre breddegrader. Spesielt på Sørlandet er en riktig dimensjonert brøyteberedskap særdeles viktig ettersom landsdelen er kjent for at store snøfall kan komme på meget kort tid. Det er derfor overordnet viktig med en beredskap på veien i Agder som kan mestre store snøfall uten at det får slike dramatiske konsekvenser som det fikk denne uken på E18 på Sørlandet. Statsråden bør bidra med det som er mulig for å gjennomgå beredskapsnivået for veiene på Sørlandet og slik at man unngår den slags kaotiske og livsfarlige tilstander på veien i landsdelene for fremtiden.

Svar:

Jeg vil først på vegne av vegmyndighetene si meg lei for de forholdene som oppsto på E18 mellom Arendal og Kristiansand i uke 8 i år. Været var riktig nok særdeles vanskelig med sterk vind kombinert med store snøfall, og den aktuelle strekningen av E18 er relativt smal og uten gode muligheter for snølagring og parkering av havarerte kjøretøy. Det gjorde selvsagt ikke situasjonen bedre at dårlig skodde vogntog uten kjettinger stoppet opp og skapte store problemer for brøytebilene.

Til tross for de vanskelige forholdene, vil jeg understreke at det ikke er akseptabelt at det oppstår slike kritiske situasjoner på riksvegene.

I tildelingsbrevet til Statens vegvesen for 2007 er

funksjonskontraktene tatt opp. Departementet understreker her betydningen av å følge opp utførelsen i kontraktene slik at det oppnås en ønsket kvalitet på drift og vedlikehold. Jeg vet at Statens vegvesen vil gå grundig gjennom hendelsene på E18 i Agder, og jeg har også sendt nytt brev til Statens vegvesen med oppdrag om å gjennomgå alle sider av funksjonskontraktenes fungering og rapportere tilbake til Samferdselsdepartementet.

Det som hendte langs E18 på Sørlandet vil bli gjennomgått i sin helhet. Det gjelder beredskapsoppbygg, kontraktenes krav til standard og kvalitet, gjennomføring av kontraktene og vegvesenets håndtering av både entreprenørene og trafikken. Dette vil bli gjort i nært samarbeid med entreprenørene og transportbransjen.

Jeg stiller også spørsmål ved funksjonskontraktenes innhold, da jeg får altfor mange rapporter om glatte vinterveger og dårlig brøyting. I gjennomgangen med entreprenørene vil det bli sett nærmere på ordninger som gjør at kravene til vegforholdene blir strengere. Det er også nødvendig å se på kravene til entreprenørenes utstyr, kvalitetssystemer og kvalitetsplaner. I dette arbeidet vil en bruke erfaringer fra andre bransjer og andre land hvor en nytter internasjonale kvalitetsstandarder og eksterne kvalitetsrevisorer i større omfang enn hva tilfellet er blant norske entreprenører.

Statens vegvesen vil innføre et system for krisehåndtering i løpet av året. Dette systemet vil bidra til å høyne beredskapen, effektivisere krisehåndteringen og bidra til bedre styring av vegvesenets og entreprenørenes ressurser. Statens vegvesen tar også om kort tid i bruk et nytt datasystem som medfører bedre dokumentasjon av utført arbeid for å sikre at trafikantene får de veg- og føreforholdene som er avtalt i kontraktene.

SPØRSMÅL NR. 658

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 8. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Staten har et betydelig ansvar for de trafikale problemene i Vest-regionen i Akershus. Kø og kaos på E18, manglende avklaring av Fornebubanen og stopp på Kolsåsbanen skaper store problemer for både lokalbefolkning og næringsliv. Det ble nylig kjent at gjenåpning av Kolsåsbanen blir ytterligere

forsinket. I valgkampen i 2003 lovet Kristin Halvorsen at hun ville gjøre alt hun kunne for å få gjenåpnet Kolsåsbanen.

Hvilke initiativ vil finansminister Kristin Halvorsen ta for å få til en raskere gjenåpning av Kolsåsbanen?»

Svar:

Jeg har kontaktet Samferdselsdepartementet, som opplyser at Oslo kommune og Akershus fylkeskommune har vedtatt at oppgradering av Kolsåsbanen skal baseres på metrokonseptet. Dette innebærer ombygging av strekningen mellom Sørbyhaugen/Montebello og Kolsås med planskilte kryss, stasjoner tilrettelagt for drift med seksvogners tog, utbedring av kjøreveg, strømskinne og sikringssystem (ATC).

Oppgradering av Kolsåsbanen og drift av midlertidig kollektivtilbud er et lokalt ansvar i tråd med gjeldende oppgave- og ansvarsdeling for kollektivtransport. Prosjektet er prioritert både i Oslopakke 2 og i det lokale forslaget til Oslopakke 3. Staten bidrar med finansiering til investeringer, og det er satt av betydelige beløp til Kolsåsbanen i Statens vegvesen sitt handlingsprogram for perioden 2006-2009.

Tiltakshaver i Oslo er AS Oslo Sporveier. Etter omorganiseringen av Sporveien, er Kollektivtrafikkproduksjon AS (KTP) ved Infrastrukturenheten byggherre for prosjektet i Oslo. På Bærumssiden er tiltakshaver Akershus fylkeskommune. Byggherreansvaret i Akershus er ikke avklart. For å sikre god framdrift og koordinering med prosjektet på Oslosiden, foreslår Statens vegvesen, ifølge Samferdselsdepartementet, at Akershus fylkeskommune inngår avtale med KTP om byggherreansvar etter mønster av avtalen som ble inngått om utbyggingen av T-baneringen.

Foreløpig kostnadsanslag for Kolsåsbanen i Bærum ligger i størrelsesorden 600 mill. kr. I tillegg er det anslått et behov på 50 mill. kr for kombinert drift med sporvogn til Bekkestua. Akershus fylkeskommune har startet arbeidet med reguleringsplaner og konsekvensutredning av tiltaket. Også arbeidet med teknisk forprosjekt er igangsatt. Dette vil danne grunnlag for detaljerte kostnadsanslag. Ut fra foreløpige kostnadsanslag, er det, ifølge Samferdselsdepar-

tementet, forutsatt finansiering for oppgradering av banen fram til Bekkestua.

Det er opp til lokale myndigheter å sikre så rask framdrift på prosjektet som mulig. Partene bør oppfordres til å inngå nødvendige avtaler og samordne sine utbyggingsprosjekter slik at det er mulig å åpne til Bekkestua i 2009 og til Kolsås i 2010. Samferdselsdepartementet opplyser at Staten vegvesen kan bistå partene dersom de ønsker det.

Samferdselsdepartementet opplyser videre at Kolsåsbanen ifølge Statens vegvesen, Region øst, ikke trenger å bli forsinket på Bærumssiden, selv om prosjektet på Oslosiden ligger an til å bli fullført et halvt år senere enn opprinnelig planlagt. Dette har sammenheng med at prosjektene i stor grad kan planlegges og bygges uavhengig av hverandre. Planlagt åpning av første etappe fram til Åsjordet i Oslo er sommeren 2008. Etter Statens vegvesens vurdering er det mulig å åpne neste etappe fram til Bekkestua samtidig med planlagt fullføring av banen på Oslosiden i 2009. Dette forutsetter stram framdrift på arbeidet med reguleringsplaner og konsekvensutredning i Bærum, og det forutsettes at det ikke oppstår ytterligere forsinkelser i Oslo.

Drift av midlertidig kollektivtilbud er tiltakshaveres ansvar, dvs. Akershus fylkeskommune og Oslo sporveier. Statens vegvesen har anbefalt at Akershus fylkeskommune vurderer midlertidig forlengelse av Jar-trikken til Bekkestua. Ifølge Samferdselsdepartementet kjenner ikke Statens vegvesen til om dette har vært realitetsbehandlet av Akershus fylkeskommune.

Når det gjelder konsekvensene for E18 og Fornebubanen, viser jeg til samferdselsministerens svar av 12. desember 2006 på spørsmål nr. 291 fra Borghild Tenden (om Kolsåsbanen) og svar av 2. oktober 2006 på spørsmål nr. 1221 fra Jan Tore Sanner (om Fornebubanen).

SPØRSMÅL NR. 659

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Inge Lønning

Besvart 1. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Foreligger det konkrete planer om endringer i Kreftregisterets organisatoriske plassering, og vil Stortinget i så fall bli forelagt forslag om slike endringer?»

BEGRUNNELSE:

Kreftregisteret har oppgaver knyttet til registrering, forskning, rådgivning og informasjonsformidling om kreftsykdommer. I Budsjett-innst. S. nr. 11 (2001-2002) fastslo en enstemmig sosialkomité at

Kreftregisteret skal være en selvstendig institusjon i daværende Radiumhospitalet, med eget styre og egen budsjettpost på statsbudsjettet. Fagfolk har nå henvendt seg til stortingsrepresentanter på bakgrunn av bekymring for at den organisatoriske plasseringen av Kreftregisteret vil bli endret.

Svar:

Kreftregisteret er et nasjonalt helseregister som i dag er organisert under Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF med et såkalt enhetsstyre.

Riksrevisjonens rapport om den årlige revisjon og kontroll for budsjetterminen 2005 (Dokument nr.

1 (2006-2007)) er nå til behandling i Stortinget. Riksrevisjonen har påpekt forhold ved Kreftregisteret som må følges opp fra departementets side. Riksrevisjonen kritiserer bl.a. at styret i Kreftregisteret har opprettet et fond utenfor Kreftregisterets regnskap. I forbindelse med Stortingets behandling av Dokument nr. 1 (2006-2007) vil departementet på egnet måte følge opp forhold Riksrevisjonen tar opp. I denne sammenhengen ser jeg det som naturlig å vurdere alle sider av driften ved Kreftregisteret.

Dersom det blir aktuelt å foreslå endringer i organisering av Kreftregisteret, vil saken bli lagt frem for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 660

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Ola T. Lånke

Besvart 5. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse Midt-Norge har ingen planer om videre finansiering av psykiatritilbudet ved Betania Malvik etter 31. desember 2008. Betania Malvik har traumetilbud for mennesker som har vært utsatt for gjentatte seksuelle overgrep, og er det eneste av sitt slag i Norge.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre et verdig tilbud til denne gruppen?»

BEGRUNNELSE:

Seksuelt misbrukte må tas på alvor. Mange sliter med skyld- og skamfølelse. Helsepersonell må ha nødvendig kompetanse på seksuelle overgrep og de problemstillingene som dette innebærer. For mange er det avgjørende å få hjelp for å kunne være i arbeid og fungere i hverdagen. I behandlingstilbudet ved Betania Malvik fokuseres det på egenverdi, på å bygge opp identitet, og å bearbeide selvforakt og andre vanskelige følelser. Utover traumetilbudet har Betania Malvik et behandlingstilbud til mennesker med psykiske lidelser og rusproblemer. Det er av stor betydning å sikre trygg, langsiktig og forutsigbar finansiering for denne institusjonen, og dermed trygghet for de brukerne dette gjelder.

Svar:

Det er et mål for Regjeringen å forsterke innsatsen i forhold til volds- og traumeutsatte.

I Soria Moria-erklæringen fremgår det at både ofre for vold og seksuelle overgrep og overgripere skal få tilbud om hjelp. Det er behov for å styrke kompetansetilbudet og behandlingstilbudet slik at volds- og traumerammede kan få bedre hjelp. Hjelpetilbudet til denne gruppen bør gis tverrfaglig og krever tverretattlig samarbeid. Helse- og omsorgsdepartementet samarbeider derfor både med Justisdepartementet som koordinerer arbeidet mellom departementene og Barne- og likestillingsdepartementet. Poliklinikker og døgnavdelinger i psykisk helsevern gir tilbud til denne gruppen. For å styrke tilbudet har jeg i Oppdragsdokumentet for 2007 bedt de regionale helseforetakene om å etablere kliniske kompetansemiljøer for behandling av traumatiserte personer.

Jeg vil også vise til at det som en del av volds- og traumesatsningen er etablert et nasjonalt senter, Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress, som har fått i oppgave å styrke forskning, utdanning og veiledning på feltet. Det er i tillegg under etablering fem regionale ressursentre for vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging som skal bidra med kompetanseoppbygging i tjenestene til kommunene og helseforetakene. Det er i alle fylker etablert 1-2 interkommunale voldtektsmottak som også retter seg mot denne gruppen.

Når det gjelder behandlingstilbudet til personer som har vært utsatt for seksuelle overgrep ved Betania Malvik, får departementet mange henvendelser om dette.

Betania Malvik er en privat institusjon som eies av Lukas-stiftelsen. Institusjonen har en driftsavtale med St. Olavs hospital om drift for tidsrommet 2006-2008. Innenfor denne avtalen er det etablert et tilbud til incestrammede. Ifølge Helse Midt-Norge er det nå utarbeidet en avtale som sikrer finansiering av tilbudet i 2008 og 2009.

Helse Midt-Norge viser til at det er behov for et godt faglig tilbud, men er usikker på om modellen som er valgt ved Betania Malvik er den beste. Helse Midt-Norge vil gjennomføre en uavhengig forskningsmessig evaluering av tilbudet før konklusjon

trekkes om videre drift i regionen. Tilbudet ved Betania Malvik vil i perioden ut 2009 bli organisert som et prosjekt, der Helse Midt-Norge er prosjekteier.

Tilbudet til traumerammede skal styrkes, men det er etter min vurdering viktig å sikre at etablering av nye tilbud av denne typen skjer innenfor faglig gode rammer. Organisering og forankring av tilbudet må Helse Midt-Norge gjøre i tråd med sitt ansvar. Jeg har derfor tillit til at Helse Midt-Norge finner fram til langsiktige drifts- og behandlingsmodeller for traumerammede i regionen.

SPØRSMÅL NR. 661

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 5. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Vil statsråden følge opp saken knyttet til kraftledninger/høyspentmastene på Årum i Østfold, spesielt sett i lys av de nye målingene som er foretatt vedrørende stråleverdiene?»

BEGRUNNELSE:

Beboerne på Årum utsettes for høy stråling fra høyspentmastene, bekrefter en ny måling fra Det Norske Veritas. Stråleverdiene i magnetfeltet under høyspentmastene på Årum varierer fra en til 1,6 mikrotlesla. Det Norske Veritas har utført målinger på Årum for Fredrikstad kommune.

Forskningsrapporter fra blant annet det prestisjetunge universitetet Oxford University i England viser at barn som utsettes for stråleverdier over 0,4 mikrotlesla har mer en dobbel risiko for å utvikle blodkreft. Statens strålevern fraråder kommuner å bygge boliger og skoler der stråleverdien er over 0,4 mikrotlesla.

Beboerne på Årum har arbeidet i flere år med denne saken knyttet til høyspentmastene.

I forrige stortingsperiode var spesielt dagens regjeringspartier klar i sin tale i Årum-saken. Det vil derfor være av stor interesse om Regjeringen nå vil engasjere seg i saken, basert på de nye målingene som nå er fremlagt.

Svar:

Hafslund Nett AS har for lengst ferdigstilt og idriftsatt kraftledningen i Årum-området basert på endelig vedtak i klagesak fra Olje- og energideparte-

mentet. Det foreligger ikke noe grunnlag for å omgjøre eller endre de tillatelser som er gitt i denne kraftledningssaken.

Jeg har stor forståelse for at spørsmålet om mulige helsevirkninger av elektromagnetiske felt opptar de som bor i nærheten av elektriske anlegg. Det er naturlig at frykten for helsevirkninger av slike anlegg fører til et sterkt engasjement i de berørte lokalsamfunn. Synspunktene fra lokalsamfunnet om disse spørsmålene blir tatt alvorlig av sentrale myndigheter.

Jeg er samtidig opptatt av at avgjørelsene om eventuelle tiltak i kraftledningssaker ut fra helsehensyn må baseres på faglige råd og vurderinger fra de instanser som har kompetanse på elektromagnetiske felt og helse. Ved konsesjonsbehandling av kraftledningssaker etter energiloven og ekspropriasjonslovgivningen legger NVE og Olje- og energidepartementet derfor til grunn de vurderinger og tilrådinger Helse- og omsorgsdepartementet og Statens strålevern gir om elektromagnetiske felt og helse. Tilrådingene bygger på den forvaltningsstrategi som er fastlagt av Stortinget 3 ganger de siste 10 årene.

Årum-saken har, som alle andre lignende saker, vært behandlet i henhold til den forvaltningsstrategi Stortinget til enhver tid har fastlagt for elektromagnetiske felt og helse. Magnetfeltenes styrke og avstandene mellom anlegget og bebyggelse har vært utredet og forsvarlig vurdert av så vel NVE som departementet i forbindelse med konsesjonsbehandlingen i tråd med forvaltningsstrategien. At magnetfeltene rett under ledningen eller i umiddelbar nærhet til denne i perio-

der kan være som i de målingene representanten referer til, medfører ikke noe nytt. I den sammenheng vil jeg gjerne få fram at kabling i ledningstraseen ikke fjerner de elektromagnetiske feltene.

Stortinget behandlet spørsmålet om forvaltningsstrategi for elektromagnetiske felt og helse senest i forbindelse med St.prp. nr. 66 (2005-2006). Jeg viser til proposisjonen sidene 61-65. Det framgår av forvaltningsstrategien som Stortinget har sluttet seg til, at kabling på høyere spenningsnivåer ikke er et aktuelt forebyggingsiltak.

Olje- og energidepartementet har ved behandlingen av denne kraftledningssaken foretatt en helhetlig vurdering og avveining av samtlige fordeler og ulemper ved tiltaket og de ulike alternativer med luftledning og kabel. I disse vurderingene inngår alle relevante hensyn så som helsemessige forhold, nærføring, ulike arealbruksinteresser, estetikk, miljø, økonomi, tekniske og systemmessige forhold, landskap, kulturminner mv. Departementet kom til at det alternativet som har fått endelig konsesjon, og som for lengst er bygget og idriftsatt, er den beste løsningen.

SPØRSMÅL NR. 662

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 5. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ved Skjervøy videregående skole er det etablert et nytt fagskoletilbud innenfor helse som tilbyr videreutdanning innenfor kreftsykepleie. Antall kreftpasienter med krevende behandlingsbehov er økende, og det er derfor stort behov for å heve kompetansen i kreftomsorgen i kommunene. Selv om dette fagskoletilbudet er blitt godkjent sentralt, er det ikke bevilget penger til utdanningen.

Hva vil Regjeringen gjøre for å sikre finansieringen og videreføring av dette viktige utdanningstilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Det er bred politisk enighet om behovet for å styrke kreftomsorgen og kompetansen innenfor dette fagområdet i kommunene. Flere pasienter skrives ut tidligere og fortsetter sin kreftbehandling med oppfølging av den kommunale helsetjenesten. Kompetente kreftsykepleiere er avgjørende for at flere kreftpasienter skal kunne få slik behandling på hjemstedet.

I Troms har man tatt konsekvensene av dette, og ved Skjervøy videregående skole er det nå etablert et videreutdanningstilbud innen kreftomsorg for sykepleiere i kommunehelsetjenesten. Det betyr at sykepleiere i Nord-Troms-regionen har fått et videreutdanningstilbud som kan kombineres med fortsatt arbeid hel- eller deltid. Terskelen for å ta slik utdanning senkes også når utdanningstilbudet kan gis nærmere studentenes hjemsted. Imidlertid er utdanningen ikke finansiert, og det knytter seg derfor stor usikkerhet til

om dette utdanningstilbudet kan videreføres neste år til tross for at behovet så absolutt er til stede. Spørsmålet er nå hvordan Utdannings- og forskningsdepartementet kan samarbeide med Helse- og omsorgsdepartementet for å finne midler til at dette utdanningstilbudet kan videreføres.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kunnskapsministeren.

Innledningsvis vil jeg presisere enkelte opplysninger som fremkommer i stortingsrepresentantens spørsmål. Det oppgis i spørsmålet at fagskoletilbudet på Skjervøy videregående skole er et videreutdanningstilbud innenfor kreftsykepleie og at tilbudet gis til sykepleiere i kommunehelsetjenesten. Det korrekte er at videreutdanningstilbudet gjelder kreftomsorg og lindrende pleie, og at det tilbys helse- og sosialpersonell med videregående utdanning i de kommunale omsorgstjenestene - hjelpepleiere, omsorgsarbeidere mv.

Jeg er i likhet med representanten opptatt av å sikre gode videreutdanningstilbud for de ansatte i helse- og sosialsektoren. Når det gjelder finansiering av fagskoletilbud innenfor helse- og sosialsektoren, viser jeg til at Helse- og omsorgsdepartementet i perioden 2003-2006, gjennom den tidligere rekrutteringsplanen for helse- og sosialpersonell "Rekruttering for bedre kvalitet", har gitt tilskudd til fagskoleutdanning til i overkant av 3 000 personer med videregående opplæring innenfor helse- og sosialsektoren. Denne satsingen er videreført gjennom et stimulerings-tilskudd i den nye kompetanse- og rekrutteringsplanen

Kompetanseløftet 2015, som er beskrevet i St.meld. nr. 25 (2005-2006) om fremtidens omsorgstjenester og St.prp. nr. 1 (2006-2007). Kompetanseløftet 2015 har som hovedmål å sikre den kommunale omsorgstjenesten tilstrekkelig, kompetent og stabil arbeidskraft. Fylkesmennene forvalter tilskuddsmidlene i Kompetanseløftet 2015, og kommunene i Skjervøy videregående skoles nedslagsfelt oppfordres til å søke om midler til dette videreutdanningstilbudet.

Jeg kan i tillegg opplyse om at Kompetanseløftet 2015 også inneholder et videre- og etterutdannings tiltak på høyskolenivå for høyskoleutdannet personell, hvor Regjeringen har som mål at 3 000 personer med høyskoleutdanning skal ha tatt videreutdanning innen utgangen av 2010.

SPØRSMÅL NR. 663

Innlevert 23. februar 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 2. mars 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Innføring av nytt regelverk for Mattilsynet fra 1. februar har medført dramatiske problemer bl.a. for Kirkenes-terminalen som er en av de største mottakere i tonn russisk fisk landet i Norge. Bortfall av landinger truer nå arbeidsplassene ved terminalen.

Hva vil statsråden gjøre for å få til en mer fleksibel arbeidstidsordning som tar hensyn til fiskeflåten krav om kortest mulig liggetid ved lossing av fangst, og for å bidra til at Kirkenes-terminalen fortsatt kan være konkurransedyktig for slik landing av russisk fisk i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Etter innføring av nye arbeidstidsbestemmelser i Mattilsynet fra 1. februar 2007 er det mye som tyder på at russiske rederier og båter i praksis har sluttet å lande fisk i Kirkenes. Mens man tidligere har tilpasset arbeidstiden til når båtene har kommet inn, er det nå slik at all lossing må skje innen bestemte tider, og lossing påbegynnes ikke om det ikke er sannsynlig at den kan avsluttes innen den faste arbeidstidens utløp. Konsekvensene er at en båt kan bli liggende fra en ettermiddag til neste dag før lossing kan skje. I verste fall må båten vente fra fredag til mandag. Dette er uakseptabelt for rederiene og resultatet er at de russiske båtene som har landet store mengder fisk i februar, har kuttet sine landinger i Kirkenes fordi det blir uakseptabelt fordyrende når båtene blir liggende så lenge ved kai.

For Kirkenes-terminalen er situasjonen dramatisk fordi antall landinger er blitt redusert fra 2651 tonn i januar til 208 tonn fordelt på to båter i februar. Inntektsbortfallet er tilsvarende og terminalen står

for første gang i sin tiårige historie i fare for å måtte permittere ansatte. Selv om det tidligere har vært noe svingning i landet kvantum, er dagens situasjon ifølge terminalledelsen helt ekstraordinær og en direkte følge av manglende fleksibilitet fra Mattilsynets side. For Kirkenes-terminalens vedkommende innbetales over 1 mill. kr i gebyrer til Mattilsynet for deres tjenester, og det er lett å forstå at man er frustrert over at den tjenesten man får tilbake er så utilfredsstillende.

Et annen bekymringsfullt aspekt ved at russisk fangst ikke lenger landes i Norge, er at lossing da sannsynligvis foregår i åpen sjø med den risiko det da er for at fangsten ikke blir forsvarlig registrert og at dette kan bidra til overfiske. Det vil i så fall være et alvorlig tilbakeslag i arbeidet for en bærekraftig fiskeriforvaltning i Barentshavet.

Svar:

Åpningstidene ved Mattilsynets distriktskontorer for håndtering av import av sjømat og utstedelse av sunnhetsattester og erklæringer i forbindelse med eksport av sjømat er fastsatt i instruks fra administrerende direktør i Mattilsynet datert 30. juni 2004. Dagens åpningstider er i prinsippet innenfor kontortiden, men ved innmeldt behov kan dette utvides til perioden kl. 07.00 til 20.00 fra mandag til fredag. De samme åpningstidene gjelder for hele landet.

Enkelte av Mattilsynets distriktskontorer har holdt åpent utover disse tidene. Dette har vist seg å være kostnadskrevende. Mattilsynet har, for å holde kostnadsnivået i etaten nede og av hensyn til likebehandling, innskjerpet at en ikke skal holde åpent utover kl. 07.00-20.00 på vanlige virkedager.

Jeg er kjent med at det fra fiskeri- og havbruksnæringen er påpekt at dette har negative konsekvenser for deres næring. Flere næringsorganisasjoner har derfor tatt opp saken med Mattilsynet for å få til en endring.

Jeg ser at en her møter to kryssende hensyn. På den ene siden, næringens behov, og på den annen side det offentlige muligheter for og kostnader ved utvidede åpningstider.

Mattilsynets regionkontor for Troms og Finmark er derfor nå i gang med en konkret vurdering av hvilke nærings-, bemannings- og kostnadmessige utfordringer Mattilsynet og næringen står overfor i regionen. Denne vurderingen skjer i nært samarbeid med fiskeri- og havbruksnæringens organisasjoner, og følgende alternativer utredes:

- a) opprettholdelse av Mattilsynets nåværende åpningstider,
- b) en mindre utvidelse av åpningstidene og
- c) en betydelig utvidelse av åpningstidene.

Jeg legger til grunn at denne vurderingen vil foreligge i løpet av noen uker, og har derfor - i samråd med Fiskeri- og kystministeren - besluttet å avvente Mattilsynets behandling av saken. Mattilsynet vil legge saken frem for departementene fordi endringer av dagens praksis innebærer avveining mellom næringsmessige og budsjettmessige konsekvenser.

SPØRSMÅL NR. 664

Innlevert 26. februar 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 2. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i Finansavisen 22. februar 2007 vil staten få ca. 17 mrd. kr i utbytte for 2007 bare fra Statoil og Norsk Hydro. Som kjent går statens utbytte fra Statoil uavkortet inn i Statens Pensjonsfond - Utland, mens statens utbytte fra Norsk Hydro er en del av statsbudsjettets inntekter. Størstedelen av utbyttet fra Norsk Hydro kommer fra selskapets olje- og gassdivisjon.

Kan finansministeren svare på hvor fremtidige aksjeutbytter er tenkt bokført etter at Norsk Hydros olje- og gassdivisjon og Statoil blir slått sammen?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Finansavisen kan staten forvente seg 28,4 mrd. kr i utbytte for 2007. En betydelig del av dette utbyttet kommer fra selskapene Norsk Hydro og Statoil. Når Norsk Hydros olje- og gassdivisjon og Statoil blir fusjonert, må det avklares hvor det samlede

utbytte fra dette nye selskapet skal bokføres. Da dette kan ha betydning for balansen på statsbudsjettet for 2008, mener undertegnede at finansministeren må avklare dette spørsmålet snarest mulig.

Svar:

Jeg viser til pressemeldinger fra selskapene om den planlagte fusjonen mellom Statoil og Norsk Hydros olje- og gassvirksomhet, hvor det fremgår at forslaget om fusjon må godkjennes av generalforsamlingene i de to selskapene. Generalforsamlingene forventes avholdt i løpet av andre kvartal 2007 og fusjonen forventes gjennomført i tredje kvartal 2007.

Den endelige beslutningen om å fusjonere de to selskapene fattes ikke før på selskapenes generalforsamlinger. Forutsatt at fusjonen gjennomføres vil Regjeringen komme tilbake til den budsjettmessige behandlingen av utbyttet fra det fusjonerte selskapet i forbindelse med 2008-budsjettet.

SPØRSMÅL NR. 665**Innlevert 26. februar 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 5. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«SFT har gitt Statens vegvesen tillatelse til å endre grenseverdien for turbiditet til 10 NTU over bakgrunnsnivået ved utlegging og mudring av rene masser i Oslo havn. Det er også foretatt justering av tykkelse på tildekkingslaget i indre havn. Videre er det gitt tillatelse til å legge rene masser fra utgraving ved Havnelageret i Bekkelagsbassenget. Vedtaket har skapt stor bekymring i flere av de tilstøtende kommunene.

Hva vil miljøvernministeren gjøre for å minimere miljøkonsekvensene?»

Svar:

Statens forurensningstilsyns (SFT) ga ved vedtak av 24. januar i år Statens vegvesen tillatelse til å endre grenseverdien for turbiditet til 10 NTU over bakgrunnsnivået ved mudring og utlegging av rene masser i Oslo havn. Det ble videre gitt tillatelse til å redusere tykkelsen på tildekkingslaget ved tildekking i havna, samt til å legge rene masser fra utgraving ved Havnelageret i Bekkelagsbassenget. SFTs nærmere begrunnelse for disse tillatelsene er gitt i vedtaket.

SFTs vedtak ble ved brev av 14. februar i år påklaget. Da saken av denne grunn vil kunne komme til departementet som klagesak, kan jeg ikke uttale meg nærmere om vedtakets innhold på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 666**Innlevert 26. februar 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 8. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mener finansministeren det er fornuftig at skattemyndighetene skal ha tilgang til opplysninger fra bompengeselskapene med hensikt å koble informasjon mot bl.a. selvangivelsen, og hvordan vurderes dette sett i lys av personsikkerheten for den enkelte?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge nyhetene ønsker lokale skattemyndigheter å få tilgang til fakta om folks passeringer av bomringen fra bompengeselskapene. Dette angivelig for bl.a. å sjekke opp forhold knyttet til bruk av firmabil, fradrag for reiseutgifter mv.

Spesielt sett i lys av personvernet mener undertegnede at en slik praksis vil være meget betenkelig. Siden saken nå er aktualisert, vil det være viktig og interessant å få vite Regjeringens holdning til dette.

Svar:

Skattemyndighetenes adgang til effektiv kontroll av skattyternes selvangivelser og andre oppgaver om

egen ligning har stor betydning for muligheten til å utføre en riktig ligning og for bekjempelse av skatteunndragelser. En viktig del av kontrollen er innhenting av opplysninger fra tredjepart, det vil si andre enn skattyter selv.

Skattemyndighetenes adgang til å innhente kontrollopplysninger fra bompengeselskapene (som tredjepart) er regulert i ligningsloven kapittel 6. Den aktuelle bestemmelsen er ligningsloven § 6-3 nr. 1, som sier at næringsdrivende etter krav fra ligningsmyndighetene plikter å gi opplysninger om ethvert økonomisk mellomværende med navngitt næringsdrivende, når mellomværendet knytter seg til begge parter virksomhet. Omfang, mønster og betalinger for bompengepasseringer for en skattyters kjøretøy er i lovens forstand et mellomværende (kundeforhold) mellom bompengeselskapet og skattyteren.

Adgangen til å innhente kontrollopplysninger fra bompengeselskapene etter ligningsloven § 6-3 gjelder bare ved kontroll av næringsdrivendes skatteforhold. Kravet om at skattemyndighetene må oppgi skattyterens navn, betyr at det ikke kan fremmes ge-

nerelle forespørsler om å få opplyst og identifisert den registrerte biltrafikken i en gitt tidsperiode. Kravet om at det eventuelle mellomværende (kunde-forholdet) må knytte seg til begge virksomhet, vil alltid være oppfylt for bompengeselskapets vedkom-mende. For den annen part, den næringsdrivende skatty-teren, vil dette kravet bare være oppfylt i den utstrek-ning kundeforholdet angår dennes næringsdrift. Det-te må bedømmes konkret. Det sentrale kriterium vil være om opplysninger fra bompengeselskapet om kjøretøyets bruksmønster kan belyse inntekts- eller utgiftsposter i den skattepliktige næringsdriften.

Behovet for slike opplysninger vil for øvrig være størst når den næringsdrivende skattyteren selv ikke har evne til eller ønske om å klargjøre forhold knyttet til ligningen.

Skattemyndighetenes behov for innhenting av kontrollopplysninger hos tredjepart må blant annet avveies mot skattyternes personvern. I mange tilfel-ler må hensynet til skattyters personvern vike for

hensynet til mulighetene for kontroll av ligningen. Særlig gjelder dette i forhold til næringsdrivende skattytere, hvor behovet for kontrollopplysninger er størst. De ovennevnte begrensninger i skattemyndig-hetenes opplysningsadgang bidrar til at personvernet svekkes mindre enn ellers. Jeg vil også nevne at per-sonopplysningsloven § 6 slår fast at den ikke begren-ser skattemyndighetenes rett til å få opplysninger et-ter ligningsloven.

Skattemyndighetene kan imidlertid ikke kreve mer datalagring hos bompengeselskapet enn det som ordinær regnskapsføring mv. tilsier. Dersom bom-pengeselskapet lovlig har slettet de aktuelle registre-ringer av bompasseringer, f.eks. på grunn av person-vernhensyn, bortfaller selvsagt skattemyndighetenes innsynsrett om registreringene.

Etter min mening må skattemyndighetenes ad-gang til å innhente kontrollopplysninger også kunne omfatte opplysninger fra bompengeselskapene på de avgrensede områder som dagens regler åpner for.

SPØRSMÅL NR. 667

Innlevert 27. februar 2007 av stortingsrepresentant Martin Engeset

Besvart 7. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å motvirke de nega-tive konsekvensene omleggingen vil få for arbeids-markedsbedriftene, og vil han eventuelt vurdere et annet system for utbetaling av tilskudd som i større grad sikrer forutsigbarhet for arbeidsmarkedsbedrif-tene?»

BEGRUNNELSE:

Høyres stortingsgruppe har mottatt henvendelser fra ulike arrangører av arbeidsmarkedstiltak som er bekymret for konsekvensene av den omlegging av ut-betalingspraksis som skal gjennomføres fra 1. juli 2007. Vi er kjent med at Riksrevisjonen har påpekt at den tidligere praksis med forskuddsbetaling av til-skudd til arrangører av arbeidsmarkedstiltak bryter med retningslinjer for utbetaling av statstilskudd fastsatt av Stortinget. For arrangører av tiltakene Kvalifisering og Tilrettelagt arbeid i arbeidsmarkeds-bedrift vil utbetaling av tilskudd finne sted etter-skuddsvis.

Denne praksisendring vil skape store likviditets-messige utfordringer for mange arbeidsmarkedsbe-

drifter, og vi finner det derfor nødvendig å ta dette spørsmålet opp med statsråden.

Vi er opptatt av at det nye systemet som skal inn-føres fra 1. juli må gjøre det mulig for tiltaksarrangø-rene å leve med det - også økonomisk. Samtidig må det praktiseres med nødvendig fleksibilitet.

Svar:

Aetat har hatt en praksis med forskuddsutbeta-ling av tilskudd til arrangører av arbeidsmarkedstil-tak. I Dokument nr. 1 (2006-2007) for statsregnska-pet 2005 skriver Riksrevisjonen at denne praksisen "bryter med retningslinjer for utbetaling av statstil-skudd fastsatt av Stortinget og gjengitt i bestemmelse om økonomistyring i staten".

Riksrevisjonen skriver videre: "I strid med Stor-tingets forutsetninger og bestemmelsene om økono-mistyring i staten har Aetat forskuddsutbetalt til-skudd til tiltaksarrangører." Arbeids- og inklude-ringsdepartementet understreket at det er "uheldig at Aetat har en praksis [...] som ikke har vært i samsvar med reglementet".

I bestemmelser om økonomistyring i staten fastsatt 12. desember 2003 fremgår følgende: "Tilskudd til lønn skal utbetales så nær tidspunktet for lønnsutbetaling som mulig [...] Tilskuddene skal ut over dette ikke nyttes til å regulere virksomhetens likviditet. Det skal ikke være anledning til å fremskynde utbetalinger, slik at mottakeren kan plassere tilskudd som rentebærende innskudd eller lån for å oppnå inntekter i tillegg til det bevilgede beløp."

På bakgrunn av dette har Arbeids- og velferdsdirektoratet endret rutinene for forskuddsutbetalinger, slik at de nye rutinene blir i overensstemmelse med bestemmelsene om økonomistyring i staten. Tidligere mottok arbeidsmarkedsbedriftene i hovedsak tilskuddene forskuddsvis enten halvårlig eller kvartalsvis. Departementet er orientert om at det fra 1. juli 2007 legges opp til en ordning hvor det som hovedregel foretas månedlige delutbetalinger.

For Kvalifisering og Tilrettelagt arbeid (fase 1 og fase 2) innenfor arbeidsmarkedsbedriftene legges det opp til fortløpende utbetaling til virksomheten for dokumenterte utgifter som arrangøren har i forbindelse med for eksempel oppstart av kurs. Resten skulle i utgangspunktet utbetales etterskuddsvis, etter tre måneder. Jeg har fått opplyst at Arbeids- og velferdsdirektoratet etter en fornyet vurdering nå vil legge opp til månedlig etterskuddsvis utbetaling.

Arbeidsmarkedsbedriftene finansierer virksom-

heten dels med tilskudd fra stat og kommune og dels ved kommersielt salg av produkter og tjenester. I underkant av 40 pst. av samlede driftsinntekter kommer fra salg av egne produkter/tjenester. Tilskuddene fra stat og kommune utgjør ca. 60 pst. av inntektene.

Konsultentselskapet KPMG gjorde i 2004 en vurdering av den økonomiske situasjonen i ulike typer arbeidsmarkedsbedrifter. Undersøkelsen avdekket at arbeidsmarkedsbedriftene generelt ikke har dårlig økonomi. Knappe 75 pst. av de undersøkte bedriftene hadde positivt driftsresultat i perioden 2000-2002. Med dagens regler for statlig tilskudd finnes det både foretak med god lønnsomhet og god egenkapital og foretak som går med underskudd og hvor egenkapitalen er lav. Slik sett skiller disse bedriftene seg lite fra næringslivet ellers.

Undersøkelsen ga få eksakte svar på årsaken til variasjoner i bedriftenes økonomiske resultater. Det var ikke grunnlag for å hevde at svake økonomiske resultater i noen virksomheter hadde sammenheng med reglene for statlig tilskudd. Mange bedrifter hadde god overlevelsessevne med regelverk og tilskuddsnivå.

Den nye ordningen skal innføres fra 1. juli 2007. Frem til 1. juli vil dagens rutiner gjelde. Dette vil etter min vurdering gi tiltaksarrangører rimelig tid til å forberede seg på og håndtere de endringene som den nye ordningen vil medføre.

SPØRSMÅL NR. 668

Innlevert 27. februar 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 6. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I uke 8 i 2007 sporet et Signaturtog av på Bergensbanen etter å ha kjørt inn i et snøras. I 1999 advarte Det Norske Veritas (DNV) mot alvorlige konsekvenser for reisende når Signaturtog møter snøras, mens NSBs egen test samme år konkluderte med at Signaturtogene klarer seg like godt i vinterfjellet som eldre og tyngre lokomotiv.

Hva vil samferdselsministeren gjøre for å sikre at NSB bruker togmateriell som gir passasjerene god sikkerhet under vinterforhold i fjellet?»

BEGRUNNELSE:

Bergensbanen har vært stengt i nesten én uke. Heldigvis medførte avsporingen ikke alvorlig per-

sonskade. Det kan skyldes tilfældigheter; slik jeg har forstått DNVs rapport er nettopp vurderingen av de lette Signaturtogene som er flate og glatte under at dersom hendelsen skjer under vinterforhold på fjellet kan vognen "seile" langt på snøen før den stopper.

Sikkerheten er førsteprioritet for de togreisende. Jeg går derfor ut fra at statsråden som eier av NSB og Jernbaneverket i samarbeid med Jernbanetilsynet snarest får avklart alle nødvendige forhold knyttet til sikkerhet under vinterforhold ved bruk av NSBs Signaturtog.

Jeg har fra meldinger i media også forstått at NSB nå vil vurdere på nytt om Signaturtogene er egnet for norske høyfjellsvintre. Om konklusjonen nå skulle bli negativ, vil også det være oppsiktsvekkende på bakgrunn av de mange operasjonelle og drifts-

messige problemene som har vært knyttet til bruk av Signaturtog fra oppstart for en del år siden. En mulig endring av strategi knyttet til valg av togmateriell pga. hensyn til sikkerhet for togpassasjerer vil også ha store økonomiske konsekvenser for NSB. Jeg går ut fra at staten som eier også nøye vil følge opp dette forholdet.

Svar:

Motorvogn av typen BM 73 (tidligere betegnet som "Signatur") var, etter det jeg har fått opplyst fra NSB, gjenstand for en omfattende godkjenningsprosess før det ble satt inn i trafikk vinteren 1999/2000. Som en del av denne prosessen ble driftsbetingelsene på Bergensbanen nøye vurdert i forhold til togets egenskaper. En del av arbeidet i en slik godkjenningsprosess er bl.a. å avdekke foreliggende risikoforhold. Etter det jeg har fått opplyst, var rapporten fra Veritas et viktig bidrag i denne sammenheng.

Fra Jernbaneverket har jeg fått opplyst at BM 73 ble godkjent for bruk av Statens jernbanetilsyn i 1999 for bruk på Sørlandsbanen, basert på typegodkjenning gitt av Jernbaneverket. Statens jernbanetilsyn utvidet denne tillatelsen til også å gjelde for Bergensbanen i september 2001. Godkjenningene ble gitt med bakgrunn i at Jernbaneverket gjennomførte endringsanalyse der en sammenlignet EL 17-lok/B7-vogner med type BM 73, basert på strekningsanalyser. For Bergensbanen bekreftet Jernbaneverket overfor NSB at alle tiltak beskrevet i analysen var gjennomført. Dette resulterte i at det bl.a. skal kjøres snøryddingsutstyr i forkant av at BM 73 kjører over fjellet i vinterhalvåret.

Aksellasten i motorvognen av type BM 73 er 18 tonn, mens EL 17 har aksellast på 20 tonn. Derimot

er aksellasten lavere på B7-vogner enn på type BM 73. I forbindelse med godkjenningen av BM 73 ble spesielt forhold som avsporingssfare og trekkraft vurdert med bakgrunn i lavere aksellast og trekkraft enn type EL 17. Etter det Jernbaneverket opplyser, ble det ikke registrert noen urovekkende verdier fra disse målingene.

Når det gjelder den konkrete hendelsen i uke 8, har Jernbaneverket opplyst at før framføringen av tog 62 over høyfjellsstrekningen, som normalt kjøres med type BM 73, ble det denne dagen kjørt en Robel (Jernbaneverkets arbeidstraktor) i arbeidsoppdrag som passerte avsporingssstedet 1 t og 55 min før avsporingen. Alt tyder derfor på at raset gikk etter at lokomotivet med plog hadde passert, og muligens rett før tog 62 kom fram til rasstedet. På grunn av at det ble registrert sterkt temperaturfall på kort tid, som skapte hardpakkede flak med tykkelse på 10-15 cm, kan dette ha vært en medvirkende årsak til avsporingen. Jernbaneverket mener derfor at ut fra den foreliggende situasjonen, er det ikke grunnlag for å hevde at et tyngre tog med lokomotiv og vogner vil kunne ha klart seg bedre enn motorvognsettet av type BM 73.

Avsporingen undersøkes nå av Statens Havarikommisjon for Transport, og det er viktig at årsaksforholdene blir belyst best mulig. Jeg har fått opplyst at NSB bistår Havarikommisjonen med alle nødvendige opplysninger. Jeg, for min del, vil ikke spekulere i årsakene til avsporingen, men vil avvente Havarikommisjonens undersøkelser.

Jeg har fått opplyst at NSB har annet materiell å sette inn på Bergensbanen, om dette skulle vise seg nødvendig, men at dette materiellet er av dårligere standard for reisende over lengre strekninger.

SPØRSMÅL NR. 669

Innlevert 27. februar 2007 av stortingsrepresentant Eirin Faldet

Besvart 6. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Togforbindelsen Oslo-Stockholm over Kongsvinger ble gjenåpnet 7. januar 2007. Det er viktig at mange passasjerer benytter dette tilbudet. Det viser seg imidlertid at det ikke er mulig å bestille billetter til dette toget gjennom NSBs nettsider (www.nsb.no).

Hva vil statsråden gjøre for at det blir mulig å bestille billetter over NSBs nettsider?»

BEGRUNNELSE:

Den 7. januar var en gledens dag, da samferdselsministeren åpnet togforbindelsen Oslo-Stockholm over Kongsvinger. Det er viktig nå at folk bruker toget og med det beviser at denne togforbindelsen har sin berettigelse.

En forutsetning for at passasjerer skal bruke togforbindelsen Oslo-Stockholm er bl.a. at det er mulig

å bestille billetter til Stockholm på NSBs nettsider. Togforbindelsen må være lett tilgjengelig for at passasjerer skal strømme til, og her er billettbestilling på NSBs nettsider et nødvendig tilbud.

Svar:

Tilgjengeligheten til billetter for togtilbudet Oslo-Stockholm er avgjørende for at det grenseoverskridende togtilbudet skal benyttes. Kontrakten mellom Samferdselsdepartementet og Hedmark fylkeskommune oppdragsgivere på den ene siden og NSB (i samarbeid med SJ) på den andre siden regulerer tilgjengeligheten:

"Billetter til togene som omfattes av Avtalen vil være tilgjengelig for salg ombord på togene, via internett, automater og ved betjent stasjon."

I Norge selger NSB billetter på NSB Kundesenter og på betjente stasjoner. Billetter kan også kjøpes om bord i togene, via SJs billettautomater og på w.sj.se. Billetter er således tilgjengelige via internett siden w.sj.se.

Det er store tekniske utfordringer knyttet til å selge billetter til togtilbudet Oslo-Stockholm på nsb.no. Årsaken er at togtilbudet selges i henhold til svenske takster og SJs plassreservasjonssystem. Dette er ikke tilgjengelig gjennom salgssystemet til NSB, men på NSB Kundesenter og betjente stasjoner kan SJs

salgssystemer kontaktes. Rabatterte billetter vil være tilgjengelige gjennom disse salgskanaler. For avgangene med Regina-tog mellom Oslo-Karlstad er det ikke mulig å foreta plassreservering, noe som tilsier et svært begrenset behov for forhåndskjøp av dette togtilbudet via en nettløsning.

Det er for øvrig vanlig praksis i Europa at togselskaper kun selger egne billetter via internettsalg. For reiser som omfatter flere operatører er det vanlig at salg skjer via betjent salgssted (luke eller kundetelefon).

SJ arbeider nå sammen med NSB for å finne en hensiktsmessig løsning for at norske kunder skal kunne hente sine billetter som er bestilt på SJs nettside, w.sj.se. Videre jobber NSB med å legge inn rutetilbudet i sin reiseplanlegger på nsb.no, slik at tilbudet synliggjøres bedre og at kunden henvises til tilgjengelige salgskanaler. Dette gir ikke bestillingsløsning på NSBs nettsider, men en bedret tilgjengelighet og synliggjøring av tilbudet. En økt synliggjøring av togtilbudet vil i sin tur kunne bidra til at flere for eksempel kjenner til at man kan få enveisbilletter for bare 141 kr. Forbedringen skjer i forbindelse med overgangen til en annen produksjonsplattform for nsb.no i løpet av våren 2007.

Jeg vil selvsagt sørge for at departementet som kjøper følger opp NSBs arbeid med tanke på at de beskrevne løsningene lar seg innføre raskest mulig.

SPØRSMÅL NR. 670

Innlevert 27. februar 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 12. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Britiske atommyndigheter ga i januar tillatelse til at reprosesseringsanlegget for brukt atombrensel ved Thorp i Sellafield kunne åpne igjen. Denne delen av Sellafield har vært stengt siden april 2005 da det ble oppdaget en større lekkasje. Thorp kan trolig ikke åpnes før i april pga. tekniske problemer.

Vil statsministeren personlig ta et snarlig og fornyet initiativ overfor Tony Blair for å appellere om at Thorp-anlegget ikke åpnes igjen, men derimot stenges for godt, ikke minst for å unngå fremtidige utslipp?»

BEGRUNNELSE:

Reprosessering av brukt atombrensel ved Thorp fører til opphoping av store mengder flytende høyra-

dioaktivt avfall. Ifølge miljømyndighetene utgjør dette et "meget stort forurensningspotensial, og større utslipp kan få alvorlige konsekvenser også for Norge". Det er viktig at statsministeren personlig engasjerer seg i dette spørsmålet overfor Tony Blair nå i de nærmeste ukene for å hindre en gjenåpning.

Svar:

Statsministeren har oversendt spørsmålet til meg for besvarelse.

I likhet med representanten Brende, anser Regjeringen at Thorp-anlegget i Sellafield ikke burde gjenåpnes. Dette synspunktet er godt kjent for britiske myndigheter. Det ble tatt opp av statsministeren i hans samtale med statsminister Tony Blair i London i høst, og er ellers blitt tatt opp både av utenriksmi-

nisteren og meg selv overfor våre respektive britiske kollegaer. Det er også blitt sendt en henvendelse fra de nordiske miljøvernministre om saken.

Det er derfor svært skuffende at britiske myndigheter i januar ga tillatelse til å gjenoppta driften ved Thorp-anlegget. På grunn av nye tekniske problem, vil imidlertid anlegget antagelig ikke kunne starte opp igjen før om 3-4 måneder.

Etter at tillatelsen til gjenåpning ble gitt, har det norske synspunktet på nytt blitt formidlet til britiske myndigheter. Samtidig har vi understreket at vi ser det som svært viktig at driften av Thorp ikke videre-

føres etter 2010, når kontraktene om reprosessering av brukt brensel som britene har inngått med kjerne-kraftindustrien i andre land utløper. For øvrig har jeg en dialog med min irske kollega om nye, felles initiativ i saken.

Jeg kan forsikre representanten Brende om at Sellafield og Thorp-anlegget har stor politisk oppmerksomhet også under denne regjering, og at saken vil bli fulgt opp videre på den måten vi mener er best egnet til å sikre at anlegget stenges for godt så snart som mulig.

SPØRSMÅL NR. 671

Innlevert 27. februar 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 8. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Selv om statsråd Enoksen på et møte i Mo i Rana nylig har lovet at nyetablerte Celsa Armeringsstål skal slippe å betale "flimmerbøter" for fremtiden, blir likevel selskapet belastet med 4,3 mill. kr i bøter fra tidligere krav mot Mo Industripark.

Synes ikke statsråden at en slik bot er urimelig mot en bedrift som nå skal foreta store miljø-, kvikksølvrensing- og energisparingsinvesteringer som fjerner flimmer på strømmettet, og vil statsråden ta initiativ for å frita bedriften for alle statlige bøter?»

Svar:

Strømmettet på Helgeland forstyrres av flimmer forårsaket av smelteovn innenfor konsesjonsområdet til Mo Industripark AS (MiP). Flimmerproblemet er meget alvorlig for mange av kraftbrukerne på Helgeland og til tider helt inn i Sverige og opp til Salten. Fundia Armeringsstål AS eier smelteverket hvor flimmerproblemene oppstår.

MiP har som nettkonsesjonær ansvaret for flimmerproblemene. Allerede i 1999 fattet NVE vedtak med pålegg til konsesjonæren om tiltak for å få bukt med problemene.

I 2004 fattet departementet vedtak om at MiP skulle forberede og gjennomføre tiltak for å løse flimmerproblemene. Fristen for å gjennomføre de pålagte tiltakene ble satt til 1. januar 2005. Flimmerproblemene ble ikke løst innen denne fristen, og NVE fattet vedtak om tvangsmulkt. NVEs vedtak ble påklaget, og departementet fattet vedtak om at tvangsmulkten først skulle fortsette å løpe fra 1. januar 2007. MiP fikk den tid til rådighet som selskapet selv

hadde forespeilet var nødvendig for å få på plass en løsning. Vedtaket innebar at dersom MiP ikke oppfylte den vedtatte resultatforpliktelsen innen fristens utløp, måtte MiP betale påløpt tvangsmulkt på 3 325 000 kr. I tillegg kom tvangsmulkt som eventuelt påløp etter 1. januar 2007.

MiP hadde ikke fått på plass noen løsning innen fristens utløp. Først helt på slutten av fjoråret ble konsesjonsmyndigheten orientert om at departementets vedtak ikke var fulgt opp. Som representant Kristiansen viser til, har Olje- og energidepartementet fattet nytt vedtak i saken som innebærer at MiP får nok en utsettelse på å få løst flimmerproblematikken. Bakgrunnen for vedtaket er at det er inngått avtale om levering av et forvarmingsanlegg som ifølge leverandøren også skal ha en god flimmerdempende effekt. Etter departementets syn ville det være urimelig at det påløp tvangsmulkt i tiden fram til dette forvarmingsanlegget kan prøves ut i praksis. Jeg vil bemerke at bedriften på møte i departementet ga uttrykk for at investeringen i forvarmingsanlegget er basert på vanlig bedriftsøkonomisk lønnsomhet.

MiP har hatt mange år på seg til å løse problemene uten at det foreligger noe resultat så langt. Av hensyn til strømkundene i området og de omkringliggende nettkonsesjonærene, er det derfor positivt at det nå foreligger et konkret initiativ, som også vil bidra til en løsning på flimmerproblemene. MiP har imidlertid ikke rettet seg etter myndighetenes tidligere pålegg i denne saken, og har heller ikke innen rimelig tid orientert om at pålagte frister ikke ville bli fulgt opp. Departementet har heller ikke kompetanse til å ettergi tvangsmulkt som allerede er forfalt i henhold til tidligere vedtak.

SPØRSMÅL NR. 672**Innlevert 27. februar 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 7. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Den 10. april 2006 gikk det ut en pressemelding fra Miljøverndepartementet om den nye biloppsamlingsordningen. Ordningen er begrunnet i EUs direktiv om overnevnte og produsentansvaret. I pressemeldingen uttaler statsråden blant annet at den nye ordningen "skal ta miljøutfordringen på alvor, og sørge for at dagens høye innsamlingsnivå opprettholdes eller økes". Videre at "Regningen havner hos produsenten, i tråd med prinsippet om at forurensere betaler".

Hvordan er det med disse to forholdene pr. 27. februar 2007?»

Svar:

I Norge har vi siden 1978 hatt et statlig drevet system for innsamling og behandling av bilvrak. Den statlige ordningen har vært finansiert gjennom vrakpantavgift på import av biler. Avgiften har finansiert utbetaling av pant til bileier ved innlevering av vrak og tilskudd til biloppsamlere for å behandle bilvrakene miljømessig forsvarlig.

I 2002 ble det innført produsentansvar for bilvrak ved gjennomføring av et EU-direktiv. Endringen innebærer at importører av biler til Norge fra 1. januar 2007 har en plikt til å ha et system for, og finansiere håndteringen av, den andelen av kasserte kjøretøyer som tilsvarer vedkommendes markedsandel. Den statlige støtten til biloppsamlere for å behandle vrakene bortfalt dermed fra 1. januar 2007. I stedet er

det bilimportørene som skal sørge for å få vrakene behandlet.

Vrakpantssystemet har i stor grad bidratt til den høye innsamlingsgraden vi har i Norge i dag. I forbindelse med statsbudsjettet for 2007 ble det avklart at den statlige avgifts- og panteordningen skal videreføres midlertidig, frem til et bransjeorganisert retursystem har kommet i gang og kan vise til oppnådde resultater.

For å ivareta produsentansvaret har bilimportørene etablert Autoretur. Statens forurensningstilsyn (SFT) har godkjent Autoretur som bilbransjens retursystem i Norge, og fører tilsyn med at vilkårene stilt i tillatelsen blir overholdt. Et av vilkårene er kravet om at retursystemet skal ha god geografisk tilgjengelighet. SFT 12. februar i år tvangsmulkt på 5 mill. kr, da bilimportørene ikke i tilstrekkelig grad kunne dokumentere at de oppfylte kravet. Ny tvangsmulkt ble varslet, men ble frafalt da Autoretur nå kan dokumentere at de har etablert et midlertidig retursystem med god geografisk tilgjengelighet.

Etableringen av ovennevnte ordning har medført at det i dag eksisterer to retursystemer for kasserte kjøretøy: det eksisterende systemet, med innlevering av bilvrak til biloppsamlingsplassene, samt Autoreturs midlertidige system, med innlevering til enkelte bilforhandlere. SFT følger utviklingen tett og forventer at Autoretur får på plass et permanent system så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 673**Innlevert 28. februar 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 6. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«På TV2 26. februar fikk vi høre en sterk beretning om en funksjonshemmet jentes møte med IPLOS-systemet. Vedkommende ble møtt med en arroganse som undertegnede bare kan betegne som uakseptabel. Det fremkom videre at vedkommende hadde blitt observert og registrert i IPLOS, uten at hun selv visste noe om dette. Undertegnede finner dette svært opprørende.

Kan statsråden redegjøre for om IPLOS-systemet fungerer slik det skal, eller om en uavhengig gransking hadde vært et hensiktsmessig virkemiddel?»

BEGRUNNELSE:

På TV2 26. februar fikk vi høre om en sterk beretning om en funksjonshemmet jentes møte med IPLOS-systemet. Vedkommende ble møtt med en arroganse som undertegnede bare kan betegne som

uakseptabel. Det fremkom videre at vedkommende hadde blitt observert og registrert i IPLOS, uten at hun selv visste noe om dette. Undertegnede håper dette er ikke er gjeldende praksis, selv om dokumentaren påpekte at dette ikke var et enkeltstående tilfelle. Det stilles også spørsmål om IPLOS ivaretar ansvaret for personvernet på en tilfredsstillende måte. Undertegnede viser til at FrP også tidligere ba statsråden stanse IPLOS midlertidig, for å få en gjennomgang av alle aspektene vedrørende innføringen av IPLOS. Undertegnede er av den oppfatning at det her bør igangsettes en uavhengig gransking av hvordan innføringen av IPLOS har fungert, og er videre av den oppfatning at registreringen må stanses i påvente av at en rapport foreligger.

Svar:

Det er en sterk film representanten Nesvik viser til, og jeg har beklaget opplevelsene Mari Storstein har blitt utsatt for i møte med helse- og sosialtjenesten. Det er en selvfølge at ingen skal føle seg diskriminert eller krenket i møtet med helse- og sosialsektoren.

Brukerorganisasjonene har tidligere kommet med kritikk av IPLOS. Denne kritikken dreier seg om noe av det samme som kommer fram i filmen, blant annet om at formuleringer i veilederen har vært opp-

levd som krenkende. Jeg har tatt denne kritikken svært alvorlig, og i samarbeid med brukerorganisasjonene er disse formuleringene nå tatt bort. Jeg har en god dialog med organisasjonene. Det at brukernes representanter bidrar inn i arbeidet med sine erfaringer og sin kunnskap er viktig for at IPLOS skal bli et godt verktøy som skal styrke tjenestene for brukerne.

Den prosessen vi har vært igjennom vil nå bli vurdert sammen med brukerorganisasjonene. Vurderingen vil bli foretatt både med tanke på kvalitetssikring og som grunnlag for en god prosess videre. Samarbeidet med brukerorganisasjoner, fagorganisasjoner, kommuner, forskningsmiljøer og andre fagmiljøer skal utvides gjennom etablering av en permanent arbeidsgruppe. Gruppen skal jobbe både på kort sikt med ytterligere tilpasninger av IPLOS, og på lengre sikt med en kontinuerlig evaluering av IPLOS som verktøy. Det er også viktig at myndighetene sentralt, regionalt og lokalt har et sterkt fokus på at tjenesteapparatet i kommunene har den nødvendige kompetanse for å sørge for god saksbehandling, herunder ivaretagelse av nødvendig brukervedvirkning og brukerpåvirkning i saksbehandlingsprosesser.

I tillegg har jeg bedt Sosial- og helsedirektoratet om å gjennomgå prosessen knyttet til innføringen av IPLOS. Jeg vil komme tilbake til representanten når denne foreligger.

SPØRSMÅL NR. 674

Innlevert 28. februar 2007 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen

Besvart 12. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ slik at helseplager som en følge av vold, overgrep og traumatisering blir gjenstand for forskning ved det nyopprettede nasjonale kompetansesenteret for kvinnehelse?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen vil forsterke satsingen på kvinnehelse. Etableringen av et nasjonalt medisinsk kompetansesenter for kvinnehelse ved Rikshospitalet-Radiumhospitalet (Nasjonalt kvinnehelsesenter) er derfor et viktig tiltak. Senteret vil ha oppgaver innen kompetanseoppbygging, rådgivning og formidling av kunnskap om kvinnehelse, spesielt på områder der kvinner har helseplager som ikke fanges opp eller ivaretas godt nok innenfor den ordinære helsetjenesten. Vold,

overgrep og traumatisering og konsekvensene slike erfaringer har for kvinners helse, har vært lite forsket på. Særlig gjelder dette sammenhengene mellom voldserfaring og alvorlig og dødelig sykdom. Svært mange kvinner som har vært utsatt for vold og overgrep rapporterer om en rekke ulike og alvorlige helseproblemer, og dette bør derfor bli et viktigere tema for helsevesenet. Utenlandske studier blant kvinner som angir å ha erfart ulike former for misbruk eller mishandling som voksne har vist at disse kvinnene, i tillegg til denne erfaringen, med svært høy sannsynlighet har to forhold til felles: For det første har de mange ulike helseproblemer og levevansker. For det andre har de også opplevd misbruk, mishandling og vanskjøtsel som barn. Disse oppvekstforholdene kan ha berørt dem både direkte og indirekte. Det vil si at

de er blitt personlig krenket og/eller har levd i familier preget av voksne medlemmers grense- eller respektløshet uttrykt i voldelighet, rusmisbruk, sinnslidelse, selvødeleggelse eller kriminalitet. Mange studier fra ulike fag gir grunnlag for å si følgende: Krenkede og skadde jenter vokser opp til å bli krenkede og skadde kvinner som blir mødre til barn som blir krenket og skadet. Den generasjonsovergripende effekten av kvinners voldserfaring er nå svært godt dokumentert. Den tilsier at misbrukte kvinner, og særlig hvis de også har vært misbrukte jenter, har stor risiko for en rekke problemer og sykdommer: Spiseforstyrrelser, stor overvekt, kroniske smerter, kroniske sykdommer, forstyrrelser i blærefunksjon, seksuelle problemer, selvmordsfare, selvskader, rusmisbruk, isolasjon, ubeskyttet seksualitet, gjentatt volds- og overgrepserfaring, hyppige skader, funksjonssvikt, avbrutt utdanning, avhengighet av andres støtte, fattigdom og arbeidsuførhet. Dette er derfor ytterst alvorlig, og det er svært viktig at denne kunnskapen benyttes aktivt av helsevesenet for å avdekke og forebygge vold og overgrep, og gi adekvate tilbud til mennesker med slike erfaringer.

Ifølge professor Anna Luise Kirkengen, dr.med., allmennlege og forfatter av bøkene "Inscribed bodies. Health impact of childhood sexual abuse" (Kluwer 2001) og "Hvordan krenkede barn blir syke voksne" (Universitetsforlaget 2005), er den forskningen vi i dag besitter om dette temaet begrenset, fordi den:

1. i all hovedsak er tallfestet på gruppenivå og derfor ikke tillater gyldige utsagn om enkeltmennesker
2. ikke blir gitt tilstrekkelig relevans i medisinsk behandling (både i den somatisk og psykiatriske medisinen)
3. ikke blir fort nok implementert i utdanningene i helse- og omsorgsprofesjonene
4. er nær sagt ukjent i relevante juridiske fag
5. er teoretisk utilstrekkelig fordi den bygger på teorien om det delte menneske og om kroppen som erfarings- og historieløs.

Svar:

Spørsmålet peker på en viktig problemstilling som jeg er opptatt av at helsetjenestene skal løse på en god måte.

Regjeringen er opptatt av å bedre tjenestetilbudet til volds- og traumerammede, herunder helsetilbudet til kvinner som har vært utsatt for vold, overgrep og traumer. Et viktig tiltak er å styrke kunnskapsgrunnlaget og forskning om vold, overgrep og traumer - herunder forskning på helseplager hos kvinner som har vært utsatt for vold, overgrep og traumatisk stress. I 2007 bevilges det i tråd med dette over 100

mill. kr i øremerkede midler til arbeid med vold og traumatisk stress.

Nasjonalt kompetansesenter for vold og traumatisk stress (NKVTS) ble etablert 1. januar 2004. Senteret er en tverrdepartemental satsing som skal utvikle, vedlikeholde og spre kunnskap og kompetanse som kan bidra til å forebygge vold og traumatisk stress, og redusere de helsemessige og sosiale konsekvenser som vold og traumatisk stress kan medføre. Senteret er tillagt et særskilt ansvar for å ivareta nasjonale forskningsoppgaver og bidra til utvikling av nye tiltak, metoder og undervisning på volds- og traumefeltet. Forskningen skal ha et tverrfaglig og interdisiplinært perspektiv og omfatte både biologiske, psykologiske, sosiale, kulturelle og rettslige forhold. Senteret skal anvende et kjønnsperspektiv i all forskning og formidlingsarbeid.

Det er videre under etablering regionale ressurs-sentre mot vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging som et av tiltakene i handlingsplanen "Vold i nære relasjoner" (2004-2007). Sentrene i region Nord, Vest og Øst er i full drift, mens sentrene i Midt-Norge og Sør er under oppbygging. De regionale sentrene skal bidra til at forskningen blir praksisrelevant og svarer på de behov tjenesteyterne har. De skal ha særskilt fokus på hva som trengs for å gi mennesker med store mentale belastninger best mulig støtte, hjelp og behandling for å fremme helse og redusere helseskadelige effekter av traumatiske opplevelser som vold og seksuelle overgrep mv. De regionale ressursentrene skal gjennom kunnskapsformidling bidra til generell kompetanseheving i alle deler av hjelpeapparatet - både det offentlige og det frivillige.

Med midler over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett i 2005 og 2006 er det i tillegg gitt stimuleringsmidler til etablering av minst ett voldtekstmottak (overgrepsmottak) i hvert fylke med spesialkompetanse på mottak av mennesker som har vært utsatt for seksuelle overgrep og vold i nære relasjoner.

Nasjonalt kompetansesenter for kvinnehelse ved Kvinneklinikken på Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF ble som kjent åpnet 8. september 2006. Senteret er gitt i oppdrag å drive forskning, kompetanseoppbygging og informasjonsvirksomhet knyttet til helseproblemer innenfor reproduktiv helse, fødsels- og svangerskapsomsorg, enkelte kreftformer som særlig rammer kvinner, samt lidelser hvor en spesielt må ivareta et kjønnsperspektiv, f.eks. hjerte- og karlidelser og belastningslidelser. Kompetansesenteret skal arbeide i nært samarbeid med kliniske miljøer. Kvinner som har vært utsatt for vold, overgrep og traumatisering vil kunne gjenfinnes også innenfor disse gruppene, og bør da vises spesiell oppmerksomhet i forskningssammenheng.

Jeg er opptatt av at kvinner som har vært utsatt for vold og traumatisk stress skal få best mulig be-

handling og oppfølging. Dette innebærer blant annet å sikre målrettet forskning og forskningsformidling til praksisfeltet. NKVTS har etter hvert opparbeidet seg god kompetanse på dette området og legger vekt på en kjønnsdimensjon i alt sitt arbeid. I tillegg vil de

regionale ressursentrene på sikt opparbeide seg kunnskap om helseplager til kvinner som har vært utsatt for vold, overgrep og traumatisk stress. Jeg mener det er viktig å bygge videre på dette.

SPØRSMÅL NR. 675

Innlevert 28. februar 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 9. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse- og omsorgsdepartementet har sendt på høring et forslag til overføring av noen legemidler fra bidragsordningen til blåreseptordningen, der det skal opprettes tre nye refusjonspunkter. I høringsnotatet heter det at de vil få refusjon først når de har fått generisk konkurranse og har kommet i trinnprissystemet.

Innebærer dette at Helse- og omsorgsdepartementet har endret den legemiddelpolitiske kursen, slik at det ikke lenger er mulig å få inn patentbeskyttede legemidler på forhåndsgodkjent refusjon etter § 9?»

BEGRUNNELSE:

Linjene for legemiddelpolitikken i Norge ble trukket opp i Legemiddelmeldingen (St.meld. nr. 18 (2004-2005): Rett kurs mot riktigere legemiddelpolitikk). Det var bred enighet i Stortinget om hovedlinjene i legemiddelpolitikken, og Stortinget ba Regjeringen foreta flere grep for å bedre pasientenes tilgang til legemidler. Et flertall i Stortinget ba Regjeringen i forbindelse med statsbudsjettet for 2006 om å legge frem et forslag til vesentlig heving av den såkalte bagatellgrensen. Stortingets krav om en vesentlig heving av bagatellgrensen er et klart signal om at Stortinget ønsker bedre tilgang til effektive, nye legemidler.

I forbindelse med behandlingen av den samme meldingen ba Stortinget Regjeringen prioritere arbeidet med å overføre legemidler fra individuell refusjon til generell refusjon. Stortinget ba samtidig om at ordningen med individuell refusjon i størst mulig grad skal beholdes legemidler med små pasientgrupper.

21. desember 2006 sendte Helse- og omsorgsdepartementet ut et høringsnotat med forslag til overføring av noen legemidler fra bidragsordningen til blå-

reseptordningen (forhåndsgodkjent refusjon etter blåreseptforskriften § 9). I høringsnotatet foreslås det nye refusjonspunkter for: Kroniske sterke smerter, palliativ behandling i livets slutfase og benign prostatahyperplasi (BPH).

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet sendte 21. desember 2006 ut et høringsnotat som bl.a. foreslår opprettelse av følgende nye sykdomspunkter i blåreseptforskriften § 9:

- kroniske, sterke smerter med betydelig redusert livskvalitet og -funksjon
- palliativ behandling i livets slutfase
- moderat til alvorlig benign prostata hyperplasi (BPH)

Ved behandlingen av St.meld. nr. 18 (2004-2005) (Legemiddelmeldingen) sluttet Stortinget seg til at legemidler trekkes ut av bidragsordningen (folketrygdloven § 5-22) og at de legemidler som oppfyller de faglige kriteriene for refusjon, overføres til forhåndsgodkjent refusjon etter folketrygdloven § 5-14, jf. blåreseptforskriften § 9. Høringen av disse forslagene er en del av oppfølgingen av Legemiddelmeldingen.

Kriteriene for at legemidler skal kunne tas opp i blåreseptordningen med forhåndsgodkjent refusjon fremgår av legemiddelforskriften kapittel 14. Et av kriteriene er at kostnadene ved bruk av legemidlet står i et rimelig forhold til den behandlingsmessige verdi og til kostnader forbundet med alternativ behandling, for eksempel behandling med andre legemidler, jf. legemiddelforskriften § 14-13 bokstav d.

I forbindelse med forslaget om opprettelse av nye sykdomspunkter i blåreseptforskriften er det foreslått tilhørende legemiddelgrupper som omfatter både le-

gemidler som er patentbeskyttet og legemidler med generisk konkurranse. Når representanten Nesvik skriver at legemidler først vil få refusjon når de har fått generisk konkurranse, antar jeg at han sikter til sykdomspunktet BPH.

I høringsnotatet er det foreslått at alfablokkere etableres som legemiddelgruppe til sykdomspunktet BPH. Disse legemidlene utgjør en veletablert behandling for denne lidelsen. En annen aktuell legemiddelgruppe er testosteron-5-alfa-reduktasehemmere. Kostnadene ved behandlingen med disse er høy sammenliknet med behandling med alfablokker. Statens legemiddelverk har ikke funnet det dokumentert at behandlingen gir en tilleggseffekt som står i forhold til disse høyere kostnadene.

Vilkåret i legemiddelforskriften § 14-13 bokstav d anses derfor ikke som oppfylt for testosteron-5-alfa-reduktasehemmere. I høringsnotatet er det der-

for foreslått å ikke opprette en legemiddelgruppe for disse legemidlene i forskriften nå. Det forventes imidlertid at testosteron-5-alfa-reduktasehemmere vil få generisk konkurranse i løpet av 2007, og at de dermed kan inkluderes i trinnprisordningen. Med redusert pris på disse legemidlene vil slik behandling kunne anses kostnadseffektiv for en nærmere definert pasientgruppe. Det kan dermed være grunnlag for å opprette en legemiddelgruppe for testosteron-5-alfa-reduktasehemmere, dersom disse legemidlene inkluderes i trinnprisordningen.

Høringsnotatets forslag er ikke et utslag av at departementet har endret den legemiddelpolitiske kursen. Beslutninger vedrørende opptak av legemidler på forhåndsgodkjent refusjon er basert på en konkret vurdering i hvert enkelte tilfelle. Kostnadseffektiviteten, herunder legemidlets pris, vil være ett av flere vurderingskriterier.

SPØRSMÅL NR. 676

Innlevert 28. februar 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 8. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ligningskontoret går i mange tilfeller langt for å innhente opplysninger om skattytere, og benytter seg av databaser som inneholder privat informasjon.

Mener statsråden at denne formen for overvåkning hver for seg, og eventuelt i sammenheng med hverandre er i tråd med den enkeltes rettssikkerhet, og hvor går statsrådens grense for hvor langt man kan gå når det gjelder overvåkning?»

BEGRUNNELSE:

Ligningskontoret i Oslo har krevd at finansieringsselskapene utleverer oversikt på hvilke biler de har finansiert gjennom bilforhandlere. Bakgrunnen er at ligningskontoret vil kontrollere om alle bilene er bokført som salg i regnskapet hos bilforhandlerne. Det er også ventet at ligningskontorene i resten av landet vil kreve ut lister for biler finansiert lokalt. Dette gjelder spesielt omsetning av brukte biler. I tillegg til dette har vi også registrert at fylkesskattekontoret i Vestfold hadde hentet ut opplysninger fra bompengeselskapet, og benyttet denne informasjonen i sin sak mot en næringsdrivende. Dette innebærer at den enkeltes rettigheter i forhold til personvernet i stor grad blir svekket, i det offentliges higen et-

ter å kontrollere og overvåke enkeltmennesker. I tillegg til dette vurderer man nå flere steder å sette opp antennepunkter for innkreving av bompenger. Noe som vil gi muligheten til det offentlige til enda større grad av overvåkning, og at resultatet i ytterste konsekvens kan ende opp med at politiet vil kreve utlevert oversikt over når de forskjellige antennepunktene passeres, slik at politiet kan utstede bøter for fartsovertredelser.

Svar:

Etter min oppfatning er det lite treffende å beskrive ligningsmyndighetenes innhenting av kontrollopplysninger som overvåkning. Når ligningsmyndighetene innhenter opplysninger, er det bare med det formål at de skal kunne kontrollere skattyternes opplysninger og andre ligningsgrunnlag.

Ligningsmyndighetenes adgang til en effektiv kontroll har stor betydning for deres mulighet til å gjennomføre en riktig ligning og for bekjempelsen av skatteunndragelser. En viktig del av kontrollen er innhenting av opplysninger fra tredjeparter, det vil si andre enn skattyter selv. Av forarbeidene til ligningsloven fremgår det at de opplysningene ligningsmyndighetene kan hente fra andre enn skattyter selv, skal

tjene til kontroll av ligningen. Dette gir rammen for arten og omfanget av de opplysningene som kan kreves. De må ha betydning for kontrollen med at ligningen er riktig. Personlige forhold av ikke-økonomisk karakter vil det derfor ikke kunne kreves opplysninger om, med mindre de belyser eller underbygger påstander i for eksempel selvangivelsen. Det følger av dette at ligningsmyndighetene også vil kunne kreve opplysninger av mer personlig karakter når dette er egnet til å belyse ligningen. Dette må også ses i sammenheng med at ligningsmyndighetene er underlagt strenge regler om taushetsplikt. Ligningsloven gir anvisning på en mer omfattende taushetsplikt enn det som følger av for eksempel forvaltningsloven.

Ved utformingen av bestemmelsene om innhenting av opplysninger om skattytere fra tredjeparter må ligningsmyndighetenes behov for opplysningen blant annet avveies mot hensynet til skattyternes personvern. I mange tilfeller må imidlertid hensynet til skattyters personvern vike for hensynet til mulighetene for kontroll av ligningen. Særlig gjelder dette i forhold til næringsdrivende skattytere, hvor behovet for opplysninger er størst og personvernet heller ikke kan tillegges like stor vekt som ellers.

Ligningsmyndighetenes kontrollhjemler er vedtatt av Stortinget under avveining av ligningsmyndighetenes behov for slike hjemler opp mot skattyternes personvern. Ligningsmyndighetene må forholde seg til de kontrollreglene som er fastsatt av Stortinget. Gjennom personopplysningsloven § 6 har Stortinget også bestemt at lovbestemt rett (etter for ek-

sempel ligningsloven) til innsyn i personopplysninger ikke begrenses av personvernreglene i personopplysningsloven.

Ligningsmyndighetene har de senere årene økt sin innsats til målrettede kontroller av næringsdrivende. I tillegg til kontrollene av selskaper og enkeltskattytere har ligningsmyndighetene også aktivt gått inn for å avsløre områder hvor det viser seg at skatteunndragelser er mer utbredt enn ellers. Dette innebærer at ligningsmyndighetene også vil kunne ha behov for flere og til dels andre typer opplysninger enn tidligere, slik at det lettere kan avdekkes betydelige skatteunndragelser knyttet til bestemte innsatsområder. Det må anses normalt at opplysninger fra næringsdrivende A om dennes økonomiske transaksjoner med næringsdrivende B brukes til å kontrollere Bs skatteforhold, ikke bare As egne. Jeg ser dette som nødvendig og riktig, og er ikke enig i at dette truer det alminnelige personvernet.

Finansdepartementet vil snart oppnevne et offentlig utvalg mot skatteunndragelser. Utvalget skal i hovedsak gjennomgå regler og muligheter for opplysninger og kontroll i skatte- og avgiftssystemet, og komme med forslag til regelendringer og andre tiltak på disse områdene for å styrke innsatsen mot skatteunndragelser. Behovet for tilstrekkelige kontrollhjemler for skattemyndighetene vil være et av temaene utvalget skal se nærmere på.

Jeg viser for øvrig også til mitt svar på spørsmål nr. 666 fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein.

SPØRSMÅL NR. 677

Innlevert 1. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Datatilsynet hevder at Vegdirektoratet lurer norske bilister. En million brukere av bompengesystemet Autopass har aldri fått vite hvor mange private opplysninger som automatisk lagres i brikken. Med enkle hjelpemidler kan informasjon avleses fra brikken festet på innsiden av frontruten. De siste 100 registreringer blir til enhver tid lagret der. Samferdselsdepartementet har hovedansvar for bruk av bompengefinansiering i Norge.

Hva gjør statsråden for å sikre personvern for alle brukerne av bompengebrikker og alle bompengebelatere?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmål knyttet til overvåking og registrering i samferdselssektoren er viktige spørsmål som det er på høy tid å få drøftet på bred basis. Helautomatiske bomstasjoner på veganlegg, betalingsbrikke plassert i bil for betaling på veg og ferjer, for annen transport og i parkeringsanlegg gjør "sporing" mulig. Slike og liknende tiltak innenfor samferdselssektoren kan ses på som skritt i retning av et overvåkingssamfunn, der det vil være mulig å overvåke overalt og alltid hvor vi kjører, når vi kjører, hvor fort vi kjører og hvordan vi kjører. Retten til å kunne bevege seg fritt og uregistrert på norske veier er en viktig rett, og derfor bør

tiltak som reduserer eller begrenser denne retten diskuteres nøye. I St.meld. nr. 17 (2006-2007) Eit informasjonssamfunn for alle er det foreslått å oppnevne en personvernkommisjon. Jeg viser til at samferdselsministeren i brev til transportkomiteen datert 11. januar 2007, med bl.a. henvisning til at personvern også vil bli behandlet i neste melding om Nasjonal transportplan og i "samtykkeproposisjon" om EFC-direktivet (Electronic Fee Collection) som vil bli lagt frem for Stortinget senere i vårsesjonen. Det er grunn til å peke på at med varslede tiltak innen samferdselssektoren ikke så langt frem i tid, blir det ingen mulighet til å være anonym - det gir mindre frihet for lovlidige borgere. Det er på denne bakgrunn grunn til sterkt å understreke at praktisk bruk av den informasjon som i dag registreres ved betaling i bomringer og på brikker som brukes ved slik betaling bør være underlagt strenge krav om sletting og strenge krav om sikring. Det kan se ut som om det pr. i dag er for lett for uvedkommende; både offentlige etater som skatteetat og lokale ligningskontor og privatpersoner, å skaffe seg tilgang til opplysninger om passering i bomstasjon og fra andre tjenester der samme betalingsbrikke brukes. Hovedansvaret for den omfattende bruk av bompengefinansiering ligger etter mitt syn hos Samferdselsdepartementet og hos samferdselsministeren. Derfor bør også ansvaret for å sikre personvernet for brukerne ligge i samme departement og hos samme statsråd. Jeg går ut fra at statsråden tar denne problemstillingen på alvor og at hensyn til personvern ivaretas i godt samarbeid med Datatilsynet. Det er selvsagt bra at en Personvernkommisjon skal oppnevnes. Det løser ingen av de praktiske utfordringene på kort og på mellomlang sikt; derfor må statsråden påta seg ansvaret for personvernet i samferdselssektoren.

Svar:

Samferdselsdepartementet er ikke tilfreds med den situasjonen som nå har oppstått, og ønsker en bedre dialog mellom Statens vegvesen og Datatilsynet. En god dialog mellom Statens vegvesen og Datatilsynet er nødvendig for å sikre bred aksept for brikkeløsninger i bompengesystemer.

AutoPASS-systemet er spesifisert og eid av Statens vegvesen. Det ble implementert første gang i 2000, og det er i dag i bruk ca. 1,3 millioner brikker. Systemet har vist seg å være et robust, sikkert og effektivt system for elektronisk bompengebetaling.

Et velfungerende system forutsetter at rutiner og retningslinjer for drift av systemet og håndtering av data i systemet, ikke minst fra bompengeselskapenes side, fungerer tilfredsstillende. Vegdirektoratet har overfor Samferdselsdepartementet understreket at de overfor bompengeselskapene vil fremheve betydning

av at retningslinjene etterfølges.

Etter at Datatilsynets kritikk mot lagring av de siste 100 passeringene i AutoPASS-brikken kom opp i media i forrige uke, har det vært en nær dialog mellom Samferdselsdepartementet og Vegdirektoratet.

Vegdirektoratet påpeker overfor Samferdselsdepartementet at lagringen av de siste 100 passeringene er gjort fordi brukerne på denne måten skulle ha en kvittering dersom det skulle bli en uoverensstemmelse med bompengeselskapet om antallet passeringer. Etter min oppfatning kunne informasjonsflyten overfor trafikantene vært bedre i denne saken. Jeg har ingen indikasjon på at etaten bevisst har valgt å underlå informasjon.

Vegdirektoratet har opplyst overfor Samferdselsdepartementet at Datatilsynet fikk overlevert den fullstendige tekniske spesifikasjonen for AutoPASS for to år siden. Jeg registrerer imidlertid at Datatilsynet ikke anser informasjonsflyten mellom de to etatene i saken som god nok.

På bakgrunn av uttalelser fra Datatilsynet og Vegdirektoratet i media knyttet til saken, valgte Samferdselsdepartementet derfor å invitere begge etatene til et møte om saken. Målet med møtet var å få nærmere kjennskap til fakta i saken. Møtet ble holdt mandag 5. mars 2007. Også departementet med ansvar for Datatilsynet, Fornyings- og administrasjonsdepartementet, deltok i møtet.

Det fremgikk på møtet at de to etatene har ulik oppfatning mht. informasjonsflyten dem imellom i denne saken. Møtet avdekket også ulik oppfatning mellom etatene mht. faglige sider i saken. Samferdselsdepartementet understreket derfor i møtet behovet for at etatene har god dialog i saker der det er grenseflater mot personvernrelaterte spørsmål, herunder at saker tas opp så tidlig som mulig. Jeg håper at møtet vil bidra til at dialogen mellom Vegdirektoratet og Datatilsynet i fremtiden vil fungere bedre enn det som viser seg å ha vært tilfellet i denne saken. Dialogen bør skje direkte mellom partene, og ikke gjennom bruk av media.

Av konklusjonene fra møtet vil jeg til slutt få trekke frem:

- I det sporfrie betalingsalternativet i bomstasjoner, jf. vedtaket i Personvernemnda, vil Vegdirektoratet utelate registrering av siste 100 passeringer. Det sporfrie alternativet er i ferd med å bli utviklet.
- Vegdirektoratet vil i samråd med berørte miljøer utrede behov og andre relevante forhold for slik registrering i øvrige AutoPASS-brikker. En endelig avgjørelse vil bli tatt av Samferdselsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 678**Innlevert 1. mars 2007 av stortingsrepresentant Sverre Myrli****Besvart 8. mars 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«I Statens Pensjonskasse synes det som om enke-menn ikke får pensjon etter sine kvinnelige ektefeller, mens alle menn sikrer sine etterlatte pensjon.

Vil denne problematikken bli tatt opp til vurdering?»

BEGRUNNELSE:

I lov om Statens Pensjonskasse § 34 ser det ut som om bare enker får bruttopensjon dersom gjenlevende ektefelle var født før 1. juli 1950 og den avdøde var medlem første gang før 1. juli 2000. Det samme gjelder enker etter mannlig arbeidstaker med medlemskap fra før 1. oktober 1976.

Statsansatte ser på en god pensjon og etterlattepensjon som en viktig del av motivasjonen for å være offentlig ansatt. Det er forholdsvis få kvinner som tjener bedre og lever lenger enn sine menn. De burde kunne sikre etterlatte på best mulig måte. Slik sikring burde ikke være kjønnsavhengig.

Svar:

Menn har rett til enkemannspensjon dersom ektefellen dør. Denne ubetingede retten ble innført 1. oktober 1976. Før dette tidspunktet hadde enkemannen bare rett til ektefellepensjon dersom han var forsørget av ektefellen. Situasjonen er altså slik i dag at både enker og enkemenn har rett til ektefellepensjon fra Statens Pensjonskasse.

Det er to måter ektefellepensjonen beregnes på, nettberegnet og bruttberegnet ektefellepensjon. Hvilke beregningsregler som gjelder, avhenger av når avdøde ble medlem i pensjonsordningen og hvor gammel gjenlevende er.

Regler for nettberegning av ektefellepensjon ble innført fra 1. januar 2001. Nettberegnet ektefellepensjon utgjør 9 pst. av pensjonsgrunnlaget til avdøde (pensjonsgrunnlaget er normalt lønnen avdøde hadde på dødstidspunktet). Pensjonen skal ikke samordnes med pensjon fra folketrygden. Reglene for nettberegnet ektefellepensjon gjelder for:

- Ektefellepensjon etter alle medlemmer som ble medlem i Statens Pensjonskasse etter 30. juni 2000 når dødsfallet inntreffer 1. januar 2001 eller senere.
- Ektefellepensjon til alle etterlatte ektefeller som er født etter 30. juni 1950, når dødsfallet inntreffer 1. januar 2001 eller senere. Unntak fra dette er

enker etter menn som ble medlem i Statens Pensjonskasse før 1. oktober 1976. For disse skal ektefellepensjonen beregnes etter bruttoreglene.

De som ikke er omfattet av regler om nettberegnet etterlattepensjon, får ektefellepensjonen bruttberegnet. Bruttoberegnet ektefellepensjon utgjør 39,6 pst. av pensjonsgrunnlaget (sluttlønnen) til avdøde. Pensjonen skal samordnes med pensjon fra folketrygden. Dette gjelder:

- Ektefellepensjon etter alle medlemmer som dør før 1. januar 2001.
- Ektefellepensjon etter medlemmer som dør etter 1. januar 2001, dersom den etterlatte ektefellen ble født før 1. juli 1950. Ble avdøde medlem i Statens Pensjonskasse etter 30. juni 2000, skal pensjonen likevel nettberegnes.
- Ektefellepensjon til enker etter mannlige arbeidstakere som var medlem i Statens Pensjonskasse før 1. oktober 1976, uavhengig av når enken ble født.

Gjenlevende ektefeller etter dem som ble medlemmer i Statens Pensjonskasse etter 1. oktober 1976 har lik rett til ektefellepensjon, enten denne beregnes som bruttopensjon eller nettopensjon.

For gjenlevende ektefeller etter dem som ble medlem før 1. oktober 1976, er det i dag en forskjell mellom enker og enkemenn. Ved lovendringen i 1976 ble det bestemt at de som blir enker etter menn med medlemskap før 1. oktober 1976, fortsatt skulle få en bruttberegnet enkepensjon som ikke avkortes i forhold til gjenlevendes egen arbeidsinntekt eller alders-/uførepensjon. For enkemenn etter en kvinne som ble medlem før 1. oktober 1976 avkortes derimot den bruttberegnete enkemannspensjonen i forhold til slik inntekt. Enkemennene fikk ved lovendringen i 1976 styrket sin rett til etterlattepensjon, men ble ikke omfattet av overgangsordningen som gjaldt for kvinnene. Årsaken til dette var at samfunnsforholdene på denne tiden var annerledes enn i dag. De fleste familier hadde en inntekt, med mannen som forsørger. Det var derfor mindre behov for å tilstå disse mennene pensjon enn for de kvinner som kanskje var uten inntekt/pensjon.

EFTAs overvåkningsorgan (ESA) har siden 2001 behandlet en klage fra en enkemann vedrørende Statens Pensjonskasses regler om enke- og enkemannspensjon og forholdet til EUs direktiv om likestilling

(Rdir 86/378). Ved brev av 16. februar 2007 er Norge stevnet for EFTA-domstolen, se vedlegg. ESA mener reglene må være like for enker og enkemenn, og mener at enten må overgangsordningen for enkene oppheves, eller så må enkemennene få rett til en pensjon som ikke blir redusert mot egen arbeidsinntekt eller pensjon. I det siste alternativet krever ESA at retten må gjelde den del av tjenestetiden som er tjent opp etter 1. januar 1994. Fra dette tidspunktet gjelder EØS-avtalen. Norge har ikke fått gjennomslag for synet om at regelverket i Statens Pensjonskasse ikke er i strid med likestillingsdirektivet.

Ved brev av 8. mars 2006 har Norge gitt beskjed til ESA om at dersom Norge ikke stevnes, vil reglene

i lov om Statens Pensjonskasse bli foreslått endret slik at enkemenn får rett til en uredusert pensjon, men bare for tjenestetid som er tjent opp etter 1. januar 2006. Dersom ESA går til sak mot Norge ved EFTA-domstolen, noe som nå altså er gjort, sies det i brevet av 8. mars 2006 at Norges prinsipale standpunkt vil være at lov om Statens Pensjonskasse ikke endres.

Norge har fått en svarfrist på stevningen fra EFTA-domstolen til 20. mars 2007. Denne søkes nå utsatt til 20. april 2007.

Vedlegg til svar:

EFTA-domstol no E-2/07-2. 19. februar 2007.

SPØRSMÅL NR. 679

Innlevert 1. mars 2007 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 9. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Jeg viser til mitt spørsmål i spørretimen 25. oktober 2006 om finansieringsansvaret for logoped- og audiopedagogtjenestene. Saken dreier seg om ev. å oppheve folketrygdloven § 5-10, som i dag gir direkte refusjon til disse yrkesgruppene for behandling av språkvansker, f.eks. ved afasi etter hjerneslag eller etter CI-operasjon.

Er det riktig at Regjeringen allerede har tatt stilling til dette, idet departementet i tildelingsbrev for 2007 har bedt SHdir om å utarbeide veileder til kommunene innen 1. mai 2007, fordi loven skal endres?»

BEGRUNNELSE:

I sitt svar på spørretimespørsmålet 25. oktober 2006 svarte statsråden bl.a. følgende: "Jeg ønsker derfor ikke å rushe fram noe på dette området, men bruke den tid som er nødvendig. Jeg har som sagt en meget åpen holdning til hva som blir utfallet. Det er ikke sikkert det blir slik det lå an til i forslaget." "Jeg lytter og har store ører også i denne saken. Vi kommer tilbake med konklusjoner på et litt senere tidspunkt."

Etter det jeg kjenner til, har så mye som 22 av 26 høringsinstanser gått imot et forslag om å endre finansieringsansvaret. Etter en så massiv og faglig argumentert motstand, finner jeg det oppsiktsvekkende at Regjeringen likevel har besluttet å gjennomføre

lovendringen. Meg bekjent foreligger det ingen konsekvensanalyse for pasienter, som vil være helt avhengige av denne etterbehandlingen.

Svar:

Kommuner og fylkeskommuner har i henhold til opplæringsloven ansvar for å gi spesialundervisning, herunder logopediske og audiopedagogiske tjenester. De logopediske og audiopedagogiske tjenester som dekkes etter folketrygdloven dekkes også med hjemmel i opplæringsloven.

Hensikten med forslag til endring har vært at ansvarsforholdene skal framstå som klarere, at logopediske og audiopedagogiske tiltak i større grad blir sett i sammenheng med andre pedagogiske og rehabiliteringsrelevante tiltak, og at det vil gi økte muligheter for kvalitetssikring av tjenestene.

I St.prp. nr. 1 (2006-2007) ble det gitt uttrykk for at departementet vil fremme en odelstingsproposisjon våren 2007, med sikte på iverksetting 1. juli 2007. Ikrafttredelsestidspunktet ble derved utsatt med et halvt år i forhold til det som var meldt i kommuneproposisjonen for 2007.

Jeg har imidlertid kommet til at jeg vil se dette spørsmålet i en videre sammenheng. Jeg vil derfor ikke fremme en odelstingsproposisjon denne våren med sikte på å iverksette endringer fra 1. juli 2007, men komme tilbake til saken på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 680**Innlevert 2. mars 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 9. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren anslå hvor stor hun mener den økte etterspørselen etter hjemmehjelpstjenester vil være utover dagens nivå (hvitt og svart) dersom man innfører et fradrag for slike tjenester på 9 000 kr, og hvordan vurderer finansministeren eventuelt et merverdiavgiftsfritak opp mot en ordning med skattefradrag?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt spørsmål nr. 590 med svar der finansministerens største hovedinnvending er knapphet på arbeidskraft. Jeg viser også til oppslag i Aftenposten 2. mars der det hevdes at 3 av 4 hjemmehjelpere vasker svart. Årsaken er at betalingsvilligheten for slike tjenester er lav. Et skattefradrag for hjemmehjelpstjenester vil altså neppe utløse mye større etterspørsel, men snarere konvertere svart arbeid til hvitt. Et forhold som må vurderes i tilknytning til forslaget virkning på arbeidskraftskapasiteten er hvorvidt frigjort tid hos de som benytter hjemmehjelpstjenester øker deres arbeidstilbud.

Det vil også være interessant å få vurdert hva som er det beste virkemiddelet for å konvertere svart arbeid til hvitt, skattefradrag eller tiltak gjennom merverdiavgiftssystemet, samt hva provenyet av de ulike tiltakene ville være.

Her ønsker jeg at fradrag for håndverkstjenester i hjemmet, slik det inngår i Finland, holdes utenfor.

Det er også interessant med en oversikt over hva man har gjort i andre land.

Svar:

I mitt svar på spørsmål nr. 590 av 20. februar viser jeg til at et særskilt inntektsfradrag for husholdningstjenester vil kunne føre til økt etterspørsel etter slike tjenester og dermed et visst press i arbeidsmarkedet. Hvor stort dette presset kan bli i den enkelte sektor, vil variere. Men etter mitt syn er det ingen tvil om at et særskilt inntektsfradrag som ev. også skulle gjelde for håndverkertjenester, i tråd med det som gjelder i Finland, ville kunne bidra til et ytterligere press i arbeidsmarkedet for bygg- og anleggssektoren. Dersom forslaget begrenses til for eksempel hjemmehjelpstjenester, vil også det samlede presset i arbeidsmarkedet øke mindre.

I mitt svar på spørsmål nr. 590 viste jeg også til at erfaringene fra Finland og Frankrike viser at en ordning med fradrag for husholdningsutgifter er et

mindre målrettet virkemiddel i kampen mot svart arbeid enn det man på forhånd hadde antatt. Det kan bl.a. skyldes at det fortsatt vil være svært lønnsomt å gjennomføre et prosjekt "svart" selv om man innførte et særskilt inntektsfradrag på 9 000 kr. Dersom prosjektet gjennomføres "svart", vil oppdragsgiver slippe 25 pst. merverdiavgift, mens oppdragstaker på sin side slipper å skattlegge arbeidskostnadene som lønnsinntekt/næringsinntekt. I 2007 er maksimal marginalsatt på lønnsinntekt og næringsinntekt henholdsvis 54,3 pst. og 50,7 pst. Den skattemessig verdien av et inntektsfradrag vil være begrenset til 28 pst.

Det stilles spørsmål om hvordan finansministeren vurderer et eventuelt merverdiavgiftsfritak opp mot en ordning med skattefradrag. Et merverdiavgiftsfritak vil lett gi incentiver til å splitte opp fakturaer for å komme under grensen, og vil kunne gi betydelig bortfall av inntekter til staten. Et fritak for merverdiavgift ved salg av tjenester som ytes til hjemmet, vil kunne bli svært omfattende, gi et betydelig inntektstap og innebære et betydelig brudd med systemet om at merverdiavgiften skal være en avgift på endelig forbruk.

Når det gjelder leid hjelp i hjemmet, antas at en ikke ubetydelig del av dette utføres av personer utenom næring. Dette kan bl.a. være skoleelever og studenter mv. Disse er fritatt for merverdiavgift når omfanget av virksomheten er liten. Etter merverdiavgiftsloven § 28 skal registrering i merverdiavgiftsregisteret skje når den næringsdrivendes omsetning og avgiftspliktige uttak av varer og tjenester til sammen har oversteget 50 000 kr i en periode på 12 måneder.

Som påpekt i svar på spørsmål nr. 334, fra finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon, av 20. oktober 2006, vedrørende statsbudsjettet for 2007, finnes det ikke statistikk som gjør det mulig å beregne hva provenytapet ville være av å innføre et husholdningsfradrag i Norge i tråd med det som gjelder i Finland. Dette gjelder også for et særskilt hjemmehjelpsfradrag. Departementet har heller ikke grunnlag for å beregne den isolerte provenyvirkningen av at noe "svart" arbeid ev. ville ha blitt "hvitt" dersom en innførte et slikt husholdningsfradrag, eller provenyet av ulike avgrensninger av et hjemmehjelpsfradrag eller unntak for merverdiavgift på hjemmehjelpstjenester.

En ev. innføring av et særskilt inntektsfradrag eller særskilt unntak for merverdiavgift for hjemmehjelpstjenester i arbeidet mot "svart" økonomi, kan etter mitt syn heller ikke betraktes isolert, men må ses

i sammenheng med det øvrige skatte- og avgiftssystemet. Jeg mener at et skattesystem basert på brede skattegrunnlag og lave skattesatser er viktig for å begrense omfanget av "svart" økonomi. Dersom en innfører et særskilt inntektsfradrag eller unntak for merverdiavgift for bl.a. hjemmehjelpstjenester, vil dette bidra til å uthule skattegrunnlaget og innebære at skatte- og avgiftssatsene må øke på andre skattegrunnlag om en skal kunne opprettholde nivået på skatte- og avgiftsinntektene. Ulike særordninger for å

redusere "svart" økonomi på ett område vil dermed indirekte kunne forsterke incentivene til skatte- og avgiftsunndragelser på andre områder. Etter mitt syn må kampen mot skatte- og avgiftskriminalitet først og fremst føres gjennom skjerpet kontroll og holdningsbygging, og ikke ved å innføre et lempeligere skatte- og avgiftsregime i sektorer som har problemer med "svart" virksomhet.

Departementet har ingen samlet oversikt over hva andre land gjør for å bekjempe "svart" økonomi.

SPØRSMÅL NR. 681

Innlevert 2. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim

Besvart 12. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Regjeringen har nå utlyst nye blokker for oljeleting i Barentshavet, hvor det legges opp til økt aktivitet i sårbare områder med utgangspunkt i et minimum av saksbehandling.

Mener miljøvernministeren dette er forsvarlig og i tråd med det aktsomhetsprinsippet den helhetlige forvaltningsplanen skulle bygge på?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen åpnet nylig store nye områder i Barentshavet for oljeleting gjennom tildeling i forhåndsdefinerte områder (TFO-2007). Dette er i et område som forvaltningsplanen definerer som svært sårbart. Tildeling gjennom forhåndsdefinerte områder er en ordning for mer effektiv tildeling der hvor blant annet miljøforholdene er kjent. Tildeling gjennom en ordinær konsesjonsrunde ville stilt strengere krav til saksbehandling knyttet til miljøforhold.

Det har kommet sterke innsigelser fra både Statens forurensningstilsyn og Direktoratet for naturforvaltning på Regjeringens tildelingsopplegg gjennom TFO-ordningen. Bakgrunnen er at miljøverdiene i det utlyste området ikke er kartlagt og at beredskapsnivået knyttet til økt aktivitet ikke er vurdert.

Svar:

Det er viktig å gå varsomt frem med ny petroleumsvirksomhet i Barentshavet.

Dette er slått fast av Regjeringen i St.meld. nr. 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (forvaltningsplan).

Rammene for petroleumsvirksomheten i Barentshavet - Lofoten omfatter derfor flere tiltak som gir særlig god beskyttelse av miljøet. I tillegg til skjerpede krav til nullutslipp og omfattende krav til kartlegging og overvåking er det gjort arealmessige begrensninger for petroleumsvirksomhet i særlig verdifulle og sårbare områder. I enkelte områder skal det ikke igangsettes petroleumsvirksomhet, slik det fremgår av St.meld. nr. 8 (2005-2006). Der det kan foregå petroleumsvirksomhet i eller nær særlig verdifulle og sårbare områder er det satt boretidsbegrensninger, slik at det ikke er tillatt med leteboring i oljeførende lag i perioden 1. mars-31. august. Dette dekker perioden med størst konsentrasjon av sårbare stadier av fisk og hekketiden i sjøfuglkoloniene. Disse rammene bidrar til forsvarlig virksomhet i Barentshavet.

Det stilles i tillegg omfattende krav til beredskap mot akutt forurensning, det er et krav at effekten av beredskapen skal være minst like god som på andre deler av kontinentalsokkelen.

Virksomhet i blokkene som er utlyst i Tildeling i forhåndsdefinerte områder (TFO 2007) skal forholde seg til disse rammene, og vil på vanlig måte være gjenstand for konkret vurdering ved søknad om utslippstillatelse etter forurensningsloven.

SPØRSMÅL NR. 682**Innlevert 2. mars 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 9. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 586 fra Jørund Rytman med besvarelse.

Kan finansministeren definere begrepet "skjermet transport (sikkerhetskjøring)"?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes angitt om skjermet transport (sikkerhetskjøring) kan foregå i privatbil der den som trener skjermet transport (sikkerhetskjøring) selv er sjåfør, eller om det f.eks. er et krav at det er en annen sjåfør, videre hvilke krav som stilles til transportmiddelet for at ligningsmyndighetene skal godta skjermet transport (sikkerhetskjøring) som transport som ikke skal fordelsbeskattes.

Svar:

Som jeg skrev i mitt svar på spørsmål nr. 586 fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, er skattefritaket for arbeidsgivers skjermede transport et snevert unntak fra hovedregelen om at arbeidsgivers dekning av arbeidsreiser er skattepliktig som arbeidsinntekt.

Formålet med dette unntaket er at arbeidsgiver skattefritt skal kunne sørge for skjermet transport (fortrinnsvis biltransport) mellom hjem og arbeidssted, når hensynet til arbeidstakerens personlige sikkerhet og fred tilsier slik skjerming.

Typetilfeller vil gjelde særlig framtreddende politikere og myndighetspersoner mv. som av ulike, vektige grunner bør være skjermet underveis mellom hjem og arbeid. Også enkelte, særlig framtreddende yrkesutøvere i privat sektor kan tenkes å gå inn under fritaksordningen. Skyldes skjermingsbehovet et konkret eller endog akutt trusselbilde, vil vilkårene for skattefritak forholdsvis enkelt kunne være oppfylt, så lenge dette trusselbildet varer. Skyldes skjermings-

behovet bare en viss, uspesifisert risiko for pågang fra publikum på grunn av gjenkjennelighet, mediefokusering mv., vil terskelen for skattefritak ligge høyere. En slik risiko må være ganske høy, vedvarende og udiskutabel for at arbeidstakeren daglig skal kunne bli kjørt skattefritt mellom hjem og arbeid. I praksis vil dette bare gjelde regjeringsmedlemmer og et fåtall andre, sterkt risikoutsatte stillingsinnehavere i samfunnet.

Skattefritaket gjelder ytelse fra arbeidsgiver, begrunnet i dennes nøkterne vurdering av behovet for skjerming. Både sjåførkjørt tjenestebil og refusjon av drosjeutgifter kan gå inn under fritaksregelen. Men fritaksregelen åpner ikke for noen utvidet fradragsrett for arbeidstakerens egne utgifter ved skjermet transport, f.eks. ved egen drosjedekning eller bruk av egen bil. Dette gjelder uansett om den egne bilen er ren privatbil eller firmabil i eierens næring. Kjører den ansatte selv arbeidsgivers firmabil og blir fordelsbeskattet etter de vanlige regler om privatbruk av slik bil, reduseres ikke denne fordelsbeskatningen fordi om kjøring mellom hjem og arbeid kunne begrunnes i skjermingsbehov. Dersom firmabilen bevislig ikke brukes til noen annen privatkjøring enn sikkerhetskjøring mellom hjem og arbeid, vil denne sikkerhetskjøringen imidlertid ikke alene utløse fordelsbeskatning.

Den aktuelle bestemmelsen i skattelovforskriften § 5-15-6 femte ledd inneholder også enkelte andre kriterier enn skjermingsbehov som grunnlag for skattefri transport mellom hjem og arbeid. Blant annet kan uforutsett overtidsarbeid lede til at siste buss eller trikk hjem er gått. Da kan arbeidsgiveren på visse vilkår dekke drosje hjem uten skatteplikt for arbeidstakeren. I enkelte tilfeller er det en kombinasjon av skjermingsbehov og andre kriterier som danner grunnlaget for skattefri transport.

SPØRSMÅL NR. 683**Innlevert 2. mars 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 12. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan jeg be statsråden legge frem en oversikt over ressursbruken knyttet til henholdsvis nasjonale og lokale oppgaver i Oslo politidistrikt, samt en vurdering av hvorvidt det er behov for en egen evaluering av Oslo politidistrikt?»

BEGRUNNELSE:

Oslo-politiet er i en situasjon hvor nærmere 200 stillinger står ubesatt, det råder intern frustrasjon og betydelige rekrutteringsproblemer. De reelle budsjettkuttene som distriktet har opplevd, kombinert med stadig økende ansvar for nasjonale politioppgaver gjør at Politiet ikke er i stand til å håndtere lokale kriminalitetsutfordringer på en betryggende måte. Høyre har gjentatte ganger bedt statsråden om å redegjøre for situasjonen i Oslo-politiet med sikte på å tilføre tilstrekkelige ressurser som kan matche det kriminalitetsbildet som Oslo politidistrikt møter. Inntil nylig har Regjeringen stilt seg avvisende, men i et bredt anlagt intervju i Aftenposten vikarierer statsråden for politimesteren og ber om Oslo-innbyggernes innspill til hvordan de skal leve med Regjeringens budsjettkutt. I etterkant av evalueringen av Politireformen tyder mye på at det er behov for en total gjennomgang av ressursituasjon, ansvarsoppgaver og kompetansebehov i Oslo politidistrikt, med sikte på å klarlegge Oslos særskilte behov for å sikre lokalbefolkningens rett til et trygt lokalsamfunn.

Svar:

Oslo politidistrikt har flere særskilte oppgaver pga. at Oslo er landets hovedstad. Ansvar for sikkerheten til utenlandske ambassader er et eksempel på

en slik oppgave. I tillegg har Oslo et direkte bistandsansvar til de øvrige politidistriktene når det gjelder enkelte beredskapsoppgaver. Således er beredskapstroppen, bombegruppen og krise-/gisselforhandlere opprettet for å løse særskilte beredskapsoppgaver i hele landet så vel som i Oslo politidistrikt. For eksempel er beredskapstroppen i alminnelighet en del av den operative styrken ved Oslo samtidig som enheten skal kunne rykke ut til andre politidistrikt på kort varsel. Oslo politidistrikt har også ansvaret for Den kongelige politieskorte.

Oslo politidistrikt har ikke særskilt regnskap for lokale eller nasjonale oppgaver. Dette innebærer at det ikke er mulig å gi en eksakt beskrivelse av kostnadene ved de forskjellige oppgavetyper. Et eksempel på dette er, som nevnt ovenfor, er beredskapstroppen som i det alt vesentlige utfører uniformert ordenstjeneste i Oslo utover den tiden som går med til trening, øvelser mv. Det samme kan for øvrig sies om bombegruppen og politiets helikoptertjeneste.

Oslo politidistrikt yter også bistand til og samarbeider med andre politidistrikt i bekjempelsen av organisert kriminalitet.

Ressurser som medgår til Oslo politidistrikts oppgaveløsning i forbindelse med politidistriktets rolle som hovedstadspolitidistrikt og med bistandsansvar i forhold til politidistrikt har økt i de senere år.

Etter min vurdering løser Oslo politidistrikt oppgavene sine på en god måte og de har oppnådd gode resultater innen innsatsområder som for eksempel gjengkriminalitet. Jeg ser ikke behov for å foreta en egen evaluering av politidistriktet, men Politidirektoratet har opplyst at de vil gjennomføre et ordinært tilsyn høsten 2007 hvor blant annet løsning av politidistriktets oppgaver vil være et av temaene.

SPØRSMÅL NR. 684**Innlevert 2. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 12. mars 2007 av fungerende fiskeri- og kystminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Fiskeriministeren har avvist å arbeide videre med å tømme eller heve ubåten utenfor Fedje med 63 tonn kvikksølv om bord. Det har skapt meget sterke reaksjoner både lokalt og nasjonalt. En står overfor en tikkende miljøbombe midt i "matfatet" vårt. Det foreligger ikke tilstrekkelig med uavhengige internasjonale utredninger om mulige handlingsalternativer til tildekking.

Vil statsråden sette prestisje til side og åpne for at tildekking utsettes og at en får to uavhengige internasjonale rapporter som går gjennom saken?»

Svar:

Regjeringen har to hovedmål når det gjelder den videre håndtering av ubåten utenfor Fedje med kvikksølv både om bord og i sedimentene rundt vraket. For det første ønsker vi å gjøre kvikksølvet utilgjengelig for marine organismer, med påfølgende opptak i næringskjeden. For det andre kan vi ikke gjennom valg av tiltak risikere å gjøre situasjonen verre enn den alt er, gjennom mulig forurensing av i dag rene områder.

Jeg er opptatt av at alle usikkerhetspunkter som er knyttet til håndteringen av vraket etter ubåten U-864 blir belyst så godt som mulig.

Beslutningen om tildekking av ubåt U-864 er basert på fysiske undersøkelser av vraket og området rundt, samt vurderinger fra norske og internasjonale fagmiljø. Norge besitter internasjonalt anerkjent ekspertise på undervannsundersøkelser. Det kan nevnes

at Geokonsult har vært inne som Kystverkets operatør under forundersøkelsene av vraket og havbunnen rundt vraket.

Den ene rapporten som foreligger om hevingsalternativer er utarbeidet av det nederlandske bergings-selskapet Smit Salvage. Selskapet vurderte i sitt arbeid med U-864 flere forskjellige metoder for heving. Smit Salvage har over 50 pst. av verdensmarkedet for hevingsoperasjoner. Selskapet sto blant annet bak hevingen av den russiske atomubåten Kursk.

Det norske Veritas (DNV) er basert i Norge, men må kunne sies å være en internasjonal virksomhet. DNV påtar seg mange internasjonale oppdrag og nyter stor internasjonal anerkjennelse når det gjelder risikoanalyser. Selskapet har jobbet internasjonalt siden 1867 og har etablert rundt 300 kontorer i 100 land. DNV har utarbeidet en rapport som sammenlikner risikoen ved ulike alternativer for håndtering av ubåt U-864.

I tillegg stiller Det internasjonale Sedimentrådet seg bak Kystverkets rapport. En annen internasjonal aktør som ble invitert til å delta i prosessen var Switzer Weijsmüller. De hadde ikke kapasitet til å påta seg oppdraget på det tidspunktet.

To uavhengige internasjonale selskaper (Smit og DNV) har derfor hver for seg utarbeidet underlagsrapporter som grunnlag for Kystverkets rapport, i tillegg til at ytterligere et selskap ble invitert til dette. Jeg ser derfor ikke behov for å be om en ny gjennomgang av saken av internasjonale selskaper.

SPØRSMÅL NR. 685**Innlevert 2. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 9. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Teknisk Ukeblad nr. 7/2007 omtaler miljøkonsekvensene ved vannkraftverk, og vannforskere påpeker at, gitt et ønsket kraftvolum, så er miljøbelastningen større ved små enn store anlegg. For eksempel trengs 500-1 000 småkraftprosjekt for å erstatte kraft-

potensialet i Vefsna-prosjektet. Bladet Energi nr. 2/2007 melder at de ti største kraftprodusentene mener 8 TWh ny vannkraft er realistisk. Flere av de jobber med større, konkrete prosjekter.

Vil Regjeringen revurdere norsk vannkraftpolitikk i lys av dette?»

Svar:

I en tid da vi stadig blir konfrontert med klima-problematikken og anstrengt kraftbalanse, er det viktig å sikre gode rammevilkår for vannkraften som er den viktigste bidragsyter til kraftoppdekningen. Også i fremtiden vil størstedelen av vår krafttilgang være basert på vannkraft.

Det er ikke gitt at miljøvirkningene pr. produsert GWh vannkraft henger sammen med prosjektets størrelse. Reguleringsmagasiner innebærer ofte store miljøinngrep, men er samtidig avgjørende for forsyningssikkerheten.

Gjennom konsesjonsbehandlingen skal samfunnets behov for effektiv og miljømessig akseptabel energiproduksjon sikres. Målet er å finne fram til de gode prosjektene.

I de siste årene har det vært en betydelig økning i planlegging og bygging av små vannkraftverk. Det bidrar til kraftoppdekningen og til næringsutvikling og bosetting i distriktene. Bevisstheten har samtidig økt om miljøvirkningene, ikke minst sumvirkningene av flere utbygginger i et område. Det oppstår også oftere konkurranse mellom likeartede prosjekter, og mellom større og mindre prosjekter. Tidligere var det stort sett én aktuell utbygging.

Ved konsesjonsbehandling skal alle fordeler og ulemper vurderes. I dette inngår også hensynet til effektiv ressursutnyttelse. Prosjekter som gir dårlig ressursutnyttelse i forhold til miljøvirkningene kan avslås. Det kan være tilfelle når et mindre tiltak forhindrer en større utbygging eller en utvidelse av et eksisterende anlegg som samlet sett gir bedre ressursutnyttelse i forhold til miljøvirkninger. Også i et område med interesse for flere mindre prosjekter, gir lovverket grunnlag for å avslå eller legge på vent prosjekter i påvente av en samlet høring og vurdering av flere prosjekter.

For å sikre gode og helhetlige avgjørelser under konsesjonsbehandlingen finnes både politiske og administrative styringsverktøy. Det er viktig at disse stadig gjøres best mulig og fornyes for å styrke beslutningsgrunnlaget. Mange viktige prosesser er her på gang. Samlet plan for vannkraft rangerer vannkraftprosjektene etter kostnad og miljøulemper, og angir en prioriteringsrekkefølge for utbygging av større vannkraftverk. Både prosjekter, kunnskaps-

grunnlag og samfunnsoppfatning er endret siden den siste rulleringen i 1992, og planen er ikke lenger like egnet som grunnlag for å finne fram til de beste prosjektene. Det er også en relativt omfattende prosess å klarere nye eller endrede prosjekter i forhold til planen, selv om disse kan ha mindre miljøvirkninger enn det opprinnelige prosjektet. Stortinget har derfor forutsatt at planen skal legges om.

En rekke av de eldre vassdragsreguleringene kan bli underlagt vilkårsrevisjon. Revisjon innebærer at konsesjonene kan miljøjusteres på bakgrunn av endrede eller nye forhold, utilsiktede følger av reguleringen eller som følge av en økt vektlegging av miljøhensyn. Hvilke tiltak som er aktuelle vil variere fra sak til sak. En eventuell innføring av krav om minstevannføring eller fyllingsrestriksjoner må veies opp mot hensynet til kraftoppdekningen og miljøvirkningene av å fremskaffe ny produksjon.

En viktig forutsetning for å foreta gode avveininger for miljøet og kraftoppdekningen, vil være å sikre et best mulig beslutningsgrunnlag. Jeg har derfor bedt NVE om å styrke sin kompetanse for å få fram og systematisere fordeler og ulemper ved gjennomføring av ulike energitiltak og miljøavbøtende tiltak. NVE skal også utrede mulige miljøgevinster som kan oppnås i revisjonssaker, og hvilke kostnader og konsekvenser det kan ha i forhold til kraftproduksjon og forsyningssikkerheten. Løpende forsknings- og utredningsprosjekter og erfaringer fra utbygging og drift, genererer også ny innsikt som fortløpende tas i bruk av forvaltningen og kraftselskapene.

På grunn av økte priser på kraft pågår det i dag ny planlegging av gamle Samlet planprosjekter og opprusting- og utvidelseprosjekter (O/U). Som det fremgår av bladet Energi har mange av de største kraftselskapene tatt frem gamle planer, og noen er i ferd med å utarbeide planer for helt nye løsninger. Denne planleggingen kan forsterke interessekonfliktene mellom mange små prosjekter og få større. Forvaltningens oppgave blir å sørge for at ressursene utnyttes til samfunnets beste basert på en helhetlig vurdering. Har et godt prosjekt små miljøvirkninger, bør ikke størrelsen være avgjørende. Innebærer prosjektet også en utnyttning av eksisterende vannkraftstruktur, er dette i god overensstemmelse med Regjeringens politikk.

SPØRSMÅL NR. 686**Innlevert 2. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Under behandlingen av beltevognbruk ved Høvringen i Stortinget 15. mars 2005 uttalte daværende statsråd Hareide flere ganger at "eg ønskjer å få til ei løysing som er tilfredsstillande for Høvringen Høgfellshotell". Tilsvarende standpunkt ble understreket fra de øvrige partier. Fylkesmannen i Oppland har ikke imøtekommet intensjonene, siden tidsperioden for beltevognbruk er innskrenket til 2. påskedag i stedet for ut april måned.

Vil statsråden se på saken på nytt, og sikre at statsråd Hareides utsagn følges korrekt opp?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til skriftlig spørsmål nr. 572 (2006-2007), skriftlig spørsmål nr. 10 (2005-2006) og Stortingets behandling av Dokument nr. 8:56 (2004-2005).

Stortinget behandlet i mars 2005 Dokument nr. 8:56 (2004-2005) om at bruk av beltevogn til persontransport blir tillatt på samme måte som før, med ref. til Høvringen. Under stortingsbehandlingen 15. mars 2005 var det helt åpenbart at Stortinget ønsket at beltebilen igjen kunne kjøre på Høvringen med skiturister som tidligere i vintersesongen, dvs. ut april. Tidligere statsråd Arild Hareide avsluttet stortingsdebatten med løftet om å sette i gang et "arbeid for å få til ei tilfredsstillande løysing for Høvringen Høgfellshotell".

Miljøverndepartementet fastsatte 7. november 2005 forskrift som åpnet for bruk av beltebil som tidligere i vintersesongen på Høvringen, dvs. ut april måned. Fylkesmannen i Oppland har derimot gitt adgang til bruk kun frem til 2. påskedag. I år med tidlig påske, betyr dette en vesentlig kortere vintersesong for reiselivsbedrifter på Høvringen. Dette er ikke tilfredsstillende for reiselivsbedrifter på Høvringen, og bryter med hva Stortingets flertall og tidligere statsråd Hareide mente.

Fra debatten i Stortinget:

Torstein Rudihagen (Arbeiderpartiet): "Eg trur at statsråden kunne ha løyst denne saka om han no i klartekst hadde sagt at hans intensjon og vilje er å endre forskriftene, slik at det skal kunne vere mogleg å drive med denne beltebiltransporten av skituristar."

Olemic Thommessen (Høyre): "Jeg synes statsråden har svart meget tilfredsstillende på de spørsmål

som er reist, og jeg stoler på at departementet under statsrådets ledelse vil bidra til at vi kommer frem til en god løsning for alle parter."

Odd Roger Enoksen (Senterpartiet): "Nå er det et stort flertall i Stortinget som ber om at denne saken løses i minnelighet."

Stortingspresident Jørgen Kosmo (Arbeiderpartiet): "Flertallet i Stortinget er helt åpenbart av den mening at den burde kunne finne sin løsning i minnelighet, slik at turistvirksomheten også denne påsken kunne ha mulighet til å praktisere det som tidligere har vært praktisert, uten at det har skapt de store miljøproblemene". "[...] på den annen side vil jeg sterkt anmode statsråden om å undersøke alle muligheter, slik at Stortingets intensjon og det som helt åpenbart er stortingsflertallets vilje, kan bli gjennomført på en fornuftig og ordentlig måte [...]"

Kjetil Bjørklund (Sosialistisk Venstreparti): "Dette er en underlig sak. Som flere har vært inne på her i salen nå, er den ødeleggende for miljøvernets anseelse. Stemningen i salen er klar. Det er ingenting som taler for at denne beltevognkjøringen til Høvringen skal stoppes. Den bør kunne fortsette [...]"

Svar:

Miljøverndepartementet fastsatte 7. november 2005 forskrift om tillatelse til bruk av beltebil. Formålet med forskriften var ikke å tillate motorferdsel i utmark i større grad enn tidligere, men å muliggjøre rutetransport med beltebil i samme grad som før ikrafttreddelsen av den nye yrkestransportloven.

Forskriftens § 1 gir fylkesmannen myndighet til å tillate bruk av beltebil i de tilfelle der det tidligere har vært drevet rutetransport med beltebil etter løyve med hjemmel i tidligere samferdselslov av 4. juni 1976 nr. 3. Det fremgår både av ordlyden og av kommentarene til bestemmelsen at den gir fylkesmannen anledning til å gi adgang til bruk av beltebil, men pålegger ingen plikt til å gi slik tillatelse. Ved vurderingen av om det skal gis tillatelse vil det blant annet være naturlig å legge vekt på den tradisjonelle bruk av beltebil i området, hensynet til villreinen, den samlede miljø- og støybelastning samt hensynet til andre brukerinteresser.

Reiselivsbedriftene på Høvringen har fått tillatelse av fylkesmannen til bruk av beltebil etter forskriftens § 1 for en periode på tre år. Ved fylkesmannens

vurdering av om det skulle gis slik tillatelse var det næringsinteressene som sto opp imot hensynet til villreinen. Den lange tradisjonen for bruk av beltebil på Høvringen samt hensynet til reiselivsbedriftene førte til at tillatelse ble gitt. Ut ifra hensynet til villreinen - som trenger uforstyrrede beiteområder og ro i forkant av kalvingen - ble imidlertid tidsrommet for bruk av beltebil begrenset til 2. påskedag og ikke til 20. april som reiselivsbedriftene ønsket.

Etter min vurdering har departementet ved å fastsette forskrift om tillatelse til bruk av beltebil imøtekommet Stortingets synspunkter under behandlingen av Dokument nr. 8:56 (2004-2005). Reiselivsbedriftene på Høvringen er gitt mulighet til å fortsette med rutetransport med beltebil inn til Rondane nasjonalpark fra januar og til påskens slutt.

SPØRSMÅL NR. 687

Innlevert 5. mars 2007 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 12. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kroniske smertepasienter må selv legge ut for dyre medikamenter, og vente opp til 8 uker før refusjonen kommer. Dette gjelder selv om pasienten har fått godkjent utgifter til medikamentet hos NAV. Et konkret eksempel er en uføretrygdet som må legge ut ca. 10 000 før medisinutgiftene refunderes.

Hva kan statsråden gjøre for å lette situasjonen for pasienter med godkjent refusjonsvedtak fra NAV?»

BEGRUNNELSE:

Mange smertepasienter får økonomiske vanskeligheter når de selv må legge ut for dyre medisiner, som de er helt avhengige av. Spesielt vanskelig er det selsagt for dem som har lav inntekt eller er trygdet. Pasienter møter et trygdesystem som er lite pasientvennlig, og som de føler motarbeider i stedet for hjelper til bedre livskvalitet og rehabilitering. Problemstillingen som her reises gjelder spesielt hvitreseptordningen.

Svar:

Folketrygden dekker utgifter til smertestillende legemidler ved sykdommer som ledsages av kroniske, sterke smerter over bidragsordningen, jf. folketrygdloven § 5-22. Bidragsordningen gir dekning for 90 pst. av utgifter til legemidler som overstiger 1 600 kr pr. kalenderår. Bidrag til vanedannende legemidler forutsetter søknad til NAV fra relevant spesialist eller relevant sykehusavdeling.

Noen pasienter med sterke, kroniske smerter har behov for store doser smertestillende legemidler. Bidrag til vanedannende legemidler har tidligere vært begrenset til legemidlets normal- eller maksimaldosering. For å unngå at mennesker i en vanskelig livssituasjon må slite med store utgifter til nødvendige legemidler, er denne begrensningen i muligheten for å få bidrag endret med virkning fra 1. januar 2007.

For pasienter med kreft eller immunsvekkelse er det etablert en ordning med direkteoppgjør som innebærer at pasientene ikke betaler for legemidlet på apoteket. Andre pasienter som får støtte over bidragsordningen, må selv betale for legemidlet på apoteket, og deretter søke NAV om bidrag.

Ved Stortingets behandling av St.meld. nr. 18 (2004-2005) ble det erkjent at smertepasienter generelt har vært en underprioritert pasientgruppe i folketrygdens refusjonsordninger. For å endre på dette sendte Helse- og omsorgsdepartementet før jul ut et høringsnotat som blant annet inneholder forslag om at folketrygdens støtte til legemiddelbehandling for smertepasienter overføres fra bidragsordningen til blåreseptordningen. Den foreslåtte overføringen vil gi en enklere og økonomisk bedre ordning for pasienter med kroniske, sterke smerter, blant annet ved at smertepasientene ikke lenger må betale mer enn ordinær egenandel på apoteket. Det tas sikte på at endringene kan gjennomføres med virkning fra 1. september 2007.

SPØRSMÅL NR. 688**Innlevert 5. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 12. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Onsdag 28. februar kunne Budstikka fortelle om en 19 år gammel gutt som ber om hjelp for å komme ut av sitt heroinmisbruk. Svaret han får er lange ventelister og uklare ansvarsforhold i hjelpeapparatet. Det er helt uakseptabelt at unge mennesker som er motivert for å komme ut av narkotikahelvetet møtes med en beskjed om å stille seg i kø.

Hvilke initiativ vil statsråden ta for å fjerne ventelistene slik at unge narkomane kan sikres en ny sjanse, og for å rydde opp i uklare ansvarsforhold?»

Svar:

Ungdom med rusproblemer skal selvsagt ikke bli møtt med beskjed om å stille seg i kø. De skal få hjelp. Hjelpebehovet og hvilken form for hjelp må avgjøres av spesialisthelsetjeneste ut ifra en konkret og individuell vurdering. Rusmiddelavhengige har også med visse begrensninger mulighet til å velge behandlingssted. Vi er kjent med at det til enkelte rusbehandlingstiltak kan være lang ventetid for å få plass. Det fratar imidlertid ikke tjenestene et ansvar for å gi midlertidig hjelp enten i påvente av behandling eller et alternativt behandlingstilbud i spesialisthelsetjenesten når det tar tid å få plass ved ønsket sted. Jeg vil også understreke at spesialisthelsetjenesten har plikt til å gi øyeblikkelig hjelp når det er et akutt behov for undersøkelse og behandling.

Det skal også gå klart frem av regelverket hvor ansvaret ligger. Med rusreformen fikk både lege og sosialtjeneste ansvar for henvisning av rusmiddelavhengige til behandling. Spesialisthelsetjenesten har ansvar for å vurdere henvisningen og gi nødvendig helsehjelp. Vi har således et regelverk som nettopp skal sikre nødvendig hjelp til den enkelte når det er behov for det. Med rusreformen fra 1. januar 2004, omfatter disse rettighetene også rusmiddelavhengige ved behandling av rusmiddelmisbruk. En person som

er avhengig av heroin, vil som et utgangspunkt være i behov av et helhetlig og godt behandlingstilbud samtidig som det må gis snarest mulig. Jeg er også helt enig med representanten Sanner i at motivasjon for behandling må tas på alvor av tjenesten som et viktig og godt utgangspunkt for behandling.

Regjeringen har særlig vært opptatt av at behandlingstrengende barn og unge skal få behandling snarest mulig. Dette har vi derfor gitt uttrykk for i Soria Moria-erklæringen, der det står at det skal innføres en behandlingsgaranti for unge rusmiddelavhengige under 23 år. Som ledd i oppfølging av dette, oppnevnte jeg ved årsskiftet 2005/2006 en arbeidsgruppe som fikk i oppdrag å foreslå hvordan rett til nødvendig helsehjelp i spesialisthelsetjenesten kan styrkes overfor barn og unge med psykiske lidelser og unge rusmiddelavhengige. Arbeidsgruppens innstilling har vært på en høringsrunde, og jeg har nå innstillingen og høringsuttalelsene til vurdering. Jeg vil komme tilbake til Stortinget med et nærmere forslag til hvordan en slik behandlingsgaranti kan gjennomføres.

Ellers vil jeg vise til årets oppdragsdokument til de regionale helseforetakene der jeg ber om at rusbehandling og psykisk helsevern skal prioriteres ved at den prosentvise veksten innenfor disse områdene skal være sterkere enn innen somatikken.

Regjeringen har gjennom det store løftet i kommuneøkonomien lagt et grunnlag for at kommunene kan satse på forebyggende tiltak. Dette er lønnsomt både for samfunnet og den enkelte. Dessuten har denne regjeringen styrket rusfeltet med 210 mill. kr siden vi overtok for halvannet år siden. På denne måten har vi lagt inn midler både til flere behandlingsplasser, herunder til avrusning og legemiddelassistert rehabilitering samt til rehabilitering, forebyggende tiltak og frivillig arbeid. Vi ser at det fortsatt er utfordringer på dette området. Det kommer derfor om kort tid også en egen opptrappingsplan for rusfeltet.

SPØRSMÅL NR. 689**Innlevert 5. mars 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 14. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kriminalomsorgen skal legge til rette for at straffedømte etter endt soning kan leve et kriminalitetsfritt liv. Innsatte skal bl.a. gis mulighet for å ta utdanning slik at de stiller sterkere på arbeidsmarkedet etter løslatelse. Ved Aukland overgangsbolig må beboere som tar høyere utdanning og får studielån, betale husleie. Deres livsoppholdspenger reduseres tilsvarende utbetalt stipend fra Lånekassen. Den økonomiske situasjonen blir så vanskelig at flere vurderer studieslutt.

Hvordan vurderer statsråden dette?»

Svar:

Jeg har i dag vært i kontakt med Aukland overgangsbolig og fått til svar at det ikke er riktig at innsatte som studerer må betale husleie. De hadde for en

tid tilbake ved en feiltakelse krevd inn husleie fra en student. Da fengselet ble klar over feilen, fikk vedkommende pengene tilbake. Innsatte som studerer sparer husleie inkludert strøm som andre studenter må betale.

Innsatte i overgangsboliger som ikke er i ordinært arbeid, får utbetalt 52 kr i dagpenger fem dager pr. uke og 100 kr i kostpenger alle dager.

De innsatte på Aukland overgangsbolig skal betale 350 kr pr. måned i matpenger til to felles middager pr. uke og lørdagskos. Disse felles arrangementene brukes som sosial trening. Enkelte av de som studerer har protestert på å betale til dette formålet.

Det er viktig at alle innsatte i en overgangsbolig tilpasser seg regimet, som er basert på behovet for sosial trening og andre ferdigheter som de innsatte trenger.

SPØRSMÅL NR. 690**Innlevert 6. mars 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 15. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Regjeringens omlegging av avgiftssystemet for nye biler (engangsavgiften) fra 2007 favoriserer dieslbiler, ettersom disse har lave CO₂-utslipp. Salget av dieslbiler har følgelig ligget høyt så langt i år, med en andel på hele 80 pst. i januar.

Hva vil provenytapet være i forhold til det Regjeringen la til grunn i statsbudsjettet for 2007, dersom fordelingen av solgte biler holder seg på samme nivå ut året som hittil i år?»

Svar:

Fra 1. januar 2007 ble engangsavgiften lagt om, ved at CO₂-utslipp som hovedregel erstatter slagvolum som avgiftskomponent. Hensikten med endringene er å motivere til kjøp av biler med lave CO₂-utslipp. I omleggingen kom dieslbiler gunstigere ut enn bensinbiler. Dette skyldes at dieslbiler gjennomgående har lavere CO₂-utslipp enn bensinbiler. I Finansdepartementets provenyberegninger ble det

tatt hensyn til en viss substitusjon av nybilkjøp fra bensin- til dieslbiler. Beregningene var basert på nybilkjøpene i 2005, da dieselandelen var på i underkant av 40 pst., og viste at antallet solgte dieslbiler ville øke med om lag 5 pst. som følge av omleggingen.

I spørsmålet forutsettes det at dieslbilers andel av nybilsalget øker til 80 pst. som følge av omleggingen. Det vises i den forbindelse til den høye dieselandelen i januar. Det understrekes at dette er en betydelig større økning av dieselandelen enn det Finansdepartementet har lagt til grunn. Det er grunn til å tro at den høye dieselandelen i januar til en viss grad skyldes at man ventet med å registrere biler som man visste ville bli billigere fra 1. januar 2007. Dette gjaldt hovedsakelig dieslbiler. Tilsvarende kan registreringen av biler som er blitt dyrere, ha blitt fremskyndet til før årsskiftet. Andelen nye dieseldrevne personbiler i februar var ifølge Opplysningsrådet for Veitrafikken på 73,7 pst.

Som tidligere nevnt, fikk dieslbiler i gjennom-

snitt en lettelse i engangsavgiften, mens bensinbiler i gjennomsnitt fikk en skjerpelse. Dette skyldes at dieslbiler i gjennomsnitt har høyere slagvolum, men lavere CO₂-utslipp, enn bensinbiler. Dieslbiler veier imidlertid i gjennomsnitt mer enn bensinbiler, og har i tillegg noe høyere effekt. Den gjennomsnittlige engangsavgiften for dieslbiler er derfor fortsatt høyere enn engangsavgiften for bensinbiler. Omleggingen gjorde bare denne forskjellen mindre. En økning i dieselandelen utover det som var beregnet, vil derfor isolert sett trekke i retning av å gi et økt proveny fra engangsavgiften. Omleggingen av engangsavgiften gjorde også at mindre, drivstoffgjerrige biler ble billigere sammenlignet med større, tyngre kjøretøy. Dersom denne effekten gir større vridning i bilsalget i retning av mindre og mer miljøvennlige biler enn

det som ble lagt til grunn i budsjettet for 2007, vil dette trekke i retning av noe lavere inntekt fra engangsavgiften. Den samlede effekten på statens proveny ved en annen sammensetning av bilparken enn den som er lagt til grunn i budsjettet for 2007, vil derfor være usikker.

Som tidligere nevnt, er alle beregninger gjort med utgangspunkt i bilparken slik den så ut i 2005. Det er også bare sett på nye personbiler. Det er tatt hensyn til en viss substitusjon mellom ulike modeller, men ingen endringer i modellutvalget. Det vil være naturlig å anta at den endringen som er gjennomført, også vil føre til endringer i hvilke modeller som blir tilbudt på markedet. Dette har det ikke vært mulig å ta hensyn til i provenyberegningene.

SPØRSMÅL NR. 691

Innlevert 6. mars 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 9. mars 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener justisministeren at det er akseptabelt at myndighetene ved riksgrensen umiddelbart etter avhør slipper fri mennesker som blir tatt for smugling av narkotiske stoffer?»

BEGRUNNELSE:

NRK Østfold melder den 5. mars 2007 om at to somaliere på vei i bryllup ble stanset av tollerne på Svinesund dagen før med 115 kg khat i bilen. Det narkotiske stoffet var ment for bryllupsgjestene. De to mennene i 40-årene ble raskt avhørt og sluppet fri igjen for å rekke bryllupet.

I 2006 beslagla de norske tollerne blant annet 1 623 kg khat mot 1 028 kg i 2005. Størstedelen av khat-trafikken går over Svinesund.

Undertegnede mener det er totalt uakseptabelt at myndighetene umiddelbart etter et slikt beslag slipper de ansvarlige fri. Dette sender et uheldig signal til andre potensielle smuglere av narkotiske stoffer.

Når vi nå også ser en sterk økning i smuglingen av dette narkotiske stoffet som ble beslaglagt i dette tilfellet, er det neppe fornuftig håndtering av slike saker at de ansvarlige opplever at det ikke handles resolutt fra myndighetenes side.

Svar:

Bekjempelse av narkotikakriminalitet er et viktig satsningsområde for politiet. Handlingsplanen mot

narkotika 2003-2008 er utarbeidet for å oppnå samordnet og effektiv innsats. Politiet legger vekt på forebyggende arbeid og innsats ellers for å redusere tilgangen til narkotika. I dette arbeidet er det et mål å øke antall anmeldte narkotikasaker.

Khat er i Norge ansett som et narkotisk stoff, mens dette er tilfellet kun unntaksvis i Europa. Khat forekommer hovedsakelig i de somaliske miljøene og omfanget i bruken er nok størst i Oslo. Politiets primære rolle er å forebygge og avdekke narkotikakriminalitet, herunder bruk av khat. Politiets innsats mot khatbruk må ses i sammenheng med andre former for narkotikakriminalitet og den øvrige innsatsen mot rusmidler som heroin, amfetamin og kokain, som er rusmidlene som det er knyttet størst risiko til.

Når det gjelder det konkrete grunnlaget for spørsmålet, har politimesteren i Østfold opplyst til Politidirektoratet at søndag 4. mars ble to personer stanset av tollvesenet idet de innpasserte ved Svinesund tollsted. I bilen ble det funnet til sammen brutto 115 kg khat. Det ble utferdiget siktelse for brudd på straffeloven § 162 første ledd (innførsel av narkotika). Politiet gjennomførte nødvendig etterforskingsskritt, herunder avhør av de siktede. I denne saken vurderte påtalemyndigheten at det ikke var grunnlag for å fremme begjæring om varetektsfengsling. Det er påtalemyndigheten som skal behandle saken videre. Saken er fortsatt under behandling ved Østfold politidistrikt.

SPØRSMÅL NR. 692**Innlevert 6. mars 2007 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund****Besvart 14. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Foreldre som har alvorlig syke barn kan i gitte tilfeller innvilges pleiepenger. Pleiepenger beregnes ut fra foreldrenes inntekt på tidspunktet da barnet ble alvorlig sykt. I enkelte tilfeller mottar foreldre pleiepenger i flere år uten at stønaden f.eks. justeres med endringer i lønns- og prisnivå. Danske myndigheter justerer årlig pleiepengene for at familier med alvorlig syke barn skal kunne opprettholde levestandarden.

Vil statsråden ta initiativ slik at langtidsmottakere av pleiepenger i Norge jevnlig får justert ytelsen?»

Svar:

Pleiepenger kan tilstås til foreldre med omsorg for barn med livstruende eller svært alvorlig sykdom eller skade, og pleiepenger utbetales så lenge det er nødvendig. I utgangspunktet skal det ikke utbetales pleiepenger ved varig pleiebehov hos barnet, men gis forhøyet hjelpestønad. Unntak gjelder dersom sykdommen forverrer seg og kommer inn i en ustabil fase. I visse tilfelle kan forhøyet hjelpestønad og pleiepenger ytes samtidig.

Pleiepenger beregnes som sykepenger og er avhengig av foreldrenes inntektsgrunnlag, mens forhøyet hjelpestønad til barn med varig sykdom eller skade gis med fastsatt beløp, hvor høyeste sats i dag utgjør 73 892 kr pr. år (4 ganger ordinær hjelpestønad). Denne satsen fastsettes hvert år. Foreldre i full

jobb som får et barn med varig sykdom eller skade med behov for særskilt tilsyn og pleie, vil få pleiepenger en kort periode i en omstillingstid, og deretter forhøyet hjelpestønad. Pleiepenger skal ikke ytes for å dekke inntektstap som følge av varig pleiebehov hos barnet.

Det er i ytterst få tilfelle at foreldre vil motta pleiepenger i mange år. Ved enkelte progredierende lidelser kan det ytes pleiepenger selv om lidelsen er varig, da pleiepenger tilstås i ustabile perioder hvor sykdommen forverrer seg. For alvorlig progredierende sykdommer er det vanskelig å trekke grensen mellom stabile faser og progredierende faser. Dette innebærer at når slike lidelser forverrer seg til et stadium hvor kravet om svært alvorlig sykdom må anses oppfylt, kan det foreligge kontinuerlig rett til pleiepenger frem til barnet fyller 18 år. Pleiepenger er i utgangspunktet tenkt å dekke inntektstap i kortere perioder. Ved eventuell ny tilståelse av pleiepenger vil det foretas ny beregning av ytelsen.

Pleiepenger indeksreguleres ikke, men i de få tilfellene hvor man betaler pleiepenger over flere år er det grunn til å legge vekt på at fulle sykepenger over flere år er en relativt gunstig ordning. Til sammenligning vil man ved egen sykdom kun motta sykepenger ett år, og deretter gå over på rehabiliteringspenger som utgjør 66 pst. av inntektsgrunnlaget. Dette er bakgrunnen for at jeg ikke vil ta initiativ til å vurdere endringer i reglene for pleiepenger nå.

SPØRSMÅL NR. 693**Innlevert 6. mars 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 14. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Det er varslet en omorganisering av NAV-forvaltningen i Nord-Trøndelag.

Hvordan ser statsråden for seg at den framtidige forvaltningsenheten blir organisert og lokalisert?»

BEGRUNNELSE:

Forvaltningsenheten i Nord-Trøndelag ble opprettet i november 2002 med følgende arbeidsoppga-

ver: attføringsytelser, dagpenger og ventestønad, refusjoner lønn- og driftstilskudd, klager og feilutbetaling. De fleste saksbehandlere sitter samlet i Steinkjer, mens noen fikk dispensasjon til å være satellitter: Feilutbetaling på Rørвик, attføring og dagpenger for Namdal i Namsos, samt en person på klage på Levanger. Etter hvert ble også individstønad for hele Nord-Trøndelag lagt til Steinkjer.

Svar:

Arbeids- og inkluderingsdepartementet har bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet fatte konkrete lokaliseringsbeslutninger for spesialenheter for forvaltning ut ifra følgende prinsipper:

- NAV-kontorene skal være arbeids- og velferdsforvaltningens kontaktpunkt med brukerne. Skjønnsmessige beslutninger tas lokalt. Det betyr blant annet at beslutninger om attføring/rehabilitering/midlertidig uførepensjon skal ligge i førstelinjen. Beslutninger om nytt kvalifiseringsprogram og stønad skal være et kommunalt ansvar.
- Den statlige bemanningen på de minste NAV-kontorene (tre eller færre ansatte) opprettholdes.
- Spesialenheter for forvaltning fatter vedtak om regelstyrte ytelser. De etableres fylkesvis, og egne og mer desentraliserte alternativer vurderes for de fylker med mest spredt bosettingsmønster.
- Fem spesialenheter for pensjon etableres i hovedsak i byer utenfor landsdelshovedstedene.
- I arbeidet med å etablere de fylkesvise enhetene

skal etaten ta personalpolitiske hensyn og åpne for fjernarbeidsplasser i en oppbyggingsfase

Arbeids- og velferdsdirektoratet har i dag lagt fram forslag til lokalisering av spesialenheter for forvaltning. Etter min vurdering balanserer forslaget samlet sett hensynet til effektivitet, brukerorientering, personalpolitikk samt distrikts- og regionalpolitikk på en god måte.

Direktoratet foreslår blant annet at dagens forvaltningsenhet i Steinkjer flyttes til Levanger. Enheten i Levanger får 45 medarbeidere. Av disse overføres 23 medarbeidere fra Steinkjer.

På bakgrunn av forslag fra Arbeids- og velferdsdirektoratet og drøftinger har Arbeids- og inkluderingsdepartementet bedt direktoratet om at en av spesialenhetene for pensjon legges til Steinkjer. I tillegg skal det etableres spesialenheter for pensjon i Harstad, Steinkjer, Ålesund, Porsgrunn og Groruddalen i Oslo. Samlet sett skal det være om lag 300 ansatte i pensjonsenhetene.

SPØRSMÅL NR. 694

Innlevert 6. mars 2007 av stortingsrepresentant Astrid Bekkenes

Besvart 14. mars 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Regjeringen fikk vedtatt flere innstramminger og begrensninger i SkatteFUNN-ordningen i forbindelse med statsbudsjettet for inneværende år. Samtidig har Regjeringen et meget ambisiøst mål for den samlede norske forskningsinnsatsen, ikke minst når det gjelder forskning i regi av næringslivet.

Hvilke konkrete stimulanser og tiltak vil Regjeringen fremme overfor næringslivet til erstatning for innstrammingerne i SkatteFUNN-ordningen som kan føre til at Regjeringens egne mål for den samlede forskningsinnsatsen nås?»

BEGRUNNELSE:

Nok en rapport konkluderer med at SkatteFUNN-ordningen som ble innført av Bondevik II-regjeringen i 2002 er svært vellykket og målrettet. Den sittende regjering har imidlertid utmerket seg ved å stramme inn og begrense SkatteFUNN-ordningen i begge sine statsbudsjetter. Venstre har vært mot disse innstrammingerne og går motsatt vei. I budsjettet for

2007 foreslo vi å doble beløpsgrensene i ordningen for å stimulere til økt FoU-innsats i næringslivet.

I mange bedrifters oppstartsfasen er SkatteFUNN-midlene helt avgjørende for tilstrekkelig å kunne prioritere det mer langsiktige opp mot kortsiktig inntjening for å komme over de første årene. Både omfanget av ordningen og ikke minst forutsigbarhet fra år til år er avgjørende for nytten den har. De endringene Regjeringen har foretatt av bl.a. de maksimale tidsinnsatsene synes lite veloverveid all den tid det er Regjeringens klare mål å øke næringslivets forskningsinnsats. Konsekvensene blir åpenbart det motsatte. Høyst sannsynlig blir den negative effekten størst hos de bedriftene vi har mest behov for i framtiden: De små kunnskapsavhengige virksomhetene. Dette må i så fall kompenseres på andre måter skal Regjeringens mål for den samlede forskningsinnsatsen nås, ikke minst gjelder det tiltak for å gjøre langsiktig forskning lønnsomt i de små og mellomstore bedriftene.

Jeg er klar over at det er finansministeren som er rette vedkommende for skatte- og avgiftsspørsmål og

kunnskapsministeren for forskningsspørsmål, men ber likevel om nærings- og handelsministerens vurdering som statsråd for de mange små og mellomstore bedriftene som nyter og har nytt godt av SkatteFUNN-ordningen og som nå må stimuleres til økt forskning gjennom supplerende tiltak til SkatteFUNN-ordningen, med mindre Regjeringen allerede i Revidert nasjonalbudsjett reverserer sine egne endringer i ordningen.

Svar:

Skattespørsmål ligger under finansministerens ansvarsområde. En evaluering av økonomistyringen og administrasjonen av SkatteFUNN ble varslet av regjeringen Bondevik II i St.prp. nr. 1 (2005-2006) Skatte-, avgifts- og tollvedtak. Denne evalueringen ble gjennomført av Senter for statlig økonomistyring (SSØ), som oversendte sine konklusjoner og anbefalinger til Finansdepartementet 9. juni 2006. Evalueringsrapporten er offentlig og tilgjengelig på www.sfsso.no¹.

I rapporten påpekte SSØ at det ligger en betydelig risiko knyttet til fradragsføringen, og anbefalte ulike tiltak for å styrke økonomistyringen av ordningen. Regjeringen foreslo bl.a. på bakgrunn av dette tiltak for bedre økonomistyring i statsbudsjettet for 2007, mens hovedreglene i ordningen ble videreført.

Tiltakene bestod i forskriftsendring av 1. januar 2007 der fradragsgrunnlaget for personal- og indirekte kostnader ble begrenset til maksimalt 500 kr pr. time, og samtidig at inntil 1 850 timer kan godkjennes pr. person i inntektsåret. Etter endringene er maksimalt fradragsgrunnlag 925 000 kr pr. person. I tillegg vil Forskningsrådet og skatteetaten gjennomgå sine rutiner og kontrollpraksis i løpet av 2007 med sikte på gjennomføring av andre tiltak som ikke krever forskriftsendring.

Støttenivå og beløpsgrenser pr. foretak videreføres uten endringer. Små og mellomstore foretak får fradrag for eller utbetalt 20 pst. av prosjektkostnadene, mens større foretak kan trekke fra 18 pst. Vareinn-sats, innleid personell, innkjøp fra forskningsinstitusjoner mv. inngår som tidligere etter faktiske kostnader. Med en støtte på opp til 185 000 kr pr. ansatt (166 500 kr for store foretak) og 20 (18) pst. av andre driftskostnader, er det fortsatt en stor økonomisk gevinst for foretakene å få sine FoU-prosjekter godkjent under SkatteFUNN-ordningen. Statistisk sentralbyrå (SSB) utfører en bredere evaluering av SkatteFUNN der spørsmål om måloppnåelse, tilfredshet og virkninger for brukerne er inkludert. SSBs evaluering vil være ferdig ved utgangen av 2007.

Soria Moria-erklæringen slår fast at Regjeringen vil satse på forskning. Norge skal bli en av de ledende, innovative, dynamiske og kunnskapsbaserte økonomier i verden innenfor de områder hvor vi har fortrinn. Den offentlige finansierte forskningen skal styrkes gjennom økte bevilgninger til universiteter, høyskoler og forskningsinstitutter. For å sikre fremtidig verdiskaping er det viktig at også næringslivets FoU-investeringer øker.

Regjeringen har økt de samlede bevilgningene til forskning og utvikling hvert år siden den tok over i 2005. Mens økningen fra 2004 til 2005 i departementenes FoU-bevilgninger kun var 2 pst., økte de med 10 pst. fra 2005 til 2006. I forslaget til statsbudsjett for 2007 foreslo Regjeringen en videre økning med 6 pst. opp til om lag 16,3 mrd. kr. SkatteFUNN-ordningen kommer i tillegg til dette. På Nærings- og handelsdepartementets (NHD) budsjett ble FoU-bevilgningene, som var på 1 175 mill. kr i 2005, anslått til 1 499 mill. kr i budsjettforslaget for 2007.

Økningen i forskningsbevilgningene inneholder en betydelig styrking av de direkte virkemidlene rettet inn mot næringer der vi har fortrinn. Dette gjelder bl.a. for petroleumsaktiviteten. Gjennom styrket kunnskapsutvikling, næringsutvikling og internasjonal konkurransekraft skal programmet Gassmaks bidra til økt verdiskaping for samfunnet ved industriell foredling av naturgass. Programmet bygger på en utredning gjennomført av Norges forskningsråd på anmodning fra NHD og startet opp i 2007.

Regjeringen har startet arbeidet med utarbeidelse av en nasjonal maritim strategi. Målet for strategien er å utvikle norske maritime næringer til å bli verdensledende innenfor maritim forskning, kompetanseutvikling og nyskaping. Derfor legger Regjeringen vekt på å øke forsknings- og innovasjonsinnsatsen i de maritime næringene.

Forskningsinnsats står sterkt i Regjeringens nordområdestrategi, som vil gi en tverrgående satsing på forskning og utvikling i Forskningsrådet, med særlig sterk fokus på næringsrettet FoU knyttet til å utnytte de nordlige olje- og gassressursene.

Brukeren står likevel i sentrum for Regjeringens budsjettsatsninger. Ordningen for brukerstyrt innovasjonsarena (BIA) videreføres, rettet mot innovasjonsutfordringene til bedrifter med en FoU-strategi som faller mellom Skattefunn og de øvrige næringsrettede programmene i Forskningsrådet. Bevilgningene over NHDs budsjett til dette programmet ble økt fra nær 170 mill. kr i 2006 til nær 228 mill. kr i forslaget for 2007.

Vi arbeider videre for å styrke norske forskningsmiljøer som arbeider i tett samspill med innovativt næringsliv. Hele 14 Sentre for forskningsdrevet innovasjon (SFI) ble offentliggjort av kunnskapsministeren i juni 2006. Vi har nå fått på plass den nødven-

¹ Mindre deler av teksten er unntatt offentlighet og følgelig ikke lagt ut på nettet. Et sammendrag av SSØs anbefalinger er gjengitt i St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak, avsnitt 2.3.10.

dige godkjenningen fra ESA for denne ordningen og kontraktene kan snart undertegnes.

NCE-programmet skal få fart på nyskaping i regionale bedriftsmiljøer. Dette skjer gjennom samarbeid mellom bedrifter, forskere, høyskoler og offentlige myndigheter. NCE-programmet pekte i april 2006 ut seks næringsmiljøer til Norwegian Centre of Expertise og det er invitert til nye forslag til prosjekter for 2007.

Regjeringen vil også styrke Norges internasjonale FoU-samarbeid gjennom en bred budsjettsatsing på EUs 7. rammeprogram, jf. St.prp. nr. 48 (2006-2007). Dette er det største internasjonale forskningsprogrammet noen sinne, og de aller fleste bransjer i Norge har nå mulighet til å forbedre sin fremtidige inntjening ved å delta. Regjeringen er også opptatt av

forskningssamarbeid ut over EU, og har utvidet det bilaterale forskningssamarbeidet med India og Kina. Den nylig undertegnede avtalen mellom Norge, Kina og Singapore når det gjelder maritim forskning er også et godt eksempel.

Utnyttelse av kunnskap har gitt grunnlag for verdiskaping og velferd i alle samfunn til alle tider. Der som norsk næringsliv skal komme styrket ut av globaliseringen og den økende konkurransen i de internasjonale markedene, må vi evne å ta i bruk ny kunnskap. Satsing på næringsrelevant forskning er derfor helt avgjørende. Regjeringens stortingsmelding om innovasjonspolitikken som planlegges fremlagt våren 2008 vil styrke og tydeliggjøre Regjeringens arbeid for å legge til rette for framtidig verdiskaping, sysselsetting og velferd.

SPØRSMÅL NR. 695

Innlevert 6. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 15. mars 2007 av fungerende fiskeri- og kystminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Jeg har blitt gjort kjent med at det er vanskelig å få tak i norsk klippfisk og sild i Argentina.

Hva vil statsråden gjøre for å fremme eksport av disse produktene til Argentina?»

Svar:

Norge eksporterte 75 tonn klippfisk til Argentina til en verdi av rundt 3 mill. kr i 2006. Det har de siste årene ikke foregått eksport av sild til Argentina.

Markedsfremmende tiltak forstås av Eksportutvalget for fisk (EFF). EFF anser ikke Argentina som et viktig konsummarked for norsk sjømat. Eksportut-

valget har derfor i samråd med næringen valgt å prioritere markedsinnsatsen i andre og viktigere markeder.

Norske myndigheter arbeider på generell basis for å bedre markedsadgangen for norsk sjømat. Dette skjer først og fremst gjennom forhandlingene i Verdens handelsorganisasjon (WTO), og gjennom frihandelsavtaler i regi av Det europeiske frihandelsforbundet (EFTA).

Den anvendte tollsatsen for de aktuelle fiskeproduktene ved import til Argentina er null. Det er derfor ikke manglende markedsadgang som forklarer det begrensede nærværet av norsk sjømat i Argentina.

SPØRSMÅL NR. 696**Innlevert 7. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 14. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I dagens utgave av VG er det en artikkel om en drapssiktet som ifølge avisen "nesten hver helg" festet på et utested i Oslo. Vedkommende er nå tiltalt for et drap samtidig som han sonet en annen drapssak. Slik saken fremstilles ser det hele horribelt ut. Der- som dette er korrekt er det en skandale.

Kan statsråden forsikre meg om at dette ikke er tilfellet, og i motsatt fall om det er innenfor gjeldende regelverk?»

BEGRUNNELSE:

Drapet på Mohamed Ahssain når stadig nye dimensjoner. Først kommer det frem at drapsmannen satt inne da han begikk et nytt drap. Så kommer det frem at de var flere som begikk drapet, og at også blant dem var det personer som allerede satt inne for drap. Det verste var kanskje at de to drapsdømte ikke sonet en vanlig drapssdom etter norsk standard, men

at de faktisk var dømt til 21 års fengsel, noe som ikke skjer ofte i norske domstoler.

Når man så ser hvilke forhold de har sonet under og hvilket omfang av soning og fordeler disse har hatt, ja, da fortøner det hele seg langt på vei som en tragedie for alle som hadde tillit til rettsvesen og kriminalomsorg. Dersom det som skrives er korrekt og det er innenfor de gjeldende regler må noe gjøres umiddelbart.

Jeg imøteser derfor statsrådets svar med stor interesse.

Svar:

Jeg har undersøkt saken med Kriminalomsorgens sentrale forvaltning og kan forsikre deg om at dette ikke er tilfellet. Den aktuelle innsatte har ikke hatt helgepermisjoner i et slikt omfang som beskrevet. Det kan i den forbindelse opplyses at han ikke har hatt noen helgepermisjoner i 2007.

SPØRSMÅL NR. 697**Innlevert 7. mars 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 14. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Rehabilitering er et område der både kommune og stat har ansvarsområder. De regionale helseforetakene har fått ansvaret for å dekke behovet for rehabiliteringsplasser i forbindelse med spesialisthelsetjenesten mens kommunen har ansvaret for en del andre rehabiliteringsopplegg. Det er uklart for meg hvor grensen går mellom ansvarsområdene.

Kan statsråden klargjøre hvilke rehabiliteringsoppgaver som ligger på kommunens ansvarsområde?»

BEGRUNNELSE:

Enkelte private tilbydere arbeider med å utvikle nye moderne tilbud innenfor rehabiliteringsfeltet. De vil gjerne tilby sine tjenester til både kommuner og til regionale helseforetak, men har problemer med å klarlegge hvilke oppgaver som skal inkluderes i til-

budet til kommunene og hvilke tjenester som skal omfattes av det tilbudet som skal forelegges helseforetakene. Det kan være problematisk å se hvor grensene mellom de forskjellige oppgavene går, og jeg ber derfor om informasjon om hvordan disse oppgavene skal løses mellom de to nivåene for fremtiden.

Svar:

Verdigrunnlaget for habilitering og rehabilitering er at alle mennesker skal gis likeverdige muligheter til å delta i samfunnet. Det er valgt to strategier i dette arbeidet - henholdsvis en samfunnsstrategi og en individbasert strategi - som sammen skal sikre mennesker med nedsatt funksjonsevne muligheter til selvstendighet og deltagelse innenfor ulike livs- og samfunnsområder.

Den samfunnsmessige strategien ble behandlet i

St.meld. nr. 40 (2003-2004) Nedbygging av funksjonshemmende barrierer.

Den individbaserte strategien ble behandlet i St.meld. nr. 21 (1998-99): Ansvar og meistring - Mot ein heilskapeleg rehabiliteringspolitikk. Meldingens anbefalinger bygget på prinsippene om rehabilitering som en individuell prosess med rett til medvirkning, individuelt tilpassede tjenestetilbud, likeverdige tilbud til alle med behov for rehabilitering, lokal forankring av tjenestene og sammenhengende tiltaksjeder.

Habilitering og rehabilitering er omfattende tverrfaglige virksomhetsområder som involverer en rekke instanser og etater i og utenfor helsetjenesten, i et tett samarbeid med brukerne av tjenestene. Ofte vil individene ha behov for bistand fra både spesialisthelsetjenesten og flere instanser i kommunen, som f.eks. primærhelsetjenester, sosialtjenester, barnehaage, skole, voksenopplæring, NAV-kontor mm.

I henhold til kommunehelsetjenesteloven § 1-3 skal kommunenes oppgaver bl.a. omfatte medisinsk habilitering og rehabilitering og pleie og omsorg. For å løse sine oppgaver skal kommunene bl.a. ha tilknyttet allmennlegetjeneste (herunder fastlegeordning), fysioterapitjeneste og sykepleie (herunder helseøstertjeneste og hjemmesykepleie). Forskrift om habilitering og rehabilitering hjemlet i kommunehelsetjenesteloven og spesialisthelsetjenesteloven trådte i kraft 1. juli 2001. I henhold til forskriften skal kommunen:

- ha en generell oversikt over behov for habilitering og rehabilitering i kommunen
- det skal finnes en koordinerende enhet for habiliterings og rehabiliteringsvirksomheten i kommunen
- legge til rette for at tjenesteytere kan melde habiliterings- og rehabiliteringsbehov
- integrere tjenesten som tilbys i et samlet habiliterings- og rehabiliteringsbehov.

Det er ikke noen juridisk definisjon av hva som er spesialisttjeneste og herunder rehabilitering i lovverket. "Spesialisttjeneste" er et samlebegrep for den typen helsetjenester som de regionale helseforetakene yter og som det ikke er hensiktsmessig å legge til kommunene. Hva som til enhver tid er spesialisttjeneste vil kunne variere over tid, både på bakgrunn av endringer i organiseringen av helsetjenesten og den medisinske utviklingen.

Habilitering og rehabiliteringstjenester som tilbys i spesialisthelsetjenesten og i kommunene skal ta utgangspunkt i den enkeltes individuelle habiliteringsprosess, og være helhetlige, koordinerte og sammenhengende. Innenfor habilitering og rehabilitering er samhandling blitt trukket fram fra både tjenestene

og brukerne som et av de viktigste områdene der det fortsatt er forbedringsmuligheter og behov for økt oppmerksomhet.

For at de som har behov for bistand til habilitering eller rehabilitering skal få et mest mulig helhetlig tilbud på tvers av sektorer og nivåer, er det viktig at det utarbeides individuelle planer som tydeliggjør ansvarsfordelingen i forhold til det enkelte individ. Ansvaret for å starte utarbeidelsen av en individuell plan sammen med brukeren ligger hos den delen av tjenesteapparatet som får henvendelsen og/eller ser behovet for bruk av individuell plan for å samordne tjenester mellom ulike nivå og instanser.

Individuell plan skal være et virkemiddel for å sikre at de tjenestene en person mottar samordnes, og at det er den enkeltes behov som er utgangspunkt for ytelse av tjenestene. Individuell plan skal fungere som en sektorovergripende og koordinerende plan på tvers av tjenester, etater og forvaltningsnivå. Ordningen med individuell plan er frivillig, og brukeren skal samtykke i at det utarbeides en individuell plan. Forskriften gjelder bare for helse- og sosialtjenesten.

Private tilbydere står fritt til å tilby sine tjenester til ulike aktører, både spesialisthelsetjenesten, kommunene og andre aktører som f.eks. NAV. Målet er at de tjenester som ytes i private opptrenings-/rehabiliteringsinstitusjoner skal ses i sammenheng med andre tjenester på feltet, slik at tilbudet i disse institusjonene blir en del av en helhetlig tjeneste. Ved inngåelse av avtaler om ytelse av tjenester skal regelverket for offentlige anskaffelser følges. Ved at regionale helseforetak, eventuelt kommuner, inngår avtaler med private tilbydere, ligger det til rette for at tilbudet blir en del av en helhetlig tjeneste til brukerne. Gjennom samarbeid med regionale helseforetak, eventuelt kommuner, vil institusjonene kunne utvikle sitt tilbud slik at det blir i samsvar med behovet for offentlige tjenester. Et slikt samarbeid kan sikre at pasientgrupper som tidligere ikke hadde tilstrekkelig tilbud blir ivaretatt, og at kvaliteten på et faglig nivå som er forutsetningen for tjenester som det offentlige skal yte, og tilpasset de pasientgrupper som tilbudet er ment for.

Kommunene og helseforetakene skal ha etablert koordinerende enheter for habilitering og rehabilitering. Deres rolle er bl.a. å sørge for god samhandling mellom spesialisthelsetjenesten og det kommunale tjenesteapparatet og bidra til at den enkelte bruker får bistand i forhold til sine behov. Utviklingen av samarbeid mellom koordinerende enheter i kommunen og i spesialisthelsetjenesten er derfor avgjørende.

Jeg har satt i gang et arbeid med å utvikle en ny strategi for habilitering og rehabilitering. Strategien skal legge til rette for en felles situasjonsforståelse og referanseramme for rehabiliteringsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 698**Innlevert 7. mars 2007 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 14. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«En person er 100 pst. sykemeldt fra sin vanlige, faste jobb. Vedkommende arbeider allikevel full tid for annen arbeidsgiver og begynte med dette samme dag som vedkommende ble sykemeldt. Sykemeldingen gjelder ifølge våre opplysninger psykisk ubalanse og stressreaksjoner. Hovedarbeidsgiver mener det må være feil at han skal betale lønn i arbeidsgiverperioden når arbeidstakeren faktisk er i arbeid hos annen arbeidsgiver.

Kan statsråden bekrefte at det er mulig og riktig å motta full lønn fra to arbeidsgivere under sykemelding?»

BEGRUNNELSE:

Saken gjelder en kvinne som arbeider fast i en sjåførscole. Hun er blitt sykemeldt på grunn av psykisk ubalanse og stressreaksjon. Samme dagen som hun ble sykemeldt begynte hun å arbeide som drosjesjåfør, ifølge de opplysninger vi har mottatt. Hun arbeider 100 pst. stilling og får selvfølgelig full lønn for arbeidet. Samtidig mottar hun full lønn fra hovedarbeidsgiver i arbeidsgiverperioden. Det virker fullstendig urimelig å kunne motta dobbel lønn på denne måten, på bakgrunn av en sykemelding. Ifølge NAV-kontoret som hovedarbeidsgiver har kontaktet skal dette være i orden så lenge sykemeldingen er medisinsk begrunnet. Hovedarbeidsgiver oppgir også at NAV-kontoret opplyser at når arbeidsgiverperioden er over vil den sykemeldte bli trukket i lønn tilsvarende trygdeytelsen.

Svar:

Jeg forstår spørsmålet dit at dette gjelder en person som er 100 pst. sykemeldt fra en fulltidsstilling, og at vedkommende deretter begynner i en ny fulltidsstilling hos en annen arbeidsgiver. Dersom en person etter sykmeldingstidspunktet (eller på sykmeldingstidspunktet) begynner i et nytt arbeidsforhold, skal dette medføre at sykepengene blir gradert eller stop-

pet. I et tilfelle hvor den sykmeldte begynner 100 pst. i et nytt arbeidsforhold, vil det med andre ord ikke foreligge rett til sykepengen.

Dersom en person blir sykemeldt i et arbeidsforhold som for eksempel krever fysiske ferdigheter (brannmann), forventes det at vedkommende etter noe tid må orientere seg mot annet arbeid med andre krav til faktisk funksjonsevne. Vedkommende vil da kunne få sykepengen i en overgangstid. Hvis derimot vedkommende faktisk begynner i nytt arbeid, vil sykepengene bli gradert eller stoppet.

Det tilfellet som kan virke urimelig for en arbeidsgiver, er når det foreligger to arbeidsforhold før sykmeldingstidspunktet og vedkommende blir delvis sykemeldt. Loven sier ikke noe om hvor restarbeids- evnen skal utnyttes og vedkommende kan selv velge hvilken jobb han vil bli sykemeldt i. Arbeidsgiver i det arbeidsforholdet vedkommende sykmelder seg i, må da betale sykepengen i arbeidsgiverperioden.

Det betyr imidlertid ikke at arbeidstaker uten videre vil kunne øke arbeidsinnsatsen hos annen arbeidsgiver uten at det får konsekvenser for beregningen av hvor stor arbeidsinntekt som er falt bort på grunn av sykdom. Formålet med sykepengene setter begrensninger, slik at en vil kunne ta utgangspunkt i den samlede arbeidsinntekten på sykmeldingstidspunktet som et uttrykk for den lønn som kompensasjonen skal beregnes etter. Inntekt fra nytt arbeid som ikke er uforenlig med sykmeldingen vil kunne medføre tilsvarende reduksjon i sykepengene. Hvor arbeidet er uforenlig med den medisinske begrunnelsen for sykmeldingen, vil det kunne undergrave sannsynligheten for arbeidsuførhet i den stillingen man er sykemeldt fra slik at forutsetningene for sykepengen ikke lenger er til stede.

Dersom arbeidsgiver mener at arbeidstager ikke har krav på sykepengen, kan saken bringes inn for Ankenemnda for sykepengen i arbeidsgiverperioden. Den sykmeldte kan klage til NAV og klage og anke til Trygderetten når det gjelder ytelser i trygdeperioden.

SPØRSMÅL NR. 699**Innlevert 7. mars 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 16. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Skattemyndighetenes tolkning av forskrift om betingelsene for arbeidsgivers dekning av kostnad til bedriftsbarnehage får nå store økonomiske konsekvenser for mange i form av etterligning og straffeskatt, ifølge Aftenposten 7. mars 2007. Premisset for etterligningen er en ny og upraktikabel tolkning av hvordan arbeidsgivers rettigheter i forhold til antall plasser og innflytelse på drift vedtektsfestes i den enkelte barnehage.

Hva vil statsråden gjøre for å avklare denne situasjonen for småbarnsforeldre som nå etterlignes?»

BEGRUNNELSE:

Det er fortsatt en stor utfordring i å nå og ikke minst opprettholde målet om full barnehagedekning. Da må alle gode krefter mobiliseres, kommuner, private, frivillige organisasjoner og ikke minst bedriftene.

Byråkratiseringen og utvidende tolkning av skatteregler som skattemyndighetene nå legger opp til, svekker rettssikkerheten for foreldre og vil svekke bedrifters interesse for å sikre barnehageplasser for sine ansatte.

Ikke minst vil regelfortolkningen særlig ramme små og mellomstore bedrifter som ikke kan ha egne barnehager.

Det er en forskjellsbehandling som er helt uholdbar i en så viktig sak.

Svar:

Alle naturallytelser er i utgangspunktet skattepliktige som lønn, men det gjelder noen unntak. Disse unntakene innebærer at en ellers skattepliktig ytelse blir skattefri, men bare dersom eventuelle vilkår er oppfylt.

For barnehageplasser er det gitt et skattefritak for "bedriftsbarnehageplasser". I utgangspunktet er dette en plass som en ansatt disponerer i arbeidsgivers egen barnehage (bedriftsbarnehage). Arbeidsgivere kan også gå inn som deleiere eller innskuddshavere i en barnehage drevet av andre, og gjennom dette få rett til å disponere et gitt antall plasser. Dette åpner for at også mindre arbeidsgivere (som ikke kan etablere og drive en egen barnehage) kan tilby skattefrie bedriftsbarnehageplasser til sine ansatte.

Det har siden 1992 vært et forskriftsfestet krav om at arbeidsgivers rett til antall plasser og innflytel-

se skulle framgå av barnehagens vedtekter. Bakgrunnen for skattefritaket for bedriftsbarnehager er både å oppmuntre arbeidsgivere til å etablere nye, langsiktige barnehageplasser, og å gå inn med midler som bidrar til å finansiere andres utbygging av nye barnehageplasser. For å sikre et slikt mer langsiktig engasjement fra arbeidsgivers side er det behov for å kreve at arbeidsgiveren også får sine rettigheter overfor barnehagen klart nedfelt i barnehagens vedtekter. Et slikt vedtektskrav er derfor ikke noe som bare kan frafalles eller overses, selv om kravet innebærer noe arbeid med å tilpasse vedtektene til de aktuelle arbeidsgivere som engasjerer seg økonomisk i barnehagen.

Det har vært hevdet at det er uklart hva som skal til for å tilfredsstille vilkårene, særlig med hensyn til hvordan arbeidsgiverens rettigheter overfor barnehagen skal formaliseres.

Den aktuelle forskriftsbestemmelsen har siden 1992 oppstilt et uttrykkelig krav om at arbeidsgivers rett til plasser, innsyn og innflytelse skal framgå av vedtektene. Det nye, som følger av Finansdepartementets uttalelse av 2. februar 2006, er at det er lempet på kravet til hvilke vedtekter disse rettighetene skal framgå av. Den naturlige forståelsen av forskriften kunne være at arbeidsgivers rettigheter må framgå av barnehagens selskapsrettslige vedtekter. Gjennom den nevnte uttalelsen har departementet klarlagt at det er tilstrekkelig å innta rettighetene i barnehagens vedtekter etter barnehageloven. Dette er en forenkling av de formelle krav, ikke en byråkratisering.

Reglene om skattefritak for arbeidsgivers tilskudd til barnehage for ansattes barn ble revidert i 2003. Bakgrunnen for endringene var Stortingets beslutning, jf. Innst. S. nr. 250 (2002-2003) om å be Regjeringen utarbeide nye forskriftsbestemmelser om skatte- og arbeidsgiveravgiftsfritak for arbeidsgiverbetalt barnehageplass. I innstillingens punkt om skatt uttaler en enstemmig komité bl.a.:

"For 2004 skal det oppstå rett til skattefrihet og frihet fra arbeidsgiveravgift for arbeidsgiverbetalt barnehageplass når barnehageplassen de facto er arbeidsgiverbetalt, og hvor det er arbeidsgiver selv som enten driver barnehageplassene eller har kjøpt barnehageplasser i kommunal eller privat barnehage for aktivt å tilby disse til egne ansatte. Forutsetningen er at vilkårene om innskudd/depositum og vedtektsfestet innsynsrett mv. er oppfylt. Dette må utformes slik at små og mellomstore bedrifter også kan delta. [...] Regjeringen utformer forskrifter, som forelegges Stortinget, i tråd med dette."

Før vedtakelsen av gjeldende forskriftstekst oversendte daværende finansminister Per-Kristian Foss den 20. oktober 2003 et utkast til en revidert forskriftsbestemmelse om skattefritak for arbeidsgiverfinansiert bedriftsbarnehageplass til finanskomiteen. I brevet uttales det følgende om arbeidsgivers innflytelse på barnehagens drift:

"Ordet bedriftsbarnehageplass innføres som begrep i forskriften, i samsvar med begrepsbruken i innstillingen. Begrepet bidrar, for øvrig til å understreke at skattefritaket knytter seg til plasser som disponeres av en bedrift. Dette i motsetning til at en arbeidsgiver eksempelvis refunderer den ansattes utgifter til barnehageplass, men for øvrig ikke har noe forhold til barnehagen.

[...]

Kravet om at arbeidsgiver skal ha rett til innsyn i barnehagens regnskaper og andre dokumenter er også ansett overflødig, da innsynsrett er en forutsetning for at en arbeidsgiver skal kunne utøve sin vedtektsfestede styringsrett.

Reglene om skattefritak for arbeidsgiverfinansierte barnehageplasser inneholder ingen formelle hindre mot at også små og mellomstore bedrifter kan benytte ordningen, men ordningen vil fortsatt kreve en del oppfølging fra arbeidsgivers side og pålegge ham plikter. Dette vil også måtte gjelde små og mellomstore bedrifter. Dersom det ikke stilles slike krav til arbeidsgiverne generelt, vil ordningen medføre et betydelig provenytab. Jeg mener at vedlagte forskrift således har en rimelig balanse mellom kontroll- og provenyhensyn og hensynet til at regelverket skal være enkelt å praktisere."

Skattefritaket, slik det er avgrenset, må anses å være praktisk ut fra de formål fritaket er ment å ivareta. Relativt sett vil fritaksvilkårene kunne oppleves noe mer krevende å oppfylle for mindre bedrifter. Som det følger av sitatet ovenfor var imidlertid dette en del av vurderingen da fritaksvilkårene ble utformet. Ved å kreve en viss deltakelse fra arbeidsgiver oppnår man at fritaket i større grad bidrar til å opprette nye barnehageplasser framfor at ansatte med bedriftsbarnehageplass bare blir prioritert i barnehagekøen på bekostning av andre uten en slik ordning. Det må være en målsetning å sikre at dagens regelverk faktisk etterleves av både arbeidstakere og arbeidsgivere, slik at det i større grad faktisk skytes inn kapital

fra bedriftene i form av innskudd eller kjøp av eierandeler, som kan finansiere utbygging av nye barnehageplasser.

Spørsmål om hvorvidt eksisterende skatteregler fungerer tilfredsstillende vurderes også normalt i forbindelse med den årlige budsjettbehandlingen.

Det er i spørsmålet vist til oppslaget i Aftenposten den 7. mars d.å. Dette oppslaget omhandler også adgangen til å la arbeidstakeren finansiere barnehageplassen gjennom trekk i bruttolønn. Jeg finner det hensiktsmessig med en kort kommentar om dette spørsmålet også.

Det er et grunnleggende utgangspunkt at den avtalte kontante lønn i sin helhet skal lønnsinnberettes og være grunnlag for forskuddstrekk og arbeidsgiveravgift. Så kan det eventuelt i tillegg til den kontante lønnen ytes naturalytelser, som kan være helt eller delvis skattefrie. Det er imidlertid ikke, og har aldri vært, generell anledning til å redusere skatteplikten for kontant lønn ved at arbeidsgiver trekker en del av lønnsutbetalingen som direkte motytelse for skattefrie naturalytelser. Realiteten er da at arbeidstakeren betaler for naturalytelsen gjennom lønnstrekket, altså en anvendelse av lønnen som ikke reduserer skatteplikten for den. Bare ett unntak finnes her, og det gjelder for hjemme-PC-ordningen. Det er dette som framgår av Finansdepartementets uttalelse 14. desember 2005. At skattemyndighetene legger dette til grunn for tidligere inntektsår, innebærer altså ingen tilbakevirkning.

I en lønnsforhandling kan det imidlertid, dersom ikke tariffavtale mv. hindrer det, forekomme at brutto kontantlønn nedjusteres på grunn av annen tilleggsytelse i arbeidsforholdet. En slik nedjustering, med virkning for bl.a. framtidig lønnsutvikling, pensjenspoeng, feriepenger, sykkelønsrettigheter mv., vil også bli skattemessig lagt til grunn. Det gjelder uansett om tilleggsytelsen er skattefri (f.eks. barnehageplass) eller skattepliktig (f.eks. bilhold). Slik nedjustering av brutto kontantlønn er noe annet enn trekk i (uendret) bruttolønn, og dermed blir også skattevirkningen forskjellig.

SPØRSMÅL NR. 700**Innlevert 7. mars 2007 av stortingsrepresentant Lars Sponheim****Besvart 14. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge tall fra Kommunal Rapport og Kommunenes Sentralforbund (KS) ligger kommunesektoren an til å gå med et overskudd på om lag 10 mrd. kr i 2006.

Er det mulig å få en oversikt som viser hvor mye av dette overskuddet som stammer fra økte skatteinntekter?»

BEGRUNNELSE:

En regnskapsundersøkelse som KS offentliggjorde 27. februar i år viser at kommunesektoren bedret økonomien betydelig i løpet av 2006 og at sektoren samlet ligger an til å få et overskudd på over 10 mrd. kr i 2006. Bare to av hundre kommuner går med underskudd.

Ifølge rapporten fra KS skyldes dette spesielt to forhold: god økonomi- og kostnadsstyring og høy ekstraordinær skatteinnngang på slutten av året.

En utfordring for sektoren er at økte skatteinntekter er en engangsinntekt som ikke automatisk videreføres. Derfor bør ikke disse pengene brukes til å øke driftsutgiftene permanent, men til vedlikehold og engangsutgifter.

Også for ryddigheten i den politiske debatt om kommuneøkonomi er det viktig å få en oversikt over hvor stor andel av overskuddet som skyldes økt skatteinnngang til kommunene. Jeg ber derfor om en oversikt/beregning over hvor mye av overskuddet i kommunesektoren som skyldes økt skatteinnngang, gjerne brutt ned på enkeltkommuner om mulig.

Svar:

På basis av foreløpige regnskapstall fra et utvalg kommuner og fylkeskommuner anslår Det tekniske beregningsutvalget for kommunal og fylkeskommunal økonomi (TBU) netto driftsresultatet for kommuner og fylkeskommuner samlet til om lag 5½ pst. av inntektene i 2006. Til sammenlikning anslås netto driftsresultatet i kommunesektoren i 2006 til 3,6 pst. Netto driftsresultatet i kommunesektoren har økt fra om lag 9 mrd. kr i 2005 til om lag 15 mrd. kr i 2006. Økningen i netto driftsresultat fra 2005 til 2006 må ses i sammenheng med at skatteinngangen ble betydelig høyere enn ventet.

Netto driftsresultat viser hvor mye som kan disponeres til avsetninger og investeringer etter at driftsutgifter, renter og avdrag er betalt. Utviklingen i kommunesektorens utgifter er dermed like avgjørende for netto driftsresultatet som utviklingen i inntektene. Det foreligger ikke anslag for hvordan kommunesektorens utgifter ville utviklet seg dersom inntektsveksten hadde vært som anslått i Revidert nasjonalbudsjett 2006. Det er dermed ikke mulig å svare på hva netto driftsresultatet ville vært uten merskattevekst gjennom 2006.

Skatteinntektene til kommunesektoren i 2006 er oppjustert med drøyt 6 mrd. kr etter Revidert nasjonalbudsjett 2006. Finansdepartementet utarbeider ikke skatteanslag for den enkelte kommune og fylkeskommune, og det er dermed ikke mulig å gi kommunevis og fylkeskommunevis tall for merskatteveksten.

SPØRSMÅL NR. 701**Innlevert 7. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 14. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det er svært gledelig at finansministeren, ifølge TV2-nyhetene 3. mars, snur i spørsmålet om beskatning av arbeidsgiverbetalte behandlingsutgifter. Ifølge TV2 vil arbeidstakere ved Moelven Brøttum slippe å betale skatt for arbeidsgiverbetalt massasje. Det

er et skritt i riktig retning at arbeidstakere skal slippe ekstra skatt når arbeidsgiver iverksetter slike tiltak for å få ned sykefraværet.

Hvor vil nå finansministeren sette grensen for hva som skal beskattes og hvilke behandlingsutgifter som fritas?»

Svar:

Det som fra departementets side ble uttrykt i TV2-nyhetene 3. mars, var følgende:

"Hvis det er slik at du er i en belastet arbeidssituasjon, og arbeidsgiveren bidrar med tjenester som skal avhjelpe den situasjonen, og på den måten få ned sykefraværet, så er det noe som er skattefritt. Og det er positivt at arbeidsgivere faktisk gjør det."

Det er en grensegang mellom skattefrie arbeidsmiljøtiltak og skattepliktige private fordeler, og dette er ikke noen ny problemstilling.

Som skattepliktig inntekt anses i utgangspunktet enhver fordel vunnet ved arbeid. Dette omfatter også naturalytelser, som eksempelvis kan bestå i at arbeidsgiver dekker arbeidstakers kostnader til privat helsebehandling, privat massasje og annen velværebehandling. Når slike ytelser har karakter av å være dekning av et privat forbruk, er det rimelig at arbeidstakeren betaler skatt av fordelen. Man kan derfor ikke på generelt grunnlag anta at massasjebehandling av ansatte kan dekkes av arbeidsgiver uten at skatteplikt oppstår.

Arbeidsgiver har imidlertid et ansvar for å tilrettelegge arbeidssituasjonen og å motvirke belastninger og skader som arbeidet kan forårsake. Tiltak som arbeidsgiver iverksetter med sikte på å avhjelpe problemer som forårsakes av selve arbeidet, er generelt ikke å anse som skattepliktige fordeler for arbeidstakeren.

Bedriftshelsetjeneste og treningsordninger er således på nærmere fastsatte vilkår skattefrie. Forebyggende helseundersøkelse og instruksjon i riktig arbeidsstilling og kroppsbruk, herunder treningsopplegg for yrkesgrupper med spesielt belastende arbeidsoppgaver, som på profesjonelt grunnlag har til hensikt å forebygge skader, belastningslidelser og sykdom, og som gjennomføres med fysioterapeut eller lignende, er også tiltak som er skattefrie.

Også behandling/massasje som er rettet mot å redusere muskelspenninger mv., vil i konkrete tilfelle kunne være tiltak for å forebygge skader og belastningslidelser som er forårsaket av selve arbeidssituasjonen. Kostnadene til massasje fremstår i så fall ikke som privatutgifter for de aktuelle arbeidstakerne. Da vil heller ikke arbeidsgivers dekning av kostnadene være å anse som en skattepliktig fordel for arbeidstakerne.

Spørsmålet om massasjen i den enkelte sak må anses som en skattepliktig naturalytelse eller som et skattefritt arbeidsmiljøtiltak, er følgelig ikke løst ved at man konstaterer at det dreier seg om arbeidsgiverbetalt massasje. Dette kan fortsatt, avhengig av omstendighetene i det enkelte tilfelle, være skattepliktig eller skattefritt. Spørsmålet må avgjøres konkret av de lokale ligningsmyndigheter, basert på nærmere opplysninger om årsakene til belastningslidelsene som den aktuelle massasjen eventuelt er innrettet mot.

SPØRSMÅL NR. 702

Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 16. mars 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kan utenriksministeren svare på om de 15 pansrede bilene som Utenriksdepartementet allerede har kjøpt inn ble anskaffet i henhold til Lov om offentlige anskaffelser, og hvor ble disse anbudsforespørselene utlyst/formidlet, og fra hvilke land ble disse innkjøpene til slutt foretatt?»

BEGRUNNELSE:

I utenriksministerens svar på spørsmål nr. 645 fra Kari Lise Holmberg, skriver utenriksministeren at de pansrede bilene som Utenriksdepartementet har gått til anskaffelse av i 2006, er gjort etter forutgående

runder med pristilbud. Da det er uklart i utenriksministerens svar til Kari Lise Holmberg hvordan denne anskaffelsen har skjedd, kan det være greit å få vite om disse og tidligere anskaffelser er gjort i henhold til Lov om offentlige anskaffelser.

Samtidig vil det være klagende for undertegnede å få en oversikt over hvem som har levert tilbud på tidligere anskaffelser, og hvilke spesifikasjoner som lå til grunn for anbudsleverandørene.

Svar:

Norge har utenriksstasjoner i over hundre land. I en rekke av disse landene har faren for politisk betin-

get vold og kriminalitet økt betydelig. Generelt sett har sikkerhetssituasjonen i ulike deler av verden utviklet seg i negativ retning de siste årene. Som arbeidsgiver har Utenriksdepartementet ansvaret for personellsikkerheten ved alle våre utenriksstasjoner.

Ett konkret sikkerhetstiltak for å beskytte personellet på utenriksstasjonene er pansrede kjøretøy. Som representanten Fostervold omtaler er det blitt anskaffet 15 slike spesialkjøretøy. I tillegg er det levert ytterligere en pansret bil til ambassaden i Kabul.

Situasjonen var den at disse kjøretøyene måtte anskaffes på kort varsel som følge av akutte forhold, i lys av den konkrete sikkerhetssituasjonen ved visse utenriksstasjoner. Markedet er til enhver tid begrenset når spesialkjøretøy må anskaffes på kort varsel, og etter terroranslaget '11. september' ble leveringssituasjonen dessuten betydelig forverret.

De pansrede kjøretøyene som hittil er anskaffet, er innkjøpt hos ulike forhandlere, blant annet i Norge og Danmark, som hadde mulighet til å bygge om og levere så raskt som mulig og til rimeligste markedspris i forhold til spesifikasjoner. Anskaffelsene ble med andre ord foretatt der det kunne gjøres raskest og billigst. Tidsaspektet på bakgrunn av sikkerhetssituasjonen ble det avgjørende, og det medførte at innkjøpene ikke kan sies å ha tilfredsstilt alle krav i Lov om offentlige anskaffelser.

Utenriksdepartementet har igangsatt et arbeid med å få på plass en rammeavtale i 2007 om ytterligere levering av pansrede biler. Inngåelse av en slik avtale vil bli kunngjort i henhold til Lov om offentlige anskaffelser.

SPØRSMÅL NR. 703

Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 20. mars 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Under behandlingen av St.meld. nr. 24 (2004-2005) om erstatningsordninger for barn i barnehjem og spesialskoler, mente Stortinget at sakene skulle bli behandlet innen 8 måneder. Nå kommer det henvelsendelser om at ventetiden er svært lang, med svært negative konsekvenser for mange som har ventet på oppreisning i mange tiår.

Hva er ventetiden for behandlingen av disse sakene nå, og hva gjøres for å få saksbehandlingstiden ned i tråd med Stortingets forutsetninger?»

Svar:

Spørsmålet er overført til barne- og likestillingsministeren som rette statsråd.

Billighetserstatningsordningen er Stortingets egen ordning. Søknader om billighetserstatning rettes til Justissekretariatene, som videresender disse til de ansvarlige faginstansene for forberedende behandling. For Barne- og likestillingsdepartementets ansvarsområder (bl.a. barnehjemssaker) er dette Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir), for spesialskoler for barn med atferdsvansker er dette Utdanningsdirektoratet. Direktoratene innhenter nødvendig dokumentasjon og skriver en uttalelse i saken, som oversendes Justissekretariatene. Stortingets billighetserstatningsutvalg skal deretter fatte vedtak i saken.

Vedtaket om å gjøre tilpasninger i billighetserstatningsordningen for bl.a. tidligere barnehjemsbarn har ført til at det har kommet inn svært mange søknader, og saksbehandlingstiden i Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) har derved også blitt lang. Per 31. desember 2006 var total restanse på 1126 saker.

Det arbeides kontinuerlig med å få redusert saksbehandlingstiden. Bufdir er det siste halvannet året blitt styrket med 15 personer på dette området og departementet bevilger også midler til Justissekretariatene og Billighetserstatningsutvalg II (BU II). Målsettingen er ett års saksbehandlingstid i direktoratet, noe en hittil ikke har greid. Nå er saksbehandlingstiden på om lag 20 måneder.

Tidsaspektet så vel som ressursbehovet i direktoratet er avhengig av graden av dokumentasjon som BU II krever i disse sakene. 20. mars d.å. skal det avholdes et møte mellom Justissekretariatene, BU II, Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet og Barne- og likestillingsdepartementet, for å drøfte ytterligere tiltak for å få ned saksbehandlingstiden til et rimelig nivå.

Departementet vil tilføre ytterligere midler hvis det viser seg nødvendig i arbeidet med å nå målsettingen på ett års saksbehandlingstid.

SPØRSMÅL NR. 704**Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 21. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jeg viser til statsrådens svar i stortingets muntlige spørretime 7. mars 2007 på spørsmål fra Per Sandberg samt oppfølgingsspørsmål. Statsråden svarte: "Når det gjeld riksvegsløyvingar, får alle fylke ein pott til fordeling, og det er fylket sjølv som prioriterer, i motsetning til stamvegane, der Stortinget prioriterer etter tilråing frå Regjeringa."

Kan statsråden bekrefte at Statens vegvesen etter instruks/annet regelverk følger denne regelen, og at ev. avvik rapporteres til Samferdselsdepartementet?»

BEGRUNNELSE:

Av statsrådens svar har jeg merket meg følgende:

"Det eg gjorde etter at eg kom inn i departementet, då Vegdirektoratet på nytt ville administrativt overstyra fylkestinget, var at eg sa at fylkestinget sitt vedtak skal stå fast. Det seier eg òg når det gjeld andre fylke. Det er ikkje spesielt for Sogn og Fjordane."

Dette tyder på at Statens vegvesen ikke i praksis har etterlevet den regel om at fylkeskommunens prioriteringer gjennom flertallsvedtak i Fylkestinget avgjør bruken av Stortingets bevilgninger til øvrige riksveger, altså andre riksveger enn stamvegane. Det er viktig å få en presisering av myndighetsreglene på bakgrunn av at Statens vegvesen som fagetat for veg har en dominerende posisjon innen transportsektoren i Norge med stor påvirkningskraft; mange vil hevde for dominerende. Samtidig har Statens vegvesen mange ulike roller innenfor bygging og drift av veg; eier, tiltakshaver, operatør og tilsynsmyndighet.

Svar:

De fylkesvise planleggingsrammene for investeringer på øvrig riksvegnett fastsettes gjennom Fiskeri- og kystdepartementets og Samferdselsdepartementets retningslinjer for Statens vegvesens arbeid med handlingsprogrammet for kommende planperiode. Rammene fastsettes på grunnlag av stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan for planperioden og Stortingets behandling av meldingen. Statens vegvesens forslag til handlingsprogram forelegges fyl-

keskommunene til uttalelse. I tråd med St.meld. nr. 31 (2000-2001) Kommune, fylke, stat - en bedre oppgavefordeling, skal fylkeskommunenes prioriteringer tillegges avgjørende vekt innenfor de føringer som følger av Nasjonal transportplan og Stortingets behandling av meldingen. Ved uenighet mellom det regionale vegkontoret og fylkeskommunen, skal saken forelegges Vegdirektoratet. Dersom Vegdirektoratet ikke er enig med fylkeskommunen, skal saken sendes Samferdselsdepartementet. Samferdselsdepartementet har endelig avgjørelsesmyndighet i denne type saker. Prioriteringene i siste seksårsperiode er foreløpige og vurderes på nytt i forbindelse med neste revisjon av Nasjonal transportplan.

Med utgangspunkt i fastsatt handlingsprogram for fireårsperioden utarbeider Statens vegvesen fylkesvise planleggingsrammer som grunnlag for budsjettarbeidet for det enkelte år. Den endelige tildelingen fastsettes gjennom Stortingets behandling av statsbudsjettet. Også eventuelle uenigheter mellom Statens vegvesen og fylkeskommunen om prioriteringene innenfor planleggingsrammen for det enkelte år, inkl. marginalvurderingene, legges fram for Samferdselsdepartementet.

Statens vegvesen skal følge gjeldene regler på dette punktet. Instruks til Statens vegvesen om oppfølging av føringer i St.meld. nr. 31 (2000-2001) om vektlegging av fylkeskommunenes prioriteringer på øvrig riksvegnett ble gitt i brev 20. juni 2001 til Vegdirektoratet.

Siden representanten tar utgangspunkt i mitt svar i Stortinget på et spørsmål om Dalsfjordsbandet i Sogn og Fjordane, gjør jeg for ordens skyld oppmerksom på at uenigheten knyttet til sambandet i forbindelse med fastsettingen av handlingsprogrammet for perioden 2006-2009, ble lagt fram for Samferdselsdepartementet. Daværende politiske ledelse sluttet seg til Statens vegvesens vurderinger, jf. nærmere omtale i St.prp. nr. 1 (2005-2006), side 131. Denne vurderingen var jeg uenig i, og fastsatt handlingsprogram er derfor endret i tråd med fylkeskommunens prioriteringer.

SPØRSMÅL NR. 705**Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 21. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Stortinget har vedtatt og igangsatt en rekke utbyggingsprosjekter som innebærer føringer for fremtidige budsjetter.

Kan det derfor bes om en oversikt over alle vedtatte og igangsatte vegprosjekter, og hvilke bindinger disse legger i forhold til budsjettene i årene fremover, og at dette spesifiseres på det enkelte år?»

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2006-2007) er bindingene knyttet til fullføring av igangsatte/vedtatte prosjekter anslått til om lag 14 mrd. kr, hvorav om lag 7,5 mrd. kr er forutsatt dekket med statlige midler.

Vedlagte prosjektlister er basert på opplysninger som Vegdirektoratet innhentet i forbindelse med arbeidet med statsbudsjettet for 2007. Det tas derfor

forbehold om endringer etter at dette arbeidet ble avsluttet høsten 2006. Oversikten omfatter såkalte strekningsvise prosjekter. I tillegg kommer bindinger knyttet til mindre investeringstiltak (mindre utbedringer, tiltak for gående og syklende, trafikk sikkerhetstiltak, miljø- og servicetiltak, kollektivtrafikktiltak, igangsatte planleggingsoppgaver m.m.) samt statens forpliktelser knyttet til oppfølging av inngåtte forskutteringsavtaler, vedtatte bompengepakker, OPS-prosjekter og prosjekter der alternativ bruk av ferjetilskudd inngår.

Behovet for midler til igangsatte/vedtatte prosjekter det enkelte år blir nærmere avklart gjennom det årlige budsjettarbeidet. Det presiseres derfor at det er knyttet stor grad av usikkerhet til de behov som er anslått for det enkelte år.

Vedlegg til svar:

Bindinger - strekningsvise prosjekter

Mill 2007-kr

	Restbehov pr 01.01.2008	2008	2009	2010	2011	2012
A. Stamvegnettet						
KORRIDOR 1. Oslo - Svinesund/Kornsjø						
<i>E 6 Riksgrensen/Svinesund - Oslo</i>						
E6 Svingenskogen - Åsgård	820	650	130	40		
E6 Vinterbru - Assurtjern	905	600	270	35		
KORRIDOR 2. Oslo - Ørje/Magnor						
<i>E 18 Riksgrensen/Ørje - Oslo</i>						
Ev 18 Momarken - Sekkelsten, i nkl. refusjon	219	219				
Ev 18 Sekkelsten - Krosby	16	16				
<i>Rv 2 Riksgrensen/Magnor - Kløfta</i>						
Rv 2 Kløfta - Nybakk	70	70				
<i>Rv 35 Jessheim - Hønefoss - Hokksund</i>						
-						
KORRIDOR 3. Oslo - Grenland - Kristiansand - Stavanger						
<i>E 18 Oslo - Kristiansand</i>						
E18 Bjørvikaprojektet	2 510	800	500	450	500	260

	Restbehov pr 01.01.2008	Behov (foreløpig anslag)				
		2008	2009	2010	2011	2012
E18 Høvik - Frydenhaug	16	16				
E18 Frydenhaug - Eik	295	210	85			
E18 Kopstad - Gulli	196	120	76			
E18 Langåker - Bommestad	741	410	290	40		
<i>Rv 23 Lier - Drøbak - Vassum</i>						
-						
<i>Rv 150 Ulvensplitten - Tjernsmyr</i>						
Rv 150 Ulvensplitten - Sinsen, inkl lokalvegnett	?	270	?	?	?	?
KORRIDOR 4. Stavanger - Bergen - Ålesund - Trondheim						
<i>E 39 Kristiansand - Bergen</i>						
E39 Tjensvollkrysset	85		60	25		
E39 Jektevik - Sandvikvåg	40	40				
E39 Halhjem/Sandvikvåg ferjekaier	6	6				
<i>E 39 Bergen - Ålesund med tilknytninger</i>						
E39 Gammelseter - Nipetjørn	85	75	10			
<i>E 39 Ålesund - Trondheim</i>						
-						
KORRIDOR 5. Oslo - Bergen/Haugesund med arm via Sogn til Florø						
<i>E 134 Drammen - Haugesund</i>						
E134 Haukelitunnelane	30	30				
E134 Rullestadjuvet	9	9				
<i>E 16 Sandvika - Bergen</i>						
E16 Wøyen - Bjørum *)	420	340	80			
E16 Borlaug - Voldum	111	111				
<i>Rv 7/rv 52 Hønefoss - Gol - Borlaug</i>						
-						
Rv 36 Seljord - Eidanger						
-						
KORRIDOR 6. Oslo Trondheim						
<i>E 6 Oslo - Trondheim</i>						
E6 Løklia - Vindalsliene - Fossum	7	7				
E6 Nordre avlastningsveg	430	310	70	50		
<i>Rv 15 Otta - Måløy</i>						
-						
<i>E134 Dombås - Ålesund</i>						
-						
<i>Rv 3 Kolomoen - Ulsberg</i>						
-						
<i>Rv 4 Oslo - Mjøsbrua</i>						

	Restbehov pr 01.01.2008	Behov (foreløpig anslag)				
		2008	2009	2010	2011	2012
Rv 4 Omlegging ved Raufoss	12	12				
KOORDOR 7. Trondheim - Bodø med armer til svenskegrensen						
<i>E 6 Trondheim - Fauske med tilknytninger</i>						
E6 Vist - Jevika - Selli	133	110	23			
KORRIDOR 8. Bodø - Narvik - Tromsø - Kirkenes						
<i>E 6 Fauske - Nordkjosbotn med tilknytninger</i>						
E10 Lofotens fastlandsforbindelse	150	150				
<i>E6 Nordkjosbotn - Kirkenes med tilknytninger</i>						
E6 Langnesbukta - Jansnes	55	50	5			
Sum stamvegnettet	7 361	4 631	1 599	640	500	260

B. Fylkesfordelt ramme (investeringer på øvrige riksveger, inkl rassikring)

ØSTFOLD

Øvrige riksveger:

Rv 808 Ny Kråkerøyforbindelse	370	220	150		
-------------------------------	-----	-----	-----	--	--

AKERSHUS

Øvrige riksveger:

Rv 154 Søndre Tverrveg	13	13			
------------------------	----	----	--	--	--

OSLO

Øvrige riksveger:

Rv 4 Carl Berners plass	70	70			
Rv 191 Nedre Kalbakk vei	16	16			

HEDMARK

-

OPPLAND

Øvrige riksveger:

Rv 33 Oddnes - Sollien	1	1			
Rv 255 Jørstad - Segalstad bru m/sideveger	210	90	110	10	

BUSKERUD

Øvrige riksveger:

Rv 283 Øvre Sund bru	190	110	60	20	
----------------------	-----	-----	----	----	--

VESTFOLD

Øvrige riksveger:

Rv 311 Ringveg øst - vest Kjelle - Kilen	58	58			
Rv 306 Kirkebakken - Re grense	210	120	70	20	

	Restbehov pr 01.01.2008	Behov (foreløpig anslag)				
		2008	2009	2010	2011	2012
TELEMARK						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 38 Eklund - Sannidal	104	80	24			
AUST-AGDER						
-						
VEST-AGDER						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 465 Kjørrefjord - Ulland	113	80	33			
ROGALAND						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 44 Stangeland - Skjæveland	22	22				
Rv 44 Omkjøringsveg Klepp	106	80	26			
Rv 47 Haugesund - Hordaland grense	5	5				
Rv 519 Finnfast	340	210	120	10		
HORDALAND						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 7 Hardangerbrua	1 730	250	400	500	500	80
Rv 48 Helland - Havsgårdsdalen	73	73				
Rv 57 Espeland - Herland	53	53				
Rv 544 Halsnøysambandet	57	57				
Rv 546 Austevollbrua	17	17				
Rv 557 Ringveg vest	710	250	290	110	60	
Kryss Fjøsangervn/Minde allè/Kanalvn	3	3				
Bybanen	870	250	400	200	20	
<i>Rassikring:</i>						
Rv 13 Bugjelet - Kobberstille	27	27				
Rv 13 Navragjelet - Brimnes	15	15				
Rv 13 Ulvundsøyne	26	22	4			
SOGN OG FJORDANE						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 55 Stedjeberget	3	3				
Rv 617 Gotteberg - Kapellneset	15	15				
<i>Rassikring:</i>						
Rv 5 Hammarsgrovi - Stølsneset	190	110	70	10		
Rv 55 Fatlaberget	89	85	4			
MØRE OG ROMSDAL						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 64 Atlanterhavstunnelen	310	200	110			
Rv 653 Eiksundsambandet	148	148				

	Restbehov pr 01.01.2008	Behov (foreløpig anslag)				
		2008	2009	2010	2011	2012
<i>Rassikring:</i>						
Rv 62 Fresvika - Jordalsgrenda	24	22	2			
SØR-TRØNDELAG						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 30 Fjesetbakkene	23	20	3			
NORD-TRØNDELAG						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 769 Spillum - Namdalsvegen	27	27				
Rv 769 Høknes - Orientkrysset	8	8				
NORDLAND						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 808 Finneidfjord - Åsen	19	19				
Rv 17 Tverrlandet - Godøysstraumen	195	100	85	10		
Rv 80 Røst ferjekai	15	15				
<i>Rassikring:</i>						
E10 Fjøsdaalen	13	13				
TROMS						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 867 Samamoa - Ervik	49	30	19			
<i>Rassikring:</i>						
Fv 347 Arnøy (statens andel)	58	58				
FINNMARK						
<i>Øvrige riksveger:</i>						
Rv 888 Bekkarfjord - Ørretvatn	5	5				
Sum fylkesfordelt ramme, inkl rassikring	6 600	3 070	1 980	890	580	80
Sum bindinger	13 961	7 701	3 579	1 530	1 080	340

Merknad:

*) Oppgitt restbehov er justert pga kostnadsøkning, jf St prp nr 27 (2006-2007).

SPØRSMÅL NR. 706**Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 19. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vegvesenet utarbeider en rekke mulighetsstudier på nye mulige vegprosjekter.

Kan jeg derfor tillate meg å be om en oversikt over hvor mange mulighetsstudier Vegvesenet har liggende og holder på med, og ber om at oversikten inneholder hvilke strekninger det gjelder, samt de økonomiske rammene for det enkelte mulighetsstudiet hver for seg og samlet?»

Svar:

Mulighetsstudier er et begrep som ikke har en entydig og klar betydning i planforvaltningen. I Statens vegvesen er begrepet brukt på lokalt og regionalt nivå i enkelte sammenhenger, og omhandler da som oftest vurderinger av muligheten for bompengefinansiering av ett eller flere investeringstiltak. Vurderingene gjøres både på svært overordnet og detaljert nivå, og de

gjennomføres både før og etter at planlegging etter plan- og bygningsloven er satt i gang.

Statens vegvesen skal prioritere sin planleggingsvirksomhet i henhold til de føringer som er gitt i Nasjonal transportplan og påfølgende handlingsprogram/planleggingsprogram. I tillegg utfører Statens vegvesen enkelte forhåndsvurderinger og planlegging med utgangspunkt i lokal- og regionalpolitiske ønsker om å finansiere tiltak helt eller delvis med bompenger.

Mulighetsstudier er ikke et definert begrep i Statens vegvesen sitt styringssystem, og det er betydelige lokale og regionale variasjoner i begrepsbruken. Det er blant annet flere regioner som ikke benytter begrepet. På bakgrunn av dette lar deg seg derfor ikke gjøre å presentere en samlet og detaljert oversikt over strekninger og kostnader knyttet til såkalte mulighetsstudier uten en klarere definisjon og avgrensning av hva begrepet skal omhandle.

SPØRSMÅL NR. 707**Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Sahl****Besvart 19. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det har gjennom media kommet frem at Samferdselsdepartementet "vil utsette det planlagte vedtaket for Oslopakke 3 i to år". Mange frykter at et slikt vedtak i praksis kan føre til at en ikke lykkes med å komme frem til en samferdselsløsning for regionen. Det er ønskelig at samferdselsministeren avkrefter at Oslopakke 3 er i ferd med å utsettes.

Kan kvalitetssikring gjennomføres for det enkelte prosjekt i pakken, og ikke som foreslått for hele pakken?»

BEGRUNNELSE:

Det er bred lokal enighet om Oslopakke 3. Enigheten baseres imidlertid på et skjørt kompromiss. Det er fare for at en eventuell utsettelse kan føre til at denne enigheten ryker. At investeringer i denne størrel-

sesordenen må gjennom grundige utredninger er selvsagt, og KS1 er et viktig tiltak for nødvendig kontroll med store prosjekt. Det vekker imidlertid bekymring at pakken som helhet må underlegges KS1 før vedtak kan fattes, da dette oppfattes som en utsettelse som kan medføre at en ny prosess må igangsettes i regionen.

Svar:

Det refererte budskapet fra media stemmer ikke. Sammen med regjeringa er jeg opptatt av å sikre god realisering og framdrift fra statens side for Oslopakke 3.

Ordningen med å kvalitetssikre store statlige investeringer i en tidlig fase (KS1) ble startet av Bondevik II-regjeringen (også etter påtrykk frå Stortinget), jf. omtale i Gul bok 2005 (s. 99-100). Her blir KS1-ordningen omtalt/presentert som en utvidelse av

ordningen med ekstern kvalitetssikring av styringsunderlag og kostnadsoverslag (KS2). KS1 er også omtalt i Samferdselsdepartementet sitt budsjett for 2005 (som også Bondevik II-regjeringen la fram). Her går det fram at KS1 har som formål å sikre grunnlaget for regjeringens beslutning om av konseptuelt alternativ som grunnlag for forprosjekteringen. Denne regjeringen følger således opp KS1-arbeidet slik at store samferdselsprosjekt blir kvalitets-sikret bedre i en tidlig fase.

Oslopakke 3 er en uvanlig stor og viktig sak, og kostnaden vil være langt over 100 ganger så stor som grensen for når et prosjekt skal underlegges ekstern kvalitetssikring i en tidlig fase. Det er ingen grunn til at Oslopakke 3 skal bli behandlet annerledes enn andre prosjekt i andre deler av landet.

KS1 skal som sagt sikre et tilfredsstillende grunnlag for regjeringens valg av konsept inn i planleggingens tidligste faser. Oslopakke 3 må vurderes som én tiltakspakke som antas å ha til hensikt og bidra til å løse de overordnede transportpolitiske utfordringene i hovedstadsområdet. Med dette som bakteppe, vil det være lite hensiktsmessig å legge opp til et kvalitetssikringsopplegg der konseptene i enkelttiltakene blir valgt, uten at sammenhengen mellom disse har blitt tilstrekkelig belyst.

Tiltakene i pakken vil, i tråd med vanlig prosedyre for statlige investeringsprosjekt over 500 mill. kr, bli underlagt KS2 etter hvert som disse blir aktuelle for gjennomføring.

Det er godt kjent at det skal gjennomføres en KS1-utredning for Oslopakke 3. Dette ble allerede påpekt i mitt brev av 28. juni 2006 til Oslo kommune og Akershus fylkeskommune, og det har også vært tema i møter med lokale myndigheter. Samferdselsdepartementet har nylig sendt brev til Vegdirektoratet og Jernbaneverket der det blir nærmere redegjort for innholdet i KS1.

Det er nå lagt opp til en framdrift for Oslopakke 3 der saken blir lagt fram for Stortinget i to trinn. Første trinn vil være å legge fram et forslag for Stortinget allerede sent på høsten i år. Gjennom behandling i Stortinget, vil man sikre at det så tidlig som mulig i 2008 kan iverksettes bompengeneinnkreving. Neste trinn i være et nytt framlegg for Stortinget i sammenheng med Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019. Her vil den samlede utbyggingsplanen for Oslo-pakke 3 bli presentert, bl.a. på bakgrunn av arbeidet med KS1 og de prioriteringene som er gjort i forbindelse med Nasjonal transportplan.

Lokale myndigheter har også lagt til grunn at bompenger kan benyttes til drift av kollektivtransport. For å få til dette er det nødvendig med endring i vegloven. Samferdselsdepartementet er i gang med dette lovarbeidet. Departementet tar sikte på å legge fram et slikt forslag til lovendring i høst, samtidig med forslaget som skal åpne for framtidig bompengeneinnkreving (trinn 1).

SPØRSMÅL NR. 708

Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 14. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden se på om arbeidet på Senteret for spiseforstyrrelser (SFS) i Rogaland kan brukes som modell for å forbedre lavterskeltilbudet og det forebyggende arbeidet ellers i landet?»

BEGRUNNELSE:

SFS er et møtested for personer med spiseforstyrrelser og deres pårørende. Stiftelsen er bygget opp på et forpliktende samarbeid mellom Rogaland fylkeskommune, Anorexia/Bulimiaforeningen og Intersegrupper for kvinner med spiseforstyrrelser. Senteret er enestående i landet.

SFS har fast driftsavtale med Helse Stavanger, og søker støtte gjennom Funksjonshemmedes Studieforbund til kurs og grupper. Senteret har 1,8 årsverk og et årlig budsjett på 1,4 mill. kr. Senteret har i alle år måtte leve med stor finansiell usikkerhet ettersom de er avhengig av positive svar på søknader om midler fra år til år. Dette skaper en utrygg situasjon både for ansatte, brukere og pårørende. Senteret har i mange år drevet på sparebluss og står nå i fare for å måtte legge ned dersom det ikke skjer en radikal endring i de økonomiske betingelsene de må leve med. En nedleggelse av SFS vil bety en svært alvorlig og dramatisk situasjon for alle brukerne av senteret. De vil vanskelig kunne få tilvarende hjelp andre steder.

Senteret har vært i drift siden 1994. SFS driver blant annet med råd og veiledning, kurs og grupper for brukere og pårørende, undervisning, temamøter, individuelle samtaler og par-grupper. Forebygging er en meget viktig del av arbeidet. Senteret driver også forebyggende prosjekt i samarbeid med ungdoms- og videregående skoler og helsesøstere i stavanger kommune.

Vi har etter hvert fått et forbedret behandlingstilbud for alvorlig syke pasienter med spiseforstyrrelser. Når det gjelder lavterskeltilbud, dvs. at du kan få et tilbud uten å ha legehenvvisning, og forebyggende arbeid har vi en lang vei å gå. Det er svært viktig å forebygge langtidssykdom, og senter av typen SFS i Rogaland hjelper brukere inn i behandling på et tidlig tidspunkt. Man får vurdert type sykdom og alvorlighetsgrad og alvorlig syke brukere/pasienter sluses inn til behandlingsapparatet. Det har en samfunnsøkonomisk effekt i form av både økonomisk besparing, færre sykemeldinger og innleggelser etc.

Senteret har et enormt potensial for ekspansjon. De har kunnskapen og kompetansen, men mangler ressurser. De trenger flere stillinger og ønsker å gi tilbudet helt gratis for brukerne. Med mer ressurser ville de kunne drive ambulert hjelp og rådgivning til familier med spiseforstyrrelser, og dessuten være mer tilgjengelig både på telefon og internett.

For å sikre kvalitet og tilbud over hele landet mener Kristelig Folkeparti det er nødvendig med et nettverk av slike sentre i hver region/fylke. Dette vil føre hjelpen nærmere den som er rammet av spiseforstyrrelser. Hele landet vil nyte godt av at et slikt kompetansemiljø blir bygget opp.

Spiseforstyrrelser kan ses på som en ny folkesykdom i landet vårt. Til tross for dette blir det gjort svært lite forebyggende arbeid. Nylig skrev Bergens Tidene om en ny undersøkelse som viser at fire av ti unge ser på seg selv som lite pene og 80 pst. av jentene ønsker å endre noe på kroppen. Dette kommer fram i en undersøkelse blant 5 000 norske gutter og jenter i alderen 11 til 15 år. Undersøkelsen viser at over halvparten av alle femtenårige jenter slanker seg, eller ønsker å slanke seg. 72 pst. av norske ungdommer ønsker å veie mindre enn de gjør. Dette er dramatiske tall som jeg håper statsråden tar alvorlig.

Svar:

Beregninger viser at ca. 50 000 norske kvinner mellom 15 og 45 år har en behandlingstrengende anoreksi eller annen form for spiseforstyrrelse. Av disse har ca. 600 pasienter årlig behov for behandling i spesialisthelsetjenesten. Cirka 10-20 pst. av de som utvikler spiseforstyrrelser, er menn. Tilstanden er forholdsvis sjelden hos ungdom under 15-17 år. I få tilfeller forekommer spiseforstyrrelser hos barn helt ned i 11-12-årsalderen. De aller fleste vil ha behov for poliklinisk behandling, mens en liten del med alvorlig sykdom vil ha behov for sykehusinnleggelse. Det gis behandling for spiseforstyrrelser ved alle landets poliklinikker både innen psykisk helsevern for voksne og for barn og unge. Pasienter med mindre alvorlige former for spiseforstyrrelser, behandles av fastleger.

Det er imidlertid også viktig å ha gode lavterskeltilbud. Dette er et generelt mål i arbeidet med å etablere gode lokalbaserte tjenester for personer med psykiske problemer. I denne sammenhengen vil det bl.a. være behov for en velfungerende skolehelsetjeneste. Særlig i videregående skole er dette tilbudet ofte begrenset. Dersom barn og unge skal oppleve tjenesten som et lavterskeltilbud og skolehelsetjenesten skal kunne fange opp barn og unge med spiseproblemer, er det nødvendig med økt fokus. En god skolehelsetjeneste kan bidra til at de som trenger det mest enten får hjelp i kommunehelsetjenesten eller andre kommunale tjenestetilbud, eller henvises til spesialisthelsetjenesten. Som varslet i St.meld. nr. 20 (2006-2007) Nasjonal strategi for å utjevne sosiale helseforskjeller vil Regjeringen derfor videreutvikle og styrke skolehelsetjenesten. Det skal gjøres en vurdering av situasjonen i dag og hva som bør være kapasitet og innhold i tjenesten framover.

Jeg er meget positiv til at det etableres lokale lavterskeltiltak. Når det gjelder Senter for spiseforstyrrelser (SFS) i Rogaland, er jeg kjent med at senteret nylig har tatt initiativ til en ekstern evaluering. Denne vil vise hvorvidt senteret kan brukes som modell for å forbedre lavterskeltilbudet og det forebyggende arbeidet ellers i landet.

SPØRSMÅL NR. 709**Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 16. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Ifølge Adresseavisen på kvinnedagen 8. mars har St Olavs hospital bestemt at en kvart fødeavdeling stenges ett år etter at den nye fødeavdelingen ved sykehuset ble åpnet. Syv av 28 senger fjernes. Dette er helt uholdbart og innebærer at kvinner som har født må reise hjem etter to dager i motsetning til tre i dag. De rødgrønne garanterte et bedre helsetilbud i Midt-Norge i valgkampen. Så langt har det kun vært nedskjæringer ved sykehuset.

Vil statsråden overprøve beslutningen om at en kvart fødeavdeling nedlegges?»

Svar:

Den økonomiske situasjonen i Helse Midt-Norge RHF og ved St. Olavs hospital er, som representanten er kjent med, alvorlig. Den økonomiske utviklingen har vært tema i flere foretaksmøter og oppfølgingsmøter som har vært holdt med Helse Midt-Norge RHF i 2006. Regjeringen har redegjort nærmere for blant annet situasjonen i Helse Midt-Norge i St.prp.nr. 44 (2006-2007) Om endringer i statsbudsjettet for 2007 under Helse- og omsorgsdepartementet. Forslaget om tilleggsbevilgning vil, med forbehold om Stortingets behandling, avhjelpe situasjonen i Helse-Midt Norge, men fortsatt er de økonomiske utfordringene betydelige i regionen.

Helse Midt-Norge opplyser at St. Olavs hospital har satt i gang en rekke tiltak for å utvikle og sikre et godt tilbud til mor og barn. Dette omfatter ekstra barnelegekontroll før hjemreise, styrking av ammepoliklinikktilbudet, forbedret informasjon fra sykehuset til de enkelte kommuner; for eksempel ved behov for tett oppfølging fra helsestasjon. Når det gjelder liggetid legger St Olavs hospital opp til at den fødende kan skrives ut tidligere enn det som gjøres i dag. Helse Midt-Norge har presisert at dette gjøres etter individuell vurdering, slik at alle som trenger det blir tilbudt lengre opphold.

Tilbudet i Helse Midt-Norge er lagt opp til å ha et lokalbasert fødetilbud. Det legges til rette for at fødende med bosted i Nord-Trøndelag og Orkdal tilbys plass på henholdsvis Levanger og Orkdal sykehus. Begge sykehusene har i dag kapasitet til å motta flere fødende.

Jeg ser positivt på at det ved St Olavs hospital nå er igangsatt et arbeid med å organisere tjenestetilbudene på nye måter og utvikle faglige tilbud som også er økonomisk rasjonelle. Dette er en utvikling som bør fortsette. Jeg har tiltro til at det arbeidet som nå er startet opp ved St. Olavs hospital vil sikre et godt fødetilbud i regionen, samtidig som man iverksetter helt nødvendige innsparingstiltak for å nå resultatkravene.

SPØRSMÅL NR. 710**Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 16. mars 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Ifølge ulike kilder tar USA nå initiativ i FNs menneskerettighetsråd (UNHRC) til å avholde en ukes lang spesialsesjon om Burma og juntaens alvorlige menneskerettighetsbrudd. Initiativet kan ende i en resolusjon som oppretter en undersøkelseskommisjon. Det er viktig at initiativet blir støttet av en bred gruppe med land som setter Menneskerettighetsrådet høyt.

Vil utenriksministeren se til at Norge støtter det

initiativet til en spesialsesjon som munner ut i en resolusjon som oppretter en kommisjon som skal undersøke alvorlige menneskerettighetsbrudd?»

Svar:

Situasjonen i Burma er alvorlig, både menneskerettslig og humanitært, jf. svarene på skriftlige spørsmål nr. 244 og 622 (2006-2007) fra deg. Regjeringen vil fortsatt være klar i sin holdning mot regimets menneskerettighetsbrudd og maktmisbruk. Norge

har flere ganger gitt uttrykk for bekymring over situasjonen i landet og protesterer mot overgrep mot opposisjonelle og sivilbefolkningen. Vi har gjentatte ganger krevd at Aung San Suu Kyi og alle politiske fanger løslates umiddelbart og vi vil fortsatt være en sterk støttespiller for opposisjonen i Burma.

Videre slutter Norge opp om EUs felles holdning om restriktive tiltak mot Burma. I tillegg oppfordrer Regjeringen norske borgere og bransjeorganisasjoner til ikke å handle med, investere i eller reise til Burma. Vi holder en tett dialog med andre land i Norden, EU-land og land i Asia for å bidra til å skape en mer samlet tilnærming og forsterket press i Burma-spørsmålet.

USA anser Norge som en sterk støttespiller når det gjelder å ha tydelig fokus på menneskerettighetssituasjonen i Burma i FNs menneskerettighetsråd. Det er et nært samarbeid mellom USA, Norge og andre likesinnede land om muligheten for en spesialsesjon om menneskerettighetssituasjonen i Burma.

Det er på dette tidspunkt enighet om at det ikke skal fremmes et offisielt forslag om en spesialsesjon

om situasjonen i Burma - men at dette spørsmålet i denne omgang best bør behandles i inneværende ordinære sesjon av FNs menneskerettighetsråd (19.-30. mars 2007).

Norge og andre likesinnede land vil delta aktivt under sesjonen i forbindelse med fremleggelsen av rapporten til Spesialrapportøren for menneskerettighetssituasjonen i Burma, Paulo Sérgio Pinheiro.

Jeg kan legge til at FNs menneskerettighetsråd er et "stående organ" med ordinære sesjoner på minimum 10 uker i året. Det er i tillegg mulighet til å innkalle til spesialsesjoner, etter behov, dersom et medlem av rådet foreslår dette og oppnår støtte fra en tredjedel av rådets medlemmer (jf. FNs generalforsamlings resolusjon A/RES/60/251).

Imidlertid er verken USA eller Norge i dag medlem av rådet. Med rådets dynamiske karakter fremgår det at et forslag om en spesialsesjon kan fremmes når som helst med de begrensninger som omtalt.

Om det fremmes et forslag om en spesialsesjon om menneskerettighetssituasjonen i Burma, så vil Norge aktivt støtte dette.

SPØRSMÅL NR. 711

Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 16. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«De siste årene har den prosentvise andelen aksjer eid av private ved Oslo Børs gradvis blitt mindre og er nå på under 4 pst. Dette er vesentlig lavere enn de fleste sammenlignbare land. En slik utvikling medfører at størstedelen av private sparere ikke får nytte godt av den langsiktige meravkastningen som sparing i aksjer gir i forhold til å plassere pengene i bank.

Vil finansministeren vurdere tiltak for å stimulere til økt privat sparing i aksjer?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med at finanskomiteen besøkte Oslo Børs den 6. mars 2007 ble det fra ledelsen i Oslo Børs kastet frem et forslag om at private kunne opprette en aksjekonto som var avskjermet andre private bankkontoer og der skatteplikt kun ble utløst når eventuelt overskudd ble tatt ut av aksjekontoen. En slik ordning vil ha mange likhetstrekk som aksjeselskaper som handler aksjer der heller ikke skatteplikt vil inntre før overskuddet tas ut i form av utbytte.

Det ville vært ønskelig at finansministeren i sitt svar også gir en kort vurdering om en slik ordning kan være et aktuelt tiltak for å øke den private sparingen i aksjer.

Svar:

Det norske inntektsskattesystemet bygger på et prinsipp om likebehandling av ulike investerings- og finansieringsformer. Dette er for å sikre at ikke skattleggingen vrir investeringssammensetningen bort fra det som gir størst samfunnsøkonomisk avkastning.

Et viktig element i skattereformen var innføring av utbytteskatten. For å unngå at utbytteskatten skaper en vridning mellom investeringer i aksjer og andre typer finansielle investeringer, ble skjermingsfradraget innført. Videre ble fritaksmetoden innført for selskapsaksjonærer, for å unngå beskatning i flere ledd der man har en kjede med eiere. Disse modellene er ment å sikre at ikke utbytteskatten øker bedriftenes kapitalkostnader knyttet til finansiering med ny norsk egenkapital. Jeg anser det ikke som nødvendig å stimulere til økt aksjesparing, for eksempel med en

avskjermet aksjesparekonto, for å ivareta dette hensynet.

Jeg er uenig i at inntektsskattesystemet er til hinder for at private sparere kan nyte godt av den langsiktige meravkastningen knyttet til å spare i aksjer. Et inntektsskattesystem som likebehandler forskjellige sparemåter, vil gi den største samfunnsøkonomiske avkastningen av den samlede finansielle sparingen i

Norge. Skjermingsmetoden sørger i prinsippet for at det marginale kravet til avkastning for å investere i aksjer, ikke er høyere enn for andre spareformer når det tas hensyn til ulik risiko. Derfor gir heller ikke hensynet til en best mulig sparesammensetning grunn til å stimulere til økt aksjesparing gjennom skattesystemet.

SPØRSMÅL NR. 712

Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 16. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Etter at engangsavgiftene på biler ble lagt om med virkning fra 1. januar 2007 har salget av bioetanolbiler blitt sterkt redusert. Dette har trolig sammenheng med at bioetanolbiler i forbindelse med denne omleggingen har blitt opp til 90 000 kr dyrere. Undertegnede er kjent med at departementet arbeider med ulike løsninger for at det skal bli mer gunstig å kjøpe og eie bioetanolbil.

Kan finansministeren svare på hvor langt dette arbeidet er kommet, og når Stortinget kan forvente å få oversendt sak om dette?»

Svar:

Spørsmålet gir et feilaktig inntrykk av at Regjeringen har forverret rammevilkårene for bioetanolbiler generelt. Omleggingen av engangsavgiften medførte at noen bioetanolbiler fikk økt engangsavgift, mens noen fikk lavere avgift. Bioetanolbiler ble omtrent ikke omsatt i Norge før vi overtok etter valget i 2005. Regjeringen har klargjort at det ikke er avgifter på drivstoffet E85, som slike biler bruker (jf. Revidert nasjonalbudsjett 2006), og vi har varslet kommende lettelsener i engangsavgiften for slike biler. Det er foreløpig få bensinstasjoner som selger E85, men antallet er økende.

Fra 1. januar 2007 ble slagvolum som hovedregel erstattet av CO₂-utslipp som avgiftskomponent i en-

gangsavgiften. Som det går frem av St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak, beregnes engangsavgiften ut fra tekniske kriterier som fremgår av det enkelte kjøretøys typegodkjenning, og som ligger lagret i det sentrale motorvognregisteret. Selve fastsettelsen er automatisert, og skjer ved at avgiftsfastsettelsessystemet henter grunnlagsdata fra motorvognregisteret.

Det er CO₂-utslippene ved bruk av vanlig bensin og diesel som fremgår av motorvognregisteret, og som blir lagt til grunn ved avgiftsfastsettelsen. I typegodkjenningen som ligger til grunn for motorvognregisteret, fremgår det ikke om kjøretøyene også kan benytte høyinnblandet biodrivstoff (såkalte "flexi-fuel biler"). Det var dermed ikke mulig å innpasse en særlig avgiftsmessig behandling av slike kjøretøy i det ordinære opplegget for å fastsette engangsavgiften. Noen flexi-fuel biler fikk dermed høyere engangsavgift som følge av omleggingen, mens noen slike kjøretøy fikk lavere engangsavgift.

Tabell 1 viser avgiftsendingene for de bioetanolbilene som pr. i dag er på markedet. Utgangspunktet er Opplysningsrådet for Veitrafikken sin publikasjon "Bilpriser pr. 15. februar 2007". Avgiftsendingene er regnet i forhold til hva avgiften ville ha vært i 2007 dersom en ikke hadde foretatt den nevnte omleggingen.

Tabell 1: Avgiftsendringer fra 1. januar 2007 for bioetanolbiler

Bilmerke	Modell	Karosseri	Slagvolum (ccm)	Effekt (Kw)	Egenvekt (kg)	CO ₂ -utslipp (g/km)	Avg.endr. (kroner)
Ford	Focus 1.8 Trend Flexifuel	Combi-coupé	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	Focus 1.8 Ghia Flexifuel	Combi-coupé	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	Focus 1.8 Trend Flexifuel	Stasjonsvogn	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	Focus 1.8 Ghia Flexifuel	Stasjonsvogn	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	C-Max 1,8 Flexifuel GenX	Flerbruksbil	1 998	92	1 416	172	-22 080
SAAB	9-5 2,0t BioPower Linear	Sedan	1 985	110	1 495	214	34 395
SAAB	9-5 2,0t BioPower Vector	Sedan	1 985	110	1 495	214	34 395
SAAB	9-5 2,0t BioPower Aut. L	Sedan	1 985	110	1 530	244	76 624
SAAB	9-5 2,0t BioPower Aut. V	Sedan	1 985	110	1 530	244	76 624
SAAB	9-5 2,3t BioPower Linear	Sedan	2 290	136	1 495	214	21 568
SAAB	9-5 2,3t BioPower Vector	Sedan	2 290	136	1 495	212	18 755
SAAB	9-5 2,3t BioPower Aut. L	Sedan	2 290	136	1 530	238	55 356
SAAB	9-5 2,3t BioPower Aut. V	Sedan	2 290	136	1 530	238	55 356
SAAB	9-5 2,0t BioPower SportC	Stasjonsvogn	1 985	110	1 545	218	40 055
SAAB	9-5 2,0t BioPower Aut. S	Stasjonsvogn	1 985	110	1 580	251	86 506
SAAB	9-5 2,3t Bio Power Sport	Stasjonsvogn	2 290	136	1 545	217	25 822
SAAB	9-5 2,3t Bio Power Aut S	Stasjonsvogn	2 290	136	1 580	246	66 645
Volvo	C30 1,8 Flexifuel	Combi-coupé	1 798	92	1 252	174	-7 833
Volvo	S40 1,8 Flexifuel	Sedan	1 798	92	1 280	177	-6 317
Volvo	V50 1,8 Flexifuel	Stasjonsvogn	1 798	92	1 299	177	-6 402

Kilde: Opplysningsrådet for Veitrafikken og Finansdepartementet

Jeg viser for øvrig til følgende flertallsmerknad i innstillingen til statsbudsjettet for 2007 (Budsjettinnst. S. nr. 1 (2006-2007)):

"Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Høyre og Venstre, tar til etterretning at det ikke har vært mulig å få på plass en særlig avgiftsmessig behandling av fleksi-fuel biler fra 1. januar 2007. Flertallet tar også til etterretning at Regjeringen har varslet at det er igangsatt et arbeid for å avklare hva som kan gjøres for å få dette til. Flertallet ber Regjeringen pri-

oritere dette arbeidet, og at Regjeringen i Revidert nasjonalbudsjett for 2007 legger fram forslag til regler om en særlig avgiftsmessig behandling av flexi-fuel biler."

Departementet arbeider for tiden med den praktiske utformingen av en særlig avgiftsmessig behandling, og det legges opp til at forslaget vil bli lagt fram for Stortinget i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2007.

SPØRSMÅL NR. 713

Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 16. mars 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Avisa Glåmdalen har den 22. februar et oppslag om bredbåndsdekningen i glåmdalsdistriktet. Det beskrives en satsing der dekningsprosenten vil nå opp mot 94-95 pst. i dette distriktet innen utgangen av året.

I lys av de løfter som ble gitt under valgkampen, er fornyingsministeren fornøyd med en slik dek-

ningsgrad og tar hun selvkritikk for å ha skapt for store forventninger i valgkampen i 2007?»

BEGRUNNELSE:

Bredbånd ble tema i valgkampen. Der lovte den sittende regjering at om de kom i posisjon skulle det bli 100 pst. dekning innen utløpet av 2007. Dersom dekningsprosentene Glåmdalen oppgir er riktige, så

fremstår dette som enda et brudd på valgløfter fra 2005.

Solør har i lengre tid hatt en satsing på bredbånd. Konkurransen og satsing på alternativ teknologi åpnet for bredbånd tidligere enn en ville ha fått om en skulle vente på etablerte tilbydere. Solør er heller ikke det minst befolkede områdene i Hedmark. Det ville derfor være interessant å se en fullstendig oversikt over dekningsgraden i Hedmark.

Det bør ikke komme som en overraskelse på noen at bredbåndstilbud til de siste prosentenhetene av befolkningen vil bli langt dyrere å bygge ut enn i de mer sentrale områdene. Det må imidlertid dagens regjering ha tenkt igjennom før de ga sitt valgløfte.

Svar:

Jeg takker for spørsmålet som jeg vet opptar mange. Du viser til valgkampen i 2007. Jeg antar du mener valgkampen i 2005.

Hva angår forventninger i valgkampen, vil jeg minne om at bredbåndsløfter i valgkampen også var forankret i stortingsvedtak. Det forrige Stortinget, 26. februar 2004, under behandlingen av St.meld. nr. 49 (2002-2003) "Breiband for kunnskap og vekst" fattet følgende romertallsvedtak III i Innst. S. nr. 133 (2003-2004):

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for å øke takten i bredbåndsutbyggingen slik at målet om bred-

bånd til alle husstander, bedrifter og offentlige institusjoner kan nås i løpet av 2007. Regjeringen bes kommentere status for framdrift i budsjettene."

Jeg vil gjøre representanten oppmerksom på at Høyre var del av dette flertallet.

Denne regjeringen har arbeidet systematisk for å skaffe best mulig dekning til flest mulig. Regjeringen har satt av mer penger enn noen gang tidligere til bredbåndsutbygging, og vi har dreid Høykom-programmet til å kunne gi tilskudd direkte til infrastrukturbygging, og ikke bare til stimulering av offentlig etterspørsel gjennom utvikling av offentlige tjenester som krever bredbånd.

Markedsaktørene bygger også ut fortsatt. Jeg vil kartlegge bredbåndssituasjonen på kommunenivå for bedre å kunne bedømme situasjonen. Jeg vil dessuten komme tilbake til Stortinget med en beskrivelse av status for bredbåndssituasjonen i St.prp. nr. 1 (2007-2008).

På oppdrag fra Fornyings- og administrasjonsdepartementet har konsultentselskapet Nexia nylig utarbeidet en rapport som viser at den nasjonale dekningsforventes å være på 98 pst. ved utgangen av 2007. Et år tidligere var forventet dekning av utgangen av 2007 95 pst. Dette viser at Regjeringens bevilgninger har bidratt positivt. Jeg vil følge utviklingen tett, og arbeide for at Regjeringens ambisiøse målsetting blir innfridd.

SPØRSMÅL NR. 714

Innlevert 8. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 20. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Under Samferdselsdepartementets arbeidsområde hører også samferdselssektorens ulike tilsyn: Luftfartstilsynet, Jernbanetilsynet og Post- og teletilsynet. De tre tilsynene utfører et viktig arbeid, og gir gjennom sine årsmeldinger også viktige signaler om problemstillinger og viktige utfordringer innen sine tilsynsområder. Større fokus på årsmeldingene kan gi ekstra fokus på tilsynenes arbeid og styrking av tilsynenes autoritet.

Vil statsråden ta initiativ til årlig stortingsbehandling av årsmeldingene fra disse tilsynene?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom en årlig sak til Stortinget som behandles av transport- og kommunikasjonskomiteen kan

Stortinget på en bedre måte enn nå følge tilsynenes arbeid. Samtidig kan en slik årlig behandling gi de ulike tilsynene styrket autoritet og støtte til ulike utfordringer i tilsynsarbeidet. Tilsynenes virksomhet er viktig. Tilsynene skal sikre at lover og forskrifter følges på en betryggende måte slik at både brukernes og samfunnets interesser ivaretas. En årlig behandling kan også gjøres slik at årsrapportene fra de tre tilsynene samles i en sak.

Jeg håper derfor statsråden vil se nærmere på en slik løsning.

Svar:

Luftfartstilsynet, Statens jernbanetilsyn og Post- og teletilsynet utarbeider en årsrapport til departementet. Denne publiseres på tilsynenes hjemmeside.

I tillegg utarbeider Luftfartstilsynet en årsmelding som er rettet mot allmennheten, og som publiseres på tilsynets hjemmeside.

Årsrapportene inngår som en viktig del av styringsdialogen mellom tilsynene og departementet. De er bl.a. tema på etatsstyringsmøtene mellom departementet og det enkelte tilsyn. Krav til rapportering går fram av de årlige tildelingsbrevene som sendes tilsynene etter at Stortinget har behandlet og vedtatt statsbudsjettet for kommende budsjettår.

Videre er årsrapportene en del av rapporteringene til statsregnskapet for det enkelte år. De sendes derfor også til Riksrevisjonen i forbindelse med den rolle som Riksrevisjonen har med å føre kontroll med og godkjenne regnskapene for statsforvaltningen, og

som grunnlag for Riksrevisjonens rapportering til Stortinget.

Når departementet utarbeider de årlige budsjettframleggene for Stortinget, inngår årsrapportene i grunnlaget for budsjettforslagene og den rapportering som blir gitt i budsjettproposisjonen. I budsjettproposisjonen vil også viktige utfordringer for tilsynene bli omtalt. På denne måten får Stortinget årlig anledning til å behandle ulike problemstillinger innen de ulike tilsynsområdene.

På denne bakgrunn vil jeg derfor ikke ta noe initiativ til årlig stortingsbehandling av årsrapportene til disse tilsynene. Dette utelukker imidlertid ikke at det kan være aktuelt med egne framlegg for Stortinget om viktige strategiske valg for tilsynene.

SPØRSMÅL NR. 715

Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 21. mars 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Stiftelsen Norsk Hurtigrutemuseum og MS "Finnmarken"s videre skjebne er fortsatt ikke avklart. Museet på Stokmarknes er en viktig institusjon, som viser hurtigrutens betydning for norskekysten gjennom generasjoner.

Vil statsråden nå, i tråd med "rød-grønne" løfter fra siste stortingsvalgkamp, bidra til å sikre en permanent løsning for museet og for MS "Finnmarken"?»

Svar:

I samband med tildelingen av 7,82 mill. kr i statlig tilskudd til å landsette hurtigruteskipet MS "Finnmarken", ble det forutsatt at videre investeringer, herunder vernebygg over MS "Finnmarken", måtte finansieres lokalt/regionalt, jf. brev av 18. november 1998 fra Kommunal- og regionaldepartementet. Det ble videre forutsatt at Stiftelsen Hurtigruteskipet Gamle Finnmarken og/eller Hadsel kommune påtok seg driftsansvaret for anlegget.

Dette er imidlertid ikke fulgt opp med tilstrekkelige ressurser verken av fylkeskommunen, kommunen eller stiftelsen. Ved behandlingen av statsbudsjettet for 2005 bad Stortinget om at Nordland fylkeskommune måtte sette ned et utvalg med representanter fra Hadsel kommune, Stiftelsen Norsk Hurtigru-

temuseum, Nordland fylkeskommune, Samferdselsdepartementet og Kultur- og kirkedepartementet for å se på hvor og hvordan hurtigrutens historie og MS "Finnmarken" kan tas vare på. Fylkeskommunen oversendte i brev av 25. januar 2007 utvalgets rapport til Samferdselsdepartementet.

Rapporten drøfter mulige løsninger for MS "Finnmarken"s framtid og ulike modeller for organisering og finansiering av investering og drift.

Utvalget har sett på muligheten av å integrere Hurtigrutemuseet i Museum Nord. Dette vil være i samsvar med omorganiseringen i museumssektoren de siste årene. I utgangspunktet ønsker Museum Nord en slik integrering. Museum Nord er likevel ikke klar til å starte forhandlinger før spørsmålet om ressurser til ivaretagelse av MS "Finnmarken" er løst.

Utvalgets representanter fra regionen viser til hurtigrutens samfunnsmessige oppgaver, og mener staten bør finansiere et vernebygg over MS "Finnmarken" og finansiere drift av hurtigrutemuseet med bevilgninger over statsbudsjettet. Departementsrepresentantene viser til forutsetningene for landsettingen av skipet og fastholder at det bør være et lokalt og regionalt ansvar for drift og investering i hurtigrutemuseet og MS "Finnmarken". Subsidiært drøfter utvalget en løsning med delt finansiering mellom stat, fylkeskommune og kommune.

Det er tale om betydelige investeringskostnader, dersom MS "Finnmarken" skal sikres under et verne-

bygg. Den optimale løsningen er av Statsbygg anslått å koste ca. 140 mill. kr.

Kultur- og kirkedepartementet har pr. datum nærmere 120 investeringsprosjekter på "venteliste". Av disse er ni lokalisert i Nordland fylke med en samlet søknadssum av omtrent samme størrelse som investeringsbehovet ved Hurtigrutemuseet og MS "Finnmarken".

Etter behandlingen av St.meld. nr. 22 (1999-2000) Kjelder til kunnskap og oppleving, la Stortinget til grunn at nivået på budsjettposten kap. 320 post

73 Nasjonale kulturbygg må være 90 mill. kr pr. år. I det budsjettforslaget forrige regjering foreslo høsten 2005 var det ført opp 4,3 mill. kr på denne posten. Med dette nivået var det ikke mulig å bidra i finansieringen av større prosjekter. Nåværende regjering har sørget for at bevilgningen for 2007 er økt til 54,5 mill. kr.

Jeg viser til den omtalte rapporten og videre oppfølging av denne. Regjeringen vil komme tilbake til saken etter at rapporten er behandlet.

SPØRSMÅL NR. 716

Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 21. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden opplyse for status for fremdriftsplanen vedrørende samarbeidsprosjektet med Drammen og Lier kommuner og Drammen havn om relokalisering av godsterminalen i Nybyen?»

BEGRUNNELSE:

Viser til skriftlig spørsmål nr. 840 av 2. mai 2006 samt besvarelse fra statsråden 10. mai 2006 vedrørende flytting av godsterminalen i Drammen fra Nybyen til Holmen.

I besvarelsen het det blant annet: "Jernbaneverket har for øvrig inngått et samarbeidsprosjekt med Drammen og Lier kommuner og Drammen havn for å utrede nærmere miljølemp/-kostnader, arealverdier mv., samt målsettinger, muligheter og premisser for en ev. relokalisering av godsterminalen i Nybyen. Foreløpig fremdriftsplan legger opp til at arbeidet kan slutføres i løpet av 2006."

Svar:

Etter initiativ fra Drammen kommune, Lier kommune og Drammen havn har Jernbaneverket sammen

med disse og Buskerud fylkeskommune deltatt i en mulighetsstudie av en eventuell flytting av godsterminalen på Nybyen i Drammen til Holmen (Drammen havn). I studien er det gjort en grov vurdering av mulighetene til å samle godsaktivitetene på jernbane i Drammensområdet i en effektiv og framtidsrettet terminal knyttet til havna. Det er også gjort grove anslag på kostnadene og øvrige konsekvenser.

Rapporten fra mulighetsstudien vil bli lagt fram i slutten av april. Jernbaneverket har overfor departementet presisert at en slik terminalløsning må utredes mer i detalj før det kan tas stilling til eventuell realisering. Blant annet må det vurderes nærmere hvordan en slik terminalløsning vil påvirke kapasiteten på eksisterende trasé. Jernbaneverket arbeider med en samlet godsstrategi som grunnlag for etatens forslag til prioriteringer i Nasjonal transportplan 2010-2019. Prosjektet må vurderes i en slik sammenheng og vil eventuelt bli omtalt nærmere i etatens grunnlagsmateriale til Nasjonal transportplan. Dersom kostnadsoverslagene for de ulike alternativene i mulighetsstudien overstiger 500 mill. kr må prosjektet i tillegg gjennomgå ekstern kvalitetssikring (KS1).

SPØRSMÅL NR. 717**Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. mars 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at Uldal videregående skole i Stavanger kan fortsette med sitt tilbud i ett-årig sekretærkurs?»

BEGRUNNELSE:

Uldal videregående skole i Stavanger har fått avslag på søknad til utdanningsdirektoratet om godkjenning etter unntaksbestemmelsen i friskoleloven § 6A-1 første ledd. Søknaden gjelder fortsatt godkjenning av ettårig sekretærkurs. Skolen har midlertidig godkjenning for dette kurset ut skoleåret 2006/2007. Avslaget begrunnes i at skolens opplæringstilbud ikke vurderes å skille seg vesentlig fra offentlig videregående opplæring.

Skolen har i over 100 år drevet med denne typen virksomhet. Dette er et tilbud som er ment for personer som har fullført videregående skole, men som ikke har noe ønske om en høyskole/universitetsutdanning. Tilbudet er praktisk rettet med fag som regnskap, engelsk, ulike data/kontorfag, markedsrett og markedsføring. Det er også inkludert 14 dager praksis i arbeidslivet. Det er særlig voksne kvinner som tar dette faget som en innfallspport til arbeidslivet og kandidatene er etterspurte.

Svar:

En rekke skoler, blant dem Uldal videregående skole, fikk etter Reform 94 en midlertidig godkjenning til å drive ettårig reiseliv- og sekretærskole/ett-

årig yrkesrettet reiselivsutdanning. Denne midlertidige godkjenningen ble videreført av departementet med gjentatte nye midlertidige godkjenninger.

I vedtak datert 15. juli 2005 informerte Utdanningsdirektoratet de aktuelle skolene om at den midlertidige godkjenningsordningen med statstilskudd etter friskoleloven ville måtte avsluttes etter skoleåret 2006/07. Skolene ble i samme brev informert om mulighetene til å tilpasse seg dagens regelverk. Skolene ble da forespeilet at de enten kunne søke om godkjenning etter friskoleloven § 6A-1, søke om endring slik at tilbudet følger offentlige læreplaner eller evt. søke om godkjenning etter fagskoleloven hos NOKUT.

Uldal videregående skole søkte 30. mars 2006 om å bli godkjent etter friskoleloven § 6A-1. I vedtak av 2. februar 2007 avslo Utdanningsdirektoratet søknaden med den begrunnelse at skolens læreplaner, for de tilbudene som skolene søker godkjenning for, i det store og hele tilsvarende tilbud som finnes i offentlig skole. For å få godkjenning etter friskoleloven kap. 6A kreves det at skolen gir yrkesrettet opplæring som ikke blir gitt ved videregående offentlige skoler.

Uldal videregående skole har i brev av 7. mars 2007 påklaget Utdanningsdirektoratets vedtak. Klagen vil først måtte behandles av direktoratet etter alminnelige forvaltningsrettslige regler. Dersom direktoratet ikke gir skolen fullt medhold i klagen, vil saken bli oversendt departementet som klageinstans. Inntil klagesaken er ferdigbehandlet, kan jeg ikke uttale meg om saken.

SPØRSMÅL NR. 718**Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad****Besvart 15. mars 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Grensetjenesten-Morokulien Infosenter har vært en fellesfinansiering mellom Norge og Sverige. For 2006 bidro Sverige og Norges regjeringer hver med 759000 SEK. For 2007 har både Kommunal- og regionaldepartementet og Utenriksdepartementet meddelt Grensetjenesten at de ikke har midler på sine budsjetter.

Vil den nordiske samarbeidsministeren hjelpe til med at Norge bidrar med samme beløp som den svenske regjering?»

BEGRUNNELSE:

Grensetjenesten-Morokulien Infosenter er et grense- og myndighetsoverskridende samarbeid for å lette økonomisk aktivitet og vekst, på begge sider av

den svensk-norske grensen. Grensetjenesten er lokalisert på riksgrensen, på norsk side i Eidskog kommune, med personale fra begge lands myndigheter.

Virksomheten ved Grensetjenesten kan beskrives med følgende nøkkelord: Informasjon, løsning av grensehinderproblematikk og, arbeidsformidling/rekruttering. Grensetjenesten ivaretar en viktig oppgave med å informere arbeidstakere/arbeidssøkere og arbeidsgivere om hvilke regler som gjelder i de respektive land. Videre jobber også Grensetjenesten med å løse grensebarrierer, dvs. på en effektiv måte forsøke å endre de regler som vanskeliggjør samarbeidet over grensen. I organiseringen av virksomheten inngår et eget Grenseråd bestående av myndighetspersoner og øvrige samarbeidspartnere fra de to land. Grenserådet har møter to ganger i året for å diskutere hindre som Grensetjenesten har identifisert i sitt daglige arbeid.

Takket være Grensetjenestens sammensetning av ulike myndigheter fra begge land, skapes en arena hvor de berørte aktørene kan treffes og løsningsorientert diskutere de ulike forholdene og lover i de respektive land.

Grensetjenesten arbeidsmetoder og oppnådde resultater vurderes som svært positive. For eksempel har det svenske Næringsdepartementet brukt Grensetjenesten som et forbilde i programdirektivet for EUs mål 3-program for territorielt samarbeid ("nye interreg"):

"Arbetet med att avveckla och informera om skillnader i regelverk som försvårar samverkan över gränserna bör intensifieras. De arbetsmetoder som används vid Gränsetjänsten i Morokulien för att avveckla gränshinder mellan Sverige och Norge bör utvecklas och spridas."

Virksomheten blir finansiert ved bidrag fra lokale og regionale myndigheter, fra arbeidsformidlingen, arbeidstakerorganisasjoner m.m. fra begge sider av grensen. Et etablert mønster er at parallelle myn-

digheter/organisasjoner på svensk og norsk side bidrar med om lag like mye. Budsjettet for 2006 var på ca. 3,1 mill. kr. Et stort bidrag (759 000 SEK) kom fra den svenske regjering via det svenske utenriksdepartementet og fra norsk side bidro Kommunal- og regionaldepartementet med et tilsvarende beløp.

Grensetjenesten søkte i brev av 19. september 2006 Det norske utenriksdepartementet om å bidra med 760 000 NOK til medfinansiering av tjenestens virksomhet i 2007. Som nevnt ovenfor bevilget Kommunal- og regionaldepartementet et tilsvarende beløp i 2006, men varslet den gang at de ikke vil bidra med ytterligere midler. Utenriksdepartementet tok kontakt med Kommunal- og regionaldepartementet på avdelingsledernivå for å høre om muligheter for bidrag derfra også for 2007. Svaret var at det ikke er satt av midler til Grensetjenesten over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett for 2007. I Det norske utenriksdepartementet fant man heller ikke midler som kan benyttes til å støtte denne typen aktivitet, og i brev av 20. desember 2006 meddelte man dette til Grensetjenesten.

Den svenske regjering besluttet høsten 2006 at man, via svensk utenriksdepartementet, skal finansiere Grensetjenesten med 760 000 SEK i 2007. På svensk side har man spurt om Norge også kan bidra.

Svar:

Finansieringen av Grensetjenesten i 2007 er fra norsk side på plass. Den norske regjeringen tok under sitt nordiske formannskap i 2006 initiativ til et bidrag på 500 000 DKK fra Nordisk Ministerråd. I tillegg bidrar Regjeringen med et bilateralt bidrag på 260 000 NOK.

Jeg vil dessuten vise til at Norges initiativ under det nordiske formannskapet i fjor også innebærer at Nordisk Ministerråd skal se nærmere på et mer langsiktig samarbeid med Grensetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 719

Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim

Besvart 19. mars 2007 av utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Myndighetene i Mosambik har søkt om norsk bistand til å heve kompetanse og kapasitet hos sitt nasjonale sjøkartverk, INAHINA, slik at de oppfyller sine forpliktelser i samsvar med IMO's krav om å gjøre tilgjengelig naustisk informasjon for sine farvann.

INAHINA ønsker at Statens kartverk Sjø skal være prosjekt koordinator og overføre kunnskap til dem.

Er utviklingsministeren enig i at bruk av bistandsmidler til slike prosjekt er godt i samsvar med de overordnede prioriteringer for bruk av bistandsmidler?»

BEGRUNNELSE:

Saken har vært diskutert flere ganger i SAIHC (South Africa and Island Hydrographic Commission) hvor Norge er medlem og hvor norsk industri har vært med på å diskutere løsninger, senest i det siste SAIHC møte i juni 2006. Søknaden er avslått av den norske ambassaden i Maputo. Det er sendt en anmodning fra det norske Statens kartverk Sjø til ambassaden om å revurdere avslaget. Statens kartverk Sjø hevder at innvilgning av søknaden vil bidra til forbedret sjøsikkerhet og også vil ha et betydelig miljømessig aspekt.

Mosambik vil gjennom prosjektet bli i stand til å foreta innsamling av sjømålingsdata og anvende disse i produksjon av egne elektroniske kart, papirkart, etterretninger til sjøfarende og andre nautiske publikasjoner, samt løpende vedlikeholde alle disse.

Mosambik har søkt om og fått innvilget medlemskap i PRIMAR. Dette betyr at Mosambik vil distribuere sine elektroniske kart gjennom denne organisasjonen. Det er tale om et prosjekt med en kostnadsramme på 6 mill. kr, men som tross sitt begrensede omfang kan få stor positiv betydning for miljø og sikkerhet i regionen.

Svar:

Miljø og bærekraftig ressursforvaltning er prioritert i norsk utviklingspolitikk og det er et ønske å satse innen områder hvor Norge har komparative fordele. Det er også klart at det er behov for å heve kompetansen og kapasiteten innen det nasjonale sjøkartverk i Mosambik.

Isolert sett vil det slik være en rekke tiltak som kan støttes med norske utviklingsmidler i samarbeidsland som er innen prioriterte områder og hvor Norge har kompetanse. Departementet og ambassadene må imidlertid også ta andre hensyn når tiltak prioriteres. Sentralt i dette er mottakerlandets egne ønsker og prioriteringer.

Norge har lenge gitt støtte til Mosambik og vårt utviklingssamarbeid med landet omfatter foruten

budsjettstøtte, samarbeid innen energi, fiskeri og helse. Mosambik og Norge har samarbeidet lenge om disse sektorene og Norge har erfaring og kunnskap innen særlig energi og fiskeri. Vårt samarbeid med landet er slik sett i tråd med vårt ønske om å utnytte komparative fordeler og ha langsiktighet i samarbeidet.

Norge hadde også et samarbeid med INAHINA på 80-tallet og begynnelsen av 90-tallet. Dette ble avviklet etter at det var blitt fred i landet og et mer regulært utviklingssamarbeid med Mosambik kunne starte også på land.

Det har over de siste årene vært vektlagt å konsentrere bistanden i samarbeidsland rundt færre sektorer. Man ønsker å konsentrere seg om to eller tre hovedsektorer i hvert land. Dette henger også i sammen med økt arbeidsdeling mellom givernes.

Når de overordnede prioriteringene og satsingene i det bilaterale utviklingssamarbeidet avtales, skjer dette etter konsultasjoner mellom Norge og mottakerlandet. Avtalene er basert på mottakerlandenes egne ønsker og prioriteringer. Siste 4-årige samarbeidsavtale med Mosambik gjelder fra 2006. Det felt representanten trekker fram, har fra Mosambiks regjering side ikke vært prioritert i de forhandlingene og konsultasjoner som har funnet sted.

Langsiktighet og forutsigbarhet har vært en hovedintensjon i vårt samarbeid med utviklingsland som Mosambik. Med utgangspunkt i denne tilnærmingen, søker vi å unngå engangsstøtte. Både ambassadene og departementet mottar en lang rekke innspill og forslag til samarbeidsprosjekter. Mange av disse er velbegrunnede og også innenfor områder der vi har kompetanse å tilføre. Jeg tror likevel at konsentrasjon og arbeidsdeling, tematisk og geografisk, er den vei vi må gå for å sikre at vårt utviklingssamarbeid får størst mulig effekt i mottakerlandene. Derfor er dette også noe som vektlegges sterkt i de retningslinjer som departementet trekker opp for den enkelte ambassades virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 720**Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 15. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden hjelpe barna til den drepte NN slik at de får økonomisk støtte til å få sin far fradømt foreldrerett, arverett, statsborgerskap og forsikringssum ved norske domstoler?»

BEGRUNNELSE:

I 1998 kom en irakisk statsborger til Norge. I 1999 giftet han seg med en kvinne (NN) fra Namsos. I 2001 tegnet ektemannen forsikring på sin kone på 981 806 kr. Han fikk norsk statsborgerskap i juli 2004. I august 2004 dro han til Irak med NN og deres tre barn. Der ble NN drept og den ene datteren ble skutt i hånden. Ektemannen ble dømt til døden i Irak for å ha betalt to menn for å drepe sin kone. Han sitter i fengsel i Irak.

Barnas verger ønsker nå at faren ved en norsk domstol skal fradømmes både foreldreretten til barna, sin arverett etter sin kone, sitt norske statsborgerskap og forsikringssummen. Foreløpig står forsikringssummen på en ikke-rentebærende konto i Norges Bank. Barna har blitt nektet fri rettshjelp fordi de har fått utbetalt voldsskadeerstatning da de mistet sin mor. Disse barna har i realiteten både mistet sin mor og sin far og det virker urimelig at de skal måtte bruke av voldsskadeerstatningen for å få sin far fradømt statsborgerskap, arverett og retten til forsikringsutbetalingen.

Svar:

Søknaden om fri rettshjelp i denne sak har vært til behandling hos fylkesmannen. Fylkesmannen har slik jeg har forstått avslått søknaden i første instans. Et slikt avslag kan klages inn for Justissekretariatene. Klage sendes til fylkesmannen som forbereder saken, herunder eventuelt vurderer endring/omgjøring, før saken, dersom avslaget opprettholdes, sendes til Justissekretariatene for behandling. Klage på avslag på fri rettshjelp i denne sak er ut fra det jeg har fått opplyst, fortsatt ikke registrert inn hos fylkesmannen. På nåværende tidspunkt har derfor verken Justissekretariatene eller Justisdepartementet en konkret klagesak eller sakens dokumenter å forholde seg til, og har altså ikke nærmere opplysninger om denne saken enn det som fremgår av Deres spørsmål og den omtale saken har fått i media. Jeg kan derfor dessverre ikke uttale meg nærmere om saken på nåværende tidspunkt. Uansett vil det ikke være riktig å uttale seg om en sak som fortsatt må anses å være til behandling. Jeg vil imidlertid sørge for at en klagesak, dersom og når den eventuelt kommer inn, får en betryggende behandling, der alle sider av denne saken blir fullstendig opplyst og vurdert.

SPØRSMÅL NR. 721**Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 16. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Dalane Tidende 2. mars 2007 skaper NO_x-avgiften uro blant næringsdrivende i Egersund havn. Fiskebåter må betale NO_x-avgift for den perioden den seiler innenfor 250 nautiske mil. Dermed blir det mer attraktivt å levere fisk i for eksempel Danmark. Dette er meget tidsaktuelt i forhold til kolmulefisket som nå pågår vest for Irland. Norsk sildeoljeindustri og utstyrsleverandører frykter konkurransen med de danske havnene.

Vil statsråden se på ordningene rundt NO_x-avgiften for å sikre konkurranseevnen til norske fiskerihavner?»

Svar:

Norges NO_x-forpliktelse etter Gøteborgprotokollen er svært krevende. Det er tale om store utslippsreduksjoner og dessuten kort tid igjen til oppfyllestidspunktet i 2010. En avgift antas å være et av de mest kostnadseffektive virkemidlene for å redusere

utslipp av NO_x. Regjeringen har på denne bakgrunn innført en avgift på utslipp av NO_x fra 1. januar 2007.

En rekke sektorer bidrar til utslipp av NO_x. Sjøfart og fiske stod i 2004 for om lag 40 pst. av det samlede utslippet og er med dette den største sektorvise bidragsyter til Norges totale utslipp. Tiltaksanalyser utarbeidet av blant annet Statens forurensningstilsyn viser også at det er innen denne sektoren at mange av de billigste tiltakene finnes.

For at en NO_x-avgift effektivt skal kunne medvirke til at Norge når sine forpliktelser etter Göteborgprotokollen er det av stor betydning at avgiften omfatter de samme utslippene som omfattes av utslippsregnskapet som ligger til grunn for protokollen og dermed til grunn for Norges utslippsforpliktelse. På denne bakgrunn er avgiften geografisk avgrenset i tråd med protokollen. Dette betyr i grove trekk for sjøfart og fiske at utslippene fra innenriks fart omfattes av avgiften, mens utslippene fra utenriksfart faller utenfor avgiftens virkeområde.

Finansdepartementet ble i løpet av arbeidet med forskriften til NO_x-avgiften oppmerksom på den mulige lekkasjefaren av råstoff som en avgift utformet på denne måten kan føre med seg. Det ble derfor foretatt enkelte justeringer i forskriften for å redusere lekkasjefaren. Blant annet ble avgiftsunntaket som gjaldt for utenriksfart innskrenket til kun å gjelde utenriksfart som skjer direkte, dvs. der det ikke fiskes eller drives annen virksomhet i løpet av seilasen. Unntaket gir etter dette ikke de samme incentiver for fiskefartøy som seiler ut fra norsk havn for å fiske, til å lande langsten i utenlandske havner.

For å dempe belastningene som avgiften fører med seg både for de direkte berørte fiskefartøyene og de mer indirekte berørte fiskeforedlingsvirksomheter og utstyrleverandører langs norskekysten er det fra regjeringens side lagt opp til betydelige kompensasjon

er til fiskerinæringen. Det er blant annet opprettet et eget NO_x-reduserende program for fiskeflåten. Dette er en ordning med omfattende tilskudd til finansiering av tiltak som reduserer NO_x-utslipp på fartøyene. Videre er det gitt økte bevilgninger til forskning og utvikling som har som formål å utvikle NO_x-reduserende teknologier. For å lette belastningen for næringene ved innføring av avgiften er det også gitt til dels omfattende overgangsordninger for de virksomheter som i løpet av en nærmere angitt tidsperiode installerer eller gjør avtale om installasjon av utslippsreduserende teknologi.

Jeg viser i denne sammenheng også til avgiftsunntaket som er etablert i særavgiftsforskriften § 3-19-12. Her åpnes det for at virksomheter som inngår miljøavtale med staten om konkrete og tidfestede utslippsreduksjoner kan fritas for NO_x-avgift. Denne muligheten ligger også åpen for fiskerinæringen.

De her nevnte tiltak for fiskerinæringen vil kunne eliminere eller i stor grad redusere avgiftsbelastningen for det enkelte fiskefartøy, og resultatet av dette vil være at valg av landingshavn for fangst ikke i samme utstrekning vil styres av kostnadene knyttet til NO_x-avgiften.

Det er NO_x-avgiftens hovedformål at den skal gi utslippsreduksjoner innen alle de næringer som omfattes av avgiften, herunder fiskerinæringen. Jeg vil imidlertid i tida som kommer følge nøye med på om avgiften slik den er utformet i dag gir de ønskede effekter. Dersom det viser seg at avgiften ikke virker etter sin hensikt eller at den på enkelte områder har utilsiktede virkninger, vil jeg vurdere å foreslå justeringer i dagens regelverk for å bøte på dette. På politisk nivå i Finansdepartementet skal man allerede kommende uke ha et møte med representanter fra norsk fiskeforedlingsnæring for å diskutere faren for råstofflekkasjer til utenlandske havner.

SPØRSMÅL NR. 722

Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 20. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«På Telemark Senterpartiets årsmøte nylig lovet statssekretær Anita Utseth at staten vil komme med de nødvendige garantier for å sikre at gassrøret til Grenland kommer. Rød-grønne stortingskandidater lovet ivrig i valgkampen 2005 at de skulle være en

pådriver for å få gassrør til Grenland. Mange velgere spør seg hva som er gjort for å fremskynde arbeidet med gassrøret.

Kan statsråden gi en sammenligning av tidsskjema for gassrøret slik det forelå høsten 2005 og hvilket tidsskjema som nå gjelder?»

Svar:

Proessen med å få etablert gassrør til Grenland har vært igjennom mange faser. Industrien i Grenland har siden slutten av 1980-tallet sammen med oljeselskaper utredet ulike løsninger for å sikre råstoff til prosessindustrien i Grenland. Transport av naturgass til Grenland har videre vært behandlet i St.meld. nr. 9 (2002-2003) og i St.meld. nr. 47 (2003-2004).

Etter behandling av St.meld. nr. 47 gav Olje- og energidepartementet i april 2005 Gassco et mandat til å undersøke om det er kommersielt grunnlag for en rørledning for uttak av etan og tørrgass i Grenland. Gasscos arbeid resulterte i at industri- og energiselskaper langs traseen signerte en avtale i desember 2005 om finansiering av konseptstudier. Dette omfattet også utvidelser av systemet til vest-Sverige med mulighet for avgrensning til Lista og Oslofjorden. Utvidelsene ble gjort for å sikre et tilstrekkelig volumgrunnlag i rørledningen, noe også industribrukerne i Grenland er avhengige av for å sikre tilstrekkelig uttak av etan fra salgsgass i tillegg til etan som skal injiseres på Kårstø.

Etter dette er omfanget av prosjektet blitt ytterligere utvidet og omfatter nå også en mulig avgrensning til Danmark. Utvidelsen av prosjektofanget med rør til Sverige og Danmark bidrar til å styrke det

kommersielle grunnlaget for prosjektet, samtidig som utvidelsen har betydning for framdriftsplanen for prosjektet. Ifølge tidsskjemaet for høsten 2005 skulle oppstart av gassrøret foregå i løpet av 2010/2011. Imidlertid er framdriftsplanen for prosjektet nå styrt av myndighetsprosesser knyttet til byggetillatelser og konsesjoner. Myndighetsprosessene for høytrykksrørledninger for naturgass i Sverige viser seg å være tidkrevende. Erfaringsmessig er det ikke realistisk å få på plass alle nødvendige tillatelser og konsesjoner før i 2009 med oppstart av gasstransport i løpet av 2012.

Det vil være teknisk mulig å få på plass et gassrør til Grenland etter den opprinnelige timeplanen, men en slik forsering ville medført en betydelig økonomisk risiko for investorene i transportsystemet. Et gassrør til Grenland vil ha begrenset økonomisk verdi for industribrukerne i Grenland uten de planlagte volumene til Sverige og Danmark. Gassco og de kommersielle aktørene har på denne bakgrunn konkludert med at det ikke er ønskelig å starte bygging av gassrøret før alle nødvendige konsesjoner er på plass. Dette synspunkt deler jeg. Men jeg vil likevel understreke at både regjeringen, Gassco og de kommersielle aktørene er interessert i oppstart av transportsystemet så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 723

Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 20. mars 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for om arbeidet med den varslede stortingsmelding om frivillighet skjer gjennom en lukket prosess, eller gis det på generelt grunnlag rom for de aktører som meldingen berører å komme med innspill til meldingens innhold underveis?»

BEGRUNNELSE:

Frivilligheten i Norge er mangfoldig både i sitt virke og i sin organisasjonsform. Regjeringen har varslet en stortingsmelding på området, og mange aktører har store og ulike forventninger og ønsker hva angår innholdet i denne meldingen.

Når det arbeides med stortingsmeldinger vil det alltid være relevant å ha god kontakt og dialog med det landskapet man skal beskrive. Kontakten må

være balansert og statsråden må sikre at alle aktører oppfattes som jevnbyrdige i kontakten med politikerne.

På grunn av flere henvendelser fra organisasjoner som er blitt avvist i forholdt til å komme med innspill til stortingsmeldingen overfor departementet, bes statsråden redegjøre for om departementet har besluttet at arbeidet skjer som en lukket prosess, og at dermed ingen av de frivillige aktører gis rom til å kommunisere med departementet før saken legges frem til høring.

Svar:

Jeg har i forbindelse med arbeidet med stortingsmeldingen om frivillighet invitert frivillig sektor, blant annet gjennom paraplyorganisasjonen Frivillighet Norge til å komme med innspill. Departementet

har mottatt fire brev med interessante og nyttige innspill til meldingen. Videre har det vært avholdt flere møter mellom Kultur- og kirkedepartementet og Frivillighet Norge. Vi har også mottatt gode innspill fra flere frivillige organisasjoner.

9. november 2006 inviterte Kultur- og kirkedepartementet frivillige organisasjoner til den årlige konferansen Møteplassen. Hensikten med konferansen er å presentere dagens frivillighet og være en møteplass mellom det offentlige og frivillig sektor. Årets tema var Frivillighet, utfordringer og muligheter. I min åpningstale på konferansen redegjorde jeg for arbeidet med stortingsmeldingen, og jeg viste til at for å gjøre en god jobb med meldingen er departe-

mentet avhengig av et samspill med frivillig sektor. Også i avslutningsinnlegget oppfordret departementet organisasjonene til å komme med innspill til meldingen.

Jeg vil også vise til Topplederkonferansen som Frivillighet Norge arrangerte 9. januar i år der både statsministeren og jeg deltok. Innholdet i den varslede stortingsmeldingen om statens forhold til frivillig sektor var selvfølgelig et viktig tema i innleggene våre.

Jeg er ikke kjent med at organisasjoner er avvist i forhold til å komme med innspill overfor departementet til stortingsmeldingen.

SPØRSMÅL NR. 724

Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 21. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I spørretimen den 7. mars opplyser statsråden at Statens vegvesens funksjonskontrakter skal gjennomgås.

Vil statsråden i den forbindelse ta initiativ til at Statens vegvesen endrer funksjonskontraktene og selv tar større risiko for store snømengder og ekstremvær?»

BEGRUNNELSE:

Store veientreprenører har signalisert at de ikke lenger ønsker å delta i konkurransen om Statens vegvesens funksjonskontrakter. Det blir begrunnet med fordelingen av risiko i funksjonskontraktene. Med unntak av kontrakter som inneholder høyfjellsoverganger, bærer entreprenørene hele risikoen for store snømengder og ekstremvær.

Svar:

Jeg er i likhet med spørsmålsstiller Øyvind Halleraker opptatt av innholdet i funksjonskontraktene

som benyttes av Statens vegvesen. Jeg har derfor allerede tatt initiativ til at funksjonskontraktene og oppfølgingen av disse skal gjennomgås. Dette ble tatt opp i tildelingsbrevet til Statens vegvesen for 2007, og jeg fulgte opp med brev til Statens vegvesen 6. mars 2007 med krav om full gjennomgang av funksjonskontraktene. Her ble også vinterdrift og beredskap rundt ekstremvær tatt opp som et hovedpunkt.

Jeg har i brevet 6. mars 2007 bedt om en redegjørelse fra Vegdirektoratet om relevante forhold rundt funksjonskontraktene. Dette skal omhandle blant annet hva innholdet i funksjonskontraktene er når det gjelder vinterdrift, herunder bestemmelser knyttet til ekstremvær, om de eksisterende funksjonskontraktene har en riktig avveining mellom pris og kvalitet, om hvilken beredskap det er for å møte store snømengder og annet ekstremvær og om kravene til entreprenørenes utstyr, kvalitetssystemer og -planer er gode nok.

Videre er sentrale spørsmål hvilke oppfølgingsrutiner Statens vegvesen har i forhold til funksjonskontraktene og hvilke sanksjonsmuligheter som finnes i forhold til entreprenørene.

SPØRSMÅL NR. 725**Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 15. mars 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Er det et nasjonalt og politisk mål å gi lik eller tilnærmet lik tilgang på bredbånd til alle i hele Norge?»

BEGRUNNELSE:

Jeg får stadig henvendelser fra folk som hadde store forventninger når Stoltenberg-regjeringen lovet bredbånd til alle innen 2007.

I Vestby kommune, som ligger ca. 3 mil fra Oslo, er det stor forskjell i bredbåndstilgangen til folk i kommunen.

Internettkommunikasjonen er helt avgjørende for mange, ikke minst skoleelever. Både med tanke på rent lekse- og skolearbeid, men også med tanke på den sosiale kontaktflaten med bakgrunn i måten unge mennesker kommuniserer på via msn etc., blir det segregering i samfunnet i forhold til hvem som har tilgang på Internett og høyhastighet, og dem som ikke har det. Mange i kommunen kan ikke bruke nettbank, blant annet fordi det tar så lang tid at sikkerhetskoden ikke er tilgjengelig lenger når den går igjennom.

Svar:

Det er helt klart et politisk mål at hele landet skal ha tilbud om tilknytning til bredbåndsnett.

Målet er nedfelt i Soria Moria-erklæringen hvor det heter at "hele landet skal ha tilbud om tilknytning til høyhastighetsnett innen utgangen av 2007".

Denne Regjeringen har arbeidet systematisk for å skaffe best mulig dekning til flest mulig. Regjeringen har satt av mer penger enn noen gang tidligere til bredbåndsutbygging, og vi har dreid Høykom-programmet til å kunne gi tilskudd direkte til infrastrukturbygging, og ikke bare til stimulering av offentlig etterspørsel gjennom utvikling av offentlige tjenester som krever bredbånd.

På oppdrag fra Fornyings- og administrasjonsdepartementet har konsultentselskapet Nexia nylig utarbeidet en rapport som viser at den nasjonale dekningsforventes å være på 98 pst. ved utgangen av 2007. Et år tidligere var forventet dekning ved utgangen av 2007 95 pst. Dette viser at Regjeringens bevilgninger har bidratt positivt. Jeg vil følge utviklingen tett, og arbeide for at Regjeringens ambisiøse målsetting blir innfridd.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget med en beskrivelse av status for bredbåndssituasjonen senest i St.prp. nr. 1 (2007-2008).

SPØRSMÅL NR. 726**Innlevert 9. mars 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 16. mars 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hvilke politiske tiltak mener kunnskapsministeren kan sikre at prisverdige og ideelt motiverte initiativ innenfor skolesektoren som nevnt i denne saken får livets rett?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Romerikes Blad 12. mars mister 45 skoleelever i Fet kommune et spennende og nyskapende tilbud om idrettsfritidsordning i tilknytning til skole. Hovedgrunnen er at den nåværende regjering har

trukket tilbake tillatelsen om privat skoledrift etter friskoleloven, en tillatelse som ble gitt av den forrige regjering sommeren 2005. Dette er med på å frata den lokale initiativtaker, Lillian Ottosen, sin motivasjon til å drive idrettsfritidsordningen. Tilbudet er et utmerket og konkret svar på utfordringen om å stimulere fysisk aktivitet i skolebarns hverdag.

Dette er et konkret eksempel på de vansker som Regjeringens holdning til friskoler skaper for ildsjeler som på et ideelt grunnlag ønsker å utvikle et nyskapende tilbud som et supplement til det offentlige skoletilbudet. Det er ingen motsetning mellom slike

initiativ og at det samtidig jobbes bevisst med økt tilrettelegging for fysisk aktivitet også i den offentlige skole både i Fet og i andre kommuner. Når den nye friskoleloven legges fram bør den ikke frata slike initiativ livets rett.

Svar:

Skolefritidsordningen er regulert i opplæringsloven § 13-7. Etter bestemmelsen skal kommunen tilby en skolefritidsordning før og etter skoletid for 1.-4. årstrinn og for barn med særskilte behov for 1.-7. årstrinn. Kommunen kan etter opplæringsloven § 13-7 syvende ledd benytte private tilbydere til å oppfylle denne plikten. Utgiftene til skolefritidsordningen kan kreves dekket gjennom egenbetaling fra foreldrene.

Friskoleloven inneholder ingen regulering av eller krav til skolefritidsordningen. Det er ikke foretatt eller foreslått endringer i lovverket som endrer rammevilkårene for private og offentlige skolefritidsordninger etter regjeringsskiftet.

Fysisk aktivitet er og skal være et viktig element i elevenes skolehverdag. I fag- og timefordelingen i grunnskolen (1-10. trinn) har kroppsøving til sammen 706 timer, og bare norsk og matematikk har flere timer med henholdsvis 1 694 og 1 125 timer.

Gjennom å sørge for at elevene på barnetrinnet får flere timer og mer undervisning ønsker Regjeringen å legge til rette for at skolen tilbyr fysisk aktivitet hver dag, jf. Soria Moria-erklæringen.

SPØRSMÅL NR. 727

Innlevert 12. mars 2007 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 19. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Jeg viser til spørsmål og statsrådens svar 22.6.2006 om behandling av barn med skjult ganefeil. Både Statens Helsetilsyn v/tilsynssak, samt granskings-utvalget som statsråden nedsatte, har nylig kommet med hard kritikk over behandlingstilbudet til barn med skjult ganefeil og VCFS. Noen barn har fått dekket utgifter til behandling i USA.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at pasienter som har fått behandling eller er i ferd med å bli behandlet likebehandles, også økonomisk, slik statsråden forespeilet i sitt svarbrev?»

BEGRUNNELSE:

Det er all grunn til bekymring over behandlingstilbudet til barn med skjult ganefeil og med Velo Cardio Facialt Syndrom (VCFS) i Norge. Flere familier kan dokumentere at de ikke fikk adekvat behandling i Norge, og at behandling i USA har gitt store resultater for barna. Noen familier har fått dekket sine utgifter til behandlingen, andre ikke. Regelverket har ikke forandret seg, vi snakker om Lov om pasientrettigheter § 7.2 andre ledd. I sitt svar til meg 22.6.07, sier statsråden følgende: "I tillegg har jeg bedt de regionale helseforetakene om å gjennomgå tilbudet om helsehjelp som er gitt til denne pasientgruppa den senere tid, med særlig henblikk på å vurdere om like tilfeller (samme diagnose og alvorlighetsgrad) kan sies

å ha blitt behandlet likt. De regionale helseforetakene er også bedt om å vurdere tiltak for å sikre at hensynet til likebehandling blir ivarettatt for de pasientene som har fått behandling, eller er i ferd med å bli behandlet." Jeg ønsker en tilbakemelding om hvordan statsråden har tenkt å følge opp overfor de familier som har sett seg nødt til å reise til USA for å få adekvat behandling, og som kan dokumentere store umiddelbare fremskritt hos barna etter riktig diagnostisering og behandling.

Svar:

Det behandles i dag ca 120 barn pr år med ulike typer leppe-kjeve-og/eller ganespalte i Norge. Det finnes mange ulike typer spalter, ofte kombinert med ulike syndromer. Behandlingen kjennetegnes ved at den er tverrfaglig og pågår over mange år der endelig resultat av behandlingen ikke kan måles før barna er voksne.

Behandlingstilbudet til barn med leppe-kjeve-ganespalte er sentralisert til to steder i Norge, henholdsvis Rikshospitalet HF/Bredtvedt kompetansesenter og Haukeland universitetssykehus HF/Eikelund Statped vest. Både i Oslo og i Bergen er det organisert spalteteam med ulik faglig kompetanse (plastikk-kirurgi, odontologi, øre-nese-hals, logopedi og psykologi) for å ivareta behandlingstilbudet. Med bakgrunn i at et fåtall familier har søkt behandling i ut-

landet grunnet misnøye med behandlingstilbudet i Norge, har jeg iverksatt flere prosesser for å avklare situasjonen for denne pasientgruppa. Dette gjelder særskilt pasienter med skjult ganespalte og velocardiofacialt syndrom/diGeorge syndrom. Målsetningen er at disse barna skal sikres et godt behandlingstilbud.

Sosial- og helsedirektoratet er i brev av 16. juni 2006 bedt om å foreta en faglig gjennomgang av behandlingstilbudet til pasienter med leppe-kjeve-ganespalte, herunder pasienter med velocardiofacialt syndrom. Den faglige gjennomgangen skal munne ut i en tilråkning fra direktoratet for å avklare hvilket tilbud og hvilken praksis norsk helsetjeneste skal ha på dette området, særskilt for barn med velocardiofacialt syndrom. I den forbindelse er det foretatt en faglig gjennomgang av en internasjonal faglig sammensatt gruppe av det norske behandlingstilbudet. Rapporten fra denne delen av arbeidet forelå 13.02.2007 og inngår i det helhetlige oppdraget som er gitt til Sosial- og helsedirektoratet. Sosial- og helsedirektoratet vil gi en tilråkning til departementet innen utgangen av april 2007. I tillegg har direktoratet, på bakgrunn av den foreliggende rapporten, bedt Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten om å foreta en kunnskapsoppsummering på området. Denne vil først foreligge på et senere tidspunkt.

Departementet mottok 23. februar 2007 brev fra Leppe-Ganespalteforeningen som viser til at de fleste familier med barn med leppe-kjeve - og/eller ganespalte er fornøyd med dagens tilbud, at det er velfungerende behandlingsteam i Oslo og Bergen, og at behandlingsprotokollen i Norge regnes som god. Foreningen uttrykker i sitt brev tillit til dagens sentraliserte og teambaserte behandlingstilbud i Norge, med ønske om at denne videreføres.

På bakgrunn av anbefalingene fra Sosial- og helsedirektoratet vil jeg vurdere hvilke tiltak som bør iverksettes for å sikre et best mulig behandlingstilbud til denne pasientgruppen, særskilt barn med diGeorge-syndrom.

Det er de regionale helseforetakene som avgjør

søknader om dekning av utgifter til behandling i utlandet i henhold til pasientrettighetsloven. En rettighetspasient vil ha rett til å få dekket utgifter til behandling i utlandet, dersom vedkommende ikke kan få nødvendig helsehjelp fordi det ikke finnes et adekvat medisinsk tilbud i Norge. Ved avslag kan klage på avgjørelsen sendes Dispensasjons- og klagenemnda for behandling i utlandet. Klagen blir endelig avgjort i nemnda, men kan eventuelt bringes inn for domstolen. Jeg mener dette regelverket på en god måte legger grunnlaget for en likeverdig praksis, med nødvendige klagemuligheter.

De regionale helseforetakene kan i tillegg, selv om de ikke har plikt til det, likevel tilby finansiering av behandling i utlandet. Ut i fra hensyn til en nasjonal målsetning om likeverdig behandling av pasienter, fordrer dette imidlertid at de regionale helseforetakene praktiserer dette likt, samt sikrer tilsvarende muligheter for fremtidige pasienter med lik sykdom og alvorlighetsgrad. I denne type vurderinger, vil hensyn til fremtidig planlegging av behandlingstilbud, ivaretagelse av nasjonal kompetanse og vurderinger av kostnader også måtte veie tungt. De regionale helseforetakene fikk derfor i oppdrag i 2006 å gjennomgå situasjonen når det gjelder praksis samt finansiering av utgifter knyttet til behandling i utlandet for denne pasientgruppen og skissere tiltak som sikrer likebehandling. Departementet har mottatt en redegjørelse der det fremgår at de regionale helseforetakene arbeider for å sikre likebehandling og for å kvalitetssikre dagens praksis. Jeg er også kjent med at det er opprettet et eget kontaktforum for utenlandsbehandling for å sikre økt samordning.

Jeg har tillit til at de prosesser som er iverksatt vil bidra til å sikre et likeverdig og godt behandlingstilbud til pasienter med leppe-kjeve og/eller ganespalte og barn med diGeorge-syndrom. Som nevnt tidligere, vil jeg sikre at det iverksettes nødvendige tiltak for å styrke behandlingstilbudet til barn med diGeorge-syndrom i etterkant av at anbefalingen fra Sosial- og helsedirektoratet foreligger.

SPØRSMÅL NR. 728**Innlevert 12. mars 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 19. mars 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Ifølge NRK 9. mars 2007 ble antallet nyansatte statlige arbeidstakere med funksjonshemming halvert i fjor. Målet er 5 pst., men i 2006 sank andelen til 1,2 pst. Dette skjer på tross av en situasjon med stort behov for arbeidskraft.

Hva er årsaken til denne negative utviklingen, og hva gjør statsråden for å sørge for at vedtatte målsettinger blir oppfylt?»

Svar:

En andel på 1,2 prosent nyansatte statlige arbeidstakere med funksjonshemming er alt for dårlig. Jeg vil at staten skal gå foran som et godt eksempel når det gjelder å rekruttere personer med nedsatt funksjonsevne, vi må derfor bli vesentlig bedre. I to år på rad er statlige arbeidsgivere bedt om å rapportere hvor mange nye de har ansatt fra denne gruppen. Jeg kjenner ikke til at andre sektorer har gjort noe lignende. Men fortsatt er vi ikke i nærheten av å innfri målet på fem prosent, og dette akter jeg å gjøre noe med.

I første omgang er det viktig å finne ut av hvorfor de statlige arbeidsgiverne ikke har fulgt opp de mål vi har satt oss. Departementet skal nå foreta en undersøkelse der vi vil spørre hver enkelt arbeidsgiver hva som er gjort for å innfri målene og hvilke hindringer de har støtt på underveis. Her mangler vi kunnskap, og den skal vi skaffe oss. Dette er for øvrig helt i tråd med de råd jeg nylig fikk i et møte med Statens råd for funksjonshemmede, et organ jeg har bedt bidra med innspill i arbeidet framover.

Jeg vil ut fra resultatene av undersøkelsen vurdere om det er behov for nye tiltak for å nå målet.

For øvrig inneholder tiltaksplanen to hovedtiltak: å gjennomføre et trainee-program i sentralforvaltningen og å opprette et fagpanel for å gi råd til departementet. Fagpanelet skal bidra til å sikre en aktiv oppfølging av planen ved å følge arbeidet, vurdere effekten av tiltakene og ta del i evalueringen. Tretten representanter fra forskning, bruker- og interesseorganisasjoner og hovedsammenslutningene i staten deltar.

Etter initiativ fra FAD har det tidligere blitt gjennomført to trainee-programmer i sentralforvaltningen for unge, høyt utdannede personer. Nå starter FAD et tredje; denne gangen for personer med nedsatt funksjonsevne. Det er det første av sitt slag i Norge. Kandidater som i disse dager blir tatt inn i programmet, har utdanning på universitets-/høyskolenivå. Hvert departement tilsette hver sin trainee utfra hvor kvalifisert de er til stillingene.

Ett mål med tiltaksplanen er å gi personer med nedsatt funksjonsevne arbeid, men planen har også et annet viktig mål. Det er å gi medarbeidere og ledere erfaring med å ha en kollega som har nedsatt funksjonsevne. 324 arbeidsmiljøer har fått det til nå. Det er langt fra nok, men det er en start. Jeg tror mange ledere har en overdreven frykt for hvor krevende funksjonshemmede arbeidstakere er. Ved å få en slik arbeidstaker inn i nærmiljøet vil de få erfaringer som viser at en slik frykt i stor grad er ubegrunnet.

Fem prosent er et høyt mål, men samtidig er det viktig med ambisiøse målsettinger i en slik sammenheng. Det tror jeg det hersker tverrpolitisk enighet om. Fra min side kan jeg love å legge et stort politisk engasjement i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 729**Innlevert 12. mars 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 21. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I vinter har det, som tidligere vintre, blitt reist kritikk mot vinterstandarden på veinettet. I spørretimen den 7. mars opplyser statsråden at Statens vegvesens funksjonskontrakter skal gjennomgås.

Vil statsråden i den forbindelse ta initiativ til at funksjonskontraktenes krav til friksjon og maksimal snødybde skjerpes?»

Svar:

Statens vegvesen har igangsatt et omfattende arbeid for å revidere Vegvesenets håndbok nr. 111 som gjelder standard for drift og vedlikehold av riksveger. Revisjonen vil omfatte vinterstandarden som har krav til friksjon og snødybde. I dette arbeidet vil en endre beskrivelsene i standarden slik at de på klarere måte enn hva tilfelle er nå, er hensiktsmessige i et

kontraktsmessig forhold mellom Statens vegvesen og entreprenørene. I den nye standarden vil en også legge stor vekt på å beskrive de føreforholdene som til en hver tid skal tilbys trafikantene.

Framdriften for dette arbeidet er slik at den nye standarden først kan tas i bruk for de kontraktene som

lyses ut høsten 2009. Statens vegvesen skal, uavhengig av dette, ha et forsterket fokus på oppfølging av funksjonskontraktene. Jeg er på et bredt grunnlag opptatt av funksjonskontraktene og viser til mine initiativ som er omtalt i svar på spørsmål nr. 724.

SPØRSMÅL NR. 730

Innlevert 13. mars 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 21. mars 2007 av fungerende fiskeri- og kystminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Fiskeridirektoratet operer med en svarteliste for fartøyer som har drevet ulovlig, uregulert, og urapportert fiske (UUU/IUU). Listen er blant annet viktig i forbindelse med oppfølgingen av Den nordøstatlantiske fiskerikommisjonen (NEAFC) sine regler for havnestatskontroll. NEAFC-avtalen skal trå i kraft fra og med mai i år.

På hvilken måte holder Regjeringen listen over såkalt "svartelistete"-fartøy oppdatert?»

Svar:

Norge er en pådriver i arbeidet mot ulovlig, urapportert og uregulert fiske (UUU). Som et ledd i dette arbeider Norge for tiltak mot fartøy som tar del i UUU-aktiviteter. Arbeidet skjer både globalt, nasjonalt og gjennom regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner, herunder Den nordøstatlantiske fiskerikommisjonen (NEAFC).

Arbeidet med å føre og oppdatere de såkalte svartelistene er ressurskrevende.

En rekke regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner (RFMO) som Norge er part i opererer i dag med lister over fartøy som tar del i UUU-aktiviteter (såkalte "svartelister"). Dette er lister som er utarbeidet av RFMOene, og ikke av nasjonale myndigheter.

Organisasjonene stiller krav til hva slags tiltak partene statspartene skal treffe mot fartøy på listen. Som hovedregel retter slike lister seg mot ikke-parter fartøy når disse fisker i området uten å forholde seg til organisasjonens generelle regelverk. Den såkalte NEAFC B-listen over slike fartøy er allerede i kraft og inneholder i dag 20 fartøy. Det er verdt å merke seg at det er NEAFC, og ikke Norge eller andre medlemsland, som oppdaterer NEAFCs lister. Listen over disse fartøyene er imidlertid også gjort

tilgjengelig på Fiskeridirektoratets internettsider og oppdateres når NEAFC eller andre regionale organisasjoner treffer vedtak om å endre listen, normalt en gang i året. Nasjonalt håndhever Forsvaret tiltak mot disse fartøyene gjennom anløpsregelverket.

Overtredelser foretatt av partenes fartøy sanksjoneres blant annet i henhold til NEAFC-regler om kontroll og håndhevelse. De nye reglene om havnestatskontroll, som trer i kraft 1. mai 2007, omfatter blant annet ytterligere kontrolltiltak ved landing av fryst fisk med alle utenlandske fartøy i norsk havn - både fartøy fra ikke-parter og fartøy fra andre NEAFC-parter. Disse reglene oppretter i seg selv ingen nye lister over UUU-fartøy.

Fiskeridirektoratet opprettholder imidlertid også andre lister. Dette gjelder blant annet lister over fartøy som norske fiskerimyndigheter ut fra nasjonale fiskeriforvaltningsmessige synspunkt anser uønsket i fiske i norske farvann. I tillegg vedtok Stortinget høsten 2006 nye regler i fiskeforbudslovens §§ 8 d og 9, samt saltvannsfiskeloven § 4, som utvider hjemmelsgrunnlaget for å nekte adgang til norsk havn, støtte-tjenester osv., uavhengig av om fartøy har ulovlig fisk om bord i det enkelte tilfellet.

Forskrifter til gjennomføring av disse bestemmelsene ble sendt på høring fra Fiskeri- og kystdepartementet 9. mars 2007. Høringsdokumentene er tilgjengelige på departementets hjemmesider. Forslaget innebærer blant annet at fiskerimyndighetene vil kunne treffe vedtak mot utenlandske fartøy som tar del i UUU-aktiviteter. Vedtakene kan innebære at fartøy etter forholdene nektes adgang til indre farvann, eller nektes støttetjenester fra norske aktører. Slike vedtak vil bli publisert på direktoratets hjemmesider og inngå i oppdaterte lister over fartøy som er gjenstand for slike tiltak.

SPØRSMÅL NR. 731**Innlevert 13. mars 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 22. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Verdal kommune har unnlatt å kreve konsekvensutredning i forbindelse med etablering av ny kalkovn på Ørin Industriområde.

Anser miljøvernministeren dette for å være i samsvar med forskrift om konsekvensutredning?»

BEGRUNNELSE:

Firmaet NorFraKalk ønsker å bygge en kalkovn på Ørin Industriområde i Verdal. Etableringen vil medføre betydelige utslipp av støv, CO₂ og NO_x, kvikksølv og andre tungmetaller samt utslipp av dioksiner.

Nord-Trøndelag fylkeskommune og fylkesmannen i Nord-Trøndelag har i høringsuttalelser angitt at tiltaket kommer inn under forskrift om konsekvensutredninger.

Kommunen bestrider at tiltaket utløser konsekvensutredning. Det er lokalt stor diskusjon om dette er en korrekt vurdering siden det dreier seg om utslipp, som kan få vesentlige konsekvenser for miljø og helse.

Svar:

Ansvar for å ta stilling til om enkelttiltak omfattes av forskrift om konsekvensutredninger ligger til ansvarlig myndighet etter forskriften. For industritiltak hvor det utarbeides reguleringsplan vil kommunen som planmyndighet normalt også være ansvarlig myndighet etter forskriften. I situasjoner hvor det ikke utarbeides plan vil forurensningsmyndigheten være ansvarlig myndighet.

Miljøverndepartementet er kjent med at det i 2006 ble gjennomført en reguleringsprosess for det aktuelle området med sikte på tilrettelegging for industritiltaket uten at det ble gjennomført en konsekvensutredning, og at det var uenighet mellom kommunen og regionale myndigheter med hensyn til utredningsplikt.

På bakgrunn av de opplysningene jeg har fått i saken vil jeg be Statens forurensningstilsyn, i forbindelse med deres behandling av konsesjonssøknaden for tiltaket, om at tiltaket også vurderes i forhold til forskrift om konsekvensutredninger.

SPØRSMÅL NR. 732**Innlevert 13. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 22. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I dagens utgave av Sarpsborg Arbeiderblad en det en artikkel om en person som begår masse kriminalitet men som pga. sin helsemessige tilstand ikke kan settes i fengsel. Vedkommende er også for frisk til å settes i institusjon. Siden denne typen problematikk er vel kjent for statsråden burde noe vært gjort for lenge siden. Når det ikke har skjedd noe blir mitt spørsmål:

Hvor lenge har statsråden tenkt å la en gruppe kriminelle få lov til å herje fritt uten at de kan stilles til ansvar og slik gi dem aksept for det de gjør?»

BEGRUNNELSE:

I denne og tilsvarende saker er mønsteret det samme; en gjerningsmann som er for syk til å kunne fengsles og samtidig er vedkommende for frisk til å kunne plasseres i institusjon. Med andre ord finnes det mennesker her i landet som fritt kan begå all den kriminalitet de ønsker og samfunnet står sjakk matt pga mangelen evne og vilje til å gjøre noe med det. Som opposisjonspolitiker påpekte statsråden at noe måtte gjøres men etter 2 år som justisminister har intet skjedd. Jeg tror det provoserer folk flest at det er så stor avstand mellom liv og lære. Det er utvilsomt behov for å gjøre noe med dette problemet slik også

riksadvokaten og politimesteren i Tromsø påpekte under arbeidet med den generelle delen av straffeloven som Stortinget behandlet våren 2005. Jeg imøteser derfor statsrådens svar og eventuelle handlinger i denne saken.

Svar:

Jeg legger til grunn at spørsmålet gjelder den gruppen lovbrøyttere som er utilregnelige og derfor ikke kan straffes, men som heller ikke kan idømmes en strafferettslig særreaksjon fordi vilkårene ikke er oppfylt. Fire vilkår må etter gjeldende rett være oppfylt for at en strafferettslig særreaksjon skal kunne idømmes, jf. straffeloven §§ 39 og 39 a, jf. § 44:

- Lovbryteren må ha vært straffri etter § 44 på handlingstiden (psykotisk, psykisk utviklingshemmet i høy grad eller bevisstløs).
- Reaksjonen må være nødvendig for å verne samfunnet.
- Det stilles krav til lovbruddets art (alvorlig voldsforbrytelse, alvorlig seksualforbrytelse, alvorlig ildspåsettelse eller annen alvorlig forbrytelse som krenker andres liv, helse eller frihet).
- Det må foreligge gjentakelsesfare.

Justisdepartementet og Helsedepartementet nedsatte i april 2006 en utredningsgruppe som blant annet skal foreta en bred etterkontroll av særreaksjonene. Justisdepartementet har fått opplyst at det finnes en liten gruppe utilregnelige lovbrøyttere som opptrer særdeles plagsomt, uten at det er hjemmel for en særreaksjon. Denne samfunnsskadelige aktiviteten som

enkelte utilregnelige begår, kan være til stor sjenanse for andre personer og for samfunnet. Som ledd i etterkontrollen skal det derfor vurderes hvilke tiltak som kan settes i verk overfor denne typen utilregnelige lovbrøyttere.

Utredningsarbeidet pågår nå under ledelse av Øystein Mæland, direktør for Psykiatrisk divisjon på Ullevål universitetssykehus. Øvrige medlemmer er Berit Sagfossen fra Oslo statsadvokatembeter og Emmanuel Revis fra Sentral fagenhet for tvungen omsorg.

Innledningsvis har Sosial- og helsedirektoratet fått i oppdrag å foreta kartlegging av denne gruppen utilregnelige lovbrøyttere. En slik kartlegging er avgjørende for at utredningsgruppen skal kunne vurdere behovet for lovendringer, og også for hvordan loven i så fall bør utformes. Oppdraget omfatter blant annet å beskrive gruppen (antallet mennesker det dreier seg om), grunnlaget for utilregneligheten og hvorfor de ikke er egnet for tvungent psykisk helsevern. I tillegg vil det bli vurdert hvilken type oppfølging gruppen har behov for, samt mulighetene for et egnet opplegg gjennom samarbeid med politi, helsetjeneste og kriminalomsorg.

Utredningsgruppen skal på denne bakgrunn vurdere om anvendelsesområdet for særreaksjonene for utilregnelige bør utvides. Videre er utredningsgruppen bedt om å vurdere behandlingsmetodene for denne gruppen utilregnelige og hvordan en eventuell særreaksjon bør gjennomføres.

Arbeidsgruppen skal avslutte sitt arbeid innen utløpet av 2007. Jeg vil deretter vurdere om det er behov for å foreslå lovendringer.

SPØRSMÅL NR. 733

Innlevert 13. mars 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 21. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Som følge av stengning av E18 etter Hanekleiv uhellet er det nå en rekke næringsdrivende langs E18 som lider store økonomiske tap. Denne saken dreier seg om ekstraordinær situasjon der veien kan bli stengt i kanskje 6 måneder eller mer som setter de næringsdrivende i en veldig vanskelig situasjon. Bedriftene har nå fremmet et erstatningskrav i møte med Vestfold vegkontor.

Hva vil statsråden foreta seg i denne meget spesi-

elle situasjon for de næringsdrivende på den berørte strekningen av E18?»

Svar:

E18 Hanekleivtunnelen ligger ved Sande, nord for Holmestrand i Vestfold. Den har et tofelts nordgående og et tofelts sørgående løp. Sørgående løp har siden 25. desember 2006 vært stengt for trafikk på grunn av ras. Statens vegvesen besluttet 19. januar 2007 å stenge også nordgående løp i tunnelen av hen-

syn til trafikksikkerheten. All trafikk mellom Bergsengakrysset og Hellandkrysset skjer i dag via rv 313 (gamle E18) forbi Holmestrand.

Enkelte næringsdrivende langs E18 har fremmet krav overfor Statens vegvesen Region Sør om erstatning for tap som følge av redusert trafikk forbi deres bedrifter. Regionvegkontoret vil foreta en juridisk vurdering av kravene og av hensyn til denne behandlingen vil jeg ikke gå inn på de konkrete sakene.

På generelt grunnlag kan det imidlertid pekes på at ingen uten videre kan kreve at en offentlig veg holdes åpen eller at en bestemt trafikkmengde skal ledes på denne. I henhold til gjeldende rettspraksis er det ikke grunnlag for erstatning dersom en midlertidig vegomlegging fører til redusert trafikk og dermed til færre kunder. Forventningen om å gjøre fortjeneste av vegtrafikken er med andre ord ikke rettsbeskyttet.

SPØRSMÅL NR. 734

Innlevert 13. mars 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 21. mars 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilket forskningsmiljø og hvilke forskere i henholdsvis Norge og Sverige som har fått i oppdrag fra Barne- og likestillingsdepartementet å forestå effektstudie og implementeringsstudie av de nyetablerte MultifunC-institusjonene i Norge og Sverige, og kan statsråden garantere disse forskeres habilitet og uavhengighet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har i skriftlig spørsmål til statsråden, datert 30. januar 2007 forespurt om statsråden vil nedsette en uavhengig granskingskomité for å vurdere økonomibruken og behandlingsopplegget ved de nyetablerte statlige MultifunC-institusjonene i regionene. Statsråden finner ikke grunnlag for etablering av en slik granskning og viser til at prosjektet følges nøye av forskning i regi av forskningsenheten ved Norsk Senter for studier av problematferd og innovativ praksis (Atferdssenteret).

Når vi ser at offentlig tilskudd i forbindelse med disse institusjonene beløper seg til rundt 150 mill. kr i investeringskostnader samt betydelige årlige kostnader knyttet til drift av institusjonene, er det særlig viktig for troverdigheten av prosjektet at forskningen på metoden og effekten av institusjonsbehandlingen skjer av forskere som ikke på noen måte har tilknytning til metodikken eller miljøet bak metodikken hverken økonomisk eller profesjonelt.

I forbindelse med at statsråden møtte til høring for Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité den 13. februar 2007, ble statsråden bedt om å redegjøre for hvem som skulle forestå forskningen på MultifunC.

I sitt svar, ved bisitter ekspedisjonssjef Haktor Helland, ble det hevdet at det er forskere i Tromsø og Sverige som skal forestå forskningen. Ut fra disse ulike svar på hvem som skal forestå den forskningsmessige gjennomgang, ber vi statsråden redegjøre for hvem som skal forestå forskningen og hvilket forskningsmiljø disse er tilknyttet samt garantere forskernes habilitet og uavhengighet.

Svar:

Som kjent er prosjektet MultifunC - ny modell for institusjonsbehandling av ungdom med alvorlige atferdsvansker - et samarbeid mellom Sverige og Norge. Forskningen som omfatter både implementeringsstudie og behandlingseffektstudie gjennomføres i begge land av eksterne forskere som verken har deltatt ved utviklingen av prosjektet eller modellen.

Det er klar arbeidsdeling og et skille mellom gjennomføring og iverksetting av modellen og forskningsaktiviteten. Psykolog Tore Andreassen, som er knyttet til Høgskolen i Bodø, og psykolog Martin Lardén, som er tilknyttet Statens Institutionsstyrelse (SIS), er ansvarlig for implementeringen i henholdsvis Norge og Sverige. Atferdssenteret AS (Norsk Senter for studier av problematferd og innovativ praksis), forskningsavdelingen, ved forskningsdirektør og professor Terje Ogden er ansvarlig for kvalitetssikring av hele forskningen, og har blant annet deltatt i utforming av design og forskningsprotokoll.

Selve forskningen i Norge utføres av forsker Sturla Fossum og to assistenter ved Regionsenteret for Barne- og ungdomspsykiatri, Universitetet i Tromsø. Tilsvarende er forsker Kerstin Söderholm Carpelan ved Institutet för utveckling av Metoder i

Socialt arbete (IMS) i Sverige ansvarlig for det svenske forskningsprosjektet.

Evalueringen av effekten av MultifunC følger strenge internasjonale standarder for slike undersøkelser og vil bygge på flerinformantvurderinger av ungdommenes atferd samt rent objektive registreringer, for eksempel av lovbrudd. Et slikt evalueringsdesign bidrar til at forskeren ikke kan påvirke resul-

tatet, i motsetning til evalueringer basert på forskerens skjønn. Forskningsresultatene vil bli publisert i internasjonale fagtidsskrifter med fagfelle vurderinger (peer review) noe som vil være et korrektiv til eventuelle skjevheter i evalueringen.

Hensynet til habilitet og uavhengighet er godt ivarettatt, og i tråd med forskningsetiske retningslinjer.

SPØRSMÅL NR. 735

Innlevert 13. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 20. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«En trailersjåfør kan ikke ta med seg tollkvote når han passerer grensen, mens en person på forretningsreise kan ta med kvote hver gang.

Synes ikke finansministeren at også personer i tjeneste om bord i transportmiddel burde kunne få ta med seg kvoten i alle fall én gang i måneden?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Forskrift om toll- og avgiftsfri innførsel og forenklet fortolling av reisegods § 4 kan ikke personer som er i tjeneste i transportmiddel i internasjonal trafikk innføre den vanlige tollkvoten. Dette er forståelig så lenge man ønsker å opprettholde små innførselskvoter, men man burde i det minste gi dem anledning til å ta med kvoten f.eks. én gang i løpet av hver måned. Dette vil gi en bedre likebehandling i forhold til andre forretningsreisende som ikke er på tjeneste i transportmiddel i internasjonal trafikk, og med dagens IT-systemer burde ikke dette være noe problem å administrere. Dette bør heller ikke utgjøre et veldig stort proveny.

Svar:

Jeg kan bekrefte at transportpersonell ikke har adgang til å innføre full avgiftsfri kvote ("taxfree") på lik linje med andre yrkesgrupper som reiser mye, jf.

forskrift 10. januar 2003 om toll- og avgiftsfri innførsel og forenklet fortolling av reisegods (reisegodsforskriften) § 4 siste ledd. Dette gjelder både yrkessjåfører og mannskap på ferger og fly forutsatt at disse er i tjeneste. Transportpersonell kan kun bringe med seg en begrenset kvote (bl.a. 40 sigaretter og andre ikke alkoholholdige varer med verdi inntil 500 kr).

Begrunnelsen for bestemmelsen er at kvoten historisk og tradisjonelt er ment for turister og at det som hovedregel skal betales avgift på alle varer som innføres til Norge.

Jeg har forståelse for at transportpersonell oppfatter regelverket som urettferdig i forhold til andre yrkesgrupper som reiser mye. Ideelt burde derfor regelverket vært utformet slik at alle yrkesgrupper som reiser mye og passerer grensen ofte i tjeneste skulle behandles likt med transportpersonell. En slik regel lar seg imidlertid vanskelig gjennomføre og praktisere. Ut fra administrative hensyn er det heller ikke ønskelig å etablere en ordning som tillater transportpersonell avgiftsfri kvote, for eksempel én gang i måneden.

Gjeldende regler på dette området ble fastsatt etter en bred høring i 2002/2003. Ved vurderingen av høringsinnspillene før forskriften ble fastsatt, ble også denne problemstillingen vurdert. Jeg kan ikke se at det nå fremkommer nye opplysninger som skulle tilsi endringer her.

SPØRSMÅL NR. 736**Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 20. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ for å sikre at psykologiske skader og helseplager i form av f.eks. påvist posttraumatisk stressyndrom vil tillegges større vekt i voldtektssaker?»

BEGRUNNELSE:

Under 10 pst. av voldtektsanmeldelsene førte til straffereaksjon i 2005. Dette er uakseptable tall. Jeg er derfor glad for at statsråden har fulgt opp Soria Moria-erklæringen ved å sette ned et offentlig utvalg som skal se på disse sakene, i tillegg til å sørge for advokatbistand til voldtektsutsatte, uansett om de velger å anmelde eller ei. Det er likevel en lang vei å gå før voldtekstofres rettssikkerhet blir tilfredsstillende ivaretatt. For eksempel må kvalitetssikrede voldtektsmottak på plass over helse landet, det bør vurderes om lyd- og videoopptaksutstyr kan brukes for å sikre bevis bedre, og det må gis tilstrekkelig oppfølging av de utsatte.

I Aftenposten 12. mars 2007 omtales en henlagt voldtektsanmeldelse, og bistandsadvokat Mona Høiness uttaler følgende: "Jeg vil nå advare kvinner mot å anmelde voldtekt dersom de ikke har slåss med gjerningsmannen." Dette er så alvorlig, at jeg vil be statsråden ta følgende initiativ: Undersøke hvor utbredt det er å henlegge eller frifinne i voldtektssaker på bakgrunn av manglende fysisk motstand fra offeret, samt ta grep for å sikre at psykologiske skader og helseplager i form av f.eks. posttraumatisk stressyndrom vil tillegges økt vekt.

I nevnte sak skal politiet, ifølge kvinnen selv, ha lagt vekt på hvorfor hun ikke hadde gjort fysisk motstand. Politikvinnen som foretok avhøret skal ha uttalt at fornærmede måtte være forberedt på at saken kom til å bli henlagt nettopp av denne grunn. Dette til tross for at kvinnen skal ha fått diagnosen posttraumatisk stressyndrom, og er sykmeldt 50 pst.

Når en framtreddende bistandsadvokat advarer ofre for voldtekt mot å anmelde saken dersom de ikke har gjort fysisk motstand, er dette svært alvorlig. Når hun i tillegg påstår at hun "synes [...] flere saker blir henlagt nå enn tidligere", er det nødvendig å undersøke om dette faktisk er tilfellet. Det kan ikke være slik at en kvinne som ikke tør å gjøre motstand, eller som for eksempel dissosierer (noe som er vanlig ved gjentatte overgrep) ikke skal bli trodd, enten det er av etterforskerne eller i rettsapparatet forøvrig. Jeg er derfor interessert i å vite om det er slik at psykologiske skader og helseplager i form av f.eks. påvist posttraumatisk stressyndrom ikke tillegges vekt i voldtektssaker.

Svar:

Voldtekt er en av de mest alvorlige forbrytelsene vi står ovenfor og jeg har i flere sammenhenger brukt begrepet nestendrap for å karakterisere graden av integritetskrenkelse som de groveste tilfellene av overgrep innebærer. Innledningsvis slutter jeg meg til representanten Thorkildsens bekymring over at bistandsadvokater advarer ofre for voldtekt mot å gå til en anmeldelse. Det er en forutsetning for en rettsstat at borgerne har tillitt til myndighetenes vilje og evne til å håndtere anmeldelser av kriminelle forhold effektivt og på en måte som bidrar til at offeret opplever å bli tatt på alvor uavhengig av sakens videre skjebne i rettssystemet.

Når det gjelder spørsmålet om psykologiske plager og helseplager skal tillegges større vekt i voldtektssaker, vil jeg på generelt grunnlag vise til at skadevirkninger ved en handling både i en konkret sak og med fare for senere skadevirkninger normalt tillegges vekt i alle typer saker. I voldtektssaker har dette fått økt betydning de senere årene. I straffeloven § 192 tredje ledd fremkommer det at strafferammen høynes til 21 år dersom voldtekten har ført til betydelig skade, herunder også alvorlig psykisk skade.

Bevissituasjonen i voldtektssaker er i de fleste tilfeller vanskelig. Særlig gjelder dette i tilfeller der det på forhånd er en relasjon mellom gjerningsmann og offer. Selv om all tilgjengelig informasjon følges opp med god etterforskning vil en ikke sjelden konstatere at de sentrale, og kanskje eneste bevisene er to motstridende forklaringer. I mangel på andre bevis blir spørsmålet om hvem som fremstår som mest troverdig, mistenkte eller offeret, av sentral betydning for sakens videre skjebne. I en rapport fra en utredningsgruppe satt ned av riksadvokaten, pekes det på flere forhold som er av betydning i denne sammenhengen. Forestillinger om normal seksuell atferd før og etter et overgrep, kjønnsroller og skadeomfang er noen av de momenter som antas og påvirke troverdighetsvurderingen.

I samarbeid med riksadvokaten og politidirektøren vil jeg sørge for at de forslag som er fremmet av riksadvokatens utredningsgruppe følges opp. Sammen skal vi sørge for at kvaliteten på etterforskningen og påtaleavgjørelsene i voldtektssaker blir bedre. Enkelte av de tiltak som er foreslått vil kunne gjennomføres umiddelbart, andre vil måtte sees i sammenheng med voldtektsutvalgets utredning. Utvalget skal etter planen legge frem sin utredning i oktober 2007.

SPØRSMÅL NR. 737**Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 20. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Etter skattevedtaket om omregistreringsavgift er avgift fritatt ved overførsel av et kjøretøy mellom ektefeller, men fritatt mellom foreldre og barn kun dersom foreldrene dør (fullt skifte). Mye taler imidlertid for at en slik overdragelse av kjøretøy burde kunne skje uten at foreldrene er gått bort, samt mellom samboere.

Hva er finansministerens syn på et generelt fritak fra omregistreringsavgift ved en overdragelse av kjøretøy mellom foreldre og barn, og mellom samboende, og hva vil i henhold til provenyet være?»

Svar:

Omregistreringsavgiften er basert på hovedprinsippet om at enhver omregistrering uansett grunn utløser avgiftsplikt og oppkreves etter et relativt enkelt regelverk. De enkle håndteringsreglene og desentraliserte behandlingsrutiner hviler på en forutsetning om at fritaksbestemmelsene er få og avgrensede.

Finansdepartementet har sendt ut et forslag til nytt avgiftssystem for omsetning av brukte kjøretøy på høring. Høringsfristen utløper 30. mars 2007. Etter forslaget skal satsstrukturen i dagens omregistreringsavgift erstattes med en lav fast sats, samtidig som det innføres merverdiavgift på omsetning av brukte kjøretøy. Omleggingen er ment å være provenynøytral. Omsetning mellom privatpersoner, herunder overføring ved gave mellom samboere, og mellom foreldre og barn er ikke gjenstand for merverdiavgift.

For øvrig kan jeg opplyse at Stortinget i Innst. O. nr. 10 (2006-2007) Innstilling fra finanskomiteen om skatte- og avgiftsopplegget 2007 - lovendringer, har bedt Regjeringen komme tilbake til Stortinget med en vurdering av om det innen skatte- og avgiftsretten er tilfeller der samboere bør likestilles med ektefeller. Departementet ser nå nærmere på dette.

SPØRSMÅL NR. 738**Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 22. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden sikre en fortløpende evaluering av behandlingstilbudet knyttet til preimplantasjonsdiagnostikk, eventuelt i kombinasjon med tilbud om kartlegging av vevsforlikelighet, slik at det i ettertid er mulig å vurdere så vel kostnad/nytte av behandlingen, samt hvorvidt den behandlingen som er gitt har ført fram til forventet resultat?»

Svar:

Som jeg gjorde rede for i svarbrev av 12. februar 2007 til spørsmål nr. 544 til skriftlig besvarelse, mener jeg det er svært viktig å få en oversikt over foretatte behandlingsforsøk og antall barn født etter preimplantasjonsdiagnostikk (PGD). I Ot.prp. nr. 26 (2006-2007) foreslås det bl.a. at PGD skal rapporte-

res til Medisinsk Fødselsregister, noe som vil muliggjøre kontroll og gjennomføring av studier vedrørende hvordan det går med barn som er unnfanget ved hjelp av PGD og PGD/HLA.

Som nevnt i mitt brev 12. februar vil en konkret oppfølging av barn født etter PGD og barn som er behandlet med stamceller fra et barn født etter PGD/HLA, kunne gjøres gjennom enkeltstående forskningsprosjekter basert på dispensasjon fra taushetsplikten.

Videre viser jeg til at regjeringen i Ot.prp. nr. 26 side 61 har foreslått at det etter en tids praksis gjennomføres en evaluering av resultater og eventuelle konsekvenser på individnivå. En slik evaluering forutsetter samtykke fra de berørte parter.

Slike evalueringer og undersøkelser kan foretas av departementet selv eller av en underliggende etat.

Evalueringsprosjekter kan også gjennomføres av forskergrupper eller lignende. Hvordan dette konkret skal gjøres, vil vi ta endelig stilling til når lovendringene er vedtatt og vi har fått noen flere erfaringer å bygge undersøkelsene på.

Jeg viser også til at bioteknologiloven skal evalueres etter fem års praktisering, i tråd med Stortingets

vedtak i forbindelse med behandlingen av Innst. O. nr. 16 (2003-2004) til Ot.prp. nr. 64 (2002-2003) Om lov om medisinsk bruk av bioteknologi m.m. (bioteknologiloven).

Jeg vil til slutt påpeke at Helsetilsynet i fylket alltid har et løpende ansvar for å føre tilsyn med alt helsetilsevesen og helsepersonell i fylket.

SPØRSMÅL NR. 739

Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 21. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«En russisk kvinne, født 1953, er gift med en nordmann, født 1943. Hun har fått arbeids- og oppholdstillatelse i Norge, og har oppholdt seg permanent i Norge fra våren 2006. Kvinnen er enke i Russland, og har søkt om familiegjenforening med den yngste datteren, født 1989, som er gjenværende i Russland. I UDI er det gitt avslag på søknaden.

Hvordan vil statsråden bidra til at familiegjenforeningssaker mellom Norge og Russland lettere lar seg løse?»

Svar:

Som representanten Ballo sikkert er kjent med, fremgår det av utlendingslovens bestemmelser at det er Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som behandler og avgjør enkeltsaker etter utlendingsloven. Jeg har ikke myndighet til å påvirke UDI og UNEs behandling av enkeltsaker eller utfallet av disse. Jeg kan derfor vanskelig kommentere denne konkrete saken, utover å vise til de avgjørelser som utlendingsmyndighetene har fattet i saken.

Jeg kan imidlertid forsikre at Regjeringen har et sterkt ønske om godt naboskap og god kontakt mellom folk på begge sider av den norsk-russiske gren-

sen, og russiske borgere har en spesiell stilling blant de store visumpliktige nasjonene. Dette kommer bl.a. til uttrykk ved en svært liberal visumpraksis for russere.

Når det gjelder familiegjenforening, kan jeg på generelt grunnlag opplyse at barn av utlending som har tillatelse uten begrensninger i Norge, som utgangspunkt har rett til en slik tillatelse. Som hovedregel stilles det imidlertid krav om at barnet skal bli forsørget i Norge. Dersom det kun er en av barnets foreldre som bor i Norge, er det som utgangspunkt også et krav om at den andre forelderen samtykker i at barnet flytter til Norge. Utlendingsmyndighetene vil også, som ledd i den konkrete saksbehandlingen, kreve at det fremlegges dokumentasjon på at søkeren er barn av herboende.

Med virkning fra 1. oktober 2006 vedtok for øvrig Arbeids- og inkluderingsdepartementet endringer i regelverket vedrørende adgangen til å søke om familiegjenforening fra riket. Gitt at vilkår og dokumentasjon for opphold foreligger, kan særkullsbarn nå søke om familiegjenforening fra Norge. Bakgrunnen for denne endringen var et ønske om å gi særkullsbarn og foreldre mer samsvarende rettigheter.

SPØRSMÅL NR. 740**Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal****Besvart 26. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«[...] klageren (må) finne seg i at hans tro må begrenses i det offentlige rom i Iran." Dette er sitat fra Utlendingsnemndas (UNE) vedtak i en sak som omhandler en konvertitt fra Iran. Dermed innsnevrer norske ulendingsmyndigheter rettighetene beskrevet i art. 18 i Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter til å gjelde kun dersom troen holdes som en privatsak.

Er statsråden komfortabel med å stå ansvarlig for at UNE på denne måten bryter Norges folkerettslige forpliktelser?»

BEGRUNNELSE:

I den ordinære spørretimen i Stortinget den 15. mars 2006, tok representant Jon Lilletun opp Utlendingsnemndas praksis i forhold til konvertitter som søker asyl i Norge, jf. referat fra debatten. Statsråden sa seg den gangen enig i Lilletuns oppfattelse av at "sjølvsagt skal den som har konvertert, har rett til å delta i ei kyrkje, delta i kyrkjelydslivet, delta på vanleg måte i det ordinære samfunnet". Kristelig Folkeparti stiller seg spørrende til om praksisen i UDI/UNE er i overensstemmelse med dette synet når det i vedtak med avslag argumenteres at klageren må finne seg i at hans tro må begrenses i det offentlig rom i Iran.

Kristelig Folkeparti mener denne praksisen er en innsnevring i forhold til de menneskerettighetskonvensjonene som Norge har ratifisert, og det vises spesielt til art. 18 i Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter hvor det står:

"Enhver skal ha rett til tankefrihet, samvittighetsfrihet og religionsfrihet. Denne rett skal omfatte frihet til å bekjenne seg til eller anta en religion eller tro etter eget valg, og frihet til alene eller sammen med andre, offentlige eller private, å utøve sin religion eller tro gjennom gudstjeneste, iakttakelse av religiøse skikker, andaktsøvelser og undervisning."

Svar:

Som kjent forhindrer utlendingsloven meg fra å gå inn i konkrete enkeltsaker. Jeg vil derfor ikke

kommentere den konkrete saken som representanten Tørresdal viser til.

Jeg har heller ikke kjennskap til faktum i saken.

Jeg legger til grunn at UDI og UNE overholder Norges internasjonale forpliktelser i asylsaker, og at personer som søker om asyl i Norge og som har et beskyttelsesbehov i henhold til våre folkerettslige forpliktelser, får den beskyttelsen de har krav på. Dette omfatter bl.a. personer som er vernet mot retur til hjemlandet i henhold til flyktningkonvensjonen.

Flyktning etter flyktningkonvensjonen art. 1 A er blant annet personer som har en velgrunnet frykt for forfølgelse på grunn av religion. Begrepet "forfølgelse" har ikke en entydig avgrensning. Det at en utlending risikerer krenkelse av sine menneskerettigheter i hjemlandet, innebærer ikke uten videre at det foreligger en fare for forfølgelse i flyktningkonvensjonens forstand. Det vises i denne sammenheng til Utlendingslovutvalgets utredning NOU 2004:20 Ny utlendingslov, kapittel 6.2.3.

Det er derfor heller ikke slik at det trenger å utgjøre noe brudd på Norges folkerettslige forpliktelser dersom UDI og UNE avslår en søknad om asyl fra en utlending som risikerer krenkelse av religionsfriheten i hjemlandet. Utlendingslovutvalget har på s. 115 og 116 i sin utredning referert til en kjennelse fra lagmannsretten (2002) som gjaldt spørsmålet om retur av en iransk borger som hadde konvertert til kristendommen. I tilknytning til den konkrete saken uttalte lagmannsretten blant annet at man måtte kunne forutsette at partene begrenset sin misjoneringsvirksomhet til de foreliggende sosiale og kulturelle rammebetingelser, og at det under en slik forutsetning var "relativt lite sannsynlig" at partene ville være utsatt for forfølgelse fra myndighetene.

Det må med andre ord vurderes konkret i den enkelte sak om eventuelle krenkelser av religionsfriheten eller andre menneskerettskrenkelser, innebærer at utlendingen vil bli utsatt for forfølgelse, og dermed ha rett til internasjonal beskyttelse.

Jeg har tillit til at UDI og UNE foretar slike vurderinger på en forsvarlig måte som sikrer at praksis er i tråd med våre folkerettslige forpliktelser.

SPØRSMÅL NR. 741**Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 23. mars 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Fylkesmannen i Hordaland har den klare meldingen til Austevoll kommune at uten eiendomsskatt i kommunen blir det ingen flere skjønnsmidler.

Vil kommunal- og regionalministeren be fylkesmennene om å "være varsomme" med å gi skjønnsmidler til kommuner uten eiendomsskatt, og støtte dette utdige presset mot kommunene og lokaldemokratiet?»

BEGRUNNELSE:

Hvert år fordeles penger til kommunene i form av skjønn. Fylkesmennene kan holde tilbake en pott til fordeling i løpet av året, særlig tiltenkt kommuner med dårlig økonomi. Kommunaldepartementet gir retningslinjer for skjønntildelingen. "Fylkesmennene bør være varsomme med å tildele skjønnsmidler til kommuner som ikke utnytter sitt eget inntektsgrunnlag."

Lokaldemokratiet er ikke særlig glad for slike instruksjoner fra fylkesmennene, kommunene liker ikke at skjønnsmidlene blir knyttet til et slikt spørsmål. Mange kommuner ønsker ikke eiendomsskatt. Det er lite rettferdig og ikke noe sjakktrekk for å trekke ny ungdom til kommunen. Mange unge etablerer seg i kommunen, som pendler inn mot Bergen. Dette vil føre til voldsom vekst i bolig- og tomtepriser. Å legge eiendomsskatt på toppen av kostnadene for de som ønsker å etablere seg i kommunen, er ikke de beste grepene man kan gjøre for å tiltrekke seg nye unge i etableringsfasen.

Svar:

Først og fremst er det viktig å påpeke at kommunal eiendomsskatt er en frivillig kommunal skatt. Det er kommunene selv som bestemmer om de vil innføre den eller ikke.

Kommuner som er i økonomisk ubalanse har selv hovedansvaret for å få orden i egen økonomi. Fylkesmannen kan likevel etter en nærmere vurdering gi skjønnsmidler for å avhjelpe den økonomiske ubalansen. Økt skjønntildeling fra fylkesmannen må

imidlertid kombineres med at kommunen selv setter i verk tiltak for å gjenopprette den økonomisk ubalansen. I departementets retningslinjer for fylkesmannen sin skjønntildeling står følgende: "Fylkesmennene bør være varsomme med å tildele skjønnsmidler til kommuner som ikke utnytter sitt eget inntektsgrunnlag eller som motsetter seg gjennomføring av forsvarlige utgiftsreducerende tiltak."

Jeg vil understreke at det på dette punktet ikke har vært gjort endringer i fylkesmennenes retningslinjer for skjønntildelingen de siste årene.

Austevoll kommune er for 2007 blitt tildelt 3,8 mill. kr i skjønnsmidler av fylkesmannen. Austevoll kommune er en av kommunene i Hordaland som har fått mest i skjønnsmidler i 2007.

I brev til Austevoll kommune av 11. januar 2007 vedrørende budsjett og økonomiplan skriver fylkesmannen følgende:

"Etter fylkesmannen si vurdering er kommunen sin økonomiske situasjon så alvorleg at kommunen bør nytta høve til å auka eigedomsskatteinntektene, jf. den vedteke lovendringa.

I reviderte retningslinjer (Kommunaldepartementet) for fordeling av skjønsmidlar 2007 mellom kommunane er det bl.a. gitt uttrykk for at fylkesmennene bør vere varsam med å gi skjønsmidlar til kommunar som ikkje nyttar sitt eige inntektsgrunnlag pkt. (2.2.4.).

Fylkesmannen må legge dette til grunn også i samband med fordeling av ufordelt skjønnsramme for 2007, jf. lovendring om eigedomsskatt og kommunen sin søknad i brev av 30. januar d.å. om ekstra skjønstilskot. Fylkesmannen vil fordela gjenstående skjønsmidlar for i år til sommaren. Om kommunen utvidar eigedomsskatten til faste eigedomar i heile kommunen f.o.m. 2007, vil kommunen kunne få tilskot av ufordelt skjønnsramme i år."

Fylkesmannens brev til Austevoll kommune er etter min vurdering tilpasset de gjeldende retningslinjene for skjønntildelingen. Jeg vil understreke at dersom kommunen ikke ønsker å innføre eiendomsskatt, kan den alternativt oppfylle kravet om økonomisk balanse ved utgiftsreducerende tiltak, jf. retningslinjene.

SPØRSMÅL NR. 742**Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 22. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden reglene for fremskaffelse av plasser til avrusning og behandling etter lov om sosiale tjenester § 6-2, 6-2a og § 6-3, og hva vil hun gjøre for å sikre tilstrekkelig kapasitet i behandlingstilbudet slik at vedtak etter disse bestemmelsene kan iverksettes?»

BEGRUNNELSE:

Etter lov om sosiale tjenester kan rusavhengige holdes tilbake i institusjon med (§ 6-3) og uten (§ 6-2) eget samtykke. I henhold til § 6-2a kan gravide rusavhengige holdes tilbake i institusjon av hensyn til barnet hun venter.

Det opplyses fra ansatte i sosialtjenesten at det påhviler sosialtjenesten selv å tilveiebringe nødvendige institusjonsplasser for slik behandling i tilfeller der det fremmes tvangssak for fylkesnemnda for sosiale saker. Det opplyses videre at det er for lav kapasitet til å dekke behovet for slike plasser. Dette fører til at helt nødvendig behandling ikke kan iverksettes når det er behov for dette.

Som følge av rusreformen ble ansvaret for tverrfaglig, spesialisert rusbehandling overført til de regionale helseforetakene. Det fremstår som rimelig at det er helseforetakene som skal ha ansvar for å fremskaffe nødvendige behandlingstilbud i tilfeller der fylkesnemnda for sosiale saker treffer vedtak om tvungen tilbakeholdelse etter nevnte bestemmelser i lov om sosiale tjenester. Det er videre helt nødvendig at det er tilstrekkelig behandlingskapasitet til å iverksette vedtak om tvungen tilbakeholdelse av rusavhengige, for å beskytte den rusavhengiges liv og helse og motivere for videre behandling. I tilfeller der den rusavhengige er gravid vil ventetid for slik behandling kunne påføre barnet uopprettelig skade.

Svar:

Som representanten Høie, er også jeg opptatt av at alle rusmiddelavhengige som har behov for hjelp skal få den hjelpen de trenger, enten det er i regi av kommunene, de regionale helseforetakene eller i samarbeid mellom kommunene og helseforetakene.

Etter rusreformen i 2004 overtok som kjent staten ved de regionale helseforetakene ansvaret for tverrfaglig spesialisert behandling av rusmiddelavhengige. Dette ansvaret medførte at spesialisthelsetjenesten også fikk ansvaret for å sørge for plasser som kan ta imot rusmiddelavhengige etter sosialtjenestelo-

vens §§ 6-2, 6-2a og 6-3. Det er derfor fortsatt sosialtjenesten som har ansvaret for å treffe vedtak etter §§ 6-2, 6-2a og 6-3, men det er spesialisthelsetjenesten som etter § 2-1, 5. ledd i Lov om spesialisthelsetjenesten m.m. har ansvaret for å stille plasser til rådighet.

Etter sosialtjenesteloven er det sosialtjenesten som initierer og forbereder vedtak om inntak uten eget samtykke etter nevnte paragrafer. Sosialtjenesten har også plikt til å vurdere bruk av tvang etter melding fra pårørende. Sosialtjenesten forbereder saken for fylkesnemnda, som treffer vedtak i saken.

Lovens intensjon er at frivillige hjelpetiltak skal være prøvd først. Dersom disse ikke nytter, og det er fare for at personer utsetter sin fysiske og psykiske helse for fare ved omfattende og vedvarende misbruk, kan vedkommende tas inn i institusjon for undersøkelse og tilrettelegging av behandling, og holdes tilbake i opptil tre måneder. En gravid rusmiddel-misbruker kan tas inn uten eget samtykke og holdes tilbake i hele svangerskapet dersom misbruket er av en slik art at det er overveiende at barnet vil bli født med skade.

I forberedelsen av sakene etter §§ 6-2, 6-2a og 6-3, må sosialtjenesten også kontakte spesialisthelsetjenesten om å fremskaffe egnet plass. Flere steder er det etablert gode samarbeidsstrukturer mellom kommuner og helseforetak for å bidra til godt forberedte vedtak, hvor meldte saker blir drøftet, og hvor institusjonene blir varslet og kan forberede plass for inntak når Fylkesnemnda har fattet vedtak. Men det erfares også at dette ikke fungerer godt alle steder. Som del av den kommende opptrappingsplanen for rusfeltet, vil en sentral oppgave være å styrke dokumentasjon, statistikk og styringsdata. Et område hvor det er behov for bedre nasjonal statistikk, er å få informasjon om bruken av tvangsbestemmelsene for å få vurdert forholdet mellom behov og kapasitet. Vi må også få bedre oversikt over omfanget av saksforberedelser i sosialtjenesten som ikke kommer så langt at det fremmes en sak for fylkesnemnda.

Jeg har vært i kontakt med alle de regionale helseforetakene om spørsmålet fra representanten Høie. Tilbakemeldingene fra disse viser at kapasiteten for gravide (§ 6-2a) ser ut til å dekke behovet i hele landet, og at det er korte ventetider for oppstart av behandling for denne gruppen. Kapasiteten på plasser etter §§ 6-2 og 6-3 synes også å dekke behovet, men man har i det siste året syntes å erfare at kommunene har henvendt seg oftere til spesialisthelsetjenesten

ved forespørsel om plasser etter disse paragrafene i sosialtjenesteloven. Alle de regionale helseforetakene følger nøye med i denne utviklingen og vurderer at situasjonen er under kontroll.

Videre vurderer de regionale helseforetakene at samarbeidet med kommunene i hovedsak er godt. Ettersom sosialtjenesten også kan foreta et hastevedtak, vil slike situasjoner skape et ekstra høyt press for å finne egnet plass på svært kort tid, uten at det meldes om situasjoner som dette ikke har funnet sin løsning. Tilbakemeldingene fra helseforetakene viser samtidig at informasjonen og kommunikasjonen vedrørende vedtak etter §§ 6-2, 6-2a og 6-3 mellom kommunene og spesialisthelsetjenesten i enkelte sammenhenger kan bli bedre. Dette arbeides det aktivt med.

Det å bruke tvang overfor enkeltmennesker er et alvorlig inngrep. Dessverre vurderes situasjonen slik for noen å være så alvorlig at tvang kan være nødvendig for å hjelpe mennesker i en alvorlig livssituasjon, men bør bare brukes i situasjoner der det er helt nødvendig. Det er viktig også å få til et godt faglig opplegg rundt tvangsinntak som kan bidra til å motivere

til videre behandling. Godt forberedte inntak og samarbeid mellom de ulike instanser, og et opplegg hvor brukerens medvirkning i opplegget blir ivaretatt, er derfor viktige premisser for at utfallet av tvangsopphold kan bli bra for den rusmiddelavhengige.

Avslutningsvis vil jeg nevne at departementet har varslet at det vil bli foretatt en mer omfattende evaluering av bruken av tvangsbestemmelsene i sosialtjenesteloven. Denne evalueringen vil omhandle ulike sider ved praktisering av lovens bestemmelser i sosialtjenesten og i spesialisthelsetjenesten. Det er viktig å få belyst omfanget av bruken, om intensjonene med inntak uten eget samtykke blir fulgt, og om det er sider ved regelverk og organisering som bør videreutvikles, herunder samarbeidet mellom kommunale tjenester og spesialisthelsetjenesten. Sosial- og helsedirektoratet vil få i oppdrag å sørge for en evaluering som grunnlag for en samlet vurdering av tilbakehold uten eget samtykke for rusmiddelavhengige. En slik evaluering vil være svært nyttig, og jeg ser frem til resultatene av denne.

SPØRSMÅL NR. 743

Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 23. mars 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«I Stortinget 7. mars 2007 svarer statsråden undertegnede: "Det er sjølsagt ikke noe problem å få til en betydelig vekst, f.eks. i kommunal sektor, et år, hvis man året tidligere har kuttet alt det remmer og tøyler tåler." Sitatet er svar på mine henvisninger til statsrådens svar angående kommuneøkonomien i 2004 og 2005.

Hva var kommuneforvaltningens realvekst i samlede inntekter i forhold til året før i 2003, 2004 og 2005?»

BEGRUNNELSE:

I svarene fra statsråden om tilsvarende problemstillinger har det blitt dokumentert at det ikke var reduksjon i tjenesteproduksjonen i 2005 og at 2004 hadde den beste utviklingen i kommuneøkonomien siden 1997. Allikevel velger statsråden i svaret til meg å si at veksten i 2004 og 2005 skyldes at "man året tidligere har kuttet alt det remmer og tøyler tåler". Det er derfor grunn til å spørre hva som var re-

alveksten i kommuneforvaltningens samlede inntekter i forhold til året før fra og med 2003 til og med 2005.

Svar:

Følgende tabell viser prosentvis realvekst i samlede og frie inntekter for årene 2002-2005. Veksten er målt i forhold til regnskap året før.

	2002	2003	2004	2005
Samlede inntekter	0,2	0,6	3,7	3,0
Frie inntekter	-0,9	-0,4	3,3	2,3

Kilde: Teknisk beregningsutvalg for kommunal og fylkeskommunal økonomi, notat til 1. konsultasjonsmøte 2007

Tabellen viser svak vekst i de samlede inntektene i 2002 og 2003, mens det var en reell reduksjon i de frie inntektene. Samtidig hadde kommunesektoren økte kostnader knyttet til den demografiske utviklingen som måtte dekkes innenfor redusert ramme for de frie inntektene.

Jeg vil peke på at budsjettopplegget for 2004 (sal-

dert budsjett) var et resultat av en avtale mellom regjeringen Bondevik II og Arbeiderpartiet. Avtalen innebar bl.a. at kommunesektorens frie inntekter ble styrket med 2 mrd. kroner sammenliknet med regjeringens forslag i St.prp. nr. 1 for 2004. Videre innebar budsjettavtalen mellom regjeringen Bondevik II og Fremskrittspartiet høsten 2004, at skattesvikten i kommunesektoren i 2004 ble kompensert med 2,2 mrd. kr.

Mitt anliggende er at vi må øke inntektene til kommunesektoren for at de skal settes i stand til å forbedre tjenestetilbudet. Etter 2002 og 2003 måtte sektoren konsentrere seg om å rette opp ubalansen i kommuneøkonomien. Inntektsøkningen i 2004 og 2005 måtte i vesentlig grad brukes til å styrke den finansielle situasjonen, og ga ikke rom for forbedringer i tjenestetilbudet.

SPØRSMÅL NR. 744

Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 22. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«St. Olavs Hospital har foreslått kraftige kutt i midlene til barnehabiliteringstjenesten ved Trondsletten i Trondheim. Kutforslaget er meget alvorlig og innebærer et kutt på 8.8 mill. kr, en halvering av dagens tilbud. Dette vil få dramatiske følger for de aller svakeste barna med funksjonshemninger og kuttet bryter også med Stortingets forutsetninger om barnehabilitering som et prioritert satsingsområde.

Vil statsråden akseptere et slikt kutt, eller vil hun gripe inn og stoppe at barna blir rammet?»

Svar:

Habilitering av barn er et satsningsområde for regjeringen, og vi arbeider for at barn med funksjonshemming og kronisk sykdom skal få et godt og tverrfaglig habiliteringstilbud.

Helse Midt-Norge RHF har utarbeidet en egen handlingsplan for området rehabilitering og habilitering: "Handlingsprogram for fysikalsk medisin og rehabilitering og habilitering i Helse Midt-Norge 2005-2010". I denne planen påpekes det at det er viktig at habiliteringen både av barn og voksne blir styrket både for å øke kapasiteten, og for å kunne tilby nye tjenester. I oppdragsdokumentet for 2007 har jeg bedt om at Helse Midt-Norge skal følge opp denne planen.

Jeg har hatt kontakt med Helse Midt Norge RHF om saken.

Trondsletten habiliteringssenter vil ikke bli lagt ned eller halvert, men det vil bli gjort en helhetlig vurdering av habiliteringsområdet ved St. Olavs Hospital. Saken vil bli behandlet innen 27. april.

SPØRSMÅL NR. 745

Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 21. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Da Laksevåg ble bombet 4. oktober 1944 ble 193 mennesker drept og 180 skadet. Mange overlevende mistet sine nærmeste og forteller om senskader som følge av de traumatiske hendelsene. Flere av disse har fått avslag på søknader om krigspensjon. Det

er stilt spørsmål ved om avslagene skyldes en for streng regeltolkning og ved om relevant rettspraksis ikke gis tilstrekkelig vekt. Det har også blitt klaget på saksbehandlingen. Søknader om krigspensjon skal avgjøres i tråd med lovgivers intensjoner.

Kan statsråden forsikre om at så skjer?»

BEGRUNNELSE:

Rikstrygdeverkets og nå NAVs behandling av søknader om krigspensjon fra personer som i barneårene opplevde alliertes bombing av Laksevåg i 1944, er blitt kritisert.

En del av kritikken retter seg mot saksbehandlingen. Når for eksempel søkere har klaget over sakkyn-dige vurderinger, skal vedkommende sakkyndig ha blitt involvert i klagebehandlingen. Videre hevdes det at forvaltningen ikke tar tilstrekkelig hensyn til at Stortinget i 1999 vedtok at det skulle bli lettere å få krigspensjon for psykiske senskader. En avgjørelse fra Gulatings lagmannsrett som ga en overlevende fra Laksevåg medhold i krav om krigspensjon, tillegges etter det opplyste dessuten ikke rettskildeverdi i tilsvarende saker som gjelder søknad om krigspensjon til andre overlevende, jf. uttalelser i artikkelen "Dom kan bli viktig for Holen-barna" i Bergens Tidende 12. januar 2007.

Når det reises slik kritikk mot forvaltningen kan det være grunn til å se nærmere på saksbehandlingen, og det vil være interessant å få statsrådets vurdering av praksis i saker om krigspensjon.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet skriver representanten bl.a. at det hevdes at det i forvaltningen ikke tas tilstrekkelig hensyn til at Stortinget i 1999 vedtok at det skulle bli lettere å få krigspensjon for psykiske senskader. En del av kritikken retter seg også mot saksbehandlingen for øvrig.

Gjeldende lovgivning om krigspensjonering gir rett til uførepensjon til personer som har fått varig mén eller nedsatt arbeidsevne på grunn av krigsskade. Uførepensjon gis ved tap av ervervsevnen og utmåles i forhold til grad av uførhet.

Utgangspunktet for praktiseringen av lovene om krigspensjon er de anvisninger som ble gitt av det såkalte "Eitinger-utvalget". Stortinget stilte seg i 1990 bak konklusjonene fra Eitinger-utvalget der man foreslo et forenklet opplegg for praktiseringen av

kravet til årsakssammenheng når det gjelder psykiske lidelser. Eitinger-utvalget konsentrerte sitt arbeid om å finne frem til grupper av krigsdeltakere med psykiske plager som kunne godtas ut fra presumpsjon for årsakssammenheng.

De som ikke går inn under ordningen med godkjenning ut fra presumpsjon (dette gjelder blant annet skadde fra Holen skole), kan få krigspensjon etter en konkret og individuell vurdering av den enkelte sak. I vurderingen legges det blant annet vekt på den enkeltes krigspåkjenninger, eventuelle skader/sykdom, helse- og ervervsmessig utvikling etter krigen og andre forhold og påkjenninger som kan ha hatt betydning. I tvilstilfeller blir det brukt spesialisterklæringer.

Fordi disse sakene skal vurderes individuelt, må vurderingen skje helt konkret i den enkelte sak ut fra de spesialisterklæringer mv. som foreligger. Samme påkjenning, opplevelse osv. vil kunne ha forskjellig utslag på forskjellige personer, og kan derfor gi forskjellig resultat i de enkelte saker.

Det er Arbeids- og velferdsetaten som behandler og treffer vedtak i saker om krigspensjon med Trygderetten som ankeinstans. Trygderettens avgjørelser kan overprøves av domstolene.

For øvrig kan jeg opplyse at jeg har fått flere henvendelser med krav/ønske om at personer fra Holen skole og tidligere huleboere fra Finmark som var utsatt for traumatiske opplevelser under den andre verdenskrigen i større grad enn i dag bør få krigspensjon.

Det er viktig for meg at personer og grupper som tar opp spørsmål om korrekt og rettferdig behandling av skader som følge av påkjenninger under krig får saken sin grundig vurdert. Departementet har bedt Arbeids- og velferdsetaten blant annet forta en grundig gjennomgang av praksis i disse sakene i de siste årene før 1990 og for årene etter 1990. På bakgrunn av Arbeids- og velferdsetatens redegjørelse, vil departementet vurdere nærmere om det kan være aktuelt å se på enkelte sider av regelverk og praksis på nytt i disse typer saker.

SPØRSMÅL NR. 746**Innlevert 14. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 20. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Energikomiteen ble i går informert om at Hammerfest Strøm AS er i ferd med å avslutte forhandlingene med britiske interesser og derigjennom flagge ut den verdensledende tidevannskraftteknologien som er utviklet i Kvalsund. Selskapet la ikke skjul på at "det var manglende tilrettelegging for fornybar kraft i Norge som var den direkte årsaken".

Vil statsråden se på dette prosjektet igjen og følge opp løftene om en mer aktiv næringspolitikk med tiltak slik at selskapet får samme betingelser i Norge som i Storbritannia?»

Svar:

Regjeringen fører en ambisiøs politikk for å fremme næringsutvikling innen fornybar energi i Norge. De viktigste virkemidlene i denne satsingen er økonomisk støtte gjennom Enova, Forskningsrå-

det og Innovasjon Norge. Det er blant annet opprettet et program i skjæringsfeltet mellom disse tre virkemiddelaktørene.

Jeg er kjent med at Hammerfest Strøms prosjekt i 2002 fikk en samlet offentlig støtte på om lag 13 mill. kr fra NVE/Enova, SND og Finnmark fylkeskommune. I tillegg har de fått støtte fra Norges forskningsråd i flere faser.

Det er nå stor interesse for prosjekter innen tidevannsenergi og bølgeenergi. Enova har gitt en samlet støtte på nær 40 mill. kr til 4 havenergiprojekter, inkludert Hammerfest Strøms prosjekt. I tillegg vil fremtidige prosjekter komme inn under den nye støtteordningen for fornybar elektrisitet.

Jeg er ikke kjent med at Hammerfest Strøm har søkt Enova om støtte til nye prosjekter utover den bevilgning som allerede er tildelt.

SPØRSMÅL NR. 747**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 16. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Senest i Finansavisen 15. mars meldes utflytting av norskeid rederivirksomhet. Rederier basert i Norge er trolig noe av det viktigste for innovasjonsevnen i den norske maritime klynge, og en avklaring om fremtidig rederibeskatning er det viktigste for at flest mulig rederier skal forbli basert i Norge. Det har vært lenge stille fra Regjeringen om denne saken etter Schjelderup-utvalgets rapport for et år siden og 5 linjer i budsjettdokumentene for 2007.

Akter finansministeren å avklare skattebetingelsene for rederiene i Revidert nasjonalbudsjett 2007?»

Svar:

Som jeg tidligere har gitt uttrykk for, senest ved mitt svar av 2. november 2006 på spørsmål nr. 308 fra finanskomiteen/Høyres fraksjon, av 23. oktober 2006, vedrørende statsbudsjettet 2007, vil Regjeringen komme tilbake til den videre oppfølgingen av Rederiskatteutvalgets utredning. Dette vil skje på bakgrunn av en grundig behandling av saken. Slik jeg vurderer det nå, tar jeg sikte på at dette skjer i forbindelse med statsbudsjettet for 2008.

SPØRSMÅL NR. 748**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. mars 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Kunnskapsministeren sa i spørretimen 7. mars vedrørende de nasjonale prøvene: "De ble i stor grad skandalisert, ikke bare fordi prøvene var for dårlig faglig, men også fordi den forrige regjeringen ønsket å bruke dem som et offentlig rangeringsverktøy".

Kan statsråden legge fram dokumentasjon for sin påstand om den forrige regjeringen og samtidig klargjøre hvordan han skal la "dem det angår" få informasjon om skolen uten at data dermed kan komme til å bli brukt til det han kaller rangering?»

BEGRUNNELSE:

Åpenhet omkring resultatene er viktig. Det skal gjøre skolen bedre, det skal stoppe spekulasjoner om tilstanden i skolen og det skal gi informasjon til alle som har interesse for og innvirkning på skole og lærermiljø. For lokale skoleeiere er det også både interessant og informativt å kunne sammenligne sin skole med andre. Det er nok å minne om at norsk skoles utfordringer først ble tatt på alvor da en fikk internasjonale studier som viste at norsk skole hadde store utfordringer på viktige, grunnleggende ferdigheter.

Aktivt lokalt eierskap er viktig for en god skole. I Norge har vi lokalt eierskap til skolen og vi må stimulere dette eierskapet til å ta det ansvaret det skal ha. Et aktivt eierskap vil fokusere på innhold i skolen lokalt og vil kreve god informasjon om utviklingen i egen skole og om utviklingen i sammenlignbare skoler. Det ligger mye godt i en slik åpenhet om resultatene.

Noen, og statsråden er åpenbart en av dem, forsøker å stemple dette som rangering.

Statsråden poengterte selv i sitt svar i spørretimen 7. mars at tester og tilgjengelighet til resultatene er viktig for å gjøre skolen bedre. Det bør bli klarhet i hvor hans grenser går, hvilke grupper han mener er "dem det angår" og hvordan han skal unngå at andre får tilgang til resultatene og dermed kunne bruke på en måte som ikke er tiltenkt.

Svar:

Det er fastslått i Soria Moria-erklæringen at Regjeringen ønsker å videreutvikle det nasjonale systemet for kvalitetsvurdering slik at det blir et mer presist verktøy for skolen, elvene og de foresatte, og at regjeringen vil forbedre de nasjonale prøvene, men

begrense omfang og kostnader. Videre er det fastslått at prøveresultatene skal være offentlige, men at det ikke skal legges til rette for rangering av skoler.

Jeg vil at prøvene skal brukes til vurdering som grunnlag for kvalitetsutvikling på skoler (elev, lærer, foresatte), hos skoleeier og på regionalt og nasjonalt nivå. Jeg har også tatt hensyn til evalueringen fra ILS (Institutt for lærerutdanning og skoleutvikling) som evaluerte prøvene i både 2004 og 2005. Hovedbudskapet i evalueringen av prøvene i 2005 var at prøvene ikke fungerte tilfredsstillende. ILS etterlyste et helhetlig og overordnet faglig rammeverk som avklarte prøvenes formål og sikret bedre kvalitet og en enhetlig form på prøvene. ILS anbefalte i tillegg at det ikke burde bli gjennomført nasjonale prøver skoleåret 2006/2007. En rapport fra OECD "Equity in education" som ble lagt fram i 2005, anbefalte at Norge tok en pause med nasjonale prøver og offentliggjøring av resultater på skoleporten.no.

Ifølge rammeverket for nasjonale prøver som ble fastsatt av departementet 12. september 2006, skal de nasjonale prøvene gi informasjon til elever, lærere, skoleledere, foresatte, skoleeiere, de regionale myndigheter og det nasjonale nivået som grunnlag for forbedrings- og utviklingsarbeid.

Skoleeier har ifølge opplæringsloven § 13-10 ansvar for å følge opp resultater fra nasjonale kvalitetsvurderinger. Det skal etableres en passordbeskyttet del av Skoleporten der skoleeiere og skoler får full tilgang til resultatene fra de nasjonale prøvene. I tillegg vil skoleeier og skoler få raskt tilgang til sine resultater. Elever og foresatte skal også få tilbakemelding fra lærerne om resultatene fra prøvene. Ifølge en spørreundersøkelse gjennomført av MMI i 2005 var det bare 1/3 av elevene som fikk en egen vurdering av resultatene sammen med læreren. Utdanningsdirektoratet har ansvaret for at det blir utarbeidet veiledninger som omhandler hvordan resultatene fra prøvene kan tolkes og følges opp på de relevante nivåene i grunnopplæringen.

Offentlige rangeringer setter merkelapp på skoler som ikke samsvarer med den innsatsen skolen gjør, og bidrar ikke til et konstruktivt utviklingsarbeid. Regjeringen vil sørge for at de som skal bruke resultatene fra prøvene skal få full tilgang til resultatene, men regjeringen vil ikke legge til rette for offentlig rangering.

SPØRSMÅL NR. 749**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kjørevegsavgiften på godstransport under 22,5 tonn akseltrykk er fjernet. Skogbruksnæringen og CargoNet har i samarbeid anskaffet vogner til tømmertransport som kan utnytte at Solørbanen fra sommeren 2007 oppgraderes til 25 tonn akseltrykk. Det er stor fare for at denne gevinsten ikke vil kunne utnyttes, grunnet det faktum at kjørevegsavgiften for transporter mellom 22,5 og 25 tonn samtidig er økt kraftig.

Hvorfor vil ikke statsråden snarest endre fritaket til å gjelde godstransport opp til 25 tonn akseltrykk?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden skriver i et svarbrev til Transportbrukernes Fellesorganisasjon den 9.mars då at en endring av kjørevegsavgiften "i tilfelle må vurderes i forbindelse med arbeidet med statsbudsjettet for 2008". Det til tross for at statsråden har mulighet til å komme med et slikt forslag i revidert budsjett i mai. En endring nå vil sikre at miljø- og kostnadsgevinsten ved optimal utnyttelse av jernbanens infrastruktur kan tas ut med en gang Solørbanen er oppgradert til å tåle 25 tonn. Dette er viktig særlig for Østerdalen og skognæringen i denne regionen.

Kjørevegsavgiften beregnes ut i fra den akselvekt man utnytter. Det er nå avgiftsfritak på all transport opp til 22,5 tonn, mens avgiften for transporter mellom 22,5 tonn og 25 tonn er økt fra 1,18 øre pr. bruttotonnm i 2005 til 1,97 øre pr. bruttotonnm i 2007, en økning på 66,95 pst.! Beregninger Cargo-Net har gjort viser at dersom en utnytter lastekapasiteten vil det utløse en avgift på 12 kr/fm³ på strekningen Elverum-Halden. Dette er et prohibitivt høyt nivå, særlig i lys av at avgiften enkelt kan unngås.

Det paradoksale i denne situasjonen er derfor at skognæringen kan velge ikke å utnytte Solørbanens nye kapasitet og vognmaterialets maksimale akseltrykk ved bare å utnytte kapasiteten opp til 22,5 tonn.

I stedet for å kjøre tog med 11 vogner med en nyttelast på 792 tonn, vil det fortsette å gå tog med 12 vogner og en nyttelast på 756 tonn. Det betyr at en taper en lasteeffektivisering på 4,7 pst. med de miljø- og kostnadsgevinster som følger av det.

At skognæringen (og andre næringer) kan velge betyr også at staten ikke vil kunne påregne inntekter fra kjørevegsavgift på denne transporten uansett. CargoNet opplyser at det er budsjettert med 20,9 mill. kr i inntekter fra kjørevegsavgift. Dersom dette er et så usannsynlig inntektsanslag som det kan se ut

som, er det vanskelig å forstå at ikke statsråden benytter den muligheten revidert budsjett gir til å fjerne denne avgiften.

Svar:

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2006 ble det besluttet å fjerne kjørevegsavgiften for godstransport med jernbane med aksellast til og med 22,5 tonn fra 1. januar 2006, mens det samtidig ble besluttet å opprettholde kjørevegsavgiften på godstransport med aksellast over 22,5 tonn. Denne ordningen er videreført i statsbudsjettet for 2007. Avgiftssatsen for 2007 er fastsatt til 1,97 øre pr bruttotonnm og innebærer en økning på 3,7 pst i forhold til 2006 (prisjustering). Det er derfor ikke korrekt å hevde at det har vært en kraftig økning i kjørevegsavgiften på godstransporter med aksellast mellom 22,5 tonn og 25 tonn. Den store økningen på 66,95 pst. som det henvises til i begrunnelsen, framkommer dersom en sammenligner med kjørevegsavgiften på godstransport med aksellast lavere enn 22,5 tonn som galdt fram til og med 2005. Denne ble som opplyst, tatt bort fra og med 1. januar 2006 og er derfor etter min mening ikke relevant å sammenligne med i denne sammenheng.

I vedtatt statsbudsjett for 2007 er det på kap. 4350, post 02 Kjørevegsavgift, budsjettert med 20,9 mill. kr i inntekter fra kjørevegsavgiften, basert på godstrafikk som pr. 1. januar 2007 var tillatt med aksellast over 22,5 tonn. Dette omfatter ikke tømmertransport på Røros- og Solørbanen.

Når det gjelder spørsmålet om snarest mulig å heve avgiftsfritaket på tømmertransport til 25 tonn aksellast, har jeg fått opplyst at tømmertransporten i dag foregår med 22,5 tonn aksellast. I tillegg finnes det en del gamle toakslede vogner som lastes innenfor de normale lastebegrensningene. Jeg har fått opplyst fra Jernbaneverket at Glommen Skog AS i samarbeid med CargoNet AS, planlegger å ta i bruk nye vogner for 25 tonn aksellast. Dette er snakk om to enheter hvor hver enhet er utformet som en toakslet vogn med stor avstand mellom akslene. CargoNet har overfor Jernbaneverket ytret ønske om å få utnyttet kapasiteten maksimalt. I første omgang på Røros- og Solørbanen. Jernbaneverket har på denne bakgrunn vurdert disse vognene og hvordan de belaster jernbanesporet sammenlignet med de mer standardiserte vognene.

Jeg har fått opplyst at Jernbaneverket har konkludert med at avhengig av banenes standard, kan denne

vogntypen med stor akselavstand, framføres med 60 km/t som innebærer en hastighetsreduksjon med 20 km/t i forhold til bruk av andre standardiserte vogntyper. Jernbaneverket har pr i dag ikke godt nok grunnlag for å kunne si noe generelt om hvilken betydning denne vogntypen vil ha på sporslitasjen og dermed hvilke kostnader denne vil påføre jernbanesporene sammenlignet med å kjøre ordinære boggi-vogner med 22,5 tonn aksellast uten hastighetsreduksjoner. Jernbaneverket har foretatt oppgraderinger på bl.a. Rørosbanen og Solørbanen som beløper seg til ca 15 mill. kr slik at disse kan trafikkeres med vogner med 25 tonn aksellast under forutsetning av at de blir pålagt hastighetsreduksjoner. Jernbaneverket har opplyst at CargoNet har vært innforstått med at det vil bli pålagt hastighetsreduksjon ved bruk av de aktuelle vognene og at CargoNet hele tiden har vært innforstått med at valg av vogner med aksellast over 22,5 tonn vil innebære at det vil påløpe kjørevegsavgift. Jernbaneverket regner med at en heving av avgiftsfritaket fra 22,5 tonn til 25 tonn aksellast vil kunne bety et inntektstap for staten på ca. 8,8 mill. kr på årsbasis dersom dagens transport opprettholdes uendret. Da Jernbaneverket i forbindelse med ruteplanprosessen ikke har fått innmeldt søknad fra CargoNet

om å få benytte muligheten for økt akseltrykk, er det heller ikke tatt høyde for en mulig avgift fra denne trafikken i statsbudsjettet for 2007 og som grunnlag for statsbudsjettet for 2008.

Da den nye vogntypen ikke er satt inn i trafikk, har heller ikke Jernbaneverket grunnlag for å si noe om de kostnadmessige konsekvenser for framtidig drifts- og vedlikeholdsbehov ved å kjøre med aksellast på 25 tonn på det berørte jernbanenettet. På denne bakgrunn har Jernbaneverket uttalt at ved en evt. heving av avgiftsfritaket for godstrafikk med aksellast over 22,5 tonn, ønsker Jernbaneverket å innføre muligheten for hastighetsreduksjoner på denne type trafikk for å kunne ha en viss kontroll med drift- og vedlikeholdskostnader på jernbanenettet.

Ut fra de opplysninger jeg har mottatt fra Jernbaneverket, foreligger det pr. i dag ikke godt nok grunnlag for å kunne si noe om de kostnadmessige konsekvenser for jernbanenettet ved å foreslå en heving av avgiftsfritaket for godstrafikk fra 22,5 tonn til 25 tonn. Før jeg kan ta stilling til dette, må det foreligge kostnadstall som grunnlag for å tillate bruk av aksellast på 25 tonn på jernbanestrekninger hvor Jernbaneverket bl.a. ut fra sikkerhetsmessige hensyn, finner dette forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 750

Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 21. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«En kvinnelig student ble syk mot slutten av et treårig bachelorgradstudium. Hun klarte med store anstrengelser å gjøre seg ferdig med studiene og å ta eksamen - med gode resultater. Etter avsluttet eksamen ble det, på grunn av sykdommen, umulig å arbeide. Hun er for syk. Hun har imidlertid ingen rettigheter til verken sykepengen eller andre folketrygdytelser og må henvende seg på sosialkontoret.

Er det riktig at det ikke finnes folketrygdytelser som kan dekke opp denne kvinnens behov for støtte?»

BEGRUNNELSE:

To måneder før bachelorstudiet i politikk og administrasjon var avsluttet ble denne kvinnen plutselig syk og har nesten ikke krefter til å lese og fullføre sine eksamensoppgaver. Hun tvinger seg selv gjen-

nom de siste månedene med betydelige vanskeligheter men klarer å gjennomføre og ta en god eksamen. Etter eksamen klarer hun ikke gå ut i jobb pga. sykdommen. Hun henvender seg til NAV-kontoret og får beskjed om at siden hun har fullført eksamen og aldri har hatt noen jobb har hun ikke opptjent noen rettigheter. Hun får også vite at hun, dersom hun hadde avbrutt studiene pga. sykdommen, ville ha hatt rett til økonomisk bistand fra trygden. Nå er hun henvist til sosialkontoret. Hun synes det virker svært urimelig at hun skal "straffes" fordi hun klarte å fullføre studiene og ikke ga opp.

Svar:

Sykepenge skal erstatte tapt arbeidsinntekt på grunn av arbeidsuførhet. Det er et grunnvilkår for rett til sykepenge at vedkommende har vært i arbeid i

minst fire uker umiddelbart før han/hun ble arbeidsufør.

Formålet med rehabiliteringspenger er å gi ytelse til livsopphold til personer som på grunn av sykdom, skade eller lyte ikke kan utføre arbeid. Ytelsen er en korttidsytelse som gis i den perioden vedkommende er under aktiv behandling med utsikt til bedring av arbeidsevnen. Rehabiliteringspenger kan gis enten etter at retten til sykepenger er oppbrukt eller etter at man har vært minst 50 pst. arbeidsufør i sammenhengende 52 uker uten å ha hatt rett til sykepenger. Studenter under 26 år som har vært sammenhengende arbeidsufør i minst 20 uker på grunn av en alvorlig sykdom kan også gis rehabiliteringspenger.

Departementet jobber nå med å følge opp forslagene i St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering. Her er det blant annet foreslått å slå sammen rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad. Dagens inngangskrav for de tre ytelsene vil bli gjennomgått i forbindelse med utformingen av inngangskravene til den nye ytelsen.

Dersom denne kvinnen har fått nedsatt sin inntektsevne med minst 50 pst. eller er yrkesvalghemet på grunn av sykdom, skade eller lyte, og det anses som nødvendig og hensiktsmessig for henne å gjennomføre yrkesrettede attføringstiltak for at hun skal bli i stand til å skaffe seg arbeid, vil hun kunne ha krav på attføringspenger.

Dersom kvinnen ikke har krav på en folketrygd-ytelse, vil hun kunne ha krav på økonomisk stønad etter sosialtjenesteloven. Denne ytelsen skal sikre at alle har tilstrekkelige midler til livsopphold. Personer som ikke kan sørge for sitt livsopphold gjennom arbeid eller ved hjelp av andre rettigheter, har krav på økonomisk stønad. Tildeling og utmåling av økonomisk stønad skal skje etter en konkret og individuell vurdering. Stønadens bør ta sikte på å gjøre den enkelte selvhjulpen. Sosialtjenesten kan i særlige tilfeller også yte økonomisk hjelp til personer som trenger det for å overvinne eller tilpasse seg en vanskelig livssituasjon.